ലക്കം 5, 6

പരിഷദ് മാസികം

പത്രാധിപർ

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

വില 1 8 0

പത്രാധിപസമിതി

പത്രാധിപർ
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

സഹപത്രാധിപർ
പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ

അംഗങ്ങൾ

ഉള്ളൂർ	കാരൂർ നീലകണ്ഠപ്പിള്ള
കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള	ആർ. എസ്. കുറുപ്പ്
വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ	എം. ഗോവിന്ദൻ
പൊൻകുന്നം വക്കി	കെ. ജെ. അഗസ്റ്റിൻ

പുസ്തകം 17 ലക്കം 5, 6.

ദൈമാസികം

(സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ
ആഭിമുഖ്യത്തിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്.)

വിഷയാനുക്രമണിക

1. കുറിപ്പുകൾ പുറം. 275
   എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള
   പരിഷത്തു് ദുഃഖിക്കുന്നു
   ആസ്ഥാനകവി
   സ്വാതന്ത്ര്യദാഹം
   റഷ്യൻ ഭാഷയിലേയ്ക്കു്
   —ജീ.
2. ഘോഷയാത്ര (ഗദ്യകവിത) 282
   —വാൾട്ട് വിറ്റ്മാൻ.
3. മാഞ്ഞ നക്ഷത്രം 283
   —അമ്പാടി, കാത്ത്യായനിയമ്മ
4. പപ്പനായരുടെ ഹർജി (ചെറുകഥ) 286
   —വെട്ടൂർ രാമൻനായർ
5. പു. സാ. സമ്മേളനം 291
   —നാഗവള്ളി
6. ശാസ്ത്രവും സംസ്കാരവും 299
   —ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള, റാസ്സോട്ട്
7. ഓണമുണ്ണാൻ—! (പദ്യം) 392
   —സി. ജെ. മണ്ണൂട്ട്.
8. ഗലീലിയോ ഗലീലി (ജീവചരിത്രം) 306
   —പി. എ. ഡാനിയേൽ, ബി. എസ് സി.
9. ഉള്ളൂർ (പദ്യം) 310
   —വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്.
10. നവ്യസാഹിത്യദർശനം 312
    —പി. എം. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ എം. എ. എൽ. റ്റി.
11. സഹോദരി (ചെറുകഥ) 317
    —തെക്കേ കുന്നത്തു് രാധാകുമാരി.
12. ഓടക്കുഴൽ ഗഞ്ജിച്ചു (പദ്യം) 328
    —വയലാർ രാമവർമ്മ.
13. ഉള്ളൂർ 332
    —കേരളവർമ്മ, എം. എ.
14. അഭയാർത്ഥികൾ (ചെറുകഥ) 335
    —പ്രേം എസ്സ്. ബക്കു്

15. ശാസ്ത്രസരണി 339
—എസ്സ്. പരമേശ്വരൻ
16. ടർജനീവിന്റെ ഗദ്യകവിതകൾ 344
—എ. ടി. മാക്കോസ്, എം. എ., എൽ. എൽ. ബി.
17. നിത്യശാന്തി (പദ്യം) 354
—കെ. കെ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്.
18. ചില മധുരസ്മരണകൾ 355
—മധുരവനം സി. കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്, ബി. എ., എൽ. ടി.
19. ആ വ്യക്തിപ്രഭാവം 360
—ചെന്നീത്തല കൃഷ്ണയ്യർ
20. നളന്ദ 367
—ഇ. രാഘവവാര്യർ, എം എ.
21. മഹാകവി മരിക്കയില്ല 372
—പി. വി. കൃഷ്ണൻ നായർ, ബി. ഒ. എൽ.
22. ഉള്ളൂർ—ഗവേഷകൻ 373
—ഡാക്ടർ കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ എം. എ.
23. ജാപ്പാനീസ് പ്രേമഗാനങ്ങൾ (പദ്യം) 381
—പെരുന്ന കെ. എൻ. നായർ.
24. ആധുനികമനോവിജ്ഞാനീയവും സാഹിത്യവും 382
—സി. ഇ. എം. ജോഡ്.
25. ആശാരിക്കുട്ടികൾ (പദ്യം) 392
—അക്കിത്തം
26. പ്രേമഗായകനായ മഹാകവി 395
—കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ, ബി. എ. ബി. എൽ.
27. മറുപുറം (പദ്യം) 405
—കെ. പി. ബി. പാട്ടുപ്പം.
28. രസമാധുരി (ആസ്വാദനം) 408
—കേരളവർമ്മ (കുഞ്ഞപ്പൻ) തമ്പുരാൻ
29. രണ്ടു പരിഷത്തുകൾ 410
—കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ,
30. സാഹിത്യസമീക്ഷ 515
1. ഭൂതവും ഭാവിയും
—കരുവിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള.
2. വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്ക് 416
—ജി.
3. പദ്മരാഗം 418
—പി. കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ, ബി. എ., ബി. ഒ. എൽ.
4. മുരളി 424
—പി. വി.

1—2—19

ദൈമാസികം

പുസ്തകം ൧൨ | ഫാൽഗുനം മേടം, ഇടവം, മിഥുനം, കർക്കടകം | ലക്കം ൪, ൫.

കുറിപ്പുകൾ

—ജി

ശ്രീ: എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ള.

സോപ്പുകുമിളയുടെ ഉള്ളിലുള്ള വായുവാണ് അതു വീർത്തുകാണുന്നതിനു കാരണം. ചില രുടെ ശൂന്യമായ ശിരോഗോളം വീർത്തുകണ്ടു, വായുവിനേക്കാളും വ്യാപനശീലമുള്ള ഒരുതരം അഹന്തകൊണ്ടു്. കേരളത്തിലെ ജീവിച്ചിന്തകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും മഹാപണ്ഡിതനും നവയുഗപ്രവാചകനും ആയ ശ്രീ: എ. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെനേരെ അങ്ങനെ വിജൃംഭിച്ച ഒരു തല പുരോഗതിവിഭ്രമത്തിൽ ആഞ്ഞടിച്ചുനോക്കുകയുണ്ടായി അടുത്തകാലത്തു്. ആ വിപരീതനായ ജ്ഞാനവൃദ്ധൻ ആ അഹന്തക്കുമിളയുടെ ചാപല്യത്തിൽ ഉറക്കെച്ചിരിച്ചിട്ടുണ്ടാവണം.

വിപ്ലവാത്മകമായ ചിന്താഗതിയുടേയും സ്വതോമുഖമായ സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയുടേയും അദമ്യപ്രേരണയാൽ, ക്ലേശബാഹുല്യമായിത്തീരുമെന്നു തറിക്കു് ആരംഭത്തിലേ അറിയാമായിരുന്ന ഒരു ജീവിതസരണിയെ സ്വയം അവലംബിച്ച പുരോഗമനവാദിയാണു്, യാഥാസ്ഥിതിക വൈരിയാണു്, ധീരാത്മാവായ ശ്രീ:ബാലകൃഷ്ണപിള്ള. 1908-ൽ ആണെന്നു തോന്നുന്നു അദ്ദേഹം ചരിത്രവും രാഷ്ട്രവിജ്ഞാനീയവും ഐച്ഛികവിഷയമായെടുത്തു് ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ ഒന്നാമനായി വിജയം പ്രാപിച്ചതു്. നാലഞ്ചുവർഷത്തിനിടയ്ക്കു് ബി. എൽ പരീക്ഷയിലും വിജയികളുടെ പട്ടികയിൽ അഗ്ര്യസ്ഥാനവും സമ്മാനവും നേടി. തിരുവനന്തപുരത്തെ രാജകീയ കലാലയത്തിൽ അനായാസേന അർഹതകൊണ്ടുമാത്രം ലഭിച്ച ഉദ്യോഗവും അതുപേക്ഷിച്ചതിനുശേഷം സ്വീകരിച്ച അഭിഭാഷകവൃത്തിയും ശ്രീ: പിള്ള പരിത്യജിച്ചതു് ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനും രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനത്തിനും സ്വതന്ത്രവിചിന്തനത്തിനും പരിവർത്തനത്തിനു സഹായിക്കുന്ന നവീനവിജ്ഞാനങ്ങളുടേയും ആശയങ്ങളുടേയും സ്വതന്ത്രപ്രചാരണത്തിനും സമയം മുഴുവൻ വിനിയോഗിക്കുവാൻ മാത്രമായിരുന്നു. പത്രപ്രവർത്തനത്തിൽ അതിനെല്ലാം അനുകൂലമായിത്തീരാവുന്ന രംഗം ആ വിപ്ലവതല്പരൻ കണ്ടെത്തി. 'സമദർശി' ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ്. ശക്തിയുള്ള ഒരു ശബ്ദമായിത്തീർന്നതു്. പുതിയ പ്രസ്സ് രജിസ്ട്രേഷൻ (1901-ൽ) പത്രപ്രവർത്തനത്തിനു

പുതിയ ചങ്ങലയായിത്തീർന്നപ്പോൾ അതിനെ ശക്തിപൂർവ്വം പ്രതിഷേധിച്ച പത്രാധിപരുടെ ആദർശവും സമദർശിയുടെ ഉടമസ്ഥനാരുടെ അഭിലാഷവും തമ്മിൽ പൊരുത്തമില്ലാതായി. അന്തഃകരണത്തിന്റെ കണ്ണുപൊത്തി, ആദർശത്തെ മുറിപ്പെടുത്തി, പത്രപ്രവർത്തനം ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കയില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച് ബാലകൃഷ്ണപിള്ള പത്രാധിപത്യം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണ് അന്നു ചെയ്തത്. സമുദായസമത്വത്തിനും, അയിത്തം മുതലായ അനാചാരങ്ങളുടെ നിർമ്മാർജ്ജനത്തിനും, അന്നു മെന്നും വാദിച്ചിരുന്ന ആ മനുഷ്യസ്നേഹി വയ്ക്കും സത്യാഗ്രഹത്തിൽ സഹകരിച്ച പത്രനയം എത്ര യാഥാസ്ഥിതികനാരെയാണ് സ്വശത്രുക്കളാക്കിത്തീർത്തത്. യാഥാസ്ഥിതികതയുടെ പ്രതിപക്ഷനേതാവാണ് ഇന്നും അദ്ദേഹം.

സ്വാർത്ഥപരതകൂടാതെ, ഗവർമ്മേണ്ടിന്റേയും പരിവർത്തനശത്രുക്കളുടേയും വിരോധം വകവയ്ക്കാതെ, തന്നെ മറന്നു്, പത്രധർമ്മംമാത്രം ഓർത്തുകൊണ്ട് എല്ലാറ്റിനേയും വിമർശിക്കുവാനും ആരോഗ്യദായകങ്ങളായ അഭിപ്രായങ്ങളെ ത്രുപവൽക്കരിക്കുവാനും സംസ്കാരത്തിന്റേയും ചിന്തയുടേയും പുതിയ മണ്ഡലങ്ങളിലേയ്ക്ക് ജനമനസ്സുകളെ വഴുവാനുംവേണ്ടിയുള്ള സമുദ്യമം അവിടെ അവസാനിച്ചില്ല. 'പ്രബോധകൻ', 'കേസരി', ഈ പത്രങ്ങളുടെ ധീരവും സ്വതന്ത്രവുമായ കണ്ണും നിയമത്തിന്റെ നിർവ്വീര്യകവും ഭയാന്ധവും ആയ മലിനാഹസ്തം ഞെരിച്ച കളഞ്ഞാലും ആ ഗംഭീരസ്വരം ഇന്നും കേരളത്തിന്റെ സ്മരണയിൽ പ്രതിദ്ധ്വനിക്കുന്നുണ്ട്. 'പ്രബോധകൻ പ്രസ്സ്', കടക്കാർ ജപ്തിചെയ്തപ്പോഴും ആദർശത്തെ അദ്ദേഹം പണയപ്പെടുത്തിയില്ല. നിയമവ്യാഖ്യാതാവും വിധികർത്താവും അദ്ദേഹത്തെ നിന്ദിച്ചപ്പോൾ നിയമം സ്വയം നിന്ദിതമാവുകയാണ ചെയ്തത്. രാഷ്ട്രീയരംഗത്തിലും സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിലും ഇന്നു മുഖമുയർത്തി നിൽക്കുന്ന പലരും ശ്രീ: ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയെ ആചാര്യനായിട്ടാണ് ആദരിച്ചുപോരുന്നതു്. സാഹിത്യവിമർശനത്തിനു് വൈപുല്യവും ചൈതന്യം നൽകിയ 'കേസരി'യുടെ പഴയ ലക്കങ്ങൾ, കിട്ടുമെങ്കിൽ, സാഹിത്യപരിഷത്തു വാങ്ങി സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ശ്രീ: ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ആരോഗ്യമുള്ള ചിന്ത, കേരളയാഥാസ്ഥിതികതയേയും അസഹിഷ്ണുത കലർന്ന അന്ധതയേയും ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ പ്രകൃതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കായികാരോഗ്യത്തെ നശിപ്പിക്കുകയും ആസ്ത്മയും പ്ലൂറസിയും കൂട്ടുചേർന്നു ശക്തിയെ കൊള്ളചെയ്യുകയും ആയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെ ദുർബ്ബലമോ പ്രതിഭയെ അലസമോ ബുദ്ധിയെ ക്ഷീണമോ ആദർശത്തെ അധീരമോ പരിശ്രമത്തെ മന്ദമോ ആക്കുന്നതിനു് അതിനൊന്നും കഴിഞ്ഞില്ല. അപചയകടന്നിട്ടും ചുളിവും നരയുംകയറാത്തതാണ്, സതതോദ്ബുദ്ധമായ ആ ഹൃദയം. സാഹിത്യപരങ്ങളും ഗവേഷണപരങ്ങളുമായ ലേഖനങ്ങളും എഴുതിയും വിശാലമായ സ്വവിജ്ഞാനത്തെ അനുനിമിഷം വായനയും വിചിന്തനവുംകൊണ്ടു പിന്നെയും വിപുലമാക്കിയും ക്ഷീണശരീരത്തെയും രോഗപീഡകളേയും മറന്നു് ആ മഹാപണ്ഡിതൻ ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ആരാധകന്മാരുടേയും നടുക്കു ചാരുകസേലയിൽ ചാഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു കൂടുകയാണിപ്പോൾ. മഞ്ഞുമൂടിയ അഗ്നിപർവ്വതശൃംഗംപോലെ സൗമ്യദർശനനാണ് ബാലകൃഷ്ണപിള്ള. പക്ഷേ, ഒന്നു ക്ഷോഭിപ്പിക്കുക. അപ്പോൾക്കാണാം ആ കണ്ണുകളിൽ വിജ്ഞാനത്തിന്റേയും പരിവർത്തനത്തിന്റേയും ഊഷ്മാളജ്വാലകൾ. അതിനെത്തുടർന്നുണ്ടാകുന്ന അഭിപ്രായപ്രവാഹത്തിൽ തീയുണ്ടായിരിക്കും; സംഹാരാത്മകശക്തി കലർന്നിരിക്കും; നവ്യാശയങ്ങളുടെ ശിലകൾ പൊട്ടിത്തെറിച്ച ചിതറും അപ്പോൾ.

പണ്ട് ഈജിപ്റ്റ്, പശ്ചിമേഷ്യ, പേഴ്സ്യ, ഇന്ത്യ, ചൈന മുതലായ പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന 'കല്പകാലഗണന

സമ്പ്രദായം' (Kalpa Chronological System) നവീനചരിത്രഗവേഷകന്മാരെ അമ്പരപ്പിക്കുക മാത്രമാണ ചെയ്തിരുന്നതു്. ശ്രീ: ബാലകൃഷ്ണപിള്ള ചരിത്രപ്രസിദ്ധമായ മഹാപ്രളയത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണു് പ്രസ്തുത ഗണനാരീതിയെന്നും സംഭവവിവരണമെന്നും 'കല്പ'ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ മുൻനിർത്തി അഭ്യൂഹിക്കുകയും അനന്തരം ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ ചർച്ച ചെയ്തു് ആ അഭ്യൂഹം സംഗതമാണെന്നു തെളിയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. "The Sino-Indian Journal" എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ പ്രഥമസഞ്ചികയിൽ അദ്ദേഹം സ്വഗവേഷണത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തേയും, അതിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ച ശാസ്ത്രീയാനുമാനത്തേയും പരാമർശിക്കുന്ന ഒരു വിജ്ഞേയലേഖനം എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ബി. സി. ആറായിരം വരെ വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്ന പല ഐതിഹാസിക സംഭവങ്ങളേയും അവ നടന്ന കാലഘട്ടങ്ങളേയുംമേൽ വെളിച്ചം വീശി ചരിത്രാന്വേഷകന്റെ ദർശനപഥത്തെ വിപുലതരമാക്കുകയും വീക്ഷണശക്തിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു 'ടോച്ച്' അദ്ദേഹം നമുക്കു നൽകിയിരിക്കുന്നു. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലും ലോകേതിഹാസപുരാണാദികളിലും അനേകം ഭാഷകളിലും അഗാധജ്ഞാനമുള്ള ഒരസാധാരണ ചരിത്രപണ്ഡിതന്റെ മനോനിർമ്മാണശാലയിൽ നിന്നല്ലാതെ ഇത്ര മഹത്തായ ഒരു സത്യാന്വേഷണോപകരണം വരികയില്ലെന്നു് ആരാണു സമ്മതിക്കാത്തതു്? ടി, കെ. ഡംഗ്, ചൈനയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ സർവ്വകലാശാലയിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധ പണ്ഡിതൻ, ആ ലേഖനം അടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥം താൻ എപ്പോഴും സൂക്ഷിക്കുവാനാഗ്രഹിക്കുന്ന ഒന്നായിരിക്കുമെന്നു ഒരു കത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രീ: ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഗവേഷണങ്ങളെ അവഗണിക്കുന്ന അജ്ഞതയ്ക്കു ഇനി വളരെക്കാലം മാനൃത നടിക്കാൻ കഴിയുമെന്നുതോന്നുന്നില്ല.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു നല്ലൊരു ചെറിയ സംഭാവനയാണു്, ഇംഗ്ലീഷ്, ഫ്രഞ്ചു്, ഇറാലിയൻ, ജർമ്മൻ മുതലായ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യങ്ങളിലെ വിവിധപ്രവണതകളും പ്രസ്ഥാനങ്ങളും പഠിച്ചിട്ടുള്ള ശ്രീ. പിള്ളയുടെ 'നവലോകം'. ഭാഷാമേഘദൂതത്തിനും മറ്റുകൃതികൾക്കും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള അവതാരികകളും വിമർശനരൂപങ്ങളായ വിദ്വദ്ധ്യാപനന്യാസങ്ങളുമാകുന്നു. പഴയ വിഗ്രഹങ്ങളെ ധ്വംസിക്കയും പുതിയ മനുഷ്യരെ വാഴിക്കുകയും ചെയ്യുക അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിനോദമാണു് — പല പ്രബലശത്രുക്കളെ സമ്പാദിക്കാൻ സഹായിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു വിനോദം. ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയുടെ ഒരാരാധകൻ അദ്ദേഹത്തെ 'പഴയ തലമുറ'യിലെ ഒരു പ്രമുഖവ്യക്തിയാക്കി നമുക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിത്തന്നിട്ടുണ്ടു്. ഏതു തലമുറയിലേയും പ്രമുഖവ്യക്തിയായിരിക്കും ആ നവയുഗപ്രവാചകൻ.

പരിഷത്തു ദുഃഖിക്കുന്നു

നാല്പതിരണ്ടുകാലമായി നമ്മുടെ ഭാഷയുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനും വികാസത്തിനുംവേണ്ടി ഇളവില്ലാതെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനാണു് ഉള്ളൂരിന്റെ നിര്യാണത്താൽ മലനാടിനു നഷ്ടപ്പെട്ടതു്. നിർമ്മാണം, ഗവേഷണം, പ്രസാധനം, ഈ മൂന്നു മുഖ്യസാഹിത്യരംഗങ്ങളിലും ആ പണ്ഡിതമഹാകവി അന്യാദൃശമായ വിജയവും പ്രശസ്തിയും നേടിയിട്ടുണ്ടു്. മരണംവന്നു വാതിൽമുട്ടിയപ്പോഴും, "വരട്ടെ, ഈ സാഹിത്യചരിത്രംകൂടി മുഴുവനാക്കട്ടെ; എന്നിട്ടാവാം യാത്ര," എന്നു് ധീരവും അചഞ്ചലവുമായ ആ ഭാഷാസ്നേഹം അരുത്തിരുന്നുകൊണ്ടു പറഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ തോന്നി. പരിഷത്തിനെ ആദരം ലാളിച്ചുപുലർത്തുകയും തൈമാസികത്തെ വളർത്തുകയും ചെയ്യുവാനുള്ള ആ അനുഗ്രഹിതഹസ്തങ്ങൾ നിത്യവിശ്രാന്തി നേടിക്കഴിഞ്ഞു. പിതൃവിയോഗവിവശയായ ശിശുവിനെപ്പോലെ വിഷാദിക്കുന്ന

പരിഷത്തു് ആ സാഹിത്യഗുരുവിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യഭാവുകം നേരുന്നു.

ആംഗലസാഹിത്യത്തിന്റേയും പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിന്റേയും ഉഷ്ണളമായ സ്പർശത്താൽ ദീർഘകാലസുഷുപ്തിയിൽനിന്നും ഭാരതീയ ഭാഷകളെല്ലാം ഞെട്ടിയുണരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണു് ഉള്ളൂർ കൈരളിയെ സപ്രതിഭൈകൊണ്ടു് അത്ഭുതപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങിയതു്. സംസ്കൃതത്തിന്റെ സുപരിചിതമായ സാങ്കേതികമാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവന അധികം മാറിനടന്നില്ലെങ്കിലും ഉല്ലേഖങ്ങളുടെ നവീനതയും, ഉക്തിവൈചിത്ര്യവും ഉള്ളൂരിനെ ആരംഭത്തിൽത്തന്നെ ഇതര കവികളിൽനിന്നു വേർതിരിച്ചുനിർത്തിയ വ്യക്തിമുദ്രകളായിരുന്നു. ഭാവനാമാധുര്യമുണ്ടു്; അതിലധികം കല്പനാചാതുര്യമാണു്, ഈ മഹാകവിയിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്നതു്. 'ഒരു കാല്പനിക'കവിക്കു പുതിയ അനുഭവങ്ങളിലേയ്ക്കും പുതിയ സൗന്ദര്യങ്ങളിലേയ്ക്കും കുതിക്കുവാനുള്ള സഹജവാസനയും ശക്തിയുമുണ്ടു്; പക്ഷേ, അതിനുവേണ്ട ഉച്ഛ്വാസം ലഭ്യമായില്ല. ദക്ഷിണകേരളത്തിലെ വികാരോദ്ദീപകമായ ഒരു ചരിത്രഘട്ടത്തിനു സ്വാസർഗസാമർത്ഥ്യത്താൽ കുറെ സ്ഥലമെങ്കിലും ഉജ്ജ്വലമായ ഒരു കലാരൂപം നൽകിയ 'ഉമാകേരള'ക്കാവ്യം ആണു്, 'കാളിദാസന്റെ മേഘക്കയൽമീഴി നടക്കൊണ്ടീടേണ്ട ഖണ്ഡോപഖണ്ഡം' കേരളചരിത്രത്തിലും കേരളപ്രകൃതിവിലാസങ്ങളിലും ഒന്നാമതായി കണ്ടെത്തിയതു്. പക്ഷെ, ശ്രീഹർഷാദികളുടെ വർണ്ണനാരീതികളാലും പ്രൗഢനൈതികളാലും വശീകരിക്കപ്പെട്ടുപോയിരുന്ന ഉള്ളൂരിന്റെ സഹൃദയത്വവും പശ്ചിമസമുദ്രവും നമുക്കു പരിചയമുള്ള ചില ഭാവങ്ങളും കലർന്നതല്ലെന്നു ശഠിച്ചു ചെയ്യാവുന്നതല്ലെങ്കിലും സംസ്കൃതസങ്കേതങ്ങളുടെ പ്രതിധ്വനികളാൽ അതിവ്യാപ്തങ്ങളാണു്. ഉത്തരവർണ്ണനകളിലും മറ്റും കേരളത്തിന്റേയും മലയാളിജീവിതത്തിന്റേയും സവിശേഷസ്വഭാവവും സ്വഭാവവും അല്ലാ അധികം. സംസ്കൃതസാങ്കേതികമാർഗ്ഗത്തിൽ ചെന്നുചെട്ട പുതിയവഴികണ്ടെത്താൻ കഴിയാതെ വിഷമിക്കുന്ന പ്രതിഭാസമ്പന്നനായ ഒരു പണ്ഡിതനേയും കവിയേയും ആണു് 'ഉമാകേരളം' ഹൃദയാലുക്കൾക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തതു്. മഹാകവി ആശയങ്ങളുടേയും അനുഭവങ്ങളുടേയും ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങളുടേയും നാഴികക്കല്ലുകൾ പിന്നെ വളരെക്കടന്നിട്ടുണ്ടു്. സാങ്കേതികമാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെത്തന്നെ ഒരു റൊമാന്റിക് കവിയുടെ ജീവൻ സഞ്ചരിക്കുന്നതായി അവസാനഘട്ടംവരെ നമുക്കുതോന്നും.

ഉള്ളൂരിന്റെ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ ആദർശോന്നതങ്ങളും ആശയസമ്പന്നങ്ങളുമാണു്. ഏകാഗ്രത, ഭാവസാന്ദ്രത, അതിനു രണ്ടിനും സഹായമാകാവുന്ന ഋജുത, ഈ ധർമ്മങ്ങൾകൂടി അവയ്ക്കു് എപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, എന്നു് ആരും ആഗ്രഹിച്ചുപോവും. മഹാകാവ്യകാരന്മാർ വർണ്ണനയിൽ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന അലംഭാവരാഹിത്യം ഭാവാത്മകങ്ങളായ ലഘുകാവ്യങ്ങൾക്കു സഹിക്കാവുന്നതല്ല. ഉജ്ജ്വലമായ ഒരുല്ലേഖം ഉന്നംനോക്കിത്തൊടുക്കുന്നതാണു്, ആവനാഴിയുടെ സമ്പന്നതയും കരത്തിന്റെ പ്രയോഗലാഘവവും പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നതിനു് അനേകം ഉല്ലേഖം അയയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഖണ്ഡകാവ്യരംഗത്തിൽ വിജയപ്രദമാവുക. ഉള്ളൂരിന്റെ ഉല്ലേഖസമ്പത്തും വർണ്ണനാതികൗതുകവും ധർമ്മോപദേശസംരംഭവും ഭാവഗാനങ്ങളുടെ ലോലവും തരളിതവും ആയ ഗതികൾ ചിലപ്പോൾ പ്രതിബന്ധമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നും. ലാവണ്യാത്മകവും സാംസ്കാരികവുമായ മൂല്യം, എന്നാലും, കുറച്ചൊന്നുമല്ല ആ മഹാശയന്റെ കാവ്യങ്ങളിലെന്നു നാം ആദരപൂർവ്വം സ്മരിക്കേണ്ടതുണ്ടു്.

ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രപരമായ ഗവേഷണത്തിൽ ഉള്ളൂരിനെപ്പോലെ നിരന്തരം സഫലമായി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളവർ വേറെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. രാമചരിതം, കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായ പ്രാചീനകൃതി

കൾ കണ്ടുപിടിച്ച് അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിച്ചതുകൊണ്ട് എഴുത്തച്ഛനുമുൻപുള്ള സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിന്റെ വൈപുല്യം നമുക്കു ദൃശ്യമായി. കേരളീയസംസ്കൃതകവികളെ വിഗണിക്കുന്ന സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം കേവലം അപൂർണ്ണമായിരിക്കുമെന്ന് അനേകം കൃതികൾ വെളിച്ചത്തുകൊണ്ടുവന്ന് ആ പണ്ഡിതവരേണ്യൻ പ്രത്യക്ഷമാക്കി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗവേഷണങ്ങളുടെ അമൂല്യവും പരിണതഫലവുമായ സാഹിത്യചരിത്രം സർവ്വഥാ സമഗ്രമായിരിക്കുമെന്നും ഭാഷയ്ക്ക് ഒരു നിധിയായിരിക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കാവുന്നതാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ സ്മാരകമായി തിരുവിതാംകൂർ സർവ്വകലാശാല ഗവേഷണത്തിനും കവിതയ്ക്കും പ്രതിവർഷം ഓരോ സംഭാവന നൽകി സാഹിത്യകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നത് ആശാസ്യമായിരിക്കയില്ലേ?

ആസ്ഥാനകവി

ലകളെ പോഷിപ്പിക്കുകയും കലാകാരന്മാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കയും യഥാർഹം മാനിക്കയുംചെയ്യുക എന്നു പരിഷ്കൃതരാഷ്ട്രത്തിന്റേയും കർത്തവ്യമാണ്. ജനതയുടെ നിത്യജീവിതത്തിന്റെ തലത്തിൽ സംസ്കാരപ്രകാശം പരത്തുകയും ചിന്തയിലും വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും സൗന്ദര്യത്തെ പ്രസരിപ്പിച്ച് രാഷ്ട്രജീവിതത്തെ ഉന്മേഷഭരിതവും കർമ്മപരവും ആക്കി ഉയർത്തുകയും ആണല്ലോ നല്ല കലാകാരന്മാരൊക്കെ ചെയ്യുന്നത്. റഷ്യ, ഇംഗ്ലൻഡ് മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ കലാപോഷണത്തിനു വിനിയോഗിക്കുന്ന ധനം ആദായമില്ലാത്ത ഒരു വ്യയമായി വിചാരിക്കുന്നില്ല. സ്വതന്ത്രഭാരതവും, അതിനെ വിഷമിപ്പിക്കുന്ന പല പ്രമേയങ്ങളാൽ ശ്വാസംമുട്ടനുഭവിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽപോലും, ഈ സാംസ്കാരികമണ്ഡലത്തെ കേവലം മറന്നുകളഞ്ഞിട്ടില്ല. ഡൽഹിയിലും മദ്രാസിലും ഈ ഒാമ്മയുടെ ചില വ്യാപാരങ്ങൾ ഇടയ്ക്കു പ്രത്യക്ഷമാകുന്നുണ്ട്. തെന്നിന്ത്യയിലെ നാലു പ്രമുഖഭാഷകളിലെ മഹാകവികളേയും ഒരു സംസ്കൃതകവിയേയും ആസ്ഥാനകവിബിരുദവും വാർഷിക സംഭാവനയും ബിരുദമുദ്രകളുംകൊണ്ടു സൽക്കരിച്ച മദ്രാസ് ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ സാഹിത്യാദരം ശ്ലാഘ്യമാകുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ മഹാകവിയായ വള്ളത്തോൾ ദേശീയ ഗവർമ്മേണ്ടിന്റെ ഈ ബഹുമാനവും അഭിനന്ദനവും മറ്റാരേക്കാളും അർഹിക്കുന്നുണ്ട്. ഗാന്ധിജിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ആരംഭിച്ച ധർമ്മസമരത്തിനു മലനാട്ടിൽ കാഹളം മുഴക്കിയതു വള്ളത്തോൾ ആണ്. സ്വാതന്ത്ര്യതൃഷ്ണയും ദേശീയബോധവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ആത്മാവാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യസമരവും വള്ളത്തോൾക്കവിതയും പരസ്പരം വളരെയധികം കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അലസമായ പൗരാണിക സാങ്കേതിക മാർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ധീരവും ചൈതന്യപൂർണ്ണവുമായ പുതിയ സരണിയിലേയ്ക്കു മഹാകവിയുടെ ഭാവനയെ ആ സമരം ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നു. മലനാട്ടിലെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരരംഗത്തിൽ ആ ഭാവന ഉജ്ജ്വലപ്രകാരങ്ങളാൽ നിറം പിടിപ്പിച്ച, ആദർശസങ്കല്പങ്ങൾകൊണ്ടു വിചിത്രമായി നെയ്തെടുത്ത, ഗാനപതാക ഉയർത്തി. സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ അഭിനന്ദനവും പാരിതോഷികവും അദ്ദേഹം അർഹിക്കുന്നതുമാത്രമാകുന്നു. മഹാകവിയുടെ ആസ്ഥാനകവിപദലബ്ധിയിൽ കേരളത്തിലെ ഓരോ ഹൃദയവും അഭിമാനം കൊള്ളുന്നതാണ്.

'ആസ്ഥാനകവി' എന്ന ബിരുദത്തിനു ഒരു 'കോർട്ടപോയററി'ന്റെ ധ്വനിയുണ്ട്. രാജകീയമായ ആനുകൂല്യത്തിന്റെ ചുമലിൽ ഇരുന്നിട്ടുള്ള ചില സാഹിത്യകാരന്മാരെ അതു് അനുസ്മരിപ്പിച്ചേക്കാം. അതിനാൽ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റേയും ജനകീയ ഭരണത്തിന്റേയും ചിഹ്നമായിമാത്രം സ്മരിക്കുന്ന ഒരു ബിരുദമായിരുന്നു കേരളത്തിന്റെ മഹാകവിക്കു നൽകേണ്ടിയിരുന്നതെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. അഥവാ, വള്ളത്തോളിനെപ്പോലുള്ള

സ്വാതന്ത്ര്യഗായകനായിരുന്നുള്ള സമ്പർക്കത്താൽ 'ആസ്ഥാനകവി'പദം അതിന്റെ പഴയ ഛായകളെ പരിത്യജിച്ച് പുതിയ അർത്ഥവും ധ്വനിയും നേടുമെന്നു നമുക്ക് ആശിക്കാം.

തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കണ്ണാടകം, ഇന്ദ്രാവിഡഭാഷകളിലെ 'ആസ്ഥാനകവി'കളേയോ അവരുടെ കൃതികളേയോ കുറിച്ചു നമുക്കൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നുള്ള ലജ്ജാപൂർവ്വം സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ചില കൃതികളെങ്കിലും മലയാളത്തിൽവരേണ്ടതാണ്; അവയെക്കുറിച്ചുള്ള സംഭാഷണങ്ങളും. ദാക്ഷിണാത്യഭാഷകളിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർ പരസ്പരം അറിയുന്നതു് അവരുടെ കൃതികൾക്കു പ്രചാരവും പ്രശസ്തിയും ഏറുന്നതിനു സഹായമാവും. അവരുടെ വിശിഷ്ടകൃതികൾ ഒരു പൊതുഭാഷയിലേയ്ക്കും പ്രാദേശികഭാഷകളിലേയ്ക്കും വിവർത്തനം ചെയ്യാനുള്ളമാർഗ്ഗം ആലോചിക്കേണ്ടതാണ് പ്രാദേശിക പരിഷത്തുകൾ.

സ്വാതന്ത്ര്യ ഭാരതം

പണ്ഡിത്‌യോധപ്രസാദ് ഉപാദ്ധ്യായ, നീപ്പാളിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധകവിയാണ്. ആ രണ്ടാം നാടിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സേച്ഛാധിപത്യത്തിന്റെ ആയഃശൃംഖല സ്വയം അഴിക്കാനുള്ളമോഹം, സ്വാതന്ത്ര്യദാഹം, വളർത്തുവാൻ തക്കമൂട്ടുള്ള ചില ഗാനങ്ങൾ ആ രാജ്യസ്നേഹി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്; അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയവിപ്ലവത്തിലും വേണ്ടിയുള്ള ധാർമ്മിക പ്രക്ഷോഭത്തിൽ പങ്കെടുത്തിട്ടുണ്ട്. രണ്ടു വർഷമായിട്ട് കാരാഗൃഹവാഴ്ചയുടെ പിറകിൽകിടന്നു ഞരിയുകയാണ് ആ ധീരകവി. ജയിലിൽ തന്നോടുള്ള പെരുമാറ്റം മൃഗീയമാകയാൽ അതിനെ പ്രതിഷേധിക്കുന്നതിനു്, മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതിനു്, അദ്ദേഹം ഉപവാസമാരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. നിരായുധന്മാർക്കു ഗാന്ധിജി നൽകിയിരിക്കുന്ന ആ ഏകായുധം സേച്ഛാപ്രഭുത്വത്തിന്റെ ഇരുമ്പുചട്ട ഭേദിച്ച് അകത്തുകടക്കുകയും ഒരു ഹൃദയം അതിനുണ്ടെങ്കിൽ, അതിൽ കൊണ്ടുകേറുകയും ചെയ്യുമോ? രാജ്യസ്നേഹവും സ്വാതന്ത്ര്യദാഹവും സ്വതന്ത്രഭാരതത്തിന്റെ അയൽനാട്ടിൽ ഇതു വലിയ അപരാധമായി വളരെക്കാലം ഗണിക്കുവാൻ കഴിയുമോ?

പണ്ഡിത്‌യോധപ്രസാദിനു് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ സ്വജീവിതം സ്വയം അർപ്പിക്കുവാൻ ശക്തിനൽകിയ ആ ആദർശം സേച്ഛാപ്രഭുത്വത്തിനു മാത്രമല്ല മൃത്യുവിനു മുൻപിലും തലകുനിക്കുന്നതല്ല: ആ ധീരകവിക്കു് ഞങ്ങളുടെ അഭിവാദനം.

റഷ്യൻഭാഷയിലേക്കു്

റഷ്യൻ രാഷ്ട്രസിദ്ധാന്തം കേവലഭൗതികവാദത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിതമാണെങ്കിലും റഷ്യയിൽ ഒരു പുതിയ സാമുദായികഘടനയാണു രൂപമെടുത്തിട്ടുള്ളതെങ്കിലും ആ മഹത്തായ രാഷ്ട്രത്തിലെ ജനതയും നേതാക്കന്മാരും അന്യസംസ്കാരങ്ങളുടെ ശത്രുക്കളല്ല. പദാർത്ഥവിനിമയവും ഗതാഗതസൗകര്യവുംകൊണ്ടു നേടാവുന്ന ബന്ധത്തേക്കാളും അടുപ്പത്തേക്കാളും ഭാർഗ്ഗവമേറിയതായിരിക്കും സംസ്കാരവിനിമയവും ഭാഷാഭ്യസനവും കൊണ്ടു സമ്പാദിക്കുന്ന മൈത്രി എന്നും, ആദ്യത്തേതു ഭൗതികവും പ്രത്യക്ഷവുമാണെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തേതു് ആത്മീയവും പരോക്ഷവുമാണെന്നും, രണ്ടും പരസ്പരം സഹായിക്കുമെന്നും അവർക്കറിയാം. 'സാമ്രാജ്യവാദി'കളാം അന്യരാജ്യങ്ങളിലെ എണ്ണഖനികളിലും ധാതുദ്രവ്യങ്ങളിലും അസംസ്കൃതവസ്തുക്കളിലുമാണ് സവിശേഷകണ്ണുകൾ. വാണിജ്യവ്യവസായങ്ങൾക്കു ആവശ്യമുള്ളതു് സമരമാണെങ്കിൽ അതിലും, സമാധാനമാണെങ്കിൽ അതിലും. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പുരോഗതിയും അതിനത്യന്താപേക്ഷിതമായ സാർവ്വലൗകികസമാധാനവും ഇച്ഛിക്കുന്നവർ വാണിജ്യബന്ധത്തിനും രാജ്യതന്ത്രസാമീപ്യ

ത്തിനും മാത്രമല്ല സംസ്കാരവിനിമയത്തിനും സാംസ്കാരികസഹകരണത്തിനുംകൂടി പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നു.

അന്യസംസ്കാരശത്രുക്കളായ 'നാസി'കളുടെ പോർവിമാനങ്ങൾ ലെനിൻഗ്രാഡിന്റെ മുകളിൽ പറന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണ്, പ്രൊഫസർ ബർന്നിക്കോവ് (Prof. Barannicov) രാഷ്ട്രത്തിന്റേയും കക്ഷിയുടേയും പ്രോത്സാഹനത്താൽ 'തുളസീദാസരാമായണം' റഷ്യൻഭാഷയിലേയ്ക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്തിരുന്നത്! സജ്ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തെ രക്ഷിക്കുന്നതും അനുജ്ജനതയുടെ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരങ്ങളായ ഉൽകൃഷ്ടനിർമ്മിതികളെ അറിഞ്ഞ് ആദരിക്കുന്നതും പുരോഗതിക്ക് ആവശ്യമായ സമരത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഘടകമായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്ന ഭൗതികരാഷ്ട്രമാണ്, ആത്മീയതയെ പൊക്കിപ്പറയുകയും അതിനു വിപരീതമായി വർത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന അന്യരാഷ്ട്രങ്ങളേക്കാളും സംസ്കാരതല്പരന്മാരും മനുഷ്യമഹത്വവിശ്വാസികളുമായ ചിന്തകന്മാരുടെ സ്നേഹവിശ്വാസങ്ങളും ആർജ്ജിക്കുക.

'രാമായണ'ത്തിന്റെ വിവർത്തകനായ ആ പണ്ഡിതൻ ഒരു കവിയല്ല, കവിത്വമുള്ളിലുണ്ടെങ്കിലും. അതുകൊണ്ട് മൂലഗ്രന്ഥകാരന്റെ ചിന്തകളിലും ഭാവനകളിലും സ്വമനോധർമ്മത്തിന്റെ കൂട്ടുകൂട്ടി ആ ഹിന്ദിസാഹിത്യാകൃതിയുടെ 'രുചി'ക്കു മാറ്റംവരുത്തിയിട്ടില്ല. ഭാരതീയർക്കുമാത്രം പരിചിതങ്ങളായ കഥാപാത്രങ്ങളേയും കലാസങ്കേതങ്ങളേയും ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ സത്യനിഷ്ഠയോടും സഹൃദയന്റെ സൗന്ദര്യബോധത്തോടുംകൂടിയ വിശദവിവരണങ്ങളുംകൊണ്ട് യഥാസന്ദർഭം സുഗ്രഹമാക്കിത്തീർക്കുകയാണ് അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ മാതൃക നമ്മുടെ വിവർത്തകന്മാർക്കു അനുകരണീയമായിരിക്കും അന്യഭാഷകളിലെ മാഹാഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കു പുതിയ രൂപവും ജീവനും കൊടുക്കുവാനുള്ള സമുദ്യമങ്ങളിൽ.

ശബ്ദതാരാവലിയും മൂലകൃതിയിലെ പ്രതിരൂപകല്പനവും വിവർത്തനത്തിൽ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം മനസ്സിരുത്തിട്ടുണ്ട്. മൂലകൃതിയിലെ ചില പദങ്ങൾ അങ്ങനെതന്നെ, ഗത്യന്തരമില്ലാത്തപ്പോൾ, പ്രൊഫസർ, സ്വീകരിച്ചിരിക്കയാണെന്നറിയുന്നു. റഷ്യൻ ഭാഷയുടെ വളർച്ചയ്ക്ക് ഈ രീതി സഹായമാകുമെന്നാണദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നത്. അന്യരാജ്യക്കാരെ ഒരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാതെ പണ്ടും സ്വീകരിച്ചിരുന്ന ഇന്ത്യാക്കാർക്ക് അന്യഭാഷകളിലെ പദങ്ങളേയും ശൈലികളേയും സ്വഭാഷയിലേയ്ക്ക് പ്രവേശിപ്പിക്കുവാൻ വലിയ സങ്കോചമാണ്. ആ റഷ്യൻ പണ്ഡിതന്റെ ധൈര്യത്തെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് എന്തു പറയാനുണ്ട്?

"മുൻപൊക്കെ സാഹിത്യം, നടീപാരത്തിൽനിന്ന് ഒരഗ്നിജ്വാലാമണ്ഡലത്തെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ ആയിരുന്നു. ഇന്നത്തെ സാഹിത്യത്തിൽ സാഹിത്യകാരൻതന്നെ ആ നാളത്താൽ നക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ആ ചൂട് അവൻ ഗാഢമായി അനുഭവിച്ചേ തീരൂ. അതിന്റെ തീവ്രത അറിഞ്ഞുതുടങ്ങുമ്പോൾ സാമൂഹായിക സംരംഭങ്ങളിൽ പങ്കുകൊള്ളാതിരിക്കുക സാധ്യമാവില്ല."

— ലൂസിൻ.

ഘോഷയാത്ര

— വാൾട്ട് വിറ്റ്മാൻ

ആത്മാവ് സഞ്ചരിക്കുന്നു.
ശരീരം ആത്മാവിനോളംതന്നെ സഞ്ചരിക്കുന്നില്ല.
ദേഹിക്കെന്നപോലെ അത്രതന്നെ മഹത്തായ കർമ്മം ദേഹത്തിനുചെയ്യാനുണ്ട്.
ദേഹിയുടെ യാത്രകൾക്കുവേണ്ടി ദേഹം ഒടുവിൽ വേർപിരിയുന്നു.

ദേഹികളുടെ പുരോഗതിക്കു വേണ്ടി
സർവ്വവും പിരിഞ്ഞുപോകുന്നു.
സകലമതങ്ങളും, സകലസാധനങ്ങളും കലകളും ഭരണകൂടങ്ങളും—ഈ ഗോളത്തിൽ, അഥവാ ഏതു ഗോളത്തിലും, ഉള്ളതോ ഉണ്ടായിരുന്നതോ ആയ സർവ്വവും, പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഗംഭീരമായ രാജവീഥിയിൽക്കൂടെയുള്ള ആത്മാക്കളുടെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കു മുൻപിൽ വല്ല മുക്കിലോ മൂലയിലോ വീണടിയുന്നു.

പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഗംഭീരമായ രാജവീഥിയിൽക്കൂടിയുള്ള സ്ത്രീകളുടേയും പുരുഷന്മാരുടേയും ആത്മാക്കളുടെ ഘോഷയാത്രയ്ക്കു ആവശ്യമായ പതാകയും ജീവനസാധനവുമാണ് മറ്റുപുരോഗതിയെല്ലാം.

എന്നുമെപ്പൊഴും ചൈതന്യത്തോടുകൂടി,
എന്നുമെപ്പൊഴും മുൻപോട്ട്,
അന്തസ്സോടെ, ഗൗരവത്തോടെ, വിഷാദപൂർവ്വം,
നിർവ്വേദപൂർവ്വം, ആശതകൻ, ഭ്രാന്തുകലൻ, ക്ഷോഭിച്ച്, ക്ഷീണിച്ച്, അതൃപ്തിവളൻ, നിരാശതയാൻ,
ഉത്സുതരായി, വത്സലരായി, രോഗപീഡിതരായി,
ആദൃതരായി, തിരസ്കൃതരായി,
അവർ നീങ്ങുന്നു, അവർ പോകുന്നു;
അവർ പോകുന്നു, അതു് എനിക്കറിയാം,
പക്ഷെ, എങ്ങോട്ട്? അതെനിക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടാ.
എന്നാൽ, എനിക്കറിയാം അവർ പോകുകയാണ്;
ഏറ്റവും നല്ലതിലേയ്ക്ക്
— മഹത്തായ എന്തോ ഒന്നിലേയ്ക്ക്!

മാഞ്ഞ നക്ഷത്രം

—അമ്പാടി കാർത്ത്യായിനിയമ്മ

ഭാഷാഭക്തന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനും ബാല്യംമുതൽ ചരമംവരെ ഭാഷാപോഷണത്തിനായി ജീവിതത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനഭാഗം വിനിയോഗിച്ച അഭിവന്ദ്യ മഹാകവിയും ആയ ഉള്ളൂരിന്റെ നിര്യാണം കേരളീയരെ മാത്രമല്ല ഇദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടുള്ള എല്ലാവരേയും ദുഃഖിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. സാഹിത്യനഭോമണ്ഡലത്തിൽ ചിരകാലമായി പ്രകാശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ഉജ്വലനക്ഷത്രമാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ. രാമനാമം ജപിച്ചുവരുന്നവക്കെല്ലാം ഭിക്ഷകൊടുക്കണമെന്ന വ്രതക്കാരനായ ഒരു കാരണവനെപ്പോലെ, അദ്ദേഹം സാഹിത്യസേവക ഭാവത്തിൽ സമീഹിക്കുന്ന ഏവനും സ്വാഗതവും സഹായവും അരുളിയിരുന്നു. ഭാഷാസാഹിത്യചക്രവർത്തി എന്നറിയപ്പെടുന്ന മഹാകവിയാൽ അലംകൃതമായിരുന്ന അനേകം ഉന്നത സ്ഥാനങ്ങൾ ഇനി വളരെക്കാലത്തേയ്ക്കു ശൂന്യമായിരിക്കും. സാഹിത്യസമ്മേളനങ്ങളിലും ഭാഷാപരിഷ്കരണക്കമ്മറ്റികളിലും സൃഷ്ടിപരവും ഗവേഷണപരവുമായ പരിശ്രമങ്ങളിലും നാം ഈ അപരിഹാര്യമായ നഷ്ടത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും അനുസ്മരിക്കും. പ്രായാധിക്യവും കായക്ലേശവും ദേശകാലവ്യത്യാസവും അവഗണിച്ച് സാഹിത്യപരിഷത്തിനെ ഭാഷാപോഷണത്തിന് ഉപയുക്തമായ ഒരു ഉപകരണമാക്കുവാൻ മഹാകവി ഉള്ളൂർ ചെയ്ത നിസ്വാർത്ഥശ്രമങ്ങളുടെ സ്മരണകൾക്ക് സഹൃദയ ഹൃദയങ്ങളിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ ലഭിക്കുന്നതാണ്.

പ്രോത്സാഹനവും പോഷകാംശവും പോരാതെ മലയാളം ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന കാലത്താണ് മഹാകവി കേരളഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും പ്രധാന വിഷയമായി സ്വീകരിച്ച് അതിൽ എം. എ. ബിരുദം നേടിയത്. ഇരുട്ടും പൊടിയും നിറഞ്ഞ പഴയ സാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരങ്ങളെ പരിശോധിച്ച് കേരളീയർക്കെല്ലാം അഭിമാനപൂർവ്വം ഉപയോഗിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ അമൂല്യങ്ങളായ പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ പ്രസാധനം ചെയ്യാൻ ഉള്ള ശക്തിയും ക്ഷമയും കൈരളീദേവി തന്നെ ഈ കവിക്ക് പ്രദാനം ചെയ്തിരിക്കണം. ഭാഷാവൃക്ഷത്തിന് ആവശ്യമായ പോഷകാംശങ്ങൾ എത്ര ക്ലേശിച്ചും ശേഖരിച്ച് സ്വഹസ്തങ്ങളെക്കൊണ്ടുതന്നെ, ഭക്തിപൂർവ്വം പ്രാർത്ഥനാപൂർവ്വം അതിന്റെ മൂലത്തിൽ അർപ്പിക്കുകയാണ് അ

* മഹാകവിയുടെ ചരമത്തിൽ അനുശോചിക്കുവാൻ പരിഷത്തിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ എറണാകുളത്തു കൂടിയ സമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത അധ്യക്ഷപ്രസംഗം.

ദ്ദേഹം ചെയ്യാറുള്ളത്. തൽഫലമായി ഭാഷയുടെ വിവിധ ശാഖകൾക്കും പുഷ്ടിയും ശക്തിയും ലഭ്യമായി. മാതൃഭാഷയ്ക്ക് അഹിക്കുന്ന പ്രാധാന്യവും പ്രോത്സാഹനവും ബഹുമതിയും സിദ്ധിച്ചതുടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഇന്ന് മഹാകവിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസകാലത്ത് ഭാഷയുടെ പുരോഗമനത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെ അവയുടെ യഥാർത്ഥരൂപത്തിൽ സങ്കല്പിക്കുവാൻ പ്രയാസമാണ്. ആംഗ്ലേയ വിദ്യാഭ്യാസബിരുദങ്ങൾ സിദ്ധിച്ച മഹാന്മാരിൽ അധികംപേരും മാതൃഭാഷയെ വേണ്ടവിധം സഹായിക്കുവാൻ സന്നദ്ധരായിരുന്നില്ല. ഉയർന്ന സർക്കാരുദ്യോഗം ലഭിച്ച ശേഷവും മഹാകവി സാഹിത്യപരമായ പരിശ്രമങ്ങളിൽ സ്വമനസ്സാലെ ഉത്സാഹപൂർവ്വം ഏർപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന കാഴ്ച മാതൃഭാഷയുടെ വിലയിൽ വിശ്വാസവും അഭിമാനവും അനേകം ഹൃദയങ്ങളിൽ ഉളവാക്കിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധ ശാഖകളിൽ ഉള്ളൂർ രചിച്ചിട്ടുള്ള കൃതികളുടെ ഒരു പട്ടിക മാത്രം തയ്യാറാക്കിയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യസേവനത്തിന്റെ വൈപുല്യം വിശദമാകുന്നതാണ്. ഭാഷാസാഹിത്യസമ്മേളനങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങളും ഭാഷാപരിഷ്കരണസംഘങ്ങളിൽ സന്നിഹിതനായി തന്നിട്ടുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ പാണ്ഡിത്യത്തേയും അതിരില്ലാത്ത ഭാഷാസ്നേഹത്തേയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുണ്ട്. ഉള്ളൂരിന്റെ ഭാഷാസ്നേഹം, പാണ്ഡിത്യം, മഹാമനസ്കത, അഭിപ്രായ സഹിഷ്ണുത, സഹകരണബുദ്ധി ഇവയെ ഉദാഹരിക്കുന്ന പല അനുഭവങ്ങളും അദ്ദേഹത്തോടു് അടുത്തു പരിചയപ്പെടുവാൻ ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള പല സഹപ്രവർത്തകന്മാക്കും സുഹൃത്തുക്കൾക്കും പറയുവാൻ സാധിക്കും. ഉള്ളൂരിന്റെ ഗദ്യപദ്യങ്ങൾ ഏറക്കുറെ വായിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതാവാസനയും ആദർശോൽകൃഷ്ടതയും ആശയശുദ്ധിയും സുപരിചിതമായിരിക്കും. ഔദ്യോഗികവും സാഹിത്യപരവുമായ പരിശ്രമങ്ങൾ ഇടകലർത്തിക്കുന്ന ഈ മഹാകവിയുടെ ജീവിതം ഒരു സൂചിയിൽ രണ്ടു നിറത്തിലുള്ള നൂലുകൾ കോർത്തു് അതുകൊണ്ടു തുന്നിത്തീർത്തിട്ടുള്ള ഒരു മനോഹര ചിത്രംപോലെ ആയിരിക്കും. എന്നാൽ ആദ്യവും അവസാനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകാഗ്രമായ ശ്രദ്ധ സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽതന്നെ ആയിരുന്നു. സ്വർണ്ണത്തലക്കെട്ടും പൊൻവിളക്കുകളും നാലുകാതൻ ചരക്കുകളും ഒരു ക്ഷേത്രത്തിലും നിത്യോപയോഗത്തിനാവശ്യമില്ല. എങ്കിലും അങ്ങനെയുള്ള സാമഗ്രികൾ ഭാഷാഭണ്ഡാഗാരത്തിന്റെ പുഷ്ടിക്കും അലങ്കാരത്തിനും ഗൌരവത്തിനും ഉപയോഗത്തിനും ആവശ്യമാണെന്ന് ഇതരഭാഷകളുടെ വിഭവസമൃദ്ധി നോക്കിയാൽ അറിയാവുന്നതാണ്. കേരളീയർക്ക് മഹാകവിയിൽനിന്നു് ലഭ്യമായിട്ടുള്ള അമൂല്യരത്നങ്ങളിൽ, അതിപ്രധാനമായ സ്ഥാനത്തെ അഹിക്കുന്നതാണ്, രോഗശയ്യയിൽ കിടന്നുകൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമാക്കിയതും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്തതും ആയ കേരളസാഹിത്യചിത്രം. ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾതന്നെ രാജാക്കന്മാരുടേയും പൊതുജന

ങ്ങളുടേയും സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും ബഹുമാനാദരങ്ങൾക്ക് പാത്രീഭൂതനായ ഒരനുഗൃഹീത മഹാകവിയാണ് പരേതനായ ഉള്ളൂർ.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യപദ്യകൃതികൾ എല്ലാം എല്ലാവർക്കും ഒരുപോലെ ആസ്വാദ്യമായി അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടാവുകയില്ല. ഈ സംഗതി ഏതു കവിക്കും കലാകാരനും ബാധകമാണ്. എന്നാൽ സാന്നിദ്ധ്യത്തിലും അസാന്നിദ്ധ്യത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ കർശനമായി വിമർശനം ചെയ്യുവാനുള്ള ധൈര്യവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അന്യന്മാർക്ക് അനുവദിച്ചുകൊടുത്തിട്ടുള്ള സാഹിത്യകാരന്മാർ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അധികം ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. അങ്ങനെയുള്ളവരെപ്പോലും ക്ഷമയോടും സഹിഷ്ണുതയോടുംകൂടി വീക്ഷിയ്ക്കുകയല്ലാതെ ഉപദ്രവകരമായ രീതിയിൽ വ്യക്തിപരമായവിധത്തിൽ ആത്മാഭിമാനത്തിന് ക്ഷതംവരുന്ന ഭാഷയിൽ യാതൊരു പ്രതികാരവും വാക്കുകൊണ്ടോ പ്രവൃത്തികൊണ്ടോ അദ്ദേഹം ചെയ്യാറില്ലെന്നുള്ളതു് സുപ്രസിദ്ധമാണ്. നിന്ദിച്ചും അഭിനന്ദിച്ചും നമുക്ക് മനുഷ്യരുടെ മനഃസ്ഥിതിയേയും സ്വഭാവത്തേയും പരീക്ഷിച്ചുനോക്കാം. എന്നാൽ ഇങ്ങനെയുള്ള പരീക്ഷകളെയെല്ലാം ഉള്ളൂരിന്റെ മഹാമനസ്കത സർവ്വദാ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സാത്വികമനോഭാവം അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി എല്ലാവർക്കും ഉള്ള സ്നേഹാദരങ്ങളുടെ ഒരു പ്രധാന നിദാനമാണ്.

സാഹിത്യപ്രവർത്തനത്തിൽ വ്യക്തികൾക്കും സംഘങ്ങൾക്കും അദ്ദേഹം നൽകിയിട്ടുള്ള പ്രോത്സാഹനങ്ങളുടെ കണക്കെടുക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. കോയിത്തമ്പുരാൻ സ്മാരകഗ്രന്ഥത്തിലേക്ക് ഒരു ലേഖനം എഴുതിക്കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തിനെക്കൊണ്ട് മൂന്നെഴുത്തുകൾ അയപ്പിച്ച എന്നുള്ളതു് ഇപ്പോൾ പശ്ചാത്താപപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്നു. ലേഖനം എഴുതി അയച്ച ഉടനെ മടക്കത്തപാലിൽ അതിനെ വളരെ അഭിനന്ദിച്ചുകൊണ്ടും കൃതജ്ഞത സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കയ്യക്ഷരത്തിൽ ഒരു മറുപടി എനിക്കു കിട്ടുകയുണ്ടായി. ഈ അദ്ധ്യക്ഷപീഠത്തിൽ ഇരിക്കുമ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്ന ഒരു വിചാരം ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ ഈ യോഗം വേറൊരു മഹാകവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചായിരുന്നെങ്കിൽ, എന്തു അസൌകര്യവും സഹിച്ചും മഹാകവിയുള്ളൂർ ഇന്നിവിടെ സന്നിഹിതനായി അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനം അലങ്കരിച്ച്, പരേതന്റെ ആത്മാവിന് ഒരു നീരാജനമായി ഭവിക്കുന്ന അത്യുജ്ജ്വലമായ ഒരു പ്രസംഗം നമ്മെ കേൾപ്പിക്കുമായിരുന്നു. ഒരു പക്ഷേ ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി അദ്ദേഹത്തെ ആദരപൂർവ്വം സ്മരിക്കുന്ന ഈ സന്ദർഭത്തിൽ, മഹാകവിയുടെ പുണ്യാത്മാവു് സ്നേഹപൂർവ്വം, കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം, നമ്മെ വീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം. കേരളഭാഷാചക്രത്തിയെന്നു് അറിയപ്പെടുന്ന മഹാകവിയെ ഉദ്ദേശിച്ചു നടത്തുന്ന ഈ അനുശോചനയോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷസ്ഥാനത്തിൽ, തീരെ അർഹതയില്ലാത്ത ഒരാളെ കാണുമ്പോൾ, എന്തായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തി

പപ്പുനായരുടെ ഹർജി

—വെട്ടൂർ രാമൻനായർ

പപ്പുനായർ ഗൗരവത്തിൽ മുറത്തുകൂടി ലാത്തുകയാണു്. തൊണ്ടിയായിക്കിട്ടിയ നാളികേരക്കുലതിണ്ണയിൽ ഇരിക്കുന്നു. അടുത്തുതന്നെ തലേരാത്രി അതോടൊപ്പം പപ്പുനായരുടെ പുരയിടത്തിൽനിന്നും പിടിക്കപ്പെട്ടചെക്കൻ കുട്ടപ്പനും. അവന്റെ കണ്ണുകളും കരഞ്ഞു തന്നെ കലങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. ആ നാട്ടിൽ അടുത്തകാലത്തു് നടത്തിയ മോഷണങ്ങളെല്ലാം അവനാണെന്നു് ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് കാഴ്ചക്കാരായി കൂടിയിരുന്നവർ ഓരോ റിമാക്കു് പാസ്സാക്കിയിരുന്നു. പപ്പുനായർ തന്റെ ഗൗരവത്തിനു കുറവുവന്നേക്കുമെന്നു കരുതിയാവാം ഒരക്ഷരം പോലും ഉരിയാടിയില്ല.

മണിപത്തായപ്പോഴേക്കും നായർ കൂടെക്കൂടെ പടിഞ്ഞാലേക്കു് നോട്ടംതുടങ്ങി. മകൻ കൃഷ്ണൻകുട്ടി പൊല്ലീസിൽ അറിയിക്കുവാൻ പോയിരിക്കയാണു്. കുട്ടപ്പന്റെ കരച്ചിൽ കണ്ടു് ചിലർക്കൊക്കെ മനസ്സലിയാതിരുന്നില്ല. പലരും പപ്പുനായരോടു ദയയ്ക്കുവേണ്ടി അപേക്ഷിച്ചു. അവൻ ആദ്യമായി മോഷ്ടിക്കയാണു്. അല്ലെങ്കിൽതന്നെ അങ്ങനെ ഒരു തെളിവുകിട്ടുന്നതു് ആദ്യമാണല്ലൊ. അതും ചുറ്റുപാടുകളുടെ പ്രേരണയാൽ അങ്ങനെവന്നു വെന്നുമാത്രം. പാവത്തിന്റെ വീട്ടിൽ പട്ടിണിയാണു്. വിശന്നിരുന്നപ്പോൾ പിശുക്കൻ കുപ്പുവിന്റെ ചായക്കടയിൽനിന്നും അവൻ മൂന്നുനാലുവട്ടം കാപ്പികുടിച്ചു. കൊടുക്കുവാൻ ഇനമില്ല. ഒടുവിൽ അയാൾ പറഞ്ഞുകൊട്ടത്തതാണു് ഈ തൊഴിൽ. നിരക്കുവിലയിൽ പകുതികൊടുത്താൽ ആവശ്യത്തിനുള്ള നാളികേരം കിട്ടും. അതും കടത്തിന്റെ വകയിൽ കണക്കുവച്ചാൽ മതിതാനും. അങ്ങനെ അയാൾ

ന്റെ മനോവൃത്തി? നിസ്സാരങ്ങളായ അന്യഗ്രഹണങ്ങളെ അഭിനന്ദിച്ചും ശീലിച്ച മഹാകവി ഈ അനൗചിത്യത്തെ ക്ഷമിച്ചേക്കും. അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ള ഏതു കേരളീയനും മഹാകവിയെ ആരാധിക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടല്ലൊ. യഥാർത്ഥ ഭക്തിയോടുംകൂടി അർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു വാടിയ പുഷ്പം പോലും മഹാന്മാർ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുമെന്നുള്ളതു് ഒരു സമാധാനംതന്നെ. പ്രതാപശാലികളായ രാജാക്കന്മാരേയും ചക്രവർത്തിമാരേയും രാഷ്ട്രതന്ത്രജ്ഞന്മാരേയും അപേക്ഷിച്ചു് കവികളും മഹാകവികളും സാഹിത്യകാരന്മാരും ചിരംജീവികളാണു്. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്നത്യാവശ്യമായ ഭൗതികസാമഗ്രികൾ കവികൾ നമുക്കു തരുന്നില്ല. എന്നിട്ടും നാം അവരെ സ്നേഹിക്കുന്നു, ബഹുമാനിക്കുന്നു, അനുസ്മരിക്കുന്നു, അവരുടെ ആഹ്വാനങ്ങളെ അനുസരിക്കുന്നു. മനുഷ്യനു് ഏറ്റവും ആകർഷകമായ വിഷയം മനുഷ്യജീവിതംതന്നെയാണു്. യഥാർത്ഥ കവിത, ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ പരാമർശിക്കുന്നതിനാൽ, കവികൾ മനുഷ്യരെ മനുഷ്യർക്കു് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നു. യശഃശരീരനായ മഹാകവിയുടെ പുണ്യാത്മാവിനു് നിത്യശാന്തിയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നങ്ങൾക്കു് ഉചിതപരിണാമവിജയവും, അനശ്വരമായ യശസ്സും ഉണ്ടാവാൻ നമുക്കു പ്രാർത്ഥിക്കാം.

ചെയ്തിച്ചതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇക്കുറി മാപ്പുകൊടുക്കണമെന്നാണ് അവരുടെ പക്ഷം. കുട്ടപ്പൻ, അവനെ പോലീസിൽ ഏല്പിക്കാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി പപ്പുനായരുടെ കാലിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ച് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. എങ്ങനെ അപേക്ഷിക്കാതിരിക്കും? അവന് പൊല്ലീസ് എന്നു കേട്ടാൽതന്നെ ഭയമാണ്. കാക്കി ഉടുപ്പും രൗദ്രം നിറഞ്ഞ മുഖവും. ഇനി ഒരിക്കൽക്കൂടി തന്റെ പേരിൽ ഒരു കുറ്റം കണ്ടാൽ കൊന്നുകളഞ്ഞുകൊള്ളുവാൻ അവൻ സമ്മതിച്ചു. ഒരിക്കൽ, ഒരിക്കൽ മാത്രം, അവനെ ഒന്നുരക്ഷിച്ചാൽ മതി.

പപ്പുനായക്ക് അതിനെപ്പറ്റി വളരെ പറയുവാനുണ്ട്. കുട്ടപ്പനോട് അയാൾക്ക് പ്രത്യേകവിരോധമൊന്നുമില്ല. പക്ഷെ, ഇവിടെ അതൊന്നും പരിഗണിച്ചുകൂടാ. ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ സാധാരണക്കാർ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിയാത്തവിധം ദുർബലരാകാറുണ്ട്. അങ്ങനെ അവർ മോഷണത്തെപ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. പോലീസും കോടതികളും ഉള്ളതുകൊണ്ട്മാത്രം ആകുന്നില്ല. അവ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി അഴിമതികളും ഇല്ലാതാകുവാൻ ജനങ്ങളും ഗവർമ്മെന്റിനോട് സഹകരിക്കണം. കുട്ടപ്പന്റെ കണ്ണുനീരിൽ അലിഞ്ഞ അവരേക്കാൾ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവന്റെ ബന്ധു താനാണെന്നുകൂടി നായർ യുക്തിപൂർവ്വം അവകാശപ്പെട്ടു.

അതിലധികമൊന്നും താല്പര്യം എടുക്കുവാൻ അവിടെ ആരും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കുട്ടപ്പൻ എല്ലാ ആശകളും അറ്റ് ശിഥിലഹൃദയനായി അവിടെ ഉരുണ്ടു. എന്തെങ്കിലും ഒരു തീരുമാനമാക്കിനു് വകകിട്ടിയതിൽ സന്തോഷമുള്ള കറുപ്പാളകൾമാത്രം അവിടെ ശേഷിച്ചു.

പത്തര ആയപ്പോഴേയ്ക്കും കുണ്ടൻകുട്ടിയോടൊപ്പം രണ്ടു പോലീസുകാർ വന്നു. ഹിന്ദുബൻ പോത്തനും, ചൊക്രാനാരായിപ്പിള്ളയും. പപ്പുനായർ ഉത്സാഹപൂർവ്വം അവരുടുത്തുപോയി മെത്തപ്പായ കൊണ്ടുവന്ന് ഇറയത്തു വിരിച്ചു കൊടുത്തു. അവർ ഇരുന്നുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കാലിപ്പുകയിലയും തളിർ വെറ്റിലയും നീറ്റിച്ച തട്ടം അടുത്തുവച്ചിട്ട് മൂപ്പർ പാക്കുവെട്ടുവാൻ തുടങ്ങി. പൊല്ലീസുകാർ 'ഫ്ലാറ്റ്' വീടാതെ ഇരുന്നതെയുള്ളൂ.

"മുറക്കണം സാറെ"

പപ്പുനായർ വിനയപൂർവ്വം പറഞ്ഞു.

"വേണ്ടാ മൂപ്പീന്നേ, അതൊക്കെ മൂപ്പീന്നി (ന നഷ്ടമാ,"

നാരാണപിള്ള പറഞ്ഞു.

ഇരുവരും അവിടേയ്ക്കു ശ്രദ്ധിച്ചതേയില്ല.

"സാറെന്താ അങ്ങനെപറയുന്നത്? ഇതു് നിങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് വാങ്ങിയതാണല്ലൊ. ഞാൻ മുറക്കില്ല"

"ഇരിക്കട്ടെ മൂപ്പീന്നേ, നഷ്ടപ്പെടേണ്ട. നിങ്ങളൊക്കെ വലിയ ആളുകളല്ലെ? ആളയച്ചാൽ പൊല്ലീസുകാരു വന്നോളണം. 'ജനകീയ'ത്തിന്റെ കാലവുമാണല്ലൊ" അവരുടെ ഗൗരവത്തിന്റെ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാതെ നായർ അമ്പരന്നുനിന്നു.

"അല്ല, വിഷംതിന്നാൻ കാശുകൊടുക്കാതല്ലേ മകനെ രാവിലെ അങ്ങു പറഞ്ഞയച്ചതു്! പൊല്ലീസുകാക്കിത്ര വെള്ളംകൂടിക്കണമെങ്കിൽ കൈയ്യിനും കാശുകൊടുത്തു കൂടി വേക്കണം"

പപ്പുനായക്ക് എന്താണ്ട് കാര്യം പിടികിട്ടി. താൻ ഒരു പണക്കാരനല്ലെന്നും ആവീടിരിക്കുന്ന പുരയിടവും അല്പം നിലവുമല്ലാതെ തനിക്ക് സ്വത്തുക്കളൊന്നുമില്ലെന്നും അയാൾ പറഞ്ഞു. പിന്നെ പൊല്ലീസിനു് തന്നെപ്പറ്റി അല്പം മതിപ്പുതോന്നിക്കൊള്ളട്ടെയെന്നു കരുതി മൂപ്പർ തന്റെ കാൺഗ്രസ്സു് പാരമ്പര്യത്തെപ്പറ്റി ഒന്നു സൂചിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

"അപ്പൊഴാ മൂപ്പീന്നു് അടുത്ത മന്ത്രിയാകല്ലൊ. അന്നു് ഈ പാവപ്പെട്ടവരെ ഒക്കെ ഒന്നു് ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളണേ. ചപ്പടാച്ചി നിവർത്തിയിട്ട് കാര്യം പറ മൂപ്പീന്നേ. പെട്ടീഷൻ

കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പപ്പുനായർ നിങ്ങളല്ലേ?''

അയുവരെ സംസാരിക്കാതിരുന്ന ഹിന്ദുംബൻ ചോദിച്ചു.

പപ്പുനായർ സമ്മതിച്ചു. പിന്നെ തന്റെ പരാതിയിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന സംഗതി ഒരിക്കൽക്കൂടെ ആവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുട്ടപ്പൻ ശബ്ദിക്കുവാൻ കഴിയാതെ വിറച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ചൊക്രാ അവനെ അടക്കൽ വിളിച്ചു. സത്യംപറഞ്ഞു കൊള്ളണമെന്നും അല്ലാത്തപക്ഷം കൈകൊണ്ടു ചോദിക്കുമെന്നുമെല്ലാം പൊല്ലീസുമട്ടിൽ ഒരു ഉപദേശംകൊടുത്തിട്ട് ആ കുറ്റം അവൻ ചെയ്തതാണോയെന്നു് അന്വേഷിച്ചു. അവൻ എല്ലാം സമ്മതിച്ചു. പ്രേരണക്കാരനായി ഒരു ചായക്കടക്കാരന്റെ പേരുകൂടി വന്നപ്പോൾ പൊല്ലീസുകാർ ഇരുവരുടേയും മുഖം അല്പം പ്രസാദിക്കാതിരുന്നില്ല.

അപ്പോഴേക്കും മെലിഞ്ഞു് ഇരുനിറക്കാരനായ ഒരു ചെറുപ്പുകാരൻ പടികയറി അവിടേക്കു വന്നു. മുണ്ടും മുറിക്കൈയ്യൻ ബനിയനും. തലയിൽ കെട്ടിയ തോർത്തു് അതേ പടി ഉയർത്തിയെടുത്തിട്ട് കാറ്റുവന്നാൽ താഴെവീഴുമെന്നു് തോന്നുമ്മക്കവിധം വീണ്ടും തലയിൽ സ്ഥാപിച്ചിരിക്കുന്നു. നരിച്ചുഴികം കാണാത്തക്കവിധം മുണ്ടു് താഴ്ത്തി ഉടുത്തു് അവിടം മറയാത്തവിധം മടക്കി കുത്തിയിരിക്കുകയാണു്. ബീഡിവലിച്ചു് പുക നാലുപാടും പരത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ആ നടത്തം കണ്ടു് ആളുകൾ അങ്ങോട്ടു ശ്രദ്ധിച്ചു.

''അല്ല, ഇതു മച്ചിട്ടികളിക്കാരൻ കീവറുഗീസല്ലേ? എല്ലാവരും അത്ഭുതത്തോടെ അവനെ നോക്കി. പോലീസുകാർ ഇരിക്കുന്നിടത്തേക്കു് അവനെപ്പോലുള്ള ഒരാൾ ധൈര്യമായി കടന്നുവരികയോ! അവൻ അവരെ മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കിയില്ല. മദ്യപാനം, അടിപിടി, വസൂകയ്യേറ്റം ഇതെല്ലാമാണു തൊഴിൽ. പിന്നെ ചന്തദിവസങ്ങളിലും പെരുന്നാളിനും ഉത്സവത്തിനും വണ്ടം പിടിച്ചുവരിക്കുവാനുള്ള മച്ചിട്ടികളിയും. ഇത്തരം ഒരുവൻ അവരുടെ കണ്ണിൽ പെട്ടാൽ.....ഒരാ രോഷൻ അങ്ങനെ തന്നെ വീട്ടിലേക്കു കയറിവരുന്നതിലുള്ള വെറുപ്പോടെ പപ്പുനായരും അവനെ ഉറ്റുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

''അല്ല, നാറാപിള്ളച്ചനും, പോത്തച്ചനും, ഒക്കെയാണല്ലോ. എന്താ പിന്നെ സമാശാരം?'' ബീഡിക്കുറ്റി കുത്തനിരകം പുറത്തു കാണിച്ചുകൊണ്ടു് കീവറുഗീസ് ഒന്നു ചിരിച്ചു.

''കീവറുഗീസിന്റെ അയൽവക്കമൊക്കെ ആയിരിക്കുമല്ലോ. വീട് ഇവിടെ അടുത്തല്ലേ? അപ്പോൾ നമുക്കൊരാളായല്ലോ. എന്താ പോത്തച്ചാ?''

നാറാപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. അവന്റെ ഒറ്റ മന്ദസ്മിതത്തിൽ ആ പൊല്ലീസുകാർ ഇരുവരുടേയും ഗൗരവം വെണ്ണ നെയ്യുപോലെ ഉരുകിപ്പോയതുകണ്ടു് കാണികൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

''അതൊന്നും പറയണ്ടാ. ഞാനാ അയലുവക്കമൊന്നുമല്ലാന്നും വന്നതല്ല. പോത്തച്ചനും നാറാപിള്ളച്ചനും ഒക്കെ ഇങ്ങോട്ടു കേറിട്ടൊണ്ടെന്നേ കേട്ടപ്പം ഒന്നു കാണാണ്ടു പോകുന്നതു് ഒരു മോശമാണല്ലോന്നു് കരുതി. അല്ലാണ്ടു് എനിക്കു് ഇവന്മാരുമായിട്ടു് എടപാടൊന്നുമില്ല.''

കീവറുഗീസു് കെട്ടുപായ ബീഡിച്ചരം കൊട്ടിക്കളഞ്ഞിട്ടു് ചെവിക്കിടയിലേക്കു് വച്ചു. പിന്നെ മുറത്തുതന്നെ നിന്നുകൊണ്ടു് കൈയെത്തിച്ച വെറ്റിലയും പുണ്ണാമ്പുമെടുത്തു് അലസഭാവത്തിൽ മുറുക്കാൻ തുടങ്ങി.

''എന്നാ പിള്ളച്ചാ മുറുക്കു്. പോത്തച്ചനും നല്ല വെറ്റിലയൊക്കെയാണല്ലോ?'' അവൻ പപ്പുനായരെ ഒന്നുനോക്കിയിട്ടു് അനുകമ്പാപൂർവ്വം തുടർന്നു. ''പിള്ളച്ചൻ വലിയകായ്മായി തന്നതല്ലെ: മുറുക്കു, പോത്തച്ചാ.''

ആക്ഷണം നിരസിക്കാൻ കഴിയാതെ അവർ ഇരുവരും മുറുക്കിൽ പങ്കുചേർന്നു. അതോടെ പുതിയ അതിഥി അത്ര അഗണ്യനല്ലെ

ന്നു് മനസ്സിലാക്കിയ പപ്പനായർ പൂണ്ണസമ്മതത്തോടെ അല്ലെങ്കിലും കീവഗീസ്സിനെ ഇരിക്കുവാൻ ക്ഷണിച്ചു. അവൻ അതു കൂട്ടാക്കാതെ പൊല്ലീസുകാർ ഇരുവരുമായി മാരോന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് നിന്നതേയുള്ളൂ.

മുറുക്കു കഴിഞ്ഞു നാറാപിള്ള കീവഗീസ്സിനെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് മുറത്തിനു് വെളിയിൽപോയി കുറച്ചുസമയം രഹസ്യം പറഞ്ഞു. തിരിച്ചുവന്നുകഴിഞ്ഞു് കീവഗ്ഗീസ് പപ്പനായരുടെ ചെവിയിലും. ഒടുവിൽ പപ്പനായർ അകത്തുപോയി ഒരുഞ്ഞൂറുപാനോട്ടു് എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു് പൊല്ലീസ്സുകാർ ഇരുവർക്കുമായി നാറാണപിള്ളയെ ഏല്പിച്ചു. തല്ക്കാലം അതുകൊണ്ടു് തൃപ്തിപ്പെടണമെന്നും പോരാത്തതു് ശരിയാക്കിക്കൊണ്ടു് പപ്പനായർ രാവിലെ ചെന്നുകൊള്ളാമെന്നും അയാളുടെ അനുവാദം കൂടാതെതന്നെ കീവഗ്ഗീസ് ഒരുത്തരവു് ചെയ്കയും ചെയ്തു.

"ഇതു് ഇന്നത്തെ മിനക്കേടിനു്. കാരണവർക്കു് കാര്യംവല്ലതും നടക്കണമെങ്കിൽ നാളെ സ്റ്റേഷനിൽ വരണം. ഞങ്ങൾക്കു വല്ലതും തരണം. ടൈവസരിനെ ഒന്നു കാണുകേം വേണം."

അഞ്ചുറുപ്പിക കൊണ്ടു് താൻ മുപ്പിനു് എന്ന നിലയിൽ നിന്നും കാരണവർ സ്ഥാനത്തേക്കു് ഉയർന്നു എന്നതിൽ കവിഞ്ഞു് ഒന്നുംതന്നെ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു് പപ്പനായർ മനസ്സിലാക്കി. ഭരണം മാറിയിട്ടും ഇതിലൊന്നും ഒരു വ്യത്യാസവും ഇല്ലെന്നോ? പോലീസ് വകുപ്പിന്റെ ചുമതല വഹിക്കുന്ന മന്ത്രിയെത്തന്നെ അയാൾ അറിയും. എന്നാലും പൊല്ലീസുകാരനെ കൈക്കുലികൊടുക്കുക. അല്ലെങ്കിൽ അധികാരികളും ആരായാലും പോല്ലീസുകാരുടെ ശമ്പളം കൂട്ടിയിട്ടില്ലെങ്കിൽ അവക്കെന്താണു പ്രയോജനം? ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പഴയപടി അഴിമതികളുണ്ടാൽ? ജനങ്ങൾക്കു അപ്പോൾ കാര്യങ്ങളെല്ലാം പഴയതുതന്നെ. ഇതിൽ എവിടേയോ കുഴപ്പമുണ്ടെന്നുമാത്രം പപ്പനായർ വിചാരിച്ചു.

"എടാ നിന്റെ ആളുകളാരും ഇവിടെ ഇല്ലെ?"

നാറാപിള്ള കുട്ടപ്പനോടായി ചോദിച്ചു. അവൻ തന്റെ നിസ്സഹായത അറിയിക്കുമാറു് ദയനീയമായി അവരെ നോക്കിയതേയുള്ളൂ. അവന്റെ അമ്മൂമ്മയും, ഇളയരണ്ടു മൂന്നു കുട്ടികളും മാത്രമേ ആ വീട്ടിൽ ഉള്ളുവെന്നു് ആരോ അപ്പോൾ പറഞ്ഞുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

"എന്നാൽ തൊണ്ടി എടുത്തുകൊണ്ടു് നടക്കു്. അപ്പോൾ കാരണവർ രാവിലെ സ്റ്റേഷനിൽ വരണം"

പപ്പനായർ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അവിടെ കൂടിയിരുന്നവരിൽ തനിക്കുള്ള പ്രമാണിത്വം ആസ്വദിച്ചുകൊണ്ടു് കീവഗീസ്സു് മുമ്പേയും പിന്നാലെ പോല്ലീസുകാരും ഏറ്റവും പുറകിലായി നാളികേരം ചുമന്നുകൊണ്ടു് കുട്ടപ്പനും അവിടെനിന്നും ഇറങ്ങി.

അപ്പോഴേക്കും സമയം ഉച്ചയായി. നാളികേരം കീവഗീസ്സിന്റെ വീട്ടിൽ വച്ചിട്ടു് കുട്ടപ്പനേയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അവർ നേരേ കുറുപ്പിന്റെ ചായക്കടയിലേക്കു് തിരിച്ചു. അയാളെ വിളിച്ചിറക്കി അവർ പലതും ചോദിച്ചു. പൊല്ലീസുകാർ നേരത്തെ പറഞ്ഞുകൊടുത്തതനുസരിച്ചു് ആ മോഷണം കുറുപ്പിന്റെ പ്രേരണകൊണ്ടു് ചെയ്തതാണെന്നു് കുട്ടപ്പൻ രഹസ്യമായി സമ്മതിച്ചു. അതോടെ കുട്ടപ്പന്റെപേരിൽ അവക്കു് വലിയ വാത്സല്യമായി. അതുവരെ അവനു ക്ഷീണമൊന്നും കൊടുക്കാതെ വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിൽ പപ്പനായരെ കഠിനമായി ശകാരിച്ചിട്ടു് അവനു് വേണ്ടതെന്താണെന്നാൽ കൊടുക്കുവാൻ അവർ കുറുപ്പിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന്റെ പണവും അവർ കൊടുത്തുകൊള്ളാമത്രേ.

പക്ഷെ അതൊന്നും വേണ്ടിവന്നില്ല. കീവഗ്ഗീസ് അവിടെയും ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥനാ

യി. കുറച്ചിനേക്കൂടി സ്റ്റേഷനിലേക്കു കൂടി കൊണ്ടു പോകുമെന്നായപ്പോൾ എന്തും ചെയ്യുന്നതിനു് അയാൾ തയ്യാറായിരുന്നു. അങ്ങനെ അഞ്ചുറുപ്പികയുടെ രണ്ടു നോട്ടുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടതോടെ കുറച്ചു് തല്ലാലത്തെയ്ക്കെങ്കിലും സ്വതന്ത്രനായി.

"നിനക്കു് വേണ്ടതെല്ലാം കഴിച്ചോ. ഒരുലുബ്ധം വിചാരിക്കേണ്ട. കാശു ഞങ്ങളം കൊടുത്തോളാം"

കാപ്പികുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുട്ടപ്പനു് ഒരിക്കൽക്കൂടെ ധൈര്യം കൊടുത്തിട്ടു് ഹിന്ദുബനും, ചൊക്രായും എതിർവശത്തുള്ള കള്ളഷാപ്പിലേക്കു് കയറി. അവർ തിരിച്ചു് ഇറങ്ങുവാൻ അരമണിക്കൂർ എടുത്തു. പിന്നെ കീവറഗീസ്സിനോടു് യാത്രപറഞ്ഞു് കുട്ടപ്പയും കൂട്ടിക്കൊണ്ടു് അവർ നേരെ സ്റ്റേഷനിലേക്കു് നടന്നു. പോലീസുകാരുമായുള്ള അതുയും സമയത്തെ പരിചയം അവന്റെ ഭയം അല്പമൊന്നു് കുറയ്ക്കാതെയുമിരുന്നില്ല.

കൈയ്യിൽ ഒരു പൈ പോലും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് അടുത്തദിവസം രാവിലെ പപ്പുനായർ സ്റ്റേഷനിലേക്കു് പോയില്ല. എന്തായാലും പ്രതിയെ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്. അവൻ ഒരുപാടു പാടിക്കട്ടെ. പിന്നെ താൻ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഹജ്ജി അങ്ങനെ പൂശിക്കളയാമെന്നും ഒക്കുകയുമില്ല. മുട്ടൻ അങ്ങനെ സമാധാനിച്ചു.

അന്നു് ഉച്ചതിരിഞ്ഞപ്പോൾ കുട്ടപ്പൻ തിരിച്ചെത്തി. കുളികഴിഞ്ഞു് മുടി ഭംഗിയായി ചീകിവെച്ചിരിക്കുന്നു. പുതിയ ഒരു മുണ്ടും കോളർ ബനിയനും ധരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഗ്രാമത്തിലെ മുക്കുവലയിൽ വന്നു് ഒരു പ്ലെയേഴ്സ് സിഗരറ്റു വാങ്ങി കത്തിച്ചു കൊണ്ടു് അവൻ അയല്പക്കാരോടു് കുശലം ചോദിച്ചു. അന്നു് സുഖമായി ക്ഷണം കഴിച്ചുമടങ്ങി ഉണ്ടു്. എല്ലാവക്കും അത്ഭുതമായി. ജിജ്ഞാസയോടെ പലരും അവനെ സമീപിച്ചു.

കൗതുകത്തോടെ കുട്ടപ്പൻ തന്റെ അനുഭവങ്ങൾ അവക്കു വിവരിച്ചു കൊടുത്തു. രാത്രിയിൽപോലും അവനെ ലോക്കപ്പുമുറിയിൽ കയറ്റിയില്ല. പൊല്ലീസുകാക്കെല്ലാം അവനെ വലിയ കായ്മയായിരുന്നു. അവിടെ ഓരോകാര്യത്തിനായി വരുന്നവരെക്കൊണ്ടു് അവൻ ഉണ്ണം കാപ്പിയും എല്ലാം അവർ വാങ്ങിക്കൊടുപ്പിച്ചു. അവനുകൂടി കൊടുക്കാതെ റൈട്ടർസാർ ഒന്നും കഴിക്കുകയില്ല. കരിഞ്ചന്തയ്ക്കു് പിടിച്ച ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരനാണു് അവനു് മുണ്ടും ബനിയനും വാങ്ങിക്കൊടുത്തതു്. പോരുന്ന സമയം മറ്റൊരുത്തനെക്കൊണ്ടു് എട്ടണയും ഹെഡ്ഡങ്ങത്തെ അവനു കൊടുപ്പിച്ചു. അവരുമായി ഒരു ചെങ്ങാത്തത്തിലായാൽ പിന്നെ ഒന്നും ഭയപ്പെടാനില്ല. പിന്നെ, പ്രസംഗക്കാരെമാത്രം പിടിച്ചുകൊണ്ടുചെന്നാൽ നല്ലവണ്ണം പെരുക്കും. അതു് സക്കാരിന്റെ ആവശ്യമാണെന്നതെ അവർ പറഞ്ഞതു്.

പപ്പുനായർ പണവും കൊണ്ടു് നേരത്തെ ചെല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് പൊല്ലീസുകാക്കെല്ലാം വിരോധം ഉണ്ടെന്നും ഇനി മുട്ടൻ അങ്ങോട്ടുചെല്ലുന്നതു് അത്ര പന്തിയല്ലെന്നും കൂടി അവൻ ഒരു പ്രചരണം നടത്തി. അവനോടു് എന്തും ചെയ്തുകൊള്ളാൻ അവർ അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവൻ രഹസ്യമായി ചിലരോടു് പറയാതിരുന്നില്ല.

നാലുമണിക്കു് ഒരു കാൺസ്റ്റബിളും വന്നു് കുട്ടപ്പനെ അന്വേഷിച്ചു. അടുത്ത ഒരു സ്ഥലംവരെ പോകാൻ അവൻ കൂടി ഒരുകൂടായി ചെല്ലണം. അവർ ഒരുമിച്ചുപോയി. തിരിച്ചുപോരുമ്പോൾ ഒരു എത്തക്കുലയുണ്ടായിരുന്നതു് ബസ്സ്റ്റാൻഡുവരെ അവൻ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്തു. അവനു് എട്ടണ കൂലികിട്ടി.

അടുത്തദിവസവും അവനു് അതുപോലുള്ള പണിയുണ്ടായിരുന്നു. പ്രതികളെ കാണിച്ചുകൊടുക്കുക, സങ്കടക്കാരെ പേരിപ്പിച്ചു് ഹജ്ജികൊടുപ്പിക്കുക, അങ്ങനെ പലതും. പൊല്ലീസ്സിനു് അങ്ങനെ അവിടെ ഒരു ഏജൻ

പു. സാ. സമ്മേളനം

ഒരു നിഷ്പക്ഷനിരീക്ഷണം

— നാഗവള്ളി

"ത്രുപദ്രന്മാ"രും 'ഭാവഭദ്ര'ന്മാരും തമ്മിലുള്ള ഭയങ്കരസംഘട്ടനരംഗമായിപ്പരിണമിക്കുമെന്ന പ്രതീക്ഷ ഓളം തല്ലിയിരുന്ന ഒരന്തരീക്ഷത്തിലാണ് കൊല്ലത്തെ പു. സാ. സമ്മേളനം സമാരംഭിച്ചതു്. സമ്മേളനാരംഭത്തിനു് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പായിത്തന്നെ പ്രസ്തുതസംഘട്ടനത്തേപ്പറ്റിയുള്ള ഉൽഘാപോഹങ്ങൾ കൊല്ലത്തേയും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേയും ദിനപത്രങ്ങൾ പ്രാധാന്യം നല്കി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. മാത്രമല്ല "ഭാവഭദ്ര"ന്മാരിൽ പ്രധാനികളായ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സാഹിത്യകാരന്മാർ സമ്മേളന ഭാരവാഹികളുടെ നേക്കു നിരവധി വെല്ലുവിളികളും തങ്ങളുടെ സ്വാധീനത്തിലുള്ള പത്രങ്ങളിലൂടെ മുഴക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിനും പുറമെ പു. സാ. സമ്മേളനത്തിനു് ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു മുമ്പായി നീലേശ്വരത്തുവെച്ചു കൂടിയ സാഹിത്യ പരിഷൽസമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു് ഒരു പ്രാസംഗികൻ * പു. സാ. ക്കാരെ നാട്ടിൽനിന്നും ഓടിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കഴുവിൽ കയറുവാൻപോലും താൻ സന്നദ്ധനാണെന്നു് ഭീഷണിപ്പെടുത്തുവാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ യാഥാസ്ഥിതികപക്ഷത്തുനിന്നും പുരോഗതിയുടെ കുത്തക സ്വയം ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പക്ഷത്തു നിന്നുമുള്ള വെല്ലുവിളികളും എതിർപ്പുകളും ഏറുകൊണ്ടായിരുന്നു കൊല്ലം പു. സാ. സമ്മേളനഭാരവാഹികൾ തങ്ങളുടെ കൃത്യം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടിവന്നതു്.

പ്രഥമാചാര്യോഗത്തിനു തലേദിവസം രാത്രി നടത്തുവാനുദ്ദേശിച്ചിരുന്ന വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മറ്റിയോഗം പെട്ടെന്നുണ്ടായ ചില അസൗകര്യങ്ങൾകൊണ്ടു് അവസാനസമ്മേളനദിവസത്തേക്കു മാറ്റിവെച്ചതിനെ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സാഹിത്യകാരന്മാർ കഠിനമായി പ്ര

ണ്ടായി. ആ നാട്ടിലെ വിദ്ധ്വംസക പ്രവർത്തകന്മാർ ആരെന്നു തീരുമാനിക്കുന്നതും കുട്ടപ്പനായിത്തീർന്നു.

"അപ്പോൾ പിള്ളച്ചൻ അന്നു നാറാപിള്ളച്ചൻ ഏല്പിച്ച നാളികേരം വേണ്ടെങ്കിലുടനേക്കാം. അതിന്റെ ന്യായമായവില ഇങ്ങു തന്നച്ചാ മതി."

കുറേദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം കീവർഗ്ഗീസ് പപ്പുനായരോടായി പറഞ്ഞു. മറന്നുകേട്ടില്ലെന്നു് ബോദ്ധ്യം വന്നപ്പോൾ മൂപ്പർ ഒരക്ഷരം മിണ്ടാതെ നടന്നകളഞ്ഞതേയുള്ളൂ. പക്ഷേ ആ കഥ നാട്ടിൽ ഇതിനകം നല്ല വണ്ണം പരസ്യപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

---

* ആ പ്രാസംഗികൻ പരിഷത്തു് സംഘടനയുടെ പ്രതിനിധിയായിട്ടല്ല പ്രസംഗിച്ചിരിക്കുക.
— ടി.

തിഷേധിച്ചു; അതു ഭീരുത്വംകൊണ്ടാണെന്നും മറ്റും അവർ വ്യാഖ്യാനിച്ചു. മാത്രമല്ല വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മറ്റിയോഗം മാത്രമേ തങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നുള്ളുവെന്നും അതിൽ പങ്കുകൊള്ളുന്നതിനു മാത്രമാണ് തങ്ങൾ പല സ്ഥലങ്ങളിൽ നിന്നും പല ക്ലേശങ്ങളനുഭവിച്ച് എത്തിയിട്ടുള്ളതെന്നും അവർ പ. സാ. സമ്മേളനത്തിന്റെ സ്വാഗതസംഘം ആഫീസിൽവെച്ച് പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. എതായാലും സ്വാഗതസംഘത്തിന്റെ തീരുമാനം മാറ്റുവാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നു മനസ്സിലായതോടെ അവർ പിരിഞ്ഞുപോയി.

പിറ്റേദിവസം രാവിലെ പത്തുമണിക്ക് പ്രഥമ ചർച്ചായോഗം ശ്രീ: ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ ആരംഭിച്ചു.—ഓ, തെറ്റിപ്പോയി—ആരംഭിക്കുവാൻ ഭാവിച്ചു. ഉടൻതന്നെ തലേദിവസം മാറ്റിവെച്ച വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മറ്റിയോഗം അപ്പോൾ നടത്തണമെന്നുള്ള പ്രമേയം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. ചർച്ചായോഗത്തിൽ പ്രസ്തുത പ്രമേയത്തിന് പ്രസക്തിയില്ലെന്ന് അദ്ധ്യക്ഷൻ പ്രഖ്യാപിച്ചുവെങ്കിലും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകൾ സുഹൃത്തുക്കൾ അല്പസമയം അതിനെപ്പറ്റി വാഗ്പ്രതിവാദം നടക്കത്തക്കരീതിയിൽ പെരുമാറുകയുണ്ടായി. അവസാനം ചർച്ചായോഗം ആരംഭിച്ചു. 'ഭാവവും രൂപവും' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ശ്രീ: ഗുപ്തൻനായർ തയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ടുവന്നിരുന്ന പ്രബന്ധം ഒരു ചെറുമുഖവുരയോടുകൂടി വായിച്ചു. സ്വതസ്സിദ്ധമായ ശൃപഭദ്രതയോടെ ശ്രീ: ഗുപ്തൻനായർ, ഭാവവും രൂപവും യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒന്നാണെന്നും പഠനസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടായിട്ട് വിഭജിച്ചിരിക്കുകമാത്രമാണെന്നും, ഭാവത്തിനനുസരണമായ രൂപമാണ് ആവശ്യമെന്നും രൂപം അനുരൂപമായിപ്പോയാൽ ഭാവവും വികലമായിത്തീരുമെന്നും മറ്റും സമർത്ഥിച്ചു. ആക്ഷേപത്തിനവകാശം തോന്നാത്ത രീതിയിലുള്ള ഒരു പ്രസംഗമായിരുന്നു ശ്രീ: ഗുപ്തൻനായരുടേത്. ഭാവത്തോടൊരു പക്ഷപാതിത്വവും പ്രദർശിപ്പിക്കാതെ പാശ്ചാത്യകലാനിരൂപകന്മാരുടെ പല അഭിപ്രായങ്ങളും ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കലാതത്ത്വങ്ങളെപ്പറ്റി കലാസുന്ദരമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. എങ്കിലും അതിനെ എതിർക്കുവാൻ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു സാഹിത്യകാരന്മാർ തയ്യാറാകുകതന്നെ ചെയ്തു. പക്ഷെ അനിഷേധ്യങ്ങളായ കലാതത്ത്വങ്ങളെ എതിർക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമാകാത്തതുകൊണ്ട് അവയെ എതിർക്കുന്നുവെന്ന ഭാവത്തിൽ തങ്ങൾക്കു പറയുവാനുള്ളതു പറയുകമാത്രമായിരുന്നു ചെയ്തത്. ലോകത്തിൽ ഇന്ന് മുതലാളിത്തച്ചേരിയെന്നും തൊഴിലാളിത്തച്ചേരിയെന്നും രണ്ടു ചേരിയുണ്ടെന്നും മറ്റുമുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ പ. സാ. സമിതിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു ചർച്ചായോഗത്തിൽ ചെയ്യുവാൻ മുതിർന്നതു കേവലം ഔദ്ധത്യത്തിന്റെ ഔന്നത്യമായിപ്പോയിയെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. അതുപോലെതന്നെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ മട്ടുകാരുടെ

ചേരിയിലോ മർട്ടിതന്റെ ചേരിയിലോ എന്നുള്ള കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ചോദ്യംകേട്ടാൽ തോന്നും മർട്ടിതരുടെ മുഴുവൻ കുത്തകയുമായി അവർ പുറപ്പെട്ടിരിക്കുകയാണ് എന്ന്. ആകെക്കൂടി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാക്ക് ഒന്നേ പറയുവാനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതായത് ശ്രുപഭദ്രതയെന്ന പേരും പറഞ്ഞ് പു. സാ. ക്കാരിൽ ഒരു ഭാഗം ജനങ്ങളിൽ നിന്നും അകന്നു മാറുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണെന്ന്. ജനങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞാൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നേതൃത്വത്തിൽ സംഘടിച്ചിട്ടുള്ള തൊഴിലാളികളും കർഷകരും മാത്രമാണെന്ന് ഓർക്കണം. ബാക്കിയുള്ളവരൊന്നും ജനങ്ങളല്ല! സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ 'ചട്ടുകങ്ങൾ' മാത്രമാണ്! ഇതു കൂടാതെ വേറൊരു കാര്യവും പ്രസംഗവശാൽ സഖാക്കൾ സ്ഥാപിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു—ശ്രീ: കെ. പി. ജി; ഡി. എം. പൊറെക്കാട്ട്, ഇന്ദുമൂഡൻ, അച്യുതക്കുറുപ്പ് തുടങ്ങിയവരാണ് യഥാർത്ഥ ജനകീയസാഹിത്യകാരന്മാരെന്ന്!! ഇവരിൽ ചിലരുടെ പേരു കേട്ടപ്പോൾ എന്റെ സമീപത്തിരുന്നിരുന്ന ഒരു സാധാരണക്കാരൻ എന്നോട് ചോദിച്ചു:— "ആരാണ് സാറേ ഇവരൊക്കെ? എഴുത്തുകാരനോ?" ഒരുപക്ഷെ അയാൾ അമേരിക്കൻ സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ ഒരു ചട്ടുകമായിരിക്കാം!!

ശ്രീ: മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ഉപസംഹാരപ്രസംഗത്തിൽ അദ്ദേഹം 'ശ്രുപഭദ്രന്മാ'രുടെ നിലപാട് അസന്ദിഗ്ധമായ രീതിയിൽ വെളിപ്പെടുത്തി. പുരോഗനസാഹിത്യകാരന്മാരെന്ന് അറിയപ്പെടുന്നവരിൽ പലരും പുരോഗമനപരങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാനുള്ളബദ്ധപ്പാടിൽ കലയുടെ ശ്രുപത്തിൽ അശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചാൽ അവയുടെ കൃതികൾക്ക് ജനഹൃദയത്തിലേക്ക് പ്രവേശനം സിദ്ധിക്കുവാൻ വൈഷമ്യമുണ്ടാകുമെന്നും അതുകൊണ്ട് പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാർ ഭാവത്തിനു കല്പിക്കുന്ന പ്രാധാന്യത്തോടൊപ്പംതന്നെ ശ്രുപത്തിനും കല്പിക്കണമെന്നും മാത്രമാണ് 'ശ്രുപഭദ്രത'കൊണ്ട് താൻ അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം വിശദമാക്കി. പുരോഗമനസാഹിത്യകാരൻ ശ്രുപത്തെ ബലികഴിക്കുന്നതിന്റെ ഉദാഹരണമാണ് ശ്രീ: കെ. പി. ജി. നമ്പൂതിരിയുടെ കൃതികളെന്നും അദ്ദേഹം തുറന്നുപറഞ്ഞു. അങ്ങനെ ഒന്നാമത്തെ ചർച്ചായോഗം അവസാനിച്ചു.

അന്നു വൈകുന്നേരം ഒരു വമ്പിച്ച സദസ്സിൽ വെച്ച് പ്രസിദ്ധ പത്രപ്രവർത്തകനും പുരോഗമനസാഹിത്യകാരനും കലാനിരൂപകനുമായ കെ. പി. അഹമ്മദ് അബ്ബാസ് നാലാം പുരോഗമനസാഹിത്യസമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ട് നാതിദീർഘമെങ്കിലും ഭാവഗംഭീരവും കലാസുന്ദരവുമായ ഒരു പ്രസംഗം ചെയ്തു. ശ്രീ: അബ്ബാസിന്റെ പ്രസംഗം, രണ്ടാം പു. സാ. സമ്മേളനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള ശ്രീ: ഹരീന്ദ്രനാഥചതോപാദ്ധ്യായയുടെ പ്രഭാഷണംപോലെ ആവേശജനകമോ, മൂന്നാം പു. സാ. സമ്മേളനോദ്ഘാടകനായിരുന്ന ശ്രീ: മൽക്ക്‌രാജ് ആനന്ദിന്റേയു

പോലെ വിവിധവിഷയസ്പർശിയോ ആയിരുന്നില്ല. ഞൊടിയിൽ ശ്രോതാക്കളെ ഉന്മിഷിതരും ആവേശഭരിതരുമാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ശ്രീ: ഹരീന്ദ്രനുള്ള അസൂയാവഹമായ കഴിവോ, വിശാലമായ ഈ വിശ്വത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ മുഴുവൻ സമരങ്ങളെയും യാതനകളേയും അധിഷ്ഠാനമാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ശ്രീ: മുൽക്ക് രാജന്റെ വീക്ഷണഗതിയോ ശ്രീ: അബ്ബാസിനില്ല. കണ്ണേണ്ടതു കാണുകയും. കണ്ടതു് കഴിയുന്നത്ര ചുരുക്കി ഭംഗിയായി രേഖപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരൊന്നാന്തരം പത്രപ്രവർത്തകനാണ് അദ്ദേഹം; മദ്ദിതജനതയ്ക്കുവേണ്ടി തൂലികയെടുക്കുന്ന ഒരു കലാകാരനും. പു. സാ. സംഘടന ഇടതുപക്ഷക്കാരുടെ ഒരു പൊതു സംഘടനയായിരിക്കണമെന്നും അതു് ഏതെങ്കിലും ഒരു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയുടെ ആശയങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുള്ള ഒരു പ്രസംഗമണ്ഡപമായിത്തീരുവാൻ പാടില്ലെന്നും നിസ്സാരങ്ങളായ കക്ഷിതാല്പര്യങ്ങളുടെ പേരിൽ പു. സാ. സംഘടനയിലെ അംഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ പിളർപ്പുണ്ടാകുവാൻ അനുവദിക്കുന്നതു് ആത്മഹത്യാപരമായിരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പിച്ചു പറയുകതന്നെ ചെയ്തു.

അന്നു രാത്രിയിൽ നടന്ന കലാപരിപാടികളും പൊതുവെ വിജയമായിരുന്നുവെന്നു തീർത്തു പറയാം. തിരുവിതാംകൂറിലെ ഒരു പ്രസിദ്ധനടനായ ശ്രീ: പി. കെ. വിക്രമൻ നായരും ശ്രീ: കൃഷ്ണൻനായരും കൂടി 'പ്രോഗ്രസ്' (പുരോഗതി) എന്നൊരു ഇംഗ്ലീഷ് ഏകാങ്കനാടകം ആദ്യം അഭിനയിച്ചു. യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീകരതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ശാസ്ത്രകാരൻ പുതിയ പുതിയ നശീകരണവസ്തുക്കൾ നിർമ്മിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനെ എതിർത്തുകൊണ്ടുള്ള ഒരു കൊച്ചു നാടകമായിരുന്നു അതു്. ഇതു മനസ്സിലാക്കാതെയാണ് കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് നിരൂപകന്മാർ പ്രസ്തുത നാടകം പിൻതിരിപ്പൻ ആശയങ്ങളുൾക്കൊള്ളുന്നതാണെന്നും മറ്റും ചില പത്രങ്ങളിൽ എഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ശ്രീ: വിക്രമൻനായരും സ്നേഹിതനും പ്രസ്തുത നാടകം ഭംഗിയായി അഭിനയിച്ചു. അതിനു ശേഷം ശ്രീ: കേശവദാസിന്റേയും പത്നി ലക്ഷ്മീഭായിയുടേയും ഭാരതീയ നൃത്തകലാ പ്രകടനമായിരുന്നു. ശ്രീ: കേശവദാസിന്റെ 'സാഗരത്തിലെ സമരം' എന്ന നൃത്യരംഗം സദസ്യരെ വളരെ ആകർഷിച്ചു. നിത്യവൃത്തിക്കുവേണ്ടി സാഗരത്തിലെ ഗംഭീര കല്ലോലങ്ങളുമായി മല്ലടിച്ചു കഴിയുന്ന ഒരു മുക്കുവന്റെ അപകടപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിന്റെ സുന്ദരമായ ചിത്രീകരണമായിരുന്നു ആ നൃത്യരംഗം. വള്ളത്തോളിന്റെ 'ഒരുറക്കുപാട്ട്' എന്ന കാവ്യത്തെ ആധാരമാക്കിയുള്ള ലക്ഷ്മീഭായിയുടെ നൃത്തവും സുന്ദരമായിരുന്നു.

മൂന്നാമത്തെ കലാപരിപാടി ശ്രീ: കേശവദേവിന്റെ 'തസ്കരസംഘം' എന്ന മലയാളനാടകത്തിന്റെ അഭിനയമായിരുന്നു. മെ: ദേവ്, തകഴി, നാഗവള്ളി, പി. ഭാസ്കരൻ, അഭയദേവ്, ആനന്ദക്കുട്ടൻ, ചെല്ലമ്മ തുടങ്ങിയവരായിരുന്നു നടീനടന്മാർ. ജാതിയുടെ പേരിൽ

ജനങ്ങളെ തമ്മിൽ തല്ലിച്ച് മുതലെടുക്കുന്ന ഇന്നത്തെ ചില മലയാള പത്രങ്ങളുടെ നേക്കുള്ള വെല്ലുവിളിയായിരുന്നു ആ നാടകം. മുതലാളിത്തത്തിന്റെ വൈതാളികന്മാരായ ഏതാനും നേതാക്കന്മാരുടെ തനിനിറവും പ്രസ്തുത നാടകം വെളിപ്പെടുത്തി. ആദ്യന്തം ഫലിതമയമായ പ്രസ്തുതനാടകം കാണികളെ കണക്കറ്റ് രസിപ്പിക്കുകയും നാടകകർത്താവും നടീനടന്മാരും സദസ്യരുടെ പ്രശംസയ്ക്ക് പാത്രീഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ നിരൂപകന്മാർ കായ്മായൊന്നും പറയാത്തത് നാടകകർത്താവും നടന്മാരിൽ പ്രധാനികളും 'തുപഭദ്ര'ന്മാരായിപ്പോയതു കൊണ്ടായിരിക്കാം.

രണ്ടാം ദിവസം രാവിലെ ഒരു സംഗീതസദസ്സും വൈകുന്നേരം നാടകകലയെപ്പറ്റിയുള്ള ഒരു സമ്മേളനവും നടന്നു. ശ്രീ: എം. പി. പാളായിരുന്ന അദ്ധ്യക്ഷൻ. ശ്രീ: എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള. എം. എ. 'നാടകത്തിലെ സംഘട്ടനം' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഒരു പ്രബന്ധം വായിച്ചു. ആധുനിക നാടകത്തിൽ അവശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട സംഘട്ടനത്തെപ്പറ്റിയായിരുന്നു ശ്രീ: കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രബന്ധരൂപത്തിലുള്ള പ്രസംഗം. ആധുനിക നാടകകലയുടെ മർമ്മങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്തുത പ്രസംഗം സാരഗർഭമായിരുന്നുവെങ്കിലും ശ്രോതാക്കൾക്ക് സുഗ്രമായിരുന്നില്ല ഒരു പ്രസംഗത്തിന് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട ലാളിത്യമോ വൈശദ്യമോ ശ്രീ: കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ പ്രബന്ധത്തിനില്ലായിരുന്നു. ഒന്നു രണ്ടാവർത്തി സശ്രദ്ധം വായിക്കുകയും ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ട മനസ്സിലാക്കേണ്ട ഒരു സാരഗർഭമായ ലേഖനമായിരുന്നു അതു്. പിന്നീട് 'നമ്മുടെ നാടകങ്ങൾ' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റി ഞാൻ പ്രസംഗിച്ചു. നമ്മുടെ നാടകങ്ങളെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആയിരമായിരം ആളുകളുടെ മുമ്പിൽവെച്ച് ദിവസം തോറുമെന്നോണം അഭിനയിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഗീത നാടകങ്ങളേയാണ് അർത്ഥമാക്കേണ്ടതെന്നും, കേവലം കലാകൊലപാതകങ്ങളും പ്രേക്ഷകരുടെ രസവാസനകളെ ദുഷിപ്പിക്കുവാൻ മാത്രം പര്യാപ്തങ്ങളുമായ പ്രസ്തുതനാടകങ്ങളെ പരിഷ്കരിക്കാതെ നമ്മുടെ നാടകവേദിക്കു രക്ഷയില്ലെന്നുമായിരുന്നു എന്റെ ചെറു പ്രസംഗം. അതിനുശേഷം നാടകത്തിൽ സംഗീതത്തിനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി ശ്രീ: പി. ഭാസ്കരനും തന്റെ അനുഭവങ്ങളെ ആധാരമാക്കി ശ്രീ: കേശവദേവും പ്രസംഗിച്ചു. ആകപ്പാടെ പറഞ്ഞാൽ പ്രസ്തുത സമ്മേളനം ഏതാണ്ട് ഒരു സാധാരണ സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിന്റെ മട്ടിൽ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

അന്നു രാത്രി ശ്രീ: പൊൻകുന്നം വക്കിയുടെ 'മോചനം' എന്ന നാടകം അഭിനയിക്കപ്പെട്ടു. വയലാർ-പുന്നപ്ര സമരമായിരുന്നു നാടകത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം. തലേദിവസം 'തസ്കരസംഘം' അഭിനയിച്ച നടന്മാർ തന്നെയായിരുന്നു 'മോചന'ത്തിലും പ്രധാനമായി പങ്കെടുത്തതു്. പക്ഷെ 'മോചനം' ഒരു പരാജയമായിരുന്നു. കാരണം പലതാണ്. ഒന്നാമതായി പ്രസ്തുതനാ

ടകത്തിന് വിജയകരമായി അഭിനയിക്കത്തക്ക ശ്രുപഭദ്രതയില്ല. രണ്ടാമതായി നടീനടന്മാർ വേണ്ടത്ര അഭിനയപരിശീലനം നടത്തിയിരുന്നില്ല. മൂന്നാമതായി അപ്രതീക്ഷിതമായുണ്ടായ ചില തകരാറുകൾ മൂലം നാടകത്തിലെ ചില പ്രധാനരംഗങ്ങൾ വെട്ടിക്കുറയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. എന്തായാലും പ്രസ്തുതനാടകാഭിനയം ഒരു പരാജയം തന്നെയായിക്കലാശിച്ചു.

മൂന്നാം ദിവസം രാവിലെ, മാററിവെയ്ക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മററിയോഗം ആരംഭിച്ചു. സജീവമായ ഒരന്തരീക്ഷം പ്രസ്തുതയോഗത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. 'ശ്രുപഭദ്രന്മാരും' 'ഭാവഭദ്ര'ന്മാരും അരയും തലയും മുറുക്കി അരങ്ങത്തേക്കിറങ്ങുവാൻ തയ്യാറായി മുപ്പടിച്ചു നില്ക്കുന്ന മട്ടിൽ കാണപ്പെട്ടു. യോഗാരംഭത്തിനു മുമ്പുണ്ടായ കശപിശയുടെ ഫലമായി 'ഭാവഭദ്ര'ന്മാരുടെ പുറകെ ഉള്ള എതാനും പേർക്കു യോഗനടപടികളിൽ പങ്കുകൊള്ളുവാൻ അനുവാദം നല്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ചങ്ങനാശ്ശേരി കമ്മററിയോഗം അംഗീകരിച്ച മാനിഫെസ്റ്റോ വാദപ്രതിവാദത്തിനായി അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കായ്യശ്ശി ഭാവിച്ചു. തൃശ്ശൂരിൽവെച്ച് അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട മാനിഫെസ്റ്റോ വേണമെന്നായി കമ്മ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർ. ഏതെങ്കിലും മാനിഫെസ്റ്റോ അവതരിപ്പിക്കുന്നതിനു മുമ്പായി പു. സാ. സംഘടനയുടെ സ്വഭാവം വ്യക്തമാക്കണമെന്നായി പിന്നത്തെ വാദം. പു. സാ. സംഘടനയെ സാഹിത്യകാരന്മാരും മറെറ കലാകാരന്മാരും സഹൃദയരും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു വമ്പിച്ച ജനകീയസംഘടനയാക്കണമെന്ന് കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരും, പു. സാ. സംഘടന സാഹിത്യകാന്മാരുടെ മാത്രം ഒരു സംഘടനയായിരിക്കണമെന്നു മറെറള്ളവരും വാദിച്ചു. ശ്രീ: കേശവദേവും സി. ജെ. തോമസും കമ്യൂണിസ്റ്റുകാരുടെ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു. ശ്രീ: പി. ഭാസ്കരൻ അതിനെ ശക്തിയായി എതിർത്തു. അവസാനം പ്രമേയം വോട്ടിനിട്ടു. ഒരു വോട്ടിന്റെ കൂടുതലോടെ പു. സാ. സംഘടന സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ മാത്രം സംഘടനയായിരിക്കണമെന്നുള്ള ശ്രീ: ഭാസ്കരന്റെ പ്രമേയം പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു. വീണ്ടും ചങ്ങനാശ്ശേരി മാനിഫെസ്റ്റോ അവതരിപ്പിക്കുവാൻ കായ്യശ്ശി ശ്രമിച്ചുവെങ്കിലും കമ്യൂണിസ്റ്റ് സാഹിത്യകാരന്മാർ അതിനെ ശക്തിപൂർവ്വം എതിർത്തു. യോഗനടപടികൾ എതാണ്ട് അനിയന്ത്രിതമായിത്തീർന്നു. അവസാനം പു. സാ. സംഘടന കൂടുതൽ കായ്യക്ഷമമാക്കുന്നതിനും മാനിഫെസ്റ്റോ തയ്യാറാക്കുന്നതിനും ഭരണഘടന എഴുതിയുണ്ടാക്കുന്നതിനും മറെറാരു കമ്മററി ശ്രുപവല്ക്കരിക്കണമെന്ന പ്രമേയം ശ്രീ: വെട്ടൂർ രാമൻനായർ അവതരിപ്പിക്കുകയും ശ്രീ: ആർ. എസ്. കുറുപ്പ് പിന്താങ്ങുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി ശ്രീ: എം. പി. പാൽ, മുണ്ടശ്ശേരി, കെ. സുരേന്ദ്രൻ, സി. ജെ. തോമസ് തകഴി, സി. അച്യുതക്കുറുപ്പ്, ഡി.

എം. പൊറെക്കാട്ട്, ഇന്ദുചൂഡൻ, കെ. പി. ജി. നമ്പൂതിരി, കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള, എം. ഗോവിന്ദൻ, ഇവർ അടങ്ങിയ ഒരു കമ്മറിയെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ശ്രീ: തകഴിയെ അതിന്റെ കൺവീനറായി നിശ്ചയിക്കുകയുമുണ്ടായി. അങ്ങനെ അടിപിടികലശൽവരെ ഉണ്ടായേക്കുമെന്ന് ശങ്കിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന വിഷയനിർണ്ണയക്കമ്മറിയോഗം അവസാനിച്ചു.

ഉച്ചയ്ക്കുശേഷം 'സാഹിത്യകാരനും രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും' എന്ന വിഷയത്തെപ്പറ്റിയുള്ള ചർച്ചായോഗം ശ്രീ: കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയുടെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ നടന്നു. സാഹിത്യകാരൻ സകല രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾക്കും അതീതനായി പുരോഗമനപരങ്ങളായ ആശയങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളേണ്ടതാണെന്ന ആശയം ശ്രീ: എം. ഗോവിന്ദൻ തന്റെ പ്രസംഗത്തിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ചു. പ്രസ്തുത ആശയത്തെ എതിർക്കുവാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിലും എതിർക്കുന്നമട്ടിൽ കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുകാർ സാഹിത്യകാരൻകമ്മ്യൂണിസ്റ്റു പാർട്ടിയിൽ ചേർന്നാൽ അവൻ ഏടയച്ചുരുക്കം സംഭവിക്കുകയില്ലെന്നും ലോകത്തിൽ രണ്ടു ചേരികളുണ്ടെന്നും അതിൽ സാഹിത്യകാരൻ മദ്ധ്യതരുടെ ചേരിയിൽ നില്ക്കണമെന്നും ജനങ്ങളുടെ രാജ്യമായ സോവിയറ്റുറഷ്യയോട് വിരോധം ഭാവിക്കുന്നവൻ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരനല്ലെന്നും കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയാണ് ജനങ്ങളുടെ പാർട്ടിയെന്നും മറ്റും പഴയ പല്ലവി വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചു. കമ്മ്യൂണിസ്റ്റുപാർട്ടിയ്ക്കു പറയാനുള്ളതുമുഴുവനും-ലോകത്തുള്ള സകലതിനേയും പറഞ്ഞു-അവർ പറഞ്ഞൊഴിഞ്ഞു. അതിനെതിരായി ശ്രീ: സ്റ്റീഫൻ തുടങ്ങിയവർ ഡെമോക്രസിയുടെ മേന്മയേപ്പറ്റി പറഞ്ഞു. യോഗാവസാനത്തിൽ ശ്രീ: കുറിപ്പുഴ പറഞ്ഞതു പോലെ അഭിപ്രായവ്യത്യാസമില്ലാത്ത ഒരു വാദപ്രതിവാദമായിരുന്നു അത്.

അതിനുശേഷം ശ്രീ: കേശവദേവും ശ്രീ: മുണ്ടശ്ശേരിയും ഓരോ പ്രസംഗം ചെയ്തു. ശ്രീ: ദേവിന്റെ പ്രസംഗം കമ്മ്യൂണിസ്റ്റു നിരൂപകന്മാർ തൃപ്തഭദ്രന്മാരുടെ നേർക്കയയ്ക്കുന്ന നിരൂപണങ്ങൾക്ക് ഒരു കലാകാരനുള്ള മറുപടിയായിരുന്നു. ശ്രീ: മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ സുദീർഘമായ പ്രസംഗം ആധുനിക മലയാളസാഹിത്യം വികസിപ്പിക്കേണ്ട രീതികളേയാണ് പരാമർശിച്ചതു്.

അങ്ങനെ നാലാം പു. സാ. സമ്മേളനം സമാപിച്ചു.

ഒരു ചോദ്യം മാത്രം അവശേഷിക്കുന്നു. കൊല്ലം പു. സാ. സമ്മേളനം ഒരു വിജയമായിരുന്നുവോ? അല്ലെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. കാരണം കലാനിർമ്മിതാക്കൾക്ക് പ്രോത്സാഹനമോ നേരുതുമോ നല്കത്തക്കയാതൊന്നും കൊല്ലം സമ്മേളനത്തിൽ നടന്നില്ല. അനാസ്വാരശ്യൂന്യങ്ങളായ വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ കൊണ്ടും കക്ഷിവഴക്കുകൾ കൊണ്ടും സമ്മേളനസമയം മുഴുവൻ പാഴാക്കുകയായിരുന്നുവെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഒരു

സംഘടനയായ പു. സാ. സംഘടന മേലിലും അങ്ങനെ തുടരണമെന്ന തീരുമാനമൊഴിച്ച് മറ്റു യാതൊരു തീരുമാനവും പ്രസ്തുതസമ്മേളനത്തിൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കലയ്ക്ക് രൂപവും ഭാവവും ഒരുപോലെ സുന്ദരമായിരിക്കണമെന്നോ, കലാകാരൻ ഏതെങ്കിലും രാഷ്ട്രീയകക്ഷിയുടെ അടിമയായിത്തീരുതെന്നോ, അവൻ മനുഷ്യപുരോഗതിയ്ക്കുവേണ്ടി നിലകൊള്ളണമെന്നോ കലാകാരന്മാരോട് പറയുന്നത് കൊല്ലക്കടയിൽ തുശി വില്ക്കുവാൻചെല്ലുന്നതിനു തുല്യം മാത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് കൊല്ലം സമ്മേളനത്തിൽ നടന്ന ചർച്ചായോഗങ്ങൾ കലാകൃത്തുകളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം നിഷ്ഫലയോനജനങ്ങളായിരുന്നു. തല്പരകക്ഷികൾ തമ്മിലുള്ള വെറും മത്സരങ്ങൾ മാത്രമായി അവ കലാശിച്ചുവെന്നതാണ്. ആ ചർച്ചായോഗങ്ങളുടെ ഫലമായി ആരുടെ അഭിപ്രായഗതിയ്ക്കും അശേഷം ഉലച്ചിൽ തട്ടിയിട്ടില്ല. 'രൂപഭദ്ര'ന്മാരും 'ഭാവഭദ്ര'ന്മാരും പഴയപടി ഇന്നും പരസ്പരം ശകാരിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. പിന്നെന്താണ് കൊല്ലം സമ്മേളനം സാധിച്ചതു? ഒന്നുണ്ട്. ഉത്തരേന്ത്യയിലെ ഒരു പ്രമുഖ പുരോഗമന സാഹിത്യകാരനായ ശ്രീ: അഹമ്മദ് അബ്ബാസുമായി കേരളത്തിലെ പുരോഗമനസാഹിത്യകാരന്മാരെ പരിചയപ്പെടുത്തി; അതു മാത്രം.

മറ്റൊരുകാര്യംകൂടി പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇത്തവണയിലെ പു. സാ. സമ്മേളനത്തിലും കലാകാരന്മാരേക്കാൾ പ്രാധാന്യം കലാനിരൂപകന്മാർക്കാണ് നല്കിക്കണ്ടതു്. പുതിയ കമ്മറ്റിയും അങ്ങനെതന്നെ. പു. സാ. പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാരംഭകാലംമുതല്ക്കു് അതിൽ സജീവമായി പങ്കെടുക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി അനവധി എതിർപ്പുകളെ നേരിടുകയും ചെയ്ത ശ്രീ: കേശവദേവുപോലും ആ കമ്മറ്റിയിലില്ലെന്നും അതേസമയത്തു് നിരൂപകലോകത്തിലേയ്ക്കു് കാലുകുത്തിത്തുടങ്ങിയവർപോലും അതിലുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞാൽ കലാനിർമ്മാതാവിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം കലാനിരൂപകനു നല്കുന്ന നമ്മുടെ ആ പഴയ പാരമ്പര്യം പു. സാ. സംഘടനക്കാർ കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഇതു മാറാത്തിടത്തോളം കാലം ഇതരം കഴമ്പില്ലാത്ത വാദപ്രതിവാദങ്ങളുമായി നാം കഴിഞ്ഞുകൂടുകയേ തരമുള്ളൂ.

പുരോഗമനകലാകൃത്തുകൾ ഒരുമിച്ചുകൂടി പ്രചോദനം നല്കുന്ന ചർച്ചകൾ നടത്തി, രാഷ്ട്രീയവും സാമൂഹ്യവുമായ പ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി സുചിന്തിതങ്ങളും സുദൃഢങ്ങളുമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ രൂപവൽകരിക്കുകയും ആ അഭിപ്രായങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രവർത്തനപരിപാടികൾ നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പു. സാ. സമ്മേളനങ്ങൾ അടുത്ത ഭാവിയിലെങ്കിലും ഉണ്ടാകുമോ, ആവോ!

ശാസ്ത്രവും സംസ്കാരവും

—ആർ. കൃഷ്ണപിള്ള. റാസ്സോട

ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പൊൽച്ചവടികളെ പിന്തുടർന്നാണ് ഇന്നത്തെ ലോകം പുരോഗമിയ്ക്കുന്നതു്. പഴയ ആചാരങ്ങളുടെ പുറംമതിലുകൾക്കുള്ളിൽ പുണ്യമന്ത്രങ്ങൾമാത്രം ഉരുവിട്ടു് കഴിയുന്നതു് മൌഢ്യമാണെന്നു് മനുഷ്യൻ മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. പൂർവികന്മാരുടെ കെല്പും കഴിവും കൊണ്ടു് കെട്ടിപ്പടുത്ത പാരമ്പര്യത്തിലേയ്ക്കും നേട്ടങ്ങളിലേയ്ക്കും കണ്ണയച്ചു്, അനാവശ്യമായി അഭിമാനം കൊള്ളുന്നതു് വിനാശഗർത്തത്തിലേയ്ക്കു വഴിതെളിയ്ക്കുമെന്നും നാം മനസ്സിലാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ നവോത്ഥാനത്തിനും ജീവിതം സുരക്ഷിതവും സുകരവുമാകുന്നതിനും ശാസ്ത്രത്തെ ആശ്രയിക്കണം.

ശാസ്ത്രീയജ്ഞാനംമൂലം മനുഷ്യനു് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള വരങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുവാനെളുപ്പമല്ല. പ്രാകൃതികശക്തികളുടെ നിയന്ത്രണംമൂലം ഭൂമിയുടെ വിവിധകോണുകളെ വളരെ വളരെ അടുപ്പിക്കുവാൻ റേഡിയോ, വിമാനം, ടെലഫോൺ എന്നീ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടു്. അനാരോഗ്യത്തിന്റെ ക്രമേണയുള്ള നിർമ്മാർജ്ജനവും, ജീവിതത്തോതിന്റെ അനുക്രമമായ ഉയർച്ചയും വൈദ്യശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രായോഗികഫലങ്ങളാണു്. വ്യവസായങ്ങളുടെ വൈദ്യുതവേഗത്തിലുള്ള പുരോഗതിയിലൂടെ സുഖവും സമ്പത്തും ശതഗുണീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇവയെല്ലാം തന്നെ മനുഷ്യന്റെ ഭൌതികമായ മേന്മയ്ക്കും പ്രകൃതിയുടെ മേലുള്ള യാന്ത്രികമായ നിയന്ത്രണത്തിനും വഴിതെളിയ്ക്കുയാണു് ചെയ്തിട്ടുള്ളതു്. എന്നാൽ സമ്പത്തിന്റെ വർദ്ധനവിലോ, ഉല്പാദനത്തിന്റെ വിപുലീകരണത്തിലോ അല്ല, മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു് പ്രചോദനം നൽകുന്നതിലും ആഗ്രഹങ്ങൾ നിറവേറ്റുന്നതിലും അവന്റെ വ്യക്തിത്വത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിലും ശാസ്ത്രത്തിനുള്ള കഴിവിനെയാണു് പോഷിപ്പിയ്ക്കേണ്ടതു്. അതിന്റെ ഭൌതികമായ വശത്തെയല്ല, ആധ്യാത്മികവശത്തിന്റെ മാതൃകാപരമായ മെച്ചത്തെയാണു് ഉയർത്തിക്കാട്ടുകയും ഉന്നം വെയ്ക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതു്.

പ്രകൃതിയുടെ വിവിധഭാവങ്ങളെക്കുറിച്ചു പരിപൂർണ്ണമായ പഠനം നടത്തി അയാളുടെ അറിവിനെ വിപുലീകരിയ്ക്കുയാണു് വിജ്ഞാനഭണ്ഡാഗാരത്തിലേയ്ക്കു് സംഭാവനാൽകാൻ കാപ്പുകെട്ടുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ചെയ്യുന്നതു്. അത്ഭുതാവഹമായ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളുടെ ഉള്ളുകള്ളികളും അവയുടെ പിന്നിലുള്ള ദിവ്യാശയങ്ങളും നിരവധി പരീക്ഷണങ്ങൾ വഴി കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിൽ യഥാർത്ഥ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ വ്യാപൃതനാകുന്നു. വ്യക്തി, പ്രകൃതി, പരിതസ്ഥിതികം എന്നിവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം അല്പമൊക്കെ അറിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ ന്യായമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. സ്വന്തം താല്പര്യങ്ങളിൽ നിന്നും വിശാലമായ ബാഹ്യലോകത്തിലേയ്ക്കു് ശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ശ്രദ്ധ ആകഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നു.

ചിന്താഗതിയിലും പ്രായോഗിക ജീവിതത്തിലും ശാസ്ത്രമൂലവാക്കുന്ന വികാരങ്ങളെയാണു് നാം പഠിക്കേണ്ടതു്. സുചിന്തിതവും സുവ്യക്തവുമായ തീരുമാനങ്ങൾക്കു വിധേയമായി നൂതന തത്വങ്ങളും തെളിവുകളും വാർത്തെടുക്കുവാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ശാസ്ത്രത്തെ സ്നേഹിക്കുന്ന ഒരുവൻ കാംക്ഷിക്കുന്നു. പരീക്ഷണങ്ങൾ വഴി പരിശോധന നടത്തുകയെന്നതു് ഉത്കൃഷ്ടമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയാണു്. പ്രകൃ

തീയുടെ വ്യാപാരങ്ങളെ നാം മനസ്സിലാക്കണമെന്നു് അവളാഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. രഹസ്യങ്ങളെ മറച്ചുവെയ്ക്കാനും മനുഷ്യന്റെ വാദമുഖങ്ങളെ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾകൊണ്ടു് വെട്ടിമുറിയ്ക്കുവാനുമാണു് പ്രകൃതിയുടെ ശ്രമമെന്നു് അതിന്റെ അജ്ഞേയമായ സംഭവഗതികൾ കാണുമ്പോൾ തോന്നിപ്പോകും.

സത്യവാദങ്ങളുടെ വേലിയ്ക്കകത്തുള്ള ജീവിതമാണു് ശാസ്ത്രീയജീവിതം. കേട്ടകേൾവികൾ കൂട്ടിച്ചേർത്ത തെളിവുകളും ക്രമമില്ലാത്ത പരിശീലനവും പോര, സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണവും സമർത്ഥമായ അന്വേഷണവുമാണതിനാവശ്യം. ശാരീരിക, മാനസികപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ സംയമനവും സർവ്വേന്ദ്രിയങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രീകൃതശ്രദ്ധയും ഓരോ ശാസ്ത്രജ്ഞനിൽ നിന്നും പ്രതീക്ഷിക്കണം. നവീനതത്ത്വങ്ങൾ കണ്ടെത്തുവാനുള്ള സാമർത്ഥ്യവും അതിനെ ആവർത്തിച്ചുള്ള പരിശോധനകൾക്കു് വിധേയമാക്കാനുള്ള മനോദാർഢ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരിക്കണം. കെട്ടുകഥകൾ ചമച്ചല്ല; പരീക്ഷണങ്ങൾ വഴിയുള്ള നിരന്തരപരിചയംകൊണ്ടു് പ്രകൃതിയുടെ പ്രവൃത്തികളെ പഠിക്കുവാനും, ആ പരിചയത്തെ വാദങ്ങളിലും അഭ്യൂഹങ്ങളിലുംകൂടെ വിശദമാക്കുവാനുമാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞൻ മുതിരുന്നതു്. പരീക്ഷണങ്ങൾ അഭ്യൂഹങ്ങളെയും, വീണ്ടും അവയെ പരിശോധിയ്ക്കുവാനുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളെയും ആവശ്യമാക്കിത്തീർക്കുന്നു. അതായതു് ചിന്തയും പ്രവർത്തനവും ഏകോപിച്ചുള്ള ഒന്നാണു് ശാസ്ത്രീയ ജീവിതം. ഭേദപ്പെടുത്തുവാൻ വഹിയാത്ത നിയമങ്ങളുടെ പരിധിയ്ക്കുള്ളിൽ കിടന്നു ഞെരുങ്ങാതെ, അടിയുറച്ച അന്ധവിശ്വാസങ്ങളെ മുറുകെപ്പിടിയ്ക്കാതെ, വളരും വികസിച്ചും കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഒന്നാണു് ശാസ്ത്രം. ഉരുക്കിയ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ കെട്ടിവരിഞ്ഞിയിട്ടുള്ളതല്ലാ ഒരു ദീർഘയാത്രയ്ക്കൊരുങ്ങിയിട്ടുള്ള സഞ്ചാരിയാണു് ശാസ്ത്രം. ചലനരാഹിത്യമോ, 'തോന്ന്യാസ'ങ്ങളോ അതനുവദിക്കുകയില്ല. ശാസ്ത്രീയവിശ്വാസങ്ങൾക്കു് കാലത്തിനൊത്തു് മാറ്റവും വന്നുകൊണ്ടിരിയ്ക്കും. ഇക്കാരണത്താൽ ശാസ്ത്രീയജീവിതം സ്വാതന്ത്ര്യം ആവശ്യപ്പെടുന്നു—ചിന്തിക്കുന്നതിനും, പരീക്ഷിക്കുന്നതിനും പരിശോധിക്കുന്നതിനും, പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിനുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം. തന്റെ മുൻഗാമികളും സഖാക്കളും കെട്ടിപ്പടുത്ത യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽ വിശ്വസിയ്ക്കാൻ ഒരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻ വൈമുഖ്യം കാണിക്കാൻ പാടില്ല. അന്യന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളിൽ അന്ധമായിട്ടല്ലെങ്കിലും ആദരവുണ്ടാകുക, സ്വന്തം അഭിയങ്ങളെ അത്യുത്തുംഗങ്ങളായി ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്നതിനുള്ള വെമ്പൽ കാണിക്കാതെ, അവയെ ഭേദപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത സഹിഷ്ണുതയുണ്ടാകുക, അങ്ങിനെ വിമർശനവും, ആസ്വാദനവും പൊരുത്തപ്പെടുത്തിയ മാനസികാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുക—എല്ലാ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കും അനുസരിക്കേണ്ടിവരുന്ന പ്രധാന നിയമങ്ങളാണിവ.

രണ്ടു വ്യത്യസ്തമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി ശാസ്ത്രജ്ഞൻ അവന്റെ സഹജീവികളോടുള്ള കടമ നിർവഹിക്കുന്നുണ്ടു്. ജീവിതത്തിന്റെ പരുപരുത്ത വശങ്ങളെ മിനുസപ്പെടുത്തി അവന്റെ സുഖസൌകര്യാദികൾക്കുള്ള കരുക്കൾ കൂട്ടിയുണ്ടാക്കുകയും, മാറുള്ള ജീവജാലങ്ങളുടെ മേലും പ്രകൃതിയുടെ മേലും മനുഷ്യന്റെ ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനു് സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുകയാണൊരു മാർഗ്ഗം. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ ഭാവത്തിനെക്കുറിച്ചു് വളരെയധികം വിമർശനങ്ങളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. വ്യക്തിഗതമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നിർമ്മാർജ്ജനം, മാനുഷിക മൂല്യങ്ങളുടെ വിനാശം, മനുഷ്യത്വത്തിൽനിന്നും യാന്ത്രികത്വത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണം, ഇങ്ങനെ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മയിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള പരിണതഫലങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് അതിനെ പരിഹാസത്തിനു് വിധേയമാക്കാറുണ്ടു്. അധി

കാരത്തിനുള്ള ആസക്തി ശാസ്ത്രീയ പുരോഗതിയോടൊപ്പം ക്രമാതീതമായി വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് സമ്മതിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഈ ഭൌതികമേന്മയെപ്പറ്റി ഓർത്തിട്ടില്ല, അതിന്റെ അമൂല്യങ്ങളായ അനവധി ആധ്യാത്മികനേട്ടങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടുവേണം മനുഷ്യസംസ്കാരം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അതിന്റെ കഴിവിനെപ്പറ്റി തീർച്ചപ്പെടുത്തേണ്ടതു്.

വിജ്ഞാനത്തിന്റെ അനന്തിനം വിശാലമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മണ്ഡലത്തിനപ്പുറം അജ്ഞാതമായിക്കിടക്കുന്ന അഗാധതയിലേയ്ക്കു് പുഴിഞ്ഞിറങ്ങുക, ആ മഹാസാഗരത്തിൽ നിന്നും സത്യത്തിന്റെ സുവർണ്ണമണികളെ എടുക്കുക—അതാണു് ശാസ്ത്രത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. സത്യത്തിന്റെയും ജ്ഞാനത്തിന്റെയും മോഹനരൂപങ്ങളാണു് ശാസ്ത്രജ്ഞനെ മാടിവിളിക്കുന്നതു്. താരതമ്യപഠനത്തിനായി അനേകം മാതൃകകൾനിരത്തി സത്യം സൌന്ദര്യം, സൽഗുണം ഇവയെക്കുറിച്ചു് സുഗ്രഹമായ ജ്ഞാനം പ്രദാനം ചെയ്യുവാൻ ശാസ്ത്രത്തിനു സാധിക്കുന്നു. ലോകത്തിന്റെ അജ്ഞേയതാവും മഹത്വവും വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്ന ശാസ്ത്രം അതിന്റെ സൌന്ദര്യത്തെ നശിപ്പിക്കുകയല്ല, കൂടുതൽ തേജോമയമാക്കുകയാണു് ചെയ്യുന്നതു്. വികാരങ്ങളെ ഉളവാക്കിയില്ല, ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളുടെ തന്ത്രികാതന്ത്രീയാണു് ആ സൌന്ദര്യം നമുക്കു് കവർന്നു തരുന്നതു്. ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു് ഒരു നവീന കവാടം അതു് തുറന്നുകാട്ടുന്നു. അപ്രകാരം ലഭിയ്ക്കുന്ന വിശാലമായ വീക്ഷണകോടിയിലൂടെ എത്ര എത്ര മനോഹരദൃശ്യങ്ങളാണു് നാം കണ്ടാനന്ദിക്കയ്യുന്നതു്. ആംഗലേയ കവിയായ ആൻഡ്രൂ് നോയ്സ് പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ "അവന്റെ സ്രഷ്ടാവിനോടടുക്കുവാനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരങ്ങളെ അറിയുവാനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിയമത്തെ പാലിക്കുവാനുമുള്ള മനുഷ്യന്റെ അക്ഷീണയത്നമല്ലാതെ മറ്റെന്താണു് ശാസ്ത്രം?" സീമാതീതമായ ഈ കർത്തവ്യത്തിന്റെ അനന്തതയിലും, അതിലൂടെ ദൃശ്യമാകുന്ന പ്രകാശത്തിലും സ്നേഹത്തിന്റെ നിയമത്തിലും നമ്മുടെ ആശയും അനശ്വരമായ ആനന്ദവും അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ശാസ്ത്രീയ ജീവിതംകൊണ്ടു് ബുദ്ധിവികാസംമാത്രമല്ല, മനോനിയന്ത്രണവും സാധിയ്ക്കുന്നു. ശക്തിമത്തായ ശിക്ഷണബോധം, ധൈര്യം, ക്ഷമ, പരിശ്രമശീലം, ഇങ്ങനെയുള്ള സൽഗുണങ്ങളും വളർത്താൻ ശാസ്ത്രതികച്ചും പര്യാപ്തമാകുന്നു. സദാ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ നേരിടേണ്ടിവരുന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞനിൽ അഹംഭാവത്തിന്റെ അളവു് താരതമ്യേന കുറഞ്ഞിരിക്കും. സഹകരണമനോഭാവം, സഹിഷ്ണത, ദാനശീലം, നിസ്വാർത്ഥത ഇവയെല്ലാം ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രചോദനം മൂലം ഉളവാകുന്ന ഫലങ്ങളാണു്. ഇപ്രകാരം സമ്പൂർണ്ണമായ വിദ്യാഭ്യാസവും സഹിഷ്ണതനിറഞ്ഞ അന്തരീക്ഷവും സൃഷ്ടിച്ചു്, വിശാലസംസ്കാരത്തിലേയ്ക്കുള്ള വഴിയിൽ വെളിച്ചം കാട്ടുവാൻ ശാസ്ത്രം തികച്ചും പര്യാപ്തമാണു്.

മനുഷ്യന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ശാസ്ത്രവും ശാസ്ത്രീയചിന്താഗതിയും മാത്രമേ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇന്നു് സാർവ്വലൌകികതാ കൈക്കൊണ്ടിട്ടുള്ളൂ. കല, മതം, രാഷ്ട്രീയജ്ഞാനം എന്നീ വിവിധവിഷയങ്ങളിലുള്ള വിചാരവേദികകളും ഇന്നും ഇടുങ്ങിയ ദേശീയതാത്തിനപ്പുറം പോകുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. തന്മൂലം ശാസ്ത്രീയ ചിന്തകളുടെ പരിപാകമായ ഘോഷണത്തിലൂടെയാണു് സാർവ്വലൌകികതാ കൈവരിപ്പാൻ കഴിയേണ്ടതു്.

പക്ഷേ ശാസ്ത്രത്തിന്റെ സഹായഹസ്തത്തെ മുറുകെപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു് വിശാലസംസ്കാരത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രയാണം സുസാധമാക്കാമെന്നു് വ്യാമോഹിക്കണ്ട. അതൊരു പാഴ്വേലയായി വിരിച്ച പായയല്ല, ഉപാധികളിലൊന്നു മാത്രമാണു്. ഉന്നതമായ മനുഷ്യ

ഓണമുണ്ണാൻ—!

—സി. ജെ. മണ്ണമൂട്ട്

(മാരകാകളി)

i

കാലവഷ്ത്തിൻ കെടുതികളും കരി-
ങ്കാറുകളുമൊന്നുമാഞ്ഞു.
മാനമൊട്ടാകെ വെളുത്തു പടിഞ്ഞാറു
വാർമഴവില്ലു പൊടിഞ്ഞു.
പേമാരിയേറേറവു കോച്ചിയ മാമര-
പാളികളും പൂക്കളണിഞ്ഞു.
പട്ടിണിപാടിയ കക്കിടകത്തിനെ
യാട്ടിത്തുരത്തിയെറിഞ്ഞു.
പുഞ്ചിരി തൂകിയ പ്പൊന്നണിച്ചിങ്ങവും
കോഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞങ്ങണഞ്ഞു.
മാവേലിനാട്ടിന്റെ മാധുരി ചാർത്തിടും
മാടകമാമോണക്കാലം,
മാവേലിതന്റെ മധുരസ്മരണയിൽ
മാനവർ മുങ്ങുന്ന കാലം,
ഭംഗിയെഴും മട്ടണിഞ്ഞൊരുങ്ങി പ്പൊന്നു
ചിങ്ങത്തിൽ കിങ്ങിണിയിട്ടു.
അത്തംമുതൽക്കേമാഹാബലി വാഴ്ചതൻ-
മട്ടകളംനാട്ടിലുയർന്നു.
അങ്കണംതോറുമേ വണ്ണപ്പകിട്ടുകൾ
തങ്കിനപൂക്കളം നിരന്നു.
ഉത്രാടാലിലാട്ടവും ലീലയും പാട്ടുമായ്
മാഞ്ഞുദിനങ്ങളകന്നു.
ദാരിദ്ര്യപ്പേപ്പിശാചത്തയ്യലാളിന്റെ
ചാരിത്രം നോക്കിച്ചിരിച്ചു!
ലാവണ്യപ്പൂൺപിനെക്കണ്ടു വരുതിയോ
രാലസ്യഭാവം നടിച്ചു!
ചാരത്തെ വാണിഭക്കാരന്റെ കാരുണ്യ-
പൂരത്തിനമ്മതിരിച്ചു.
വാണിഭക്കാരനുതാലിയിലല്ല,തേൻ
വാണിയിലാണാശ! പോരേ?
ഓണവിഭവമവരുടെ വീട്ടിലേ-
യ്ക്കോടിയെത്തുന്നതിൻ മുന്നേ,
ഓണമുണ്ണുന്നതിന്നേണമിഴിയുടെ
കാണായഭാഗ്യം പറന്നു.
മാവേലിവാണൊരാക്കാലക്കുളുമ്മക-
ളീമലനാട്ടിലെന്നെത്തും?.....

സ്വഭാവം, ശാസ്ത്രത്തിന്റെ നിശ്ചിതനിയമങ്ങൾക്കധീനമാകണമെന്നില്ല. അതിനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ കലയ്ക്കും മതത്തിനും സ്ഥാനമുണ്ട്. എന്നാൽ വർഗ്ഗീയവിഷം കുത്തിച്ചെലുത്തി വൈരാഗ്യബോധം വളർത്തുന്ന മതത്തിനും, സങ്കുചിത വീക്ഷണവും ഇടുങ്ങിയ ദേശീയതാവും പുലർത്തുന്ന കലയ്ക്കും അല്ല. സാഹോദര്യബോധവും സ്നേഹവും ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന യഥാർത്ഥമതത്തിനും, സൌന്ദര്യബോധം സൃഷ്ടിയ്ക്കുന്ന കാലദേശാവസ്ഥകൾക്കതീതമായ കലയ്ക്കും സത്യത്തിന്റെ പുറകേ പായുന്ന ശാസ്ത്രത്തിനോടൊപ്പം സംസ്കാരത്തിന്റെ വിശ്വമണ്ഡലത്തിലേയ്ക്ക് മനുഷ്യനെ ഉയർത്തുവാൻ കഴിയും.

പാതിയും പഞ്ഞമായപ്പൂമാനങ്ങനെ
പായുന്നതിൻറെയിടയിൽ,
ഒന്നേകാൽ ക്കോടികളൊന്നായി ക്കൊ
[ണ്ടാട്ട-
മുന്നതദേശീയാഘോഷം.
കക്കിടകത്തിൻ കരിനിഴൽ മാറിയ-
ന്നിക്കേരളത്തിലണഞ്ഞു.

ii

ആഭിജാത്യത്തിലടിയുറപ്പുള്ളതു-
മാണപോലത്തറവാട്ടു;-
ആദേഴ വീരരാം യോദ്ധാക്കളെപ്പെറ-
താണപ്പുരാതനവീട്ടു;-
പേരും പെരുമയും പേറിത്തളർന്നിതു
പാരം, പഴമതന്നേടിൽ!

വിത്തപ്രതാപപ്രവാഹമൊരേടത്തു
നീത്യം തടഞ്ഞിരിക്കില്ല.
കുന്നും കുഴികളും പിന്നിട്ടു പിന്നിട്ടു
ചിന്നിയൊലിക്കുമതെന്നും.
പണ്ടിവിടെത്തിര തല്ലിയാർത്തുള്ളൊരാ-
വിണ്ടലസമ്പൽ പ്രഭാവം
ആശ്രിതന്മാരിലേക്കുന്നുംപോയി,വ-
രാശ്രിതരാണിന്നവർക്കു.
പൂവ്കഥകളയവിറക്കുന്നതി-
ലാണിവക്കിന്നഭിമാനം.

യാതനകൊണ്ടു മറഞ്ഞ കുലീനത-
പ്പാതയിൽ നോക്കിയൊരമ്മ,
നവ്യതരുണിമയന്നു തുളുമ്പുന്ന
ഭവ്യയാം മാനവുമായി,
കാലം കഴുകിയ മാധുരിയും പൂവ്-
കാല മഹിമയും ചേർന്ന്
പേരാന്നൊരക്കൊച്ചുവീട്ടിൽ, പുരാത
[ന-
വീരകഥകളെയെണ്ണി
"പട്ടിണിയും പരിവട്ടവു"മായിട്ട
തട്ടിവിടുന്നു ദിനങ്ങൾ!

iii

ഓമനത്തത്തൊടന്നോണമവരുടെ-
യാനനംനോക്കിച്ചിരിച്ചു.
ഇല്ലുപചാരമായേകാനവക്കൊരു
പുഞ്ചിരിത്തെല്ലുമന്നാളിൽ.

ഓണമേളങ്ങളയത്തുന്ന ശിഞ്ജിതം
നാണിറങ്ങുന്ന വിയത്തിൽ.
ഒട്ടു ഖയരുനിറഞ്ഞപ്പൊഴക്കവിം
ത്തട്ടം ചിരിച്ചുയുടുത്തു.
പുറം സുഭിക്ഷംതിമിർക്കുകയാണിവർ
മുറം വറുതിയിലായി!
നല്ലൊരീയോണമെട്ടേറെക്കഴിച്ചവ-
രല്ലലിൽ വീണു കുഴഞ്ഞു.

ഗലീലിയോ ഗലീലി

പി. എ. ഡാനിയൽ ബി. എസ്. സി.

ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1633- ജൂൺമാസത്തിലെ ഒരു മങ്ങിയ പ്രഭാതം. പ്രാചീനപ്രഭാവത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളും ആധുനികപരിഷ്കാരത്തിന്റെ മോടിപ്പകിട്ടുകളും കൂടിയ റോമാപ്പുരിയിലെ മിനർവാമഠത്തിൽ അസാധാരണമായ ഒരാൾത്തിരക്കും ബഹളവും. അവിടെ സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്ന കർദ്ദിനാൾമാരുടേയും മറ്റും മുൻപിൽ, തപസ്വിയുടെമാതിരി ചാക്കുവസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ ഒരുത്തൻ വിറച്ചു നിന്നിരുന്നു. വിശാലമായ ഹാലപ്രദേശത്തു് സേദഖിന്നുക്കം നിറഞ്ഞുനിന്നിരുന്നു. വിളറിയവദനത്തിൽ തിളങ്ങി നിന്നിരുന്ന നയനങ്ങളും, ന്യായാസനത്തിൽ അധിഷ്ഠിതരായിരുന്ന കർദ്ദിനാളന്മാരിൽ മാറിമാറിപ്പതിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ ശിക്ഷയുടെ ഒരേകദേശജ്ഞാനത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണു് ആ മിഴികളും അങ്ങിനെ ഉഴന്നിരുന്നതു്. നിഷ്ഠളങ്കഹൃദയത്തോടും, അചഞ്ചലമായ വിശ്വാസത്തോടും കൂടി മതവിശ്വാസങ്ങൾക്കെതിരായിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളെ ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ, പ്രതിയോടു് ക്ഷമിക്കേണ്ടതാണെന്നു് ഒരു പരിശോധകൻ അപ്പോൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. സൂര്യൻ നിശ്ചലമാണെന്നും, ഭൂമി അതിനു ചുറ്റും കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളെ താൻ ഇനിമേലിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയില്ലെന്നു ആ താപസ വേഷധാരി വാശ്വാനം ചെയ്തു. വിറയ്ക്കുന്ന കരങ്ങളാൽ കുറസമ്മതപത്രത്തിൽ ഒപ്പുവെച്ചുകൊടുത്തപ്പോൾ കർദ്ദിനാളന്മാർ പ്രസന്നവദനരായി ആ മുറിയിൽനിന്നും നിർഗ്ഗമിച്ചു. വിവിധവികാരങ്ങൾ അലതല്ലിയിരുന്നതെങ്കിലും പ്രശാന്തഗംഭീരമായ മുഖഭാവത്തോടു കൂടി ആ ചാക്കുവസ്ത്രധാരി പുറത്തേക്കു കടന്നു. അപ്പോൾ അദ്ദേഹം മുറുമുറുത്തു,: "Eppur Si muove" എന്നാൽ അതു് അതേമാതിരിതന്നെ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ പ്രമുഖനും, പല ശാസ്ത്രീയകണ്ടുപിടുത്തങ്ങളുടെ പ്രണേതാവും, ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞപ്രവരനുമായ ഗലീലിയോ ഗലീലിയായിരുന്നു ആ ചാക്കുവസ്ത്രധാരി.

ഗലീലിയോ ജനിച്ചതു് ഇറാലിയിൽ പിസ്സ (Pisa) എന്ന സ്ഥലത്താണു്. 1564- ഫെബ്രുവരിയിലാണു് അദ്ദേഹം ഭൂജാതനായതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു് ജ്ഞാനിയായ ഒരു തത്വശാസ്ത്രജ്ഞൻ ആയിരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ, ഒഴിവുസമയങ്ങളിൽ, പലയന്ത്രോപകരണങ്ങളും നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ ഗലീലിയോ അസാമാന്യമായ പ്രവീണത പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പുരു

നിൽ ദൃശ്യമായ ബുദ്ധിശക്തിയും, പ്രവ ത്തനതൽപരതയുംകണ്ട് ഗലീലിയോ യെ വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ പിതാവ് വളരെ പരിശ്രമിച്ചു. സ്വ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയെ പരിഗണിക്കാ തെയാണ് അദ്ദേഹം, ഗലീലിയോയെ, 1581-ൽ പിസ്സാ സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേർത്തത്.

വൈദ്യം പഠിക്കുന്നതിനുദ്ദേശിച്ച സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേർന്ന ഗലീലി യോ, യൂക്ലിഡ് (Euclid) കുറെ പഠിച്ചു. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അതിയായ ഭ്ര മംതോന്നി. അങ്ങിനെ വൈദ്യം വിട്ടു ഗ ണിതം പഠിക്കാമെന്നുറച്ചു. യൂക്ലിഡ് അവസാനിച്ചപ്പോൾ ആർക്കിമിഡിസി ന്റെ ലേഖനങ്ങൾ കുറേവായിച്ചു. അതിനുശേഷം അന്നു പ്രചാരത്തിലി രുന്ന അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ തത്വശാസ്ത്ര സംഹിതയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. അതിൽ അനേക വൈകല്യങ്ങൾ അദ്ദേഹം കണ്ടുപിടിച്ചു. ഒരു വിവേചനവുമില്ലാ തെ, അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ തത്വങ്ങളെ കണ്ണടച്ച് ആദരിച്ചുപോന്നവരെ അ ദ്ദേഹം കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചു. അദ്ദേഹം അതിനുന്നയിച്ചന്യായങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുവാൻ അവർക്കു വിഷമമാ ണെന്നുവന്നപ്പോൾ പ്രയോഗത്രുപേണ ആ വൈകല്യങ്ങളെക്കാണിച്ചുകൊടു ക്കുവാൻ അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞു.

അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ ഒന്ന്, ഒരേ ഉയരത്തിൽനിന്നും ഘനം കൂടിയതും ഘനം കുറഞ്ഞതുമായ രണ്ടു വസ്തുക്കൾ ഒരേസമയത്ത് താഴേക്കിടു കയാണെങ്കിൽ, ഘനം കൂടിയവസ്തു ആ ദ്യം താഴെഎത്തുമെന്നായിരുന്നു. അ തായത് താഴേക്കു വീഴുമ്പോൾ ഒരു വ സ്തുവിന്റെ വേഗം (Velocity) അതി ന്റെ ഘനത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെ ന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ തത്വം തെ റ്റാണെന്ന് ഗലീലിയോ പ്രസ്താവിച്ചു. വായുമുഖേനയുള്ള പ്രതിരോധം ഒരേ വി ധത്തിലാണെങ്കിൽ രണ്ടുതരം വസ്തുക്കളും ഒരേ സമയത്തുതന്നെ താഴെയെത്തുമെ ന്ന് അദ്ദേഹം സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഇതു തെളി യിക്കുവാനാണ് പിസ്സായിലെ ചരിഞ്ഞ ഗോപുരത്തിൽവച്ച് അദ്ദേഹം പ്രസി ദ്ധമായ ആ പരീക്ഷണം ചെയ്തത്. അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ അനുയായികളെ യൊക്കെ വിളിച്ചുകൂട്ടിയതിനുശേഷം, ഒരേവലിപ്പത്തിലുള്ളതും വ്യത്യസ്തഭാര മുള്ളതുമായ രണ്ടു വസ്തുക്കളുമായി അദ്ദേ ഹം ഗോപുരത്തിൽക്കയറി. മുകളിൽ ചെന്ന് അവ രണ്ടും ഒരേസമയത്തു താഴേക്കിട്ടു. അവരണ്ടും ഒരേസമയത്തു താഴെ എത്തുകയും ചെയ്തു. വിജയഭാ വത്തോടുകൂടി അദ്ദേഹം താഴെവന്ന പ്പോൾ, ഇതുകണ്ടുനിന്നിരുന്ന അരി സ്റ്റോട്ടലിയൻ സിദ്ധാന്തക്കാർ പറയുക യാണ്, അതു സംഭവിച്ചതു മറ്റു വല്ല കാരണങ്ങൾകൊണ്ടായിരിക്കും; അല്ലാ തെ അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ സിദ്ധാന്തത്തി ന്റെ തെറ്റുകൊണ്ടല്ലെന്നു. അന്ധമാ യ ഒരു വിശ്വാസം അന്നത്തെ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അത്രയ്ക്കു വേരൂറ പ്പിച്ചിരുന്നു. ഈ പരീക്ഷണം നടന്നതു 1588-ൽ ആയിരുന്നു. അന്നു ഗലീലി യോ പിസ്സാ യൂണിവേർസിറ്റിയിൽ മാ ത്തമാറ്റിക്സ് പ്രൊഫസ്സറായിരുന്നു.

ഈ പരീക്ഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഗലീലിയോയ്ക്ക് പ്രൊഫസ്സർ സ്ഥാനമുപേക്ഷിച്ചു ഫ്ലോറൻസിലേക്കു പോകേണ്ടിവന്നു.

1583-ലാണ് ഗലീലിയോ പെൻഡുലം (pendulum) കണ്ടുപിടിച്ചതു്. ഒരു പള്ളിയുടെമേൽക്കൂടിൽനിന്നും കെട്ടിത്തൂക്കിയിരുന്ന വിളക്ക് ആടുന്നതുകണ്ടപ്പോളാണ്, സമയത്തെ കൃത്യമായി അളക്കുന്നതിനുള്ള അതിന്റെ ഉപയോഗം അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായതു്. ഒരു പ്രാവശ്യം അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ആടുന്നതിന് പെൻഡുലമെടുക്കുന്നസമയം, അതിന്റെ നീളത്തെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുമെന്നും, ക്ലോക്കുകളുടെ സമയത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിന് അതു ഉപയോഗപ്രദമായ ഒരു ഉപകരണമാണെന്നും, അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. ഹൈഡ്രോസ്റ്റാറ്റിക് ബാലൻസിനെ (hydrostatic balance) സംബന്ധിക്കുന്ന പരീക്ഷണങ്ങളും ആരംഭിച്ചതും ഏതാണ്ടീക്കാലത്താണ്.

1592-ൽ ഗലീലിയോ പാദുവായിൽ ഒരു പ്രൊഫസറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഗലീലിയോ ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ അഭിരുചി പ്രകടിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയതു് ഇക്കാലത്താണ്. പുതിയതായി ദൃശ്യമായ ഒരു നക്ഷത്രം ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചിരുന്നു. ചിലർ അതൊരു ഉൽക്കയാണെന്നു (meteor) അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അതൊരു ഉൽക്കയല്ലെന്നും, സൌരയൂഥത്തിന്റെ (Solar System) അജ്ഞാത പരിധിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു സ്ഥിരതാരമാണെന്നും (fixted Star) ഗലീലിയോ യുക്തിയുക്തം സമർത്ഥിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ ശ്രവിക്കുവാൻ ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകൾ ഓടിക്കൂടി. ജനാധിക്യം നിമിത്തം വിശാലമായ മൈതാനത്തു് നട്ടുച്ച സമയത്തു്, ഗലീലിയോയ്ക്കു് പ്രസംഗിക്കേണ്ടി വന്നിട്ടുണ്ടു്.

ഇതിനുശേഷം ഭൌതികശാസ്ത്രത്തിന്റെ (Physics) വിവിധശാഖകളെ പരാമർശിച്ചു പല സിദ്ധാന്തങ്ങളും, വിവരണങ്ങളും, ഗലീലിയോ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. 1609-ലാണ് അദ്ദേഹം ദൂരദർശിനി കണ്ടുപിടിച്ചതു്. അകലെയുള്ള വസ്തുക്കളെ അടുത്തുകാണുന്നതിനുതകുന്ന ഒരു ഉപകരണത്തേപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കേട്ടിരുന്നു. പല പരീക്ഷണങ്ങളും അദ്ദേഹം ചെയ്തുനോക്കി; നിർമ്മിച്ച പല സാധനങ്ങളും നശിപ്പിച്ചു; പിന്നേയും ഉണ്ടാക്കി. ഒടുവിൽ രണ്ടുതരം ലെൻസ് എടുത്തു് അദ്ദേഹം ഒരു ഇരുമ്പുകുഴലിന്റെ അഗ്രങ്ങളിൽ ഘടിപ്പിച്ചു. അതിശയമേ! അതിൽക്കൂടി നോക്കിയപ്പോൾ.....!

വിജയഭാവത്തോടുകൂടി, തന്റെ നവീനോപകരണവുമായി അദ്ദേഹം വെന്നീസ്സിലേക്കു പോയി. സർവ്വകലാശാലാധികാരികളും ഗലീലിയോയെ വളരെ പ്രശംസിച്ചു. ബഹുമാനസൂചകമായി ആജീവനാന്തം അദ്ദേഹത്തെ പാദുവായിലെ പ്രൊഫസ്സറായി സ്ഥിരപ്പെടുത്തുകയും, ശമ്പളം ഇരട്ടിയാക്കുകയും ചെയ്തു..

സഹസ്രക്കണക്കിന് ആളുകൾ ഗലീലിയോയുടെ ഗൃഹത്തെ സന്ദർശിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവർ ആ അഭിനവോപകരണത്തിൽക്കൂടി നോക്കി അതിശയിച്ചു. കുറച്ചുകൂടി പരിഷ്കൃതമായ ഒരു ദൂരദർശിനി നിർമ്മിച്ച്, അദ്ദേഹം പലതും കണ്ടുപിടിച്ചു. ലോകം വിസ്മയിച്ചു. ജ്യോതിഷസിദ്ധാന്തങ്ങൾ പലതും മാറിമറിഞ്ഞു. ഗലീലിയോയുടെ അനന്തരഭാഗികൾക്ക് അതു് കാരണമായും ഭവിച്ചു.

നിശ്ശബ്ദമായ തന്റെ മുറിയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചന്ദ്രനിലെ കുന്നും കുഴിയും കണ്ടു. കാർത്തികനക്ഷത്രങ്ങളെ അദ്ദേഹം എണ്ണി. വ്യാഴത്തിനു (Jupitor) ചുറ്റും തിരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നാലു ഉപഗ്രഹങ്ങളെക്കുറിച്ച് പലതും അദ്ദേഹം ഗ്രഹിച്ചു. ശനിയേയും (Saturn) അതിന്റെ വലയത്തിനേയും (ring) കുറിച്ച് പലതും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. തന്റെ ഗവേഷണഫലങ്ങളെ അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചപ്പോൾ, പല എതിരഭിപ്രായങ്ങളും ഉണ്ടായി. എതിരാളികളും ധാരാളമായി. വേദവിരുദ്ധങ്ങളായ തത്വങ്ങളാണ് അദ്ദേഹം പ്രസ്താവിക്കുന്നതും പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതും എന്നുപോലും പറയുന്നതിന് ചിലർ മടിച്ചില്ല.

1611-ൽ ഗലീലിയോ റോമിലേക്കു പോയി. വളരെ ബഹുമാനാദരങ്ങളോടുകൂടി അദ്ദേഹം അവിടെ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ എതിരാളികൾക്ക് അന്ന് അത്ര പ്രാബല്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്നില്ല. ഈ അസാധാരണധീമാനെ സ്വീകരിക്കുവാൻ കർദ്ദിനാളന്മാരും, രാജാക്കന്മാരും തയ്യാറായിരുന്നു. ഗലീലിയോ, തന്റെ കൂടെക്കൊണ്ടുപോയിരുന്ന ഏറ്റവും നവീനമായ ഒരു ദൂരദർശിനികൊണ്ട് സൂര്യന്റെ ഉപരിതലത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്ന അങ്കങ്ങളെ (Sun Spots) അവർക്കു കാണിച്ചുകൊടുത്തു.

എന്നാൽ ദിനംപ്രതി ഗലീലിയോയുടെ ശത്രുക്കൾ വർദ്ധിച്ചുവന്നു. അസൂയയാൽ പ്രേരിതരായ അഭിജ്ഞന്മാരും, അവരുടെ പ്രേരണയ്ക്കും അബദ്ധാഭിപ്രായങ്ങൾക്കും അടിമപ്പെട്ടിരുന്ന മതാന്ധന്മാരും, ആയിരുന്ന അവരിൽ അധികഭാഗവും. ആരേയും കൂട്ടാക്കാതെയുള്ള ഗലീലിയോയുടെ സ്വഭാവം അവരുടെ ശത്രുതയ്ക്ക് ശക്തി കൂട്ടുകയും ചെയ്തു. എതിരഭിപ്രായക്കാരെ ചുരുക്കം ചില വാക്കുകൾകൊണ്ട് നിശ്ശബ്ദരാക്കിത്തീർക്കുവാനുള്ള ഒരുകഴിവ് ഗലീലിയോയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഒടുവിൽ സഭതന്നെ (Church) അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ എതിർക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. കാക്സിനി എന്ന ഒരു ഡൊമിനീക്കൻ വൈദികൻ അതിശക്തമായ ഭാഷയിൽ ഗലീലിയോയെ അധിക്ഷേപിച്ചു. എന്നാൽ ഈ എതിർപ്പ് സഭ അംഗീകരിച്ചില്ല. ഒടുവിൽ ഡൊമിനിക്കൻ സഭാജനറൽ തന്നെ, ഗലീലിയോയിനോട് ക്ഷമാപണം ചെയ്തു. ഗലീലിയോ ഇതൊന്നും അത്ര സാരമാക്കിയതുമില്ല.

സൂര്യകേന്ദ്രീയസിദ്ധാന്തത്തെ (Helio centric theory) അസ്തമോക്കിയുള്ള പഠനങ്ങളെ പിൻതാങ്ങിയതാണ്,

ഗലീലിയോയും സഭയും തമ്മിലുള്ള വൈരുദ്ധ്യത്തിനു പ്രധാനകാരണം: ഭൂമി നിശ്ചലമാണെന്നും മറ്റു ഗ്രഹങ്ങൾ അതിനു ചുറ്റും കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നുമുള്ള ടോളമിയുടെ സിദ്ധാന്തമാണ് അന്ന് അംഗീകൃതമായിരുന്നതു്. സൂര്യകേന്ദ്രീയ സിദ്ധാന്തം കോപ്പർനിക്കസ്സാണ് ആദ്യം നിവ്വചിച്ചതെങ്കിലും, അതിനു വേണ്ടത്രതെളിവുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ വ്യാഴത്തിന്റെ ഉപഗ്രഹങ്ങളേയും, സൂര്യോപരിതലത്തിൽ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അങ്കങ്ങളേയും കണ്ടപ്പോൾ ഗലീലിയോ ആ സിദ്ധാന്തത്തെ അംഗീകരിച്ചു പിൻതാങ്ങി. അതോടുകൂടി ടോളമിയൻ സിദ്ധാന്തക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ നിത്യശത്രു എന്ന നിലയിൽ എതിർക്കുവാനും തുടങ്ങി.

1615-ൽ പോപ്പ് അഞ്ചാമൻ പാപ്പാ, ഗലീലിയോയ്ക്ക് ഒരു ശാസനം നല്കി. അതിനുശേഷം, സഭാപണ്ഡിതന്മാരെല്ലാവരുംകൂടി, ഗലീലിയോയുടെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ അബദ്ധജഡിലങ്ങളും, മതവിരുദ്ധങ്ങളുമാണെന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയും, വിലക്കപ്പെട്ട അത്തരം സിദ്ധാന്തങ്ങൾ മുറുകെപ്പിടിക്കുകയോ പ്രചരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ പാടില്ലെന്നു ഗലീലിയോയെ നിരോധിക്കുകയും ചെയ്തു.

കുറച്ചുകാലം നിശ്ശബ്ദനായി വർത്തിച്ചിട്ട് 1632-ൽ, ഗലീലിയോ, "The Dialogue of the two Principal Systemsof the World" എന്ന കൃതി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. മുൻപിലത്തെ നിരോധനങ്ങളെ അതിലംഘിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഈ സംരംഭം ഹേതുവായി, വിചാരണയ്ക്കു ഗലീലിയോ റോമിലേക്കു വിളിക്കപ്പെട്ടു. ആദ്യം കുറ്റം സമ്മതിച്ചില്ലെങ്കിലും ഒടുവിൽ സൂര്യകേന്ദ്രസിദ്ധാന്തത്തെ പിൻതാങ്ങിയെന്ന കുറ്റം അദ്ദേഹം അംഗീകരിച്ചു. തടങ്കലിൽ വെയ്ക്കുവാനായിരുന്നു വിധിയെങ്കിലും, വിയന്നായിലേക്കു പോകുവാൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുവദിച്ചു. അവസാനം അർസെത്രി (Arcetri) യിലുള്ള സ്വവസതിയിൽ സ്വസ്ഥമായിരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു അനുമതി ലഭിച്ചു.

ഗലീലിയോ പിന്നീട് സ്വസ്ഥതയോ, പൂർണ്ണാരോഗ്യമോ അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം സ്വതന്ത്രനായി അധികം നാൾ കഴിയുന്നതിനു മുൻപുതന്നെ വാത്സല്യഭാജനമായ പുത്രി ചരമഗതിയടഞ്ഞു. ചെറുപ്പത്തിലേതന്നെ ബാധിച്ചിരുന്ന ഒരു സുഖക്കേട് അദ്ദേഹത്തെ അലട്ടുവാൻതുടങ്ങി. എങ്കിലും അദ്ദേഹം ജോലിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു. 1636-ൽ, അദ്ദേഹം "Dialogue on the New Scienc" പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. ആദ്യപരീക്ഷണങ്ങളുടെ വിവരങ്ങളും, യന്ത്രതന്ത്രത്തിന്റെ (Machanics) ചില കായ്ങ്ങളുമാണ് അതിൽ പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതു്. 1637-ൽ അദ്ദേഹം ചന്ദ്രബിംബത്തിലെ വൃത്തങ്ങൾ (Leunar Circles) കണ്ടുപിടിച്ചു. അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനകണ്ടുപിടുത്തവുമായിരുന്നു. ഒരു മാസത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം അന്ധനായിപ്പോയി. ഒരു സ്നേഹിതനു് എഴുതിയ എഴുത്തിൽ അ

ദ്ദേഹം പറയുന്നു,: "ഞാൻ തീരെ കുരുടനായി. സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം കൊണ്ട്, അതീത കാലങ്ങൾക്കുവിശ്വസനീയമായവിധത്തിൽ വപുലീകരിച്ച ഈ ആകാശവും, ഭൂമിയും, എല്ലാം ഇതു മുതൽ ഞാൻ ഇരിക്കുന്ന ഈ ഇടുങ്ങിയ സ്ഥലത്തിൽ ഒതുങ്ങിച്ചേന്നിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ദൈവേച്ഛ. അതിനാൽ ഇതു തന്നെയാണ് എനേറയും ഇഷ്ടം." പുരോഹിതനായ അദ്ദേഹത്തിനെറ ഒരു സ്നേഹിതൻ—ഫാദർ കാസ്റ്റെല്ലി—എഴുതിയിരിക്കുന്നു,: "പ്രകൃതിയാൽ ഇതേവരെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതിൽ മഹത്തരമായ നയനങ്ങൾ ഇരുണ്ടുപോയിരിക്കുന്നു...." അബദ്ധപ്രേരണയ്ക്കു വശംവദരായ ചുരുക്കംചില സഭാധികാരികളെ ഒഴിച്ചാൽ, ഗലീലിയോയുടെ യഥാർത്ഥ മഹത്വം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന പുരോഹിതന്മാരും മറ്റും അന്നു ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു.

കുരുടനായിത്തീർന്നിട്ടും ഗലീലിയോ വെറുതെയിരുന്നില്ല. ക്ലോക്കിനെ നിയന്ത്രിക്കുവാൻ പെൻഡുലം എങ്ങിനെ ഉപയോഗിക്കാമെന്നു അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചുതീരുമാനിച്ചു. പതിനഞ്ചുകൊല്ലത്തിനുശേഷമാണ് ഹ്യൂജെൻസ് എന്ന ശാസ്ത്രജ്ഞൻ പെൻഡുലത്തെ ക്ലോക്കിൽ ശരിക്കുപയോഗിച്ചതു്. വസ്തുക്കളുടെ സംഘട്ടനത്തെ [impact of bodies] സംബന്ധിച്ചു്, തനെറ ശിഷ്യന്മാരായ വിവിയാനിക്കും, ടോറിസെല്ലിക്കും ചിലതു് പറഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ടിരുന്ന അവസരത്തിൽ ഗലീലിയോ പനിബാധിച്ചു കിടപ്പായി. 1842-ജനുവരി, 8-ാംനു- 78-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം മരിച്ചു.

അന്നത്തെ ഭൌതികശാസ്ത്രത്തിനെറ അടിസ്ഥാനക്കല്ലിട്ട ശാസ്ത്രജ്ഞാഗ്രേസരന്മാരിൽ ഒരുത്തനാണ് ഗലീലിയോ ഗലീലി. ആധുനിക ക്ലോക്കിനെറ ജനയിതാവെന്ന നിലയിലും, ദൂരദർശിനിയുടെ നിർമ്മാതാവെന്നനിലയിലും അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധനാണ്. ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിനെറ പരിഷ്കർത്താവെന്ന പേരിൽ അദ്ദേഹം അറിയപ്പെടുന്നു. മതാധികാരികളും ഏതു തരത്തിലുള്ള നയമാണ് അദ്ദേഹത്തിനെറ നേക്കു സ്വീകരിച്ചതെന്നുള്ളതു് പോകട്ടെ, അദ്ദേഹത്തെ യഥാർത്ഥമായി ബഹുമാനിച്ചിരുന്ന മതാന്ധന്മാരല്ലാത്ത സഭാധികാരികളും പലരും അന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്നുള്ളതിനു് ധാരാളം തെളിവുകളും ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം അനാവശ്യമായി അനുഭവിച്ച കഷ്ടതയുടെ ആധിക്യം അദ്ദേഹത്തിനെറ യശസ്സിനെറ മാറ്റുകൂട്ടുന്നതേയുള്ളൂ.

ഉള്ളൂർ

—വെണ്ണിക്കുളം ഗോപാലക്കുറുപ്പ്

൧

തലയിൽക്കാവ്യാമൃതഗംഗയെച്ചൂടിക്കൊണ്ടും
വിലസത്തൈപ്പട്ടുഷ്ണീഷമാം പൂന്തിങ്കൾക്കല പൂണ്ടും,
വമ്പാറാ ഗവേഷണനാഗമണ്ഡനമാൻ‌പും
വെൺപുകഴ്ച്ചാത്തിൽ 'പരമേശ്വരൻ' വിജയിക്കെ,
കണ്ടുനാം തൈങ്കൈലാസ, മനന്തപുരത്തിന്റെ
കണ്ണഭ്രഷണം; നാനാവിബുധനിഷേവിതം;
അച്ചുകരാരാവട്ടേ, സർവ്വജ്ഞനാത്മാരാമ-
നജ്ജഗദ്ഗുരുദേവൻ ദർശനം നൽകാ, മേലിൽ!

൨

നീരദം നിഴലിട്ട നിന്നൊരമ്മധ്യാഹ്നത്തിൽ
'ശാരദാനികേതനം' കണ്ടു ഞാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി!
കേരളീയാന്തസ്സാരശൃംഗമെന്നൊരു ഗവ്-
മാരാരിൽപ്പകന്നീലട്ടിവ്യ മന്ദിരം നീണാൾ?
എത്രയോ ജിജ്ഞാസയുമാശയും നമസ്യയ-
മെത്തി നിന്നിരുന്നീല മുന്നാളി?-ലെന്നാലിന്നോ,
ശോകദസ്മൃതിമാത്രം തങ്ങിനില്ക്കുന്നു, ഹാ ഹാ!
മൂകമായ്, നടയടച്ചിട്ടൊരപ്പൊന്നമ്പലം!

൩

മൺമറഞ്ഞൊരമ്മഹാചാര്യനെക്കാണാൻ വീണ്ടു-
മെന്മനോ മുകുരത്തിൽക്കൂടി ഞാൻ നോക്കീടട്ടെ:—
മുമ്പിലൊരു മേശപ്പെട്ടിയും, താളും, വിരൽ-
ത്തുമ്പിലുസ്സിദ്ധാത്മാം പേനയുമായിത്താനേ,
ഉമ്മറത്തൊരു കൊച്ചു പുൽപ്പായിൽ പടിഞ്ഞു, ത-
ന്നമ്മയെ—പ്പാവം മലയാണ്മയെ—ശ്ശുശ്രൂഷിപ്പാൻ
ചിന്തിച്ചു, മിടയ്ക്കിടെ വായിച്ചും, കുറിച്ചു, മ-
ഗ്രന്ഥകാന്താരത്തിന്റെ നടുവിൽ സ്ഥിതപ്രജ്ഞൻ,

പണ്ടേപ്പോലിരുന്നരുളീടുകയല്ലീ ചെയ്‌വൂ
പണ്ഡിതകുലപതി, കേരള വേദവ്യാസൻ!

൫

ധ്യാനലീനനായ് തീർന്നോരെന്നെയക്കൂട്ടംബത്തിൻ-
മ്ലാനമാം മുഖഭാവമുദ്ബുദ്ധനാക്കീ വീണ്ടും
നിലയപ്രാന്താരാമഭൂവിൽനിന്നപ്പോഴൊരു
ദലമമ്മരം—നേത്ത ഗദ്ഗദം—പുറപ്പെട്ടു;
എങ്ങനെ താങ്ങും താപം? സ്വാമിതൻ സമക്ഷത്തി-
ലെന്നെയസ്സഹ്യമായ പലനാൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ?
വരികെന്നോതിക്കൊണ്ടു വാത്സല്യം ചൊരിയുവാൻ
ഗുരുവില്ലകത്തയ്യോ! സല്ലാപമെല്ലാം തീർന്നു!
ഭീരുവായ്, ശ്ലാലീനയാ, യപ്രഗത്ഭയായ് മേലി-
ലാരുടെ മുമ്പിൽച്ചെന്നു നില്പ്പൂമെൻ കവിതേ! നീ?
ദശുമായ് ഭൈർഭാഗ്യത്താൽ, വിമലബ്രാഹ്മണ്യത്തിൻ-
സ്നിഗ്ധമാംസളഗാത്രം; വിണ്ണേറീ, കവിവരൻ.

൬

സ്വാഗതം ചെയ്തീലയോ, ധർമ്മപുത്രൌത്സുക്യത്തെ?
രോഗത്തിൻ ശരശയ്യപുക്കൊരിഗ്ഗംഗാദത്തൻ;
തൻ പ്രയത്നത്താൽ ഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രമാം
വിൺപുഴയൊഴുക്കീലേ? വീണ്ടുമിബ് ഭഗീരഥൻ;
ഭാവുകം വിതച്ചീലേ? പാരിനെക്കുളിർപ്പിക്കാൻ
ഭാരതസംസ്കാരത്തിൻ നൂതനഭണ്ഡാഗാരം.

ധീരയായ് ധൃത'താരഹാര'യായ് സമാദൃത-
'ഹീര'യായുള്ളൂർക്കാവ്യദേവത വിജയിച്ചു.
ഓരോന്നുമെണ്ണീടുന്നതെന്തിനെൻ ഭ്രാതാക്കളേ!
കേരളം ഹതഭാഗ്യം; വേദനയവിഷഹ്യം!

വമ്പനാം ചിതാവിന്റെ നിര്യാണരംഗം പത്ര-
മെമ്പുരോഭാഗേ നിന്നു സവ്യഥം വെളിവാക്കി;
ക്രൂരമായ് പതിച്ചല്ലോ വിധിയെന്നോമ്മിച്ചു ഞാൻ
പോരുമ്പോളൊരു വാക്യമുച്ചരിച്ചില്ലെന്നില്ല:—
"ജീവനം സുസാഹിത്യസേവനമെന്നായ്ക്കണ്ട
പാവനാത്മാവിൻ നാമം മായുകില്ലൊരുനാളും."

നവ്യസാഹിത്യദർശനം

—പി. എം. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ

മൂന്ന്

വിദ്യാസമ്പന്നന്മാരായ നമ്മുടെയിടയിൽ ഇന്നു പ്രചരിച്ചുവരുന്ന സാഹിത്യാദികലകളുടെ ഏറ്റവും വലിയ ന്യൂനത അവയുടെ ''ശക്തിസങ്കോചം,'' അല്ലെങ്കിൽ, ''വ്യുച്ഛ്രീഹ്രാസം'' ആണെന്ന വസ്തുതാതാം സ്ഥായി അസകൃൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതും, നവീനചിന്തകന്മാരിൽ പലർക്കും എറെക്കുറെ അനുഭവപ്പെട്ടുതുടങ്ങീട്ടുള്ളതുമാണ്.

അദ്ദേഹം പറയുന്നതിന്റെ സാരം ആദ്യലേഖനങ്ങളിൽ സൂചിതമായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും, പ്രകരണമപേക്ഷിച്ച് ഇവിടെയും അല്പം പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യത്തിന്റെ സർവ്വപ്രധാനമായ ധർമ്മം, കലാകാരന്നനുഭവം വന്നിട്ടുള്ള മനോഭാവങ്ങളെ അനുഹൃദയങ്ങളിലേയ്ക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുകയാണെന്നും, സമുചിതോപായങ്ങൾകൊണ്ടുതദ്ഭാവിതങ്ങളും, നിപുണം സംക്രാമിതങ്ങളുമായ ഈ ഭാവോദ്ഗതങ്ങളുടെ തന്നെയാണ് അതിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയമെന്നും പറഞ്ഞാൽ, ആക്ഷേപവിപ്രതിപത്തിയ്ക്കവകാശമില്ല. പദാർത്ഥരൂപങ്ങളായ വിഭാവാദികളിൽനിന്നു സമുപസ്ഥിതമാകുന്ന വാക്യാർത്ഥരൂപമായ രസത്തിലാണ് സാഹിത്യത്തിന്റെ താല്പര്യം വിശ്രമിക്കുന്നതെന്നും മറ്റും ഭാരതീയർ സിദ്ധാന്തിച്ചിട്ടുള്ളതും ഇതിൽനിന്നതും ഭിന്നമല്ല.

''രസോ വാക്യാർത്ഥസ്സൻ വിഭാസതി,
പദാർത്ഥാഃ പുനരമീ—
വിഭാവാദ്യാ യസ്മിൻ കില ഭവതി
വിശ്രാന്തിമുചിതാം''
''കാവ്യസ്യാത്മാ സ ഏവാർത്ഥ—
സ്തഥാ ചാദികവേഃ പുരാ—''

എന്നുതുടങ്ങിയ വചനങ്ങളും നോക്കുക.

ഈ രീതിയനുസരിച്ച്, സാഹിത്യജാതിയിൽപ്പെട്ട ഒരു കൃതിയുടെ ഉൽക്കർഷം കുറിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മുഖ്യോപായം, അതു എത്രകണ്ടധികം ഹൃദയങ്ങളെ ആവർജ്ജിയ്ക്കുന്നുണ്ടെന്നു പരീക്ഷിയ്ക്കുകയാണല്ലോ. ഇങ്ങനെനോക്കുമ്പോൾ, ലോകചരിത്രത്തിന്റെ ആദിതൊട്ടിന്നുവരെ ജനങ്ങൾ സമാദരിച്ചുവന്നിട്ടുള്ളവയും, അതതു ജനവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശ്രേയസ്സാധനങ്ങളായ ധർമ്മാദർശങ്ങളുടെ അവഷ്ടംഭകേങ്ങളായിനിന്നിട്ടുള്ളവയുമായ ആസ്തികസിദ്ധാന്തങ്ങളും, ഇതിഹാസവൃത്തങ്ങളും, എന്നുതുടങ്ങിയവയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടുള്ള സാഹിത്യത്തിനാണ് ഹൃദയാനുപ്രവേശശക്തിയും പ്രചാരവ്യാപ്തിയും കൂടുതലായിരിയ്ക്കുകയെന്നാണ് ടോംസ്റ്റോയിമതത്തിന്റെ ഏകദേശം. ഏതു സാഹിത്യത്തെയും അവിശേഷേണ സംബന്ധിയ്ക്കുന്ന ഒരു തത്വമാണിതു്. ഇന്നുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന സാഹിത്യനിബന്ധങ്ങളുടെ അർത്ഥം വേണ്ടപോലെ മനസ്സിലാവാഞ്ഞിട്ടും, മനസ്സിലായാൽ പോലും ആ അർത്ഥം പ്രയോജനവികലമായതുകൊണ്ടുമല്ലേ, ഇവയുടെ പ്രചാരം ഇത്ര പരിമിതമായിരിയ്ക്കുന്നതെന്നു ടോംസ്റ്റോയി സംശയിക്കുന്നു. അല്ലെന്നതു അസദ്ബോധകലുഷി

തവും, അന്ധന്യായപ്രവൃത്തവുമായ യാഥാസ്ഥിതിക സാഹിത്യപാരമ്പര്യത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളും പറയുന്നതു്. സാഹിത്യാദി കലകളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലും പരിചയിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പാമരന്മാർക്കു മാത്രമേ തങ്ങളുടെ സാഹിത്യം നീരസമായിരിയ്ക്കയുള്ളുവെന്നാണിവരുടെ യുക്തി. നല്ല യുക്തി! യഥാർത്ഥ സാഹിത്യമാണെങ്കിൽ അതിന്റെ ഗുണദോഷം ഗ്രഹിക്കാൻ വലിയ പാണ്ഡിത്യമൊന്നും വേണ്ടതില്ല. കലയുടെ ഭാഷ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാഷണമാണു്. അനുഭവപ്രവണമായ മനസ്സൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ, അർത്ഥഗ്രഹണക്ലേശത്തിനിടയില്ല. "എന്റെ കാവ്യം മനസ്സിലാക്കാൻ വിശേഷവിധിയായ പഠിപ്പും അഭ്യാസവും വേണം; അതു് നാഗരികസംസ്കാരവിഹീനന്മാരായ ഖലന്മാരുടെ വിഹാരഭൂമിയല്ല"—എന്നൊരു ഗ്രന്ഥകാരനഭിമാനിച്ചാൽ, അതുതന്നെമതി, സാഹിത്യത്തിന്റെ വിനിപാതത്തിനു്. ഇന്നത്തെ സാഹിത്യദോഷത്തിൽ കാണപ്പെടുന്ന ഉക്തിവൈചിത്ര്യമാണു് അർത്ഥബോധം ദുഷ്കരമാക്കുന്നതെങ്കിൽ, അങ്ങനെയുള്ള യുക്തിവൈചിത്ര്യത്തെ ഉക്തിവൈരൂപ്യമെന്നനിലയിൽ വർജ്ജിയ്ക്കുകതന്നെ വേണം.

പ്രകൃതത്തിലുദ്ദിഷ്ടമായ ശക്തിസങ്കോചം—ഒരു വലിയ രേഖാവലയത്തിനുള്ളിൽ അതിനേക്കാൾ തെല്ലു ചെറിയ മറ്റൊരു വലയം; അതിനുള്ളിൽ വേറെയൊന്നു; പിന്നെയും അങ്ങനെതന്നെ ഒന്നൊടൊന്നുംപെട്ടു്, ഒടുവിലത്തെ ഏറ്റവുമന്തരതമമായ വലയം ഒരു ബിന്ദുമാത്രമായി കലാശിയ്ക്കുന്നപോലെയാണെന്നു ടോംസ്റ്റോയി പറയുന്നതു് അതിശയോക്തിയായിട്ടില്ല. ബൈബിളിലും മറ്റു മതഗ്രന്ഥങ്ങളിലും കാണപ്പെടുന്ന ഉപാഖ്യാനങ്ങളിൽ രസിയ്ക്കുന്നവർ വളരെയധികം; തദനന്തരമുണ്ടായിട്ടുള്ള കാവ്യങ്ങളെ ആദരിയ്ക്കുന്നവർ അതിലും കുറവു്; എന്നിക്രമത്തിൽ അവനവന്റെ കൃതിയുടെ സാരസ്യം അവനവനു മാത്രമേ അറിഞ്ഞുകൂടൂ എന്നായിരിയ്ക്കുന്നു കലാശം.

ലോകം ഭിന്നരുചിയായതുകൊണ്ടു്, ഒരോരുത്തരുമിഷ്ടപ്പെടുന്ന സാഹിത്യഗുണങ്ങളും ഭിന്നങ്ങളായിരിക്കുമെന്നു വാദിയ്ക്കുന്നതും ടോംസ്റ്റോയിയ്ക്കു സമ്മതമല്ല. വിഭിന്നങ്ങളായ കാവ്യങ്ങളുണ്ടെന്നതുകൊണ്ടു്, കാവ്യസാമാന്യത്തിനു നിയതമായ ഒരു ധർമ്മമുണ്ടാവാൻ തരമില്ലെന്നു വരുമോ? ചിലർക്കു ശീമമീറായികളും മറ്റു ചിലർക്കു നാടൻ പലഹാരങ്ങളുമാണധികം രുചിക്കുന്നതെന്നുവെച്ചു, ശരീരസ്വാസ്ഥ്യത്തിനു വിഹിതമായ ആഹാരം ഇതുരണ്ടും തന്നെയാണെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കപ്പെടാവുന്നതല്ലല്ലൊ.

പുരുക്കത്തിൽ, കലാവ്യവസിതികളിലേപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന നിർമ്മാതാക്കൾ, പ്രസാധകന്മാർ, നിരൂപകന്മാർ തുടങ്ങിയവരുടെ "വാണിജ്യമനഃസ്ഥിതി"കൊണ്ടു സംഭാവിതങ്ങളും, തദനുഗുണങ്ങളായ മാമൂൽ പ്രമാണകല്പനകളുംകൊണ്ടു് ഉപബൃംഹിതങ്ങളുമായ ആധുനികകൃതികളും, ഭൂരിപക്ഷത്തിൽപ്പെട്ട സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയേയോ അനുഭവത്തേയോ ആവർജ്ജിയ്ക്കാൻ തീരെ പോരാത്തവയായിട്ടാണിരിയ്ക്കുന്നതെന്ന സംഗതി മറയ്ക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല.

വർത്തമാനസാഹിത്യത്തിന്റെ ദുർഗ്രഹതയെപ്പറ്റി ടോംസ്റ്റോയി പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായത്തോടുകൂടി നവ്യസാഹിത്യപ്രവർത്തകന്മാർ മൊത്തത്തിൽ യോജിയ്ക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അതിന്റെ കാരണങ്ങളേയും പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇവരുടെ മതങ്ങളും തുലോം വ്യത്യസ്തങ്ങളാണു്. സാഹിത്യത്തിന്റെ ശക്തിയും വ്യാപ്തിയും വർദ്ധിയ്ക്കുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗം അതിന്റെ ഭാഷാരൂപവും പ്രതിപാദ്യവിഷയവും ജനസാമാന്യത്തിനു സുഗ്രഹമാക്കിത്തീർക്കുന്നതാണെന്നു് "ഒഴുക്ക"നായിട്ടു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു കുഴപ്പമില്ല. ഇന്നു ലോകത്തിലെങ്ങും, പരസ്പരസംഭിന്നങ്ങളായി പ്രചരിച്ചുവരുന്ന പ്രായോഗികകലാതന്ത്രങ്ങളേയും, വിജ്ഞേയങ്ങളായ മറ്റനേകം ശാസ്ത്രതന്ത്രങ്ങളേയും, ഇവയോ

ടിടപെട്ട് പല പുതിയ സിദ്ധികളും ലക്ഷ്യങ്ങളും കൂറിക്കൊണ്ടു വ്യാപരിയ്ക്കുന്ന സാമുദായിക ജീവിതത്തെയും, പ്രതിപാദിയ്ക്കാൻ സമർത്ഥങ്ങളായ വചനവിന്യാസങ്ങളെ സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നകറ്റി നിർത്താനോ—പുരോഗമനപദ്ധതിയിൽ ഇതു ദൂരമെത്തിയ ശേഷം, ഇതേവരെ നാം സമാജ്ജീകരിച്ച സംസ്കാരസമ്പത്തിനെയുപേക്ഷിച്ച്, പ്രാകൃതമായ ജീവിതശൈലിയിലെ ഇടുക്കിലേയ്ക്ക് പിന്തിരിയ്ക്കാനോ, നമുക്കിനിമേൽ സാധിയ്ക്കയില്ല. എന്നതിനും പുറമേ, അതതു ജനവർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിതങ്ങളോടൊപ്പം വളർന്നു വിപുലീകരിച്ചു വരുന്ന ഭാഷയിൽനിന്നു്, അന്നന്നത്തെ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു് ആവിർഭവിയ്ക്കുന്ന ഉക്തിവൈചിത്ര്യങ്ങളേയും, ആശയാവിഷ്കരണരീതികളേയും, ബഹിഷ്കരിക്കുന്ന പക്ഷം, മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ വിജ്ഞാനാത്മകമായ മുഖം നിശ്ശേഷം തമോവിലുപ്തമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

കാവ്യസാമാന്യത്തിനു നിയതമായ ഒരു സ്വരൂപവും വ്യാപാരവുമുണ്ടെന്നു ടോംസ്റ്റോയി സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതു നവീന മാർഗ്ഗനിർമ്മാക്കും സമ്മതമാണ്. പക്ഷെ, ഈ സ്വരൂപവ്യാപാരങ്ങളും, സനാതനങ്ങളോ, ദിവ്യാദേശസിദ്ധങ്ങളോ ആയ യാതൊരു നിയമങ്ങളേയും അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളവയല്ല. ഹേതുകാര്യരൂപത്തിൽ പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ട വ്യാപരിയ്ക്കുന്ന സാമുദായിക പരിതഃസ്ഥിതികളുടെ പ്രചോദനംകൊണ്ടു ജനകീയതാല്പര്യങ്ങളിലും കർമ്മപരിപാടികളിലും പല ദേശഗതികം വന്നുചേരുന്നതിനനുഗുണമായി സാഹിത്യാദികലകളുടെ സ്വരൂപവും വ്യാപാരവും മാറിക്കൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നതാണ്. പ്രകൃതിയിലെ മറ്റു പദാർത്ഥവിശേഷങ്ങളെപ്പോലെ സമുദായങ്ങളും ഭാവവികാരാധീനങ്ങളായിട്ടാണ് പരിവർത്തിയ്ക്കുന്നതു്. ജനിയ്ക്കുക, ഇരിയ്ക്കുക, വളരുക, പരിണമിയ്ക്കുക, ക്ഷയിയ്ക്കുക, നശിയ്ക്കുക, എന്നീ ജീവലക്ഷണങ്ങളും സമുദായങ്ങളിലും സമാനങ്ങളാണ്. അതു കൊണ്ടുതന്നെ, സാർവ്വകാലികങ്ങളും നിയതരൂപങ്ങളുമായ പ്രമാണങ്ങൾക്കു ജീവിയിൽ സ്ഥാനമില്ല. സനാതനധർമ്മസിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രമാണിച്ചാൽ സമുദായത്തിന്റെ പുരോഗതി സ്തംഭിച്ചുപോകും; അതോടുകൂടി മനോധർമ്മപ്രവേഗങ്ങളായ വിദ്യാസ്ഥാനങ്ങളും നിർജ്ജീവങ്ങളായിത്തീരുമെന്നുള്ളതു ചരിത്രത്തിനു മറയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. അതുകൊണ്ടു്, ദേശകാലനിമിത്തങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ചു് സമുദായാംഗങ്ങളുടെ മനോഗതിയിൽ വരുന്ന മാറ്റങ്ങൾതന്നെയാണ് സാഹിത്യാദിസർവ്വയത്നങ്ങളുടേയും നിയാമകമെന്നു തീരുമാനിയ്ക്കേണ്ടിയിരിയ്ക്കുന്നു. പ്രസ്തുതവിഷയം ഉപരിതനാധികരണങ്ങളിലുപപാദിയ്ക്കപ്പെടും.

ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണാദികളിലേർപ്പെട്ട കൈകാര്യം നടത്തിപ്പോരുന്നവരുടെ "താന്തോന്നിനയം" കൊണ്ടും, "വാണിജ്യമനഃസ്ഥിതി" കൊണ്ടും, ആധുനികസാഹിത്യത്തിൽ ക്ഷുദ്രങ്ങളായ പല കൃതികളും കള്ളവേഷംചമഞ്ഞു പെരുമാറിവരുന്ന കഥയെപ്പറ്റി ടോംസ്റ്റോയി ആക്ഷേപിയ്ക്കുന്നതു തീരെ അസ്ഥാനത്തിലല്ല. എന്നാൽ, പാർശ്വതികമായോ, ആത്യന്തികമായോ, അർത്ഥഫലകമായ, അഥവാ, സാംപത്തികമായ ഒരു പ്രയോജനത്തോടുകൂടാത്ത യാതൊരു വ്യാപാരവും ഇന്നു മനുഷ്യരുടെയിടയിലില്ല; മുമ്പുണ്ടായിട്ടുമില്ല. യശസ്സ്, അർത്ഥം മുതലായ പ്രയോജനങ്ങൾ മിക്ക യത്നങ്ങളിലും ഏറെക്കുറെ അനുഗതങ്ങളായിരിയ്ക്കുന്നതു കാണാം. കലാവിദ്യയാകട്ടെ, മനുഷ്യമനോവ്യാപാരങ്ങളിൽവെച്ചു പ്രഥമവും മൌലികവും, മറ്റെല്ലാത്തവിശേഷങ്ങളുടേയും ആദ്യവിളഭൂമിയുമാണ്. മതം, ധർമ്മം, ശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രം, സമുദായം തുടങ്ങിയ ഏതു വിഷയത്തിലും ലോകം വ്യാപരിയ്ക്കുന്നതു സാമ്പത്തികമായ ആലംബനത്തിന്മേലാണെങ്കിൽ, ഇവയ്ക്കെല്ലാം ആധാരഭൂതമായ കലയുടെ വിഷയത്തിൽമാത്രമങ്ങനെയല്ലെന്നുവരാൻ കാരണവുമില്ല.

സാങ്കേതികങ്ങളും, ശാസ്ത്രീയങ്ങളും, സാംപത്തികങ്ങളുമായ നാനാ തന്ത്രങ്ങളുടെ പ്രയോഗംകൊണ്ട്, പല അപൂർവ്വസിദ്ധികളും കൈവരുത്തി, പുരോഗമിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്ന ആധുനികലോകത്തിന്റെ തിരക്കിൽ, അവിടവിടെ, ഒറ്റപ്പെട്ടനിൽക്കുന്നവരും—നാനാകർമ്മവ്യഗ്രന്മാരായ സാമാന്യജനങ്ങളെ സമാകർഷിയ്ക്കാൻ സമർത്ഥങ്ങളായ മനോധർമ്മങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ, കേവലം ഒച്ചപ്പാടുമാത്രമുണ്ടാക്കി വിഷമിയ്ക്കുന്നവരും—ആയ ഗ്രന്ഥകാരന്മാരെക്കൊണ്ടു സാഹിത്യകലയ്ക്കുവന്നിട്ടുള്ള ശക്തിക്ഷയമാണല്ലൊ, ഇവിടെ പ്രകൃതം. രണ്ടു പ്രധാനസംഗതികളാണിതിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ളതു്. ഒന്നു്—വട്ടം വീശി പരന്നുനിയ്ക്കുന്ന ഒരു ലൂതാതന്തുവിതാനത്തിന്റെ ബാഹ്യവലയങ്ങളും, എങ്ങനെയാണോ, ക്രമത്തിൽ, വിസ്താരം ചുരുങ്ങി ഒരു ബിന്ദുരൂപമായി നിഭൃതം സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ആ കീടവിശേഷത്തിൽ ചെന്നു പര്യവസാനിയ്ക്കുന്നതു, അതുപോലെ, ഇന്നത്തെ സാഹിത്യകാരനും, ബഹുജനമനോമണ്ഡലങ്ങളിൽനിന്നകന്നു്, ഒരു കേവലവ്യക്തിയെന്നനിലയിൽ, ഏകാന്തയോഗമനുഷ്ഠിയ്ക്കുന്നു. സാഹിത്യവിഷയകമായ ശക്തിസങ്കോചത്തിന്റെ സ്ഥൂലരൂപം മാത്രമേ ഈ ദൃഷ്ടാന്തംകൊണ്ടു പ്രകൃതത്തിലുദ്ദേശിച്ചിട്ടുള്ളൂ. "യഥോർണ്ണനാഭിഃ സൃജതേ ഗൃഹ്ണതേ ച....." ഇത്യാദി മുണ്ഡകശ്രുതിയുടെ താല്പര്യം ഇവിടെ വിവക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. രണ്ടു്—പ്രേമം, സാഹോദര്യം, സമഭാവന, തുടങ്ങിയ ധർമ്മങ്ങൾവഴി, സാമുദായികങ്ങളും മറ്റുമായ ജീവിതവൈഷമ്യങ്ങളെ പരിഹരിച്ചു്, സകലജനങ്ങളേയും ഒരേ വിശ്വാസാനുഭൂതിനിലയ്ക്കു നയിയ്ക്കുകയാണു് കലാകാരന്റെ കർത്തവ്യം. ഇയ്യൊരാദർശം മുന്നിൽത്തിക്കൊണ്ടാണു് പ്രാചീനഭാരതീയാചാര്യന്മാർ തങ്ങളുടെ അന്തേവാസികളെ അനുശാസിച്ചിരുന്നതെന്നു് ഓർമ്മയ്ക്കുണ്ടു സംഗതിയാണു്.

"സംഗച്ഛദ്ധ്വം സംവദദ്ധ്വം സംവോ മനാംസി ജാനതാം.

* * *

"സമാനോ മന്ത്രഃ സമിതിഃ സമാനീ
സമാനം മനഃ സഹചിത്തമേഷാം.
സമാനീ വ ആകൂതിഃസമാനാ ഹൃദയാനി വഃ
സമാനമസ്തു വോ മനോ യഥാ വഃ സുസഹാസതി."

ദ്രവ്യലോഭാദി സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തിയുടെ ഇടുങ്ങിയ പരിധിവിട്ടു്, ജനസാമാന്യത്തിന്റെ മനോമാർഗ്ഗത്തിലെത്താനൊരു കലാകാരനു സാധിയ്ക്കുന്നതു് മേല്പടി ആദർശഭാവങ്ങളുടെ സമാദരണം കൊണ്ടാണെന്നു ടോൾസ്റ്റോയി വിശ്വസിയ്ക്കുന്നു.

സാമുദായിക വൈഷമ്യങ്ങളുടെ പരിഹാരത്തിൽ ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ നീതിയിതാണു്. സാമുദായിക സമതാപാദനത്തിനു്, വിപ്ലവകാരികൾ ശ്രമിയ്ക്കുന്നപോലെ, നിസ്സ്വന്മാർ, സമ്പന്നന്മാരുടെ സ്വത്തിനെ ബലാൽക്കാരമായപഹരിയ്ക്കുകയല്ല വേണ്ടതു്. നേരെമറിച്ചു്, സ്വത്തുകാർ, സ്വന്തം മനസ്സോടുകൂടിത്തന്നെ താന്താങ്ങളുടെ ദ്രവ്യമുപേക്ഷിയ്ക്കണം. "തേന ത്യക്തേന ഭുഞ്ജീഥാ മാ ഗൃധഃ കസ്യസ്വിദ്ധനം" എന്ന ഈശാവാസ്യശ്രുതിയുടെ അനുനാദമാണു് ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ മതത്തിൽ മുഴങ്ങുന്നതു്. സമാനങ്ങളും പരിമിതങ്ങളുമായ ആവശ്യങ്ങളാണു് എല്ലാവർക്കുമുള്ളതെന്നുവന്നാൽ, അതുകൊണ്ടു് സാവ്രുതികമായ ഐകൃം സ്ഥാപിക്കപ്പെടുമെന്നും, മാത്സര്യം, വിദ്വേഷം തുടങ്ങിയ ദുഷ്പ്രവൃത്തികളും പിന്നെ നിഷ്പ്രയോജനങ്ങളായിത്തീരുമെന്നുമായിരുന്നു ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ യുക്തി. സാമുദായികങ്ങളായ ഉച്ചനീചത്വങ്ങളും തട്ടിനിരത്തി, വിശ്വസാഹോദര്യത്തിലീനങ്ങളിനിയില്ലാത്ത ഒരു സാമൂഹിക വ്യവസ്ഥയെപ്പറ്റിത്താൻ ജനങ്ങൾക്കെന്തുകഴിയും, കലാകാരന്മാർ, തങ്ങളുടെ വ്യക്തിതത്വത്തിന്റെ ഇടുക്കിൽനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി, ഇതിനായി

എപ്പോൾ യത്നം തുടങ്ങും, അപ്പോൾ അവതരിയ്ക്കും ദിവ്യയുഗം, ഈ മണ്ണുലകിൽ.

ടോംസ്റ്റോയിയുടെ പ്രമാണങ്ങൾ, അദ്ദേഹം ആദർശത്തെ വിവേചനം ചെയ്തിട്ടുള്ള സമുദായ സംവിധാനത്തിനു പറ്റിയവയായിരിയ്ക്കാമെങ്കിലും, വിരുദ്ധാനേകരാഷ്ട്രീയശക്തികളുടേയും സ്വാർത്ഥപ്രതിപത്തികളുടേയും സംഘട്ടനംകൊണ്ട് പൊട്ടിത്തെറിയ്ക്കുന്ന ഇന്നത്തെ വ്യവഹാരികലോകത്തിനു തീരെ പറ്റിയവയല്ലെന്നു പറയാതെ തരമില്ല. ഉല്ലംഘങ്ങളായ സാംബത്തിക ഔഷമ്യങ്ങൾകൊണ്ട് കുഴങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന റഷ്യയിൽ ടോംസ്റ്റോയിയുടെ അനുയായികൾ പലരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നൂതനസമുദായനീതികളെ പ്രയോഗിച്ചുനോക്കാനൊരുങ്ങുകയും, സ്വത്തവകാശവിഹീനങ്ങളും അഹിംസാധിഷ്ഠിതങ്ങളുമായ സാമൂഹികാവാസകേന്ദ്രങ്ങൾ അവിടവിടെ സ്ഥാപിയ്ക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ അന്നത്തെ പരിതഃസ്ഥിതികളെ നിയന്ത്രിച്ച വഴിപ്പെട്ടത്താനോ, അവയെ അതിവർത്തിച്ചു വളരാനോ ഇവയ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ലെന്നതുതന്നെ, ടോംസ്റ്റോയിയുടെ ആദർശങ്ങൾ അപ്രായോഗികങ്ങളാണെന്നു സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു.

ടോംസ്റ്റോയി ഉദ്ദേശിച്ചതരത്തിലൊരു സമുദായഘടന കൃതയുഗത്തിൽ ഒരുപക്ഷേ സാദ്ധ്യമായേയ്ക്കാമെന്നു വ്യാസൻ പണ്ടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽനിന്നൂഹിയ്ക്കാം. മനുഷ്യസമുദായത്തിന്റെ ശൈശവദശയായിരിയ്ക്കണം അദ്ദേഹം ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്.

"അമരേന്ദ്ര മയാ ബുദ്ധ്യാ
പ്രജാഃ സൃഷ്ടാസ്ഥാ പ്രഭോ
ഏകവർണ്ണാഃ സമാഭാഷാ
ഏകരൂപാശ്ച സത്വശഃ
വർണ്ണാശ്രമവ്യവസ്ഥാശ്ച
ന തദാസൻ ന സങ്കരഃ
അനിച്ഛാദ്വേഷയുക്താസ്തേ
വർത്തയന്തി പരസ്പരം
തുല്യരൂപായുഷഃ സത്വാ
അധമോത്തമവർജ്ജിതാഃ
സുഖപ്രായാഹ്യശോകായ
ഉല്ലസന്തേ കൃതേ യുഗേ."

ഈയൊരു പ്രാകൃതദശയ്ക്ക് ഇനിമേൽ നമ്മുടെ ലോകത്തിൽ ഇടയില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഇതിനെ, "വൈരം ഒരാദർശം" എന്ന നിലയിൽ വീക്ഷിയ്ക്കാനേ നവീനന്മാർക്കു നിവൃത്തിയുള്ളൂ.

എന്നാൽ—ലോകചരിത്രത്തിൽ നിന്നറിയുംപ്രകാരം, അതതു ജനവൃത്തിന്റെ സംസ്കാരപാരമ്പര്യത്തിലമർന്നു തെളിവെടുത്തു നിൽക്കുന്നവയും, ഇന്നും, മേലിലെന്നും, കീഴ്നാളിലനുവർത്തിച്ചു പോരുവിടാതെ, അവരവരെ തങ്ങൾതങ്ങളുടെ പ്രാപ്യസ്ഥാനങ്ങളിലെത്തിയ്ക്കുന്നവയുമായ ആദർശങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച്, "വൈരം ആദർശം" എന്നു നിസ്സാരഭാവത്തിൽ പറഞ്ഞതു വലിയ അവിവേകമായിപ്പോയെന്നു ആത്മവിദ്യാപരായണന്മാരായ ദാർശനികന്മാർക്കു തോന്നാനിടയുണ്ട്. പക്ഷേ, മനുഷ്യജീവിതത്തോടിടപെട്ടുനിൽക്കുന്ന ഭൌതികാർത്ഥങ്ങളിൽ നിന്നതിരിക്തങ്ങളായ തത്വാന്തരങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽപോലും, അവയൊന്നും ലോകയാത്രാപ്രയോജകങ്ങളല്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവ അറിയ്ക്കാത്ത മൂലും അവയുടെ തലയിൽ വെച്ചുകെട്ടാൻ നവീന ചിന്തകന്മാരുടെ യുക്തിന്യായങ്ങൾ അവരെ അനുവദിയ്ക്കുന്നില്ല.

ശാസ്ത്രപ്രമാണങ്ങൾകൊണ്ടു നോക്കുമ്പോൾ, ആദർശമെന്നു പറയുന്നതു് ഒരു ആശയവിശേഷമാണ്. ബുദ്ധ്യുപാത്തുദ്ധവും ഭാവനാവ്യാപാരംകൊണ്ടു പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതുമായ ഭൌതികാർത്ഥത്തിന്റെ ചിത്രംതന്നെയാണതു്. ഈ വീക്ഷണപഥത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടു് ആദർശങ്ങളുടെ ചരിത്രമറിയാനാഗ്രഹിക്കുന്നവൻ, തത്തൽക്കാലഘട്ടത്തിൽ പ്രചരിച്ചുവന്നിട്ടുള്ള ആശയങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനങ്ങളായി അന്നന്നുണ്ടായിരുന്ന സാമുദായികപരിതഃസ്ഥിതികളെക്കൂടി അവയോടു കാര്യകാരണഭാവേന യോജിപ്പിച്ചു നോക്കണം. അപ്പോൾ കാണാം അവ സാമ്പത്തികമായ അടിസ്ഥാന

ത്തിനേൽ നില്ക്കുന്നവയാണെന്നു്. പ്രസ്തുത വിഷയത്തിൽ ഒരു ഗവേഷണം നടത്തുന്നതു രസാവഹമായിരിയ്ക്കുമെന്നതിനു സംശയമില്ല; പക്ഷേ, അതു ഭൌതികസത്താദർശനത്തിന്റെ ഒരു നിരൂപണമായി കലാശിക്കുന്നതാകകൊണ്ടു്, പ്രകൃതത്തിൽ അതിനു സന്ദർഭം പോരാ.

ഒരു സംഗതിമാത്രമിവിടെ പറയാം. ആദർശവാദികളും സത്യം വെളിപ്പെട്ടതാനല്ല അധികവും ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അവനവന്റെ പ്രത്യേക പക്ഷം സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതിനോ, പൂർവ്വപണ്ഡിതന്മാരുടെ മതം ഖണ്ഡിയ്ക്കുന്നതിനോ ഉതകുന്ന പ്രമാണങ്ങളും കണ്ടുപിടിയ്ക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ പ്രധാന കൃത്യം. തത്വത്തിന്റെ തിരോധാനമാണതിന്റെ ഫലമെന്നു്, പക്ഷേ, അവർ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. അതതു കാലഘട്ടത്തിന്റെ സന്താനമാണ് ഓരോ പുതിയ ദർശനവുമെന്നു ചരിത്രഗതിയറിയുന്നവൻ സമ്മതിയ്ക്കുണം. സകല ജ്ഞാനത്തിന്റേയും ചൈതന്യത്തിന്റേയും മൂലമെന്നു കല്പിയ്ക്കപ്പെട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഈ ആശയതത്വത്തിന്റെ, അഥവാ, ആദർശത്തിന്റെ യഥാർത്ഥരൂപമറിയാനെന്തെങ്കിലും മാർഗ്ഗമുണ്ടോ? "ഉവ്വ്"; വളരെ എളുപ്പമായ ഒരു മാർഗ്ഗമുണ്ട്. അതിനെ തെല്ലിട്ടുത്തു പരീക്ഷിച്ചു നോക്കുക. അപ്പോൾ കാണാം ചില മായാപരിവർത്തനങ്ങൾ അതിൽ വരുന്നതു്. ചൈതന്യനിധാനവും ശുദ്ധവിജ്ഞാനാത്മകവും, ഉണ്ടായതല്ല, മുള്ളതു്, മുണ്ടാവാനിരിയ്ക്കുന്നതുമായ പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രഭവമായ ഈ തത്വം, അവ്യക്തവും, അകിഞ്ചിൽക്കരവും, പ്രതിഭാസമാത്രപരമാർത്ഥവുമായിത്തീരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ലാ, യാതൊന്നിന്റേയും പരമാർത്ഥരൂപം പ്രകാശിപ്പിയ്ക്കാൻ ശക്തിയില്ലാത്ത ഇതു്, തന്നെത്തന്നെ സ്വരൂപമെന്തെന്നു നമ്മോടു ചോദിയ്ക്കുന്നു."

പരമമായ ഈ ആശയവും അതിന്റെ പ്രമാണങ്ങളുമെല്ലാം നമ്മുടെ ചിത്തവൃത്തികളുടെ പ്രതിരൂപങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഈദൃശമായ ആശയത്തെ പ്രമാണമാക്കി പ്രകൃതിഭാവങ്ങളേയോ, സാമുദായിക വികാസങ്ങളേയോ വ്യാഖ്യാനിച്ചു മനസ്സിലാക്കാനുദ്ദേശിയ്ക്കുന്നവൻ, യഥാർത്ഥസത്തയുടെ ഉറച്ചുവട്ടുവിട്ടു്, ഒരു ഛായാലോകത്തിലേയ്ക്കു കാലെടുത്തുവെയ്ക്കുന്നു. ഇതാണു് ആദർശവാദികൾക്കു പറ്റീട്ടുള്ള അബദ്ധം.

ഭാരതീയരുടെ അദ്വൈതവാദത്തോടു പല അംശങ്ങളിലും സാമ്യമുള്ളതാണു് "ഹെഗലിന്റെ" സിദ്ധാന്തം. "ആശയം" എന്ന സാമാന്യസംജ്ഞകൊണ്ടു നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുന്നതും ക്രിയാശക്തി സംവലിതവുമായ മനസ്തത്വമാണു് ഭൌതികസത്തയുടെ ഉപാദാനമെന്നുദ്ദേഹം പറയുന്നു. വാസ്തവത്തിനു കാണപ്പെടുന്ന ബാഹ്യസത്ത ആശയത്തിന്റെ അഭിവ്യക്തിമാത്രമാണു്. നവീനഭൌതികമതത്തിന്റെ പ്രവർത്തകന്മാരിൽ മുഖ്യനായ മാർക്സിന്റെ സിദ്ധാന്തവും, ഹെഗലിന്റെ ആശയതത്വവാദം പൊലെതന്നെ, ഹേതുകാര്യശക്തികളടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തീട്ടുള്ളതാണു്. എന്നാൽ, ആദർശവാദത്തിന്റെ നേരെ വിപരീതമാണു് മർക്സിന്റെ ചിന്താഗതിയെന്നൊരു വിശേഷമുണ്ടു്. ആദ്യം പറഞ്ഞതുപോലെ, മാർക്സിന്റെ മതപ്രകാരം, 'ആദർശ'മെന്നു പറയുന്നതു് മനോഭൂമിയിൽ പ്രതിബിംബരൂപേണ ഉപസംഹിതമാകുന്ന ഭൌതികാർത്ഥമാണു്.

ആദർശവാദികളുടെ പക്ഷത്തിൽ, മനുഷ്യപുരോഗതിയെ പ്രവർത്തിപ്പിയ്ക്കുന്ന ശക്തി മനുഷ്യാതീതമാണെന്നും, അതിന്റെ പ്രേരണകൾക്കു വിധേയനായിട്ടാണു മനുഷ്യൻ, വ്യാപരിയ്ക്കുന്നതെന്നുമാണു്. ഈ പ്രേരകശക്തിയാകട്ടെ, സാർവ്വത്രികവും, സമസ്തലോകത്തിന്റെ സാരഭൂതവുമായ "സ്വഭാവം" ആണെന്നുമവർ പറയുന്നു.

എന്നാണ്ടിയൊരഭിപ്രായം ഭഗവാൻ ഗീതയിലും സ്മരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

"പ്രകൃതേഃ ക്രിയമാണാനി
ഗുണൈഃ കർമ്മാണി സർവ്വശഃ

അഹംകാരവിമൂഢാത്മാ
കർത്താഹമിതി മന്യതേ.

* * *

ന കർത്തൃത്വം ന കർമ്മാണി
ലോകസ്യ സൃജതി പ്രഭുഃ
ന കർമ്മഫലസംയോഗം
സ്വഭാവസ്തു പ്രവർത്തതേ."

മാർക്സിന്റെ യുക്തി ഇത്തരം പ്രമാണാഭാസങ്ങളേയും പ്രത്യക്ഷവിരോധികളായ അസദ്ഭാവങ്ങളേയും പാടേ നിഷേധിയ്ക്കുന്നു. തന്നിൽനിന്നു ബാഹ്യമായി പുറപ്പാടു കിടക്കുന്ന പ്രകൃതിഭാവങ്ങളെ സ്വവ്യാപാരങ്ങൾക്കു വിഷയമാക്കുകയും, അതുവഴി തന്റെ പ്രകൃതിയിൽ മാറ്റം വരുത്തുകയും, അങ്ങനെ പരിവർത്തനരൂപമായ പുരോഗമനം സാധിയ്ക്കുകയുമാണ് മനുഷ്യൻ ചെയ്യുന്നത്. അതുകൊണ്ട് പരിണാമരൂപമായ ഒരു ചരിത്രം മനുഷ്യപ്രകൃതിയ്ക്കുണ്ട്. ഇതു മനസ്സിലാവുന്നതെങ്കിൽ, ബാഹ്യമായ പ്രകൃതിയിൽ, തന്റെ വ്യാപാരംകൊണ്ടു വരുന്ന പരിവർത്തനങ്ങളെന്തെന്നറിയണം.

ആദർശവാദി ഇതൊന്നുമാലോചിയ്ക്കാറില്ല. സാധുജീവികളായ ജീവിതധർമ്മങ്ങളിൽ വിരക്തനായി അവയിൽ നിന്നകന്നു നിൽക്കുന്ന അയാൾ, ഗത്യന്തരമില്ലാതെ, തന്റെ ആദർശത്തെമാത്രമവലംബിയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇതേതുകൊണ്ടെന്ന്, അയാൾക്കൊരു സമാധാനം വരുന്നില്ലതാനും. എത്ര യുക്തിവാദം ചെയ്താലും, സാംപത്തികാവശ്യങ്ങളുടെ മുട്ടിപ്പു മനുഷ്യനെ വിടാതിരിയ്ക്കുന്നതല്ല. ആദർശം എന്നും 'ആദർശ'മായിത്തന്നെയിരിയ്ക്കും. അതൊരിയ്ക്കലുമനുഭവപഥത്തിലെത്തുകയില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, അതിനു്, ഇതരാനപേക്ഷമല്ലെങ്കിലും, തനതുസത്തയ്ക്കുചിതമായ ഒരു ആവാസമണ്ഡലമുണ്ട്. എന്നു മാത്രമല്ല, അതിനെ ഭൌതികയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളിൽനിന്നു തിരിച്ചുനിർത്തിട്ടുള്ള പ്രാകാരവലയംവിട്ടു പുറത്തിറങ്ങാൻ അതിനു ത്രാണിയുമില്ല.

ഇങ്ങനെ, ഒരുവശം—ആത്മാവു്, ആദർശം, മനുഷ്യത്വമഹിമ, സാഹോദര്യം, തുടങ്ങിയ ഉൽകൃഷ്ടതത്വങ്ങൾ; മറുവശം—ഭൌതികാർത്ഥങ്ങൾ, സാംപത്തികാവശ്യങ്ങൾ, ദാരിദ്ര്യദുരിതങ്ങൾ, ചൂഷണം, മാത്സര്യം, സാവ്രുതികമായ കപടതന്ത്രയോഗം: ഇതാണ് ലോകയാത്ര!

ഈ വിഭിന്നസന്നിവേശങ്ങളെ പരസ്പരമിണക്കാനുപായമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് ഭൌതികസത്താവാദികൾക്കു പ്രസ്തുതാദർശസിദ്ധാന്തത്തിന്റെനേരെ അവജ്ഞയല്ലാതെ മറെറാരനുഭാവമുണ്ടാവാത്തതു്. മനുഷ്യന്റെ വിവേകബുദ്ധിയെപ്പററി ഇവർക്കു പൂവ്വന്മാർക്കുള്ളതിനേക്കാൾ അധികമായ ബഹുമാനംതന്നെയുണ്ട്. സാംസ്കാരികങ്ങളോ വൈജ്ഞാനികങ്ങളോ ആയ ലക്ഷ്യങ്ങളെക്കാളധികം സാമ്പത്തികമായ നിബ്ബന്ധമാണ് ഭൌതികാർത്ഥവാദിയെ പുരോഗമിപ്പിയ്ക്കുന്നതെന്നുള്ളതു് വാസ്തവംതന്നെ. എന്നാൽ ഇതേനിബ്ബന്ധമനുസരിച്ചു്, യുക്തിന്യായപരിധിയിൽ പെടുന്ന യാതൊരു ലൌകികവിഷയവും, ഏതുകാലത്തും ആദർശത്തിൽത്തന്നെയിരിയ്ക്കാൻ പാടുള്ളതല്ല. യുക്തിയ്ക്കുചേരുന്നതു് അനുഭവത്തിൽ ഫലപ്പെടാതെതരമില്ല; അല്ലെങ്കിൽ, സാംപത്തികമായ ആവശ്യം അതിനെ അനുഭവത്തിൽ വരുത്തിക്കൊള്ളും.

മാമൂലുകളുടെയും ആദർശങ്ങളുടേയും പഴക്കം അവയെ ഭദ്രമായി നിലനിർത്തുന്നു എന്ന ആവശ്യകതയെ സൂക്ഷ്മമാക്കുന്നതായി യഥാസ്ഥിതികന്മാർ വ്യാഖ്യാനിയ്ക്കുന്നുവെങ്കിലും, അതേ പഴക്കം നിമിത്തമാകുന്നു, അവയെ മാറാനുള്ള കാലമതിക്രമിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതായി പുരോഗമനപ്രവണന്മാർ ശഠിയ്ക്കുന്നു.

വർത്തമാനപരിതഃസ്ഥിതികളോടും, അവയുടെ സന്നികർഷംകൊണ്ടു ജാതയുടെ മാസ്സിൽതെളിവെടുക്കുന്ന ആശയങ്ങളോടും അനുഭാവമില്ലാത്ത കലാകാരന്മാർ, സജീവങ്ങളും സാർത്ഥകങ്ങളുമായ യാതൊരു ചിന്തകൾക്കുമിടമില്ലാത്ത ഭൂതലോകത്തെ ശരണീകരി

സഹോദരി

(ഹിന്ദിയിൽനിന്നു്.)

— തെക്കെക്കുന്നത്തു് രാധാകുമാരി

അവർ രണ്ടുപേരും മെഡിക്കൽ കോളേജിലാണു് പഠിച്ചിരുന്നതു്. 'സതീശൻ' ഫോർത്തു് ഇയറിലും 'രജനി' തേഡു് ഇയറിലും. രജനി, കോളേജിൽ സതീശൻ വന്നതിനു് ഒരു കൊല്ലത്തിനു ശേഷമാണു് വന്നതു്. എന്നാലും അവൾ വന്നിട്ടു് അല്പദിവസത്തിനു ശേഷംതന്നെ രണ്ടുപേരും തമ്മിൽ പരിചിതരായിക്കഴിഞ്ഞു; അതും ഇങ്ങനെ ആണു് ആരംഭിച്ചതു്—'അനാറമിഹാളി'ൽ രജനി മാനവ—ശരീരത്തിലെ അവയവങ്ങളേക്കുറിച്ചു പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവൾക്കു് അന്നു് ആദ്യമായിട്ടു് ഒരു അംഗം ശസ്ത്രക്രിയയ്ക്കു കിട്ടിയതാണു്. ആ അംഗം രണ്ടു വ്യക്തികൾക്കുകൂടി നല്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ രജനിയുടെ സഹപാഠിനി ആ ദിവസം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മാത്രമല്ലാ അന്നേദിവസംതന്നെ ജോലി ആരംഭിച്ചുകൊള്ളണമെന്നായിരുന്നു കോളേജ് നിയമം. രജനി ആ ദിവസത്തിനു് മുമ്പു് ഒരിക്കലും കീറി — മുറിക്കൽജോലിചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൾക്കു് ശസ്ത്രക്രിയയോട് തന്നെ വലിയ ഭയമായിരുന്നു. പോരെങ്കിൽ, എന്തുകൊണ്ടെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ—ശസ്ത്രക്രിയയിൽ തനിക്കു് സമർത്ഥത ഉണ്ടാവുകയില്ലെന്നു് അവൾക്കു് ഒരു വിശ്വാസവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കാര്യത്തിലുള്ള ഭയം, മറ്റു് റിക്രൂട്ടേഷൻ പരീക്ഷ പാസ്സായ സമയത്തും ഇൻടേണിനു് സയൻസു് ഐച്ഛികമായി എടുത്തപ്പോഴും അവൾക്കു് തോന്നിയിരുന്നു. ഈ കാരണത്താൽ അവൾ ഡാക്ടർ ലൈനിൽ പഠിക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മാതാപിതാക്കന്മാരുടെ അഭീഷ്ടത്തിനു് മുമ്പിൽ തല കുനിക്കേണ്ടതായിവന്നു.

അന്നു് പകൽ മുഴുവനും തനിക്കുള്ള ഭാഗം ശസ്ത്രക്രിയ നടത്തുവാൻ അവൾ ആ മുറിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു മടിച്ചുതന്നെ ഇരുന്നു. മറ്റു വല്ല സഹപാഠികളും താൻ ചെയ്യുന്നതിലുള്ള തെറ്റു കണ്ടു് പരിഹസിക്കുകയോ താൻ 'അയോഗ്യ'യാണെന്നു് മനസ്സിലാക്കുകയോ ചെയ്യുമെന്നുള്ള ഭയമായിരുന്നു അതിന്റെ കാരണം.

മറ്റു കുട്ടികൾ അവരവരുടെ ജോലികളെല്ലാം ഒതുക്കി ആ മുറിയുടെ പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നും പോയതിനുശേഷം മാത്രമാണു് അവൾ 'ഡിസെക്ഷൻ ഹാളി'ൽ പ്രവേശിച്ചതു്. കത്തിയും മുള്ളും എടുത്തു് അവൾ പതുക്കെ ശവത്തിന്നരികേ ചെന്നു. അവളുടെ കാലുകൾ വിറയ്ക്കാൻ തുടങ്ങി, അധരങ്ങൾ ഇളകുവാനും. ജീവനുള്ള ശരീരത്തിൽ അല്ലാതാൻ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുന്നതുതന്നെ അവൾക്കു് അല്പമെങ്കിലും സമാധാനം ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവൾ 'ഡിസെക്ഷൻ ഗൈഡി'ൽ (ശസ്ത്രക്രിയയുടെ കൈപ്പുസ്തകം) നോക്കി ഓരോ ഭാഗവും ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വിധികൾ പഠിച്ചു. അതിനുശേഷം അവൾ ശവത്തിന്റെ ഒരു കൈ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്യുവാൻ തുടങ്ങി. ഒരു മണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അവൾ ആ കൈ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തുതീർത്തു. അവൾക്കു് ഒരു പുതിയ ഉന്മേഷം തോന്നി. അവൾ ഒരു കൈ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തുതീർത്തതിനെപ്പറ്റി അഭിമാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവൾ ഒരു കൈ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തുതീർത്തതിനെപ്പറ്റി അഭിമാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവൾ ഒരു കൈ ശസ്ത്രക്രിയ ചെയ്തുതീർത്തതിനെപ്പറ്റി അഭിമാനിക്കുവാൻ തുടങ്ങി.

ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടു കലാവിദ്യകൾക്കു പൊതുവിൽ വന്നിട്ടുള്ള ദൌർബ്ബല്യത്തെപ്പറ്റിയാണല്ലൊ ഈ പ്രകരണത്തിൽ കുറഞ്ഞൊന്നുപ്രതിപാദിച്ചതു്. വിപുലമായ പ്രസ്തുതവ്യവഹാരത്തിൽ അവശ്യം വക്തവ്യങ്ങളായ സംഗതികൾ ഇനിയുമുണ്ടു്. അവയെ മറ്റൊരവസരത്തിലേയ്ക്കു നിർത്തിവെയ്ക്കുന്നു.

ക്രിയാരീതി വിവരിച്ചുള്ള പുസ്തകം) എടുത്തു് മുമ്പിൽ തുറന്നു വെച്ചു് കത്തി തേച്ചു മിനുസപ്പെടുത്തി; എന്നിട്ടു് തന്റെ ജോലി ആരംഭിച്ചു. പുസ്തകത്തിൽ ഇങ്ങനെ എഴുതിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു:—ആദ്യം തൊലി കീറണം; അപ്പോഴും മാംസം കാണരുതു്.'' അവൾ തൊലിയുടെ വളരെ കട്ടി കാണുമെന്നൂഹിച്ചു.—അവൾ തൊലി എന്നു് വിചാരിച്ചിരുന്ന ഭാഗം മാറിനോക്കിയപ്പോഴും മാംസത്തിന്റെ ചിഹ്നംകൂടി അവിടെ കണ്ടില്ല. അവിടെ അസ്ഥികൂടം മാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

അവൾ കത്തി ഒരറ്റത്തുവെച്ചു് വിചാരമഗ്നയായി സ്റ്റൂളിന്മേൽ ഇരുന്നുപോയി. അവളുടെ പിന്നിൽ ഒരാൾ പതുങ്ങിനിന്നു് ഇതെല്ലാം കണ്ടു് മധുര മധുരമായി ചിരിക്കുന്നതു് അവൾ തീരെ കണ്ടില്ല. അതിനിടയ്ക്കു തന്നെ ക്ലാസിൽ ബെല്ലടിച്ചു. ഇനി പതിനഞ്ചു ദിവസത്തിനകം ഡിസെക്ഷൻ ഹാൾ പൂട്ടും. അവൾ ക്ഷണം സ്റ്റൂളിൽ നിന്നെണീറ്റു. അപ്പോഴാണു് പുഞ്ചിരിപൊഴിച്ചുകൊണ്ടു് പിന്നിൽ നിന്നിരുന്ന യുവകോമളനെ കാണുവാൻ ഇടയായതു്. അവൾ അയാളെ കണ്ടു് പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. യുവാവു്—ശവത്തെ നോക്കി. എന്നിട്ടു് ചോദിച്ചു:—''ജൂനിയർ ആണോ?'' രജനി, നിശ്ശബ്ദം തല കുലുക്കി ശരിയാണെന്നു സമ്മതിച്ചു. യുവാവു് ചിരിച്ചിട്ടു് പറഞ്ഞു—''ഇതു് ശസ്ത്രക്രിയയോ—പുല്ലറക്കലോ? ഭവതി ഇപ്പോഴും തൊലിയും മാംസവും മാംസപേശിയും നാഡിയും എല്ലാംതന്നെ ഒറാക്കയ്യിനു് ശരിയാക്കിയല്ലേ?''

''പിന്നെ! ഇതിനെന്താണിത്ര ചിരിക്കാനുള്ളതു്. നിങ്ങളും ഒരിക്കൽ ജൂനിയർ ആയിരുന്നില്ലേ.''? അവൾ അല്പം നീരസത്തോടെ പറഞ്ഞു.

യുവാവു്, രജനി ശവത്തിൽ ശാസ്ത്രക്രിയ നടത്തിയിരുന്ന ആ ഭാഗത്തു് ഒരു കൈ പരീക്ഷിക്കുവാൻ ആരംഭിച്ചു. അയാളുടെ ഈ പ്രവൃത്തി കണ്ടു് അവൾ കയറിപ്പറഞ്ഞു:—''അവിടെ കിടന്നോട്ടെ. പാകംപോലെ ഞാനതു ചെയ്തുകൊള്ളാം. അല്ലെങ്കിൽ നാളെ ടൂട്ടറോടു് ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കിക്കൊള്ളാം.''

''ഭവതി കുപിതയായല്ലോ!''

''പിന്നല്ലാതെ? നിങ്ങൾ സീനിയർ ആണെന്നതിനു് ജൂനിയറിനെ പരിഹസിക്കണമെന്നില്ലല്ലൊ! കുറച്ചുനാൾ കഴിഞ്ഞാൽ ഞാനും സീനിയറായിത്തീരും.''

''ക്ഷമിക്കണേ! ഞാൻ വെറുതേ കളിയാക്കിയതാണു്. ഞാൻ ഒരിക്കലും ജൂനിയറിനെ വെറുക്കുന്നില്ല, ഒട്ടും നിസ്സാരമായിക്കരുതുന്നുമില്ലാ. എന്താ ഭവതിക്കു് ഞാൻ ഒരു 'സീരിയസ്', ആണെന്നു് തോന്നുന്നുണ്ടോ?''

''നിങ്ങളുടെ പെരുമാറ്റത്തിൽനിന്നു് മറ്റെന്താണു് ധരിക്കേണ്ടതു്?''

''ഞാൻ പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. പക്ഷേ, കാര്യം ഇതാണു്. കളിച്ചും നേരംപോക്കു പറഞ്ഞും ഇരുന്നില്ലെങ്കിൽ വെറുപ്പും നീരസവും തോന്നിക്കുന്ന ഒരു മട്ടാണു് ഡോക്ടർ ലൈനിനുള്ളതു്.''

രജനി നിശ്ശബ്ദയായി നിന്നു.

''ഭവതിക്കും ഇപ്പോഴും ഈ കാര്യം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നു് വിശ്വസിക്കുന്നു.''

''ഉവ്വു്, ഇപ്പോഴും എനിക്കും മനസ്സിലായി.''

''മാപ്പു് തരുമോ''

''മറന്നു കളയണം''

''ആട്ടെ, ഇപ്പോഴും സമയം ആയിക്കാണും. നാളെ രാവിലെ നിങ്ങളും സമ്മതിക്കുമെങ്കിൽ ഈ ശസ്ത്രക്രിയയിൽ വേണ്ടതെല്ലാം ഞാൻ മനസ്സിലാക്കിത്തരാം.''

''വന്ദനം.''

''പിന്നെ, മനസ്സിലാക്കിത്തരേണ്ട കാര്യം ഉറപ്പോ''?

''ഉവ്വു്.''

''അതു ശരി, ഈ ഒരു ഗുണം മെഡിക്കൽ

സ്റ്റഡന്റിന് വേണ്ടതാണ്. എന്റെ പേരു് മനസ്സിലായോ?''

''പറഞ്ഞുതന്നാൽ ഉപകാരമായിരിക്കും.''

അയാൾ തന്റെമേൽ വിലാസമുള്ള കാർഡ് മുമ്പിൽ വെച്ചിട്ട് പറഞ്ഞു:—''സതീശൻ''.

രജനി കാർഡെടുത്തു് ബേഗിൽ സൂക്ഷിച്ചു. ''ഭവതിയുടെ കാർഡ്''? സതീശൻ തിരക്കി.

''എന്റെ കൈവശം കാർഡില്ല, ഇപ്പോൾ ജൂനിയർ ആണ്, പിന്നെ; ബി. എസ്. ഇ. യും മറവും അല്ല.'' രജനി ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

''ഒരു പേരു് കാണുമല്ലൊ?'' സതീശൻ എതിർത്തു പറഞ്ഞു.

''രജനി''

''രജനി—അപ്പോൾ രാത്രി—ഇരുട്ടുള്ളതോ, വെളിച്ചമുള്ളതോ?'' സതീശൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

രജനി നിശ്ശബ്ദമായിനിന്നു.

ആ ദിവസം മുതൽ അവർ തമ്മിൽ വലിയ ഇഷ്ടമായി.

ശസ്ത്രക്രിയയോട് രജനിക്കു് വലിയ വെറുപ്പായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവൾക്കു് പരീക്ഷയിൽ ജയിക്കുമെന്നു് ആശിക്കാൻപോലും അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ ഭയത്തെ ആട്ടിപ്പായിച്ച അയാളുടെ സഹായംകൊണ്ടു് രജനി പരീക്ഷയിൽ സമ്മാനാഹ്യയായി ജയിച്ചു.

രജനിയും സതീശനും തമ്മിലുള്ള പരിചയം ക്രമേണ മൈത്രിയായി പരിണമിച്ചു. മൈത്രി സ്നേഹമായും, സ്നേഹം പ്രേമമായും രൂപം മാറി. സതീശന്റെ പ്രേമം ചഞ്ചലവും വെറും പ്രകടനം മാത്രവുമായിരുന്നു. ആ പ്രേമം ചിലപ്പോൾ ഉന്മാദമായും മറ്റു ചിലപ്പോൾ ഉദാസീനതയായും മാറും. എന്നാൽ രജനിയുടെ സ്നേഹം ശാന്തവും നിഷ്ഠളങ്കവും നിത്യവും അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുവരുന്നതും ആയിരുന്നു. അതിൽ അല്പവും ശിഥിലത ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. മറ്റാർക്കും എതിരിടുവാൻ വയ്യാത്തവിധം—ഇളക്കാൻ സാധിക്കാത്തവിധം—അത്രയ്ക്കു് സുദൃഢമായിരുന്നു ആ വിശുദ്ധ പ്രണയം.

അവൾ സതീശന്റെ പ്രേമത്തെക്കുറിച്ചറിഞ്ഞിരുന്നു, ചിലപ്പോഴെല്ലാം അവൾക്കു് അതിൽ കുറച്ചു സംശയം തോന്നിയിരുന്നു. മറ്റു ചിലപ്പോൾ ആ പ്രേമവിഷയത്തിൽ എന്തോ അവിശ്വാസവും ജനിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ക്ഷണനേരം കൊണ്ടു് അവൾ ആ കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം മറന്നുപോയിരുന്നു. സതീശൻ ഡാക്ടർ പരീക്ഷാവിജയം നേടിയാൽ ഉടനേതന്നെ അവളെ വിവാഹം ചെയ്തുകൊള്ളാമെന്നു് വാക്കു കൊടുത്തിരുന്നതിനാൽ അവൾ മറ്റു ചിന്തകൾക്കു് ഒന്നും മനസ്സിൽ ഇടം കൊടുത്തിരുന്നില്ല. ആ സമയം അടുത്തുവരുന്നതിനു് ഇനിയും രണ്ടു മൂന്നു മാസങ്ങൾ മാത്രമേ കഴിയേണ്ടതുള്ളൂ.

രജനിയുടെ മാതാപിതാക്കന്മാർ മരിച്ചിരുന്നു. അവർ രണ്ടു സഹോദരിമാർ മാത്രം അവശേഷിച്ചു. ഇളയ സഹോദരിയായ 'ലത' തന്റെ നാട്ടിൽ തന്നെ സൈൻസു് ഐച്ഛികമായെടുത്തു് ഇൻടറിനു് പഠിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. രജനിയുടെ പിതാവു് ധാരാളം സ്വത്തു് സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞിട്ടാണ് മരിച്ചുപോയതു്. രജനി അതുകൊണ്ടു് തന്നെ തന്റെയും ലതയുടേയും ആവശ്യങ്ങൾ നിറവേറ്റിപ്പോന്നു. അവൾ ലതയുടെ സ്വഭാവം ചഞ്ചലമാണെന്നു് അറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ടു് അവളെ ഇതേവരെ ബോംബെയിലേയ്ക്കു് കൊണ്ടുവന്നിരുന്നില്ല. ബോംബെയിലെ ചുറ്റുപാടുകൾ ലതയുടെ സ്വഭാവം ദൂഷിപ്പിക്കുവാൻ ധാരാളം മതിയാകുമെന്നു് രജനിക്കു് അറിയാമായിരുന്നു. ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു് അവൾ അവധി സമയങ്ങളിലെല്ലാം നാട്ടിൽപ്പോയി ലതയെ മൊത്തമിച്ചു് കുറച്ചുദിവസങ്ങൾ സന്തോഷമായിക്കഴിച്ചിട്ടു് തനിയേ മടങ്ങിവന്നിരുന്നതു്.

ലത ഇപ്പോഴും ഇൻടർമീഡിയറ്റ് പരീക്ഷപാസായിട്ട് കുറച്ചു ദിവസങ്ങളും മാത്രമേ കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളൂ. ഡാക്ടർ ലൈനിന് പഠിക്കണമെങ്കിൽ ബോംബെയിൽ വരാതെ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ലത ബി. എസ്. ഇ. പരീക്ഷയ്ക്കുചേരുന്നു പാസ്സാകട്ടേ എന്നായിരുന്നു രജനിയുടെ ആഗ്രഹം. അവിടെ ലതയുടെ ആഗ്രഹം ഡാക്ടർ ആകണമെന്നതന്നെ ആയിരുന്നു. രജനി നേരത്തേതന്നെ പല പ്രാവശ്യവും എഴുത്തുകൾ മുഖേന ഒരു വീട്ടിൽ ഒരു ഡാക്ടറേ ആവശ്യമുള്ള എന്നും, അതുകൊണ്ട് അവൾ ഡാക്ടർ പരീക്ഷയ്ക്ക് പഠിക്കേണ്ടതില്ലെന്നും ലതയെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. ബി. എസ്. ഇ. പാസ്സായതിനുശേഷം താൻ അവളേ ബ്ലാത്തിക്കയച്ച് പഠിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും പ്രലോഭനം നൽകിയിരുന്നു. ലത ആ എഴുത്തിന് മറുപടി അയച്ചതേ ഇല്ല. അതുകൊണ്ട് തന്റെ അഭിപ്രായം അനുജത്തി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി രജനി മനസ്സിലാക്കി. എന്നാൽ രണ്ടു ദിവസത്തിനുശേഷം പെട്ടെന്ന് രജനിക്ക് ലതയുടെ ഒരു കമ്പികിട്ടി. കമ്പി വാചകം ഇതായിരുന്നു. —"ബോംബെയിലേയ്ക്ക് പുറപ്പെട്ടു. നാളെ രാത്രിയിലെ എക്സ്പ്രസ്സിന് അവിടെ എത്തും. സ്റ്റേഷനിൽ, കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകുവാൻ വരണം."

രജനിക്ക് എന്തുചെയ്യാൻകഴിയും? സ്റ്റേഷനിലേയ്ക്ക് പോകുവാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും ചെയ്തുതുടങ്ങി. ഇതിനിടയ്ക്ക് സതീശനും വന്നുചേർന്നു.

"ഇത്ര ധൃതിയിൽ എവിടെപോകുവാനാണ് ഒരുങ്ങുന്നത്?" സതീശൻകടന്നു ചോദിച്ചു.

"ഇതു് വായിച്ചുനോക്കൂ." അവൾ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ കമ്പി സതീശനു് കൊടുത്തു. കമ്പി വായിച്ചിട്ട് സതീശൻ ചോദിച്ചു:—"ഈ ലത ആരാണ്?"

"എന്റെ സഹോദരി?"

"സഹോദരിയോ?"

"അതേ."

"എന്നാൽ ഇതുവരെ നിങ്ങളും ഇങ്ങിനെ ഒരു സഹോദരി കൂടി ഉണ്ടെന്നു് എന്നെ അറിയിച്ചിരുന്നില്ലല്ലോ."

"കുറച്ചു ദിവസത്തിനുശേഷം നിങ്ങളെ നാട്ടിൽ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി തമ്മിൽ പരിചയപ്പെടുത്താമെന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നു."

"ഇളയതാണോ."?

"അതേ."

"അവിവാഹിതയോ"?

"ഞാനും അവിവാഹിതയാണല്ലോ." രജനി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഇവിടെ എന്തിനു് വരുന്നു. ബോംബെ ഒന്നു സന്ദർശിക്കാനോ?"

"അറിഞ്ഞുകൂടാ. ഈ കമ്പിയിൽ ഉള്ളതുതന്നെ എനിക്കും അറിയാം." രണ്ടാളും കൂടി ഒരു വണ്ടിപിടിച്ച് സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. ലതയും വന്നുചേർന്നു.

"ഇദ്ദേഹമാണ് സതീശൻ—എന്റെ ഒരാത്മമിത്രം." രജനി സതീശനെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച് ലതയോടുപറഞ്ഞു. ലത സതീശനേനോക്കി, സതീശൻ ലതയേയും. രണ്ടാളും തമ്മിൽ കൈകൊടുത്തു ഷേക്ഹാൻഡ് ചെയ്തു. ലത സതീശനെനോക്കി ചിരിച്ചുപോയി. സതീശൻ ലതയെനോക്കിയും.

ii

രണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് മൂന്നുപേരും കൂടി രജനിയുടെ മുറിയിൽ ചായകുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സതീശൻ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് രജനിയേയും ലതയേയും മാറിമാറി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. രണ്ടു സഹോദരിമാർ—രണ്ടു സുന്ദരിമാർ—രണ്ടു പഠിപ്പുള്ളവർ—രണ്ടുപേരുടെയും സൗന്ദര്യത്തിനു് മാധുര്യമുണ്ട്—നയനങ്ങളിൽ യൗവനത്തിന്റെ ലഹരിയും. എന്നാൽ സതീശൻ അധികമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതു് ലതയേ ആണു്. സതീശനു്, താൻ ഇന്നുവരെ, രജനിയിലൊന്ന

ല്ലാ മറ്റൊരു യുവതിയിലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത എന്തോ ഒന്ന് ലതയിൽ വിശേഷിച്ചുള്ളതായിതോന്നി. അയാളെ ഹഠാൽകഷിക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര വലുതായ എന്തു ശക്തിയാണ് ലതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് എങ്ങിനെ അറിയാം?

"ലത ഇനി ഇവിടെ എത്ര ദിവസം കൂടി താമസിക്കും?" സതീശൻ രജനിയോട് ചോദിച്ചു.

"ഞാനെന്തു പറയട്ടേ! അവളുടെ വരവിനെക്കുറിച്ചാവുകിട്ടി; പോകുന്നതിനെക്കുറിച്ചൊന്നും അറിയാൻ പാടില്ല."

"അറിയാം, അറിയാം" ലത ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"അതെന്താണ്?" സതീശൻ ലതയോട് ചോദിച്ചു.

"ഞാൻ ഇവിടെനിന്നും പോകുകയില്ല."

"അതുകൊള്ളാം, വളരെനല്ലതുതന്നെ."

"സതീശാ!" രജനി പറഞ്ഞു.

"എന്താ?"

"ലത പറയുന്നതു വശപ്പിക്കരുതു്"

"എന്തുകൊണ്ട്?"

"ലത ഇവിടെ താമസിക്കുന്നതു് ഞാൻ ഇഷ്ടപ്പെടുന്നില്ല. ഞാൻ അവളെ അവിടെ ബി. എസ്സിക്ക് പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരിക്കയാണ്."

"എന്നാൽ അവൾ ഇവിടെത്തന്നെ പഠിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കയ്യ് എന്ത് അപത്താണ് വരാൻപോകുന്നതു്?"

"ഞാൻ അവളുടെ രക്ഷകർത്താവണ്. എന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ അവളെ എവിടെവേണമെങ്കിലും പഠിപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് അധികാരമുണ്ട്."

"നിങ്ങൾക്ക് അധികാരമുണ്ട്. അതു് ശരിയാണ്, പക്ഷേ....."

ഇതിനിടയ്ക്ക് ലളിത ചിരിച്ചുകൊണ്ട് പറഞ്ഞു.

"കൊള്ളാം, ഇപ്പോൾതന്നെ താങ്കൾ എനിക്കുവേണ്ടി എതിരിടേണ്ടല്ലോ?—കുറച്ചു ദിവസം കഴിഞ്ഞു് ഇതിനു് ഒരു നിശ്ചയമുണ്ടാകും. ഇന്നു ഞാൻ ഒന്നു കപ്പലുകാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. ചേച്ചി വരുമോ കാണിച്ചുതരാൻ?"

"ഇന്ന് എനിക്ക് ആശുപത്രിയിൽനിന്നു് ഒഴിവു കിട്ടുകയില്ല. ഇനി ഒരു ദിവസം പോകാം." രജനി പറഞ്ഞു.

"എന്നാൽ സതീശനോ?"

"സതീശനു് പരീക്ഷക്കായ്ത്തിൽനിന്നും ഈയ്യിടെ എപ്പോഴാണ് ഇത്തിരി സമയം കിട്ടാനുള്ളതു്?"

ലത സതീശന്റെ നേരെ നോക്കി. സതീശൻ രജനിയെനോക്കിപ്പറഞ്ഞു:—"ഞാൻ ഇന്നു ലതയുടെകൂടെ നടക്കാൻ പോകാം. അവർക്കു് ദിവസേന കപ്പലും മറ്റും കാണേണ്ടല്ലോ. രാത്രി ഒരു മണിക്കൂർ കൂടുതൽ ഉണർന്നിരുന്നു് പഠിച്ചേക്കാം."

രജനി, കടക്കണ്ണുകൊണ്ട് സതീശന്റെ നേരെ നോക്കി. അവളുടെ നയനങ്ങളിൽ കോപത്തിന്റെയും ശല്യത്തിന്റെയും ഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. സതീശൻ അങ്ങോട്ടു നോക്കിയില്ല.

ലളിതയോടായാം ചോദിച്ചു:—തെയ്യാർ ആണോ?"

"തികച്ചും"

എന്നാ നടക്കൂ. താഴത്തു് ചെന്നു് ടാക്സി എടുക്കാം. രജനി! നിങ്ങളും കൂടി കൂടെ പോന്നോളൂ. ആശുപത്രിക്കു് അടുത്തിൽ ഇറങ്ങാം."

രജനി ലതയേയും സതീശനേയും തനിച്ചു് അയയ്ക്കുവാൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. താനും അവരോടൊരുമിച്ചു് പോയാലൊ—എന്നവൾക്കു തോന്നി. പക്ഷെ, തനിക്കുള്ള വിഷമതകളും എല്ലാം അയാൾ നോക്കാതേതന്നെ

പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെ അവരം അവരൊരുമിച്ച് ആത്മപതിവരെയുള്ള യാത്രയും തീരുമാനിച്ചു.

iii

പല ദിവസങ്ങളും ഇങ്ങിനെ കഴിഞ്ഞു പോയി. ലതയും സതീശനുംതമ്മിലുള്ള പെരുമാറ്റത്തിനു് യാതൊരു വ്യത്യാസവും വന്നില്ല. രജനി എത്രതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടും ലത ബോംബെയിൽനിന്നും പോയില്ല.

അന്നു കഠിനമായ ചിന്തയും ക്ഷോഭവും കാരണം രജനിയ്ക്കു് തലവേദന കലശലായിരുന്നു. അവൾ ലതയെ കടൽപ്പുറത്തേയ്ക്കു് ഒന്നു സവാരിചെയ്യുവാൻ കൂട്ടുവിളിച്ചു. എന്നാൽ, അവൾ അതിനു് വഴിപ്പെട്ടില്ല.

"എന്താ? നിനക്കു് ഞാൻ പറയുന്നതിൽ ഒട്ടും സാരം തോന്നുന്നില്ലേ?"

"ഇല്ലെന്നു് ആരുപറഞ്ഞു? പക്ഷേ, ഞാൻ ഇപ്പോൾ വരാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല." ലത ഉത്തരം പറഞ്ഞു.

"ഇവിടെത്തന്നെ ഇരുന്നു് എന്തുചെയ്യും?"

"ഇരിക്കും, കിടക്കും, ചാടും, മുദ്ഗംഗംവായിക്കും, പിന്നെ മിണ്ടാതിരിക്കും. ചെയ്യാൻ എന്താണു് ഇല്ലാത്തതു്?"

"ലതേ! നീ ഇപ്പോൾ ഒരു ഭ്രാന്തിയായിതീർന്നിട്ടുണ്ടു്."

"എന്തുകൊണ്ടു്?"

"നീ എന്താണു് ബോംബെവിടുവാൻ ആഗ്രഹിക്കാത്തതു്?"

ലത നിശ്ശബ്ദയായി ഇരുന്നു.

"പറയൂ"— രജനി പറഞ്ഞു.

"ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ"

"ഇതുകൊണ്ടുതന്നേ— എന്നുവച്ചാൽ—കാരണം ഒന്നുമില്ലേ?"

കാരണം ഉണ്ടുതാനും— ഇല്ലതാനും."

"ശരിയായിപ്പറയാത്തതെന്തു്?"

"എന്തു പറയാത്തതു്?"

സതീശൻ കാരണം....."

"അതെ."

"അധികമാവരുതു, ലതേ! നിന്നെ ഇപ്രകാരമുള്ള പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ടു് എനിക്കു് എന്തെല്ലാമാണു് സംഭവിക്കുന്നതെന്നു് നീയറിയുന്നില്ല."

"നിങ്ങൾക്കോ!"

"അതെ, എനിക്കു തന്നെ; നിനക്കു് പക്ഷേ അതൊന്നും മനസ്സിലാക്കാൻ കഴികയില്ല.

രജനി മലബാർ മലയുടെ നേരെപോയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവൾ യാതൊരു വാഹനവും എടുത്തിരുന്നില്ല. കാൽനടയായിത്തന്നെയായിരുന്നു യാത്ര. എവിടേയ്ക്കാണു് പോകുന്നതെന്നു് അവൾക്കുതന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. പല കാലത്തെ തപസ്സുകൊണ്ടാണു് സതീശനെത്തന്നെ കിട്ടിയതു്. അയാളുടെ സഹായംകൊണ്ടു് നേടാവുന്നപല സങ്കല്പസൌധങ്ങളേയും അവൾ മനസ്സിൽ കെട്ടിപ്പടുത്തിരുന്നു. സതീശനിലാണു് അവളുടെ സ്വപ്നസാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിച്ചിരുന്നതു്. എന്നാൽ —ഇപ്പോൾ—അതെല്ലാം നഷ്ടമായിപ്പോയിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. അവൾക്കു തന്റെ ഭാവനാസൌധങ്ങളെല്ലാം ഇടിഞ്ഞു തകർന്നു് വീഴുന്നതായും സ്വപ്നസാമ്രാജ്യം ശ്രദ്ധശൂന്യമാകുന്നതായും തോന്നി. അവൾക്കിതായിരുന്നു അധികം സങ്കടം. തന്റെ വകയായിരുന്നതെല്ലാം ഇതാ, ഒരാൾ തട്ടിപ്പറിച്ചെടുക്കുന്നു! അതു്—മറ്റാരുമല്ലാ സ്വന്തം സഹോദരി താൻ പ്രാണനേക്കാളധികം സ്നേഹിച്ച ആ സഹോദരിതന്നെ. അവൾ ഈ വിചാരങ്ങളെല്ലാം മസ്തിഷ്കത്തിൽ താങ്ങിക്കൊണ്ടു് 'റിസ്സ്' റോഡിൽകൂടി നടന്നു. പെട്ടെന്നു്, ഒരു കാർ അവളുടെ അരികിൽകൂടി ഇരമ്പിപ്പാഞ്ഞു പോയി. രജനികണ്ടു— മറ്റാരുമല്ലാ—ലതയും സതീശനും ആ കാറിൽ ഇരിയ്ക്കുന്നതു്. അവളുടെ കാലുകൾ മുമ്പോട്ടു് നീങ്ങിയില്ല. അവൾ വേച്ചു വേച്ചു് റോഡരുകിൽ ഇരുന്നു— പാർത്തിരുന്ന ഒരു ബഞ്ചിലെത്തി അവിടെ ഇരുന്നുപോയി.

ലോകം എത്ര നിഷ്ഠുരമാണ്! —എന്ത് ക്രൂകടനമാണ്!—എത്രമാത്രം ചതിനിറഞ്ഞതാണ് എന്നു് അവംക്കു് അന്നാണു് മനസ്സിലായതു്. അപ്പോഴംവരെ ജീവിതത്തിലെ കഠിനതകളം ഒന്നും അവം അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ജീവിതം സുഗന്ധ സുമങ്ങളുടെ ഒരു സുന്ദരോദ്യാനമായിട്ടാണു് അവം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതു്. ഓരോ കുസുമത്തിന്റെ തണ്ടിലും ഓരോ മുള്ളുകളിലും കാണുമെന്നു്—ഓരോ സുമനസ്സുകളിലും കുറെ ദോഷഭാഗം ഒളിച്ചിരിപ്പുണ്ടെന്നു്—അവം ഇന്നാണു് ധരിക്കുന്നതു്. സൌഭാഗ്യവാന്മാക്കു് ഒരുപക്ഷേ, അതു് അനുഭവപ്പെട്ടില്ലെന്നുവരാം, നിർഭാഗ്യവാന്മാക്കു് അതിന്റെ പ്രഹരമേല്ക്കുമെന്നുള്ളതു് യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രമാണു്. അവളുടെ മനോവീഥിയിൽകൂടി വിചാരങ്ങളുടെ ഒരു ഒടയിൻ ഓടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ബാല്യകാലത്തു് അമ്മയമച്ഛനമൊരുമിച്ചു് നാട്ടിൽ താമസിച്ചിരുന്നതു്—അന്നത്തെ വിനോദ പൂണ്ണങ്ങളായ കളികളം, ആകഷ്കമായ നിമിഷങ്ങളം. അങ്ങിനെ പലതും. പിന്നീടു് യൌവനത്തിൽ ആദ്യം ലതയും—പിന്നെ സതീശനും മറവുമായുള്ള സന്തോഷസന്ദർഭങ്ങളും ഒടുവിൽ താനും തന്റെ സ്വന്തം സഹോദരിയും തന്റെ പ്രിയതമനും ആയിട്ടുള്ള ദുഃഖ ജീവിതത്തിലെ ഏടയഭേദകങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും ഓർമ്മയിൽ വന്നു.

അവം ഇങ്ങനെ വിചാരസാഗരത്തിൽ പെട്ടുഴന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴംതന്നെ അടുത്തുകൂടി മടങ്ങിപ്പോകുന്ന ആ കാറിൽ ലതയും സതീശനും അടുത്തടുത്തു് ഇരിക്കുന്നതു് കണ്ടു് അവളുടെ ഏടയം കത്തിക്കാളുവാൻ തുടങ്ങി. മനസ്സറിയാതെ ഒന്നു് കിടുകിടുത്തുപോയി. അവംക്കു ക്രമേണ സതീശനിലും ലതയിലും ക്രോധം വളരുവാൻതുടങ്ങി. പ്രതികാരചിന്ത അവളുടെ ഏടയത്തിലും ഉണർന്നുതുടങ്ങി. ഏതെങ്കിലും ടാക്സി എതിരെ വരുമെങ്കിൽ അതിൽ കയറി അവരേ പിന്തുടരാമെന്നു് അവംകണ്ടു. പക്ഷേ, അവംക്കു് ഒരു ടാക്സിയും കിട്ടിയില്ലാ. വിവശയായി അവം കവലയിലേയ്ക്കു് നടക്കല്ലുകയം ഇറങ്ങി. അവിടെ ചെന്നു് ബസ്സിൽ കയറി വീട്ടിലേക്കു് തിരിച്ചു. അവംക്കു്, ഏതു പ്രകാരത്തിലും അവർ അവിടെത്തന്നെ എത്തിയിട്ടുണ്ടാവുമെന്നു് നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു.

അവം വീട്ടിൽ എത്തി. മുറിയുടെ വാതിൽ അകത്തുനിന്നു് തഴതിട്ടിരുന്നു. അവം വിടവിൽകൂടി അകത്തേയ്ക്കു് നോക്കി. ലത മേശമേൽ ഇരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സതീശൻ മേശയേ അവലംബിച്ചു് അവളോടു് ചേർന്നു നിന്നിരുന്നു. അവർ തമ്മിൽ വാക് തർക്കമായിരുന്നു:—

"ഇങ്ങനെ പറയരുതു്" സതീശൻ പറഞ്ഞു.

"എന്തുകൊണ്ടു്?"

"എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയം തകർന്നുപോവും—ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ നിന്നേയും."

"എനിക്കെല്ലാം മനസ്സിലായിട്ടുണ്ടു്. ചേച്ചിയ്ക്കും ഒരു ഹൃദയമില്ലേ? അവരേക്കുറിച്ചൊന്നും നിങ്ങളം ആലോചിക്കാത്തതെന്താ?"

"ഞാൻ അവരെക്കുറിച്ചു് അധികം ആലോചിച്ചിട്ടുണ്ടു്, ലതേ!—എന്നാൽ—ഓ! ലതേ! നിനക്കെല്ലാം അറിയാമല്ലോ. നീ ഇവിടെ ഇല്ലാതിരുന്നപ്പോഴം, കാര്യമെല്ലാം അങ്ങിനെതന്നെ ആയിരുന്നു, എന്നാൽ—ഇപ്പോഴം സ്ഥിതി ഒന്നു വേറെതന്നെയാണു്. രജനിക്കു് എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു നല്ല സ്ഥാനമുണ്ടു്, എന്നാൽ അവളേ ഞാൻ വാസ്തവത്തിൽ സ്നേഹിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നു് സംശയമാണു്. ഞാൻ നിന്നേ കാണുന്നതിനു് മുമ്പു് പ്രേമം—സാക്ഷാൽ പ്രേമം—എന്താണെന്നു് അറിഞ്ഞില്ല. ഇപ്പോഴം തെറ്ററിയിട്ടില്ലാ. രജനിക്കു് ഇപ്പോഴും വേണമെങ്കിൽ മറ്റൊരാളെ....."

"ഇല്ല; സതീശാ! ചേച്ചിയേ ഞാനറിയുന്നതുപോലെ ശരിയായിട്ടു് നിങ്ങളം അറിയുന്നില്ല. ഈ സംഭവം അവരുടെ ജീവിതപായം പോലും വരുത്തിയേക്കും. അയ്യോ! കഷ്ടം! ഞാൻ ഇതൊന്നും പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നതല്ല. എ

ങ്കിൽ—ഞാൻ ബോംബെയിൽ ഒരു ദിവസം പോലും തങ്ങുകയില്ലായിരുന്നു. നിങ്ങളോട് മിണ്ടുകയില്ലായിരുന്നു.''

''എന്നാൽ ഇപ്പോഴം വരാനുള്ളതെല്ലാം വന്നു കഴിഞ്ഞു.''

''ഈ സംഭവംപോലെ യാദൃച്ഛികമായി ഇനിയും വല്ലതും സംഭവിച്ചുകൂടെന്നുണ്ടോ?''

''ഇനിയും വല്ലതുമെന്നോ?''

''അതെ.''

''എന്ത്?''

''നിങ്ങളും ചേച്ചിയും തമ്മിലുള്ള വിവാഹം.''

''ഒരിക്കലുമില്ല.''

''എന്തുകൊണ്ടില്ല?''

''ഇതുകൊണ്ട് നമ്മൾ മൂന്നുപേരുടേയും ജീവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകും. നമ്മൾ രണ്ടാളുടെയും സുഖം അഥവാ—നിനക്കുള്ളസുഖം നശിച്ചുപോകും.''

''പിന്നെ, ഞാനും നിങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വിവാഹവും ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നെ ഇതു യോഗ്യയാക്കിത്തീർത്ത ചേച്ചിയെ ദുഃഖത്തിൽ ആക്കിയിട്ട് ഞാൻ നിങ്ങളുടെകൂടെ എങ്ങിനെ സുഖിക്കും?''

''രജനി കാര്യങ്ങൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കും. എന്നിട്ട് നമുക്ക് മാപ്പുതരും. ലതേ! ഒരു ജീവനുവേണ്ടി മൂന്നു ജീവൻ നഷ്ടപ്പെടുത്തരുത്.''

''നാം തമ്മിലുള്ള, ഈ ജീവിതം എന്താണ്? ആക്കിയാം ഒരുമിച്ച് താമസിച്ച് ഒരു കൊല്ലം കഴിയുമ്പോഴും നാം ആശിക്കുന്നപോലെ അതു സുഖം നമുക്ക് കിട്ടുമോ ഇല്ലയോ എന്നു? നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ ക്ഷമയും ത്യാഗത്തിനും ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ട്. ജീവത്യാഗം ചേച്ചിയോ ഞാനോ ആരാണ് നടത്തേണ്ടത്?''

''നീ നടത്തുമോ?''

''ഉവ്വ്''

''ലതേ!''

''ഉവ്വ്—തീച്ചയായും! ഇതെന്റെ ഒടുവിലത്തെ നിശ്ചയമാണ്. സതീശാ! ഞാൻ നാളെ ഇവിടെനിന്നും പോകും. നിങ്ങളും ഇപ്പോൾ പോകൂ, എന്നോടുമായി. എന്നെ ഇനി കാണരുത് ഈ ദിവസങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിക്കരുത്. ഒരു സ്വപ്നംകണ്ട് ഉണർന്നതാണെന്ന് വിചാരിച്ചുകൊള്ളൂ. രജനിച്ചേച്ചിയോടൊപ്പം വണ്ടത്തെപ്പോലെ.....''

ഇതുയും പറഞ്ഞു ലത, നിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ സതീശനെ നോക്കുന്നു.

രജനി ഇതെല്ലാം കേട്ടു; കണ്ടു. അവൾ സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. അവളുടെ കോപം തണുത്തുപോയി. പ്രതികാരേച്ഛ തീരെ ഇല്ലാതായി. ലതയുടെ ഹൃദയം ഇത്ര വിശാലമാണെന്ന് അവൾ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ലതയോടുള്ള സ്നേഹം ഹൃദയത്തിൽ തുളുമ്പിനിന്നു. അവൾ കരയാൻ തുടങ്ങി, രണ്ടു മിനിട്ടുനേരം കൂടി വാതിലിന്റെ വിടവിൽകൂടി അവൾ അവർ രണ്ടുപേരേയും ആശനിറഞ്ഞ കണ്ണുകളോടെ നോക്കിനിന്നു, എന്നിട്ട് കണ്ണീരൊഴുക്കിക്കൊണ്ട് താഴെ ഇറങ്ങി എങ്ങോ പോയ് മറഞ്ഞു.

V

പിറ്റെ ദിവസം വർത്തമാനപത്രങ്ങളിൽ ഇങ്ങിനെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരുന്നു:—

''മെഡിക്കൽ കോളേജിലെ 'രജനി' എന്ന ഒരു വിദ്യാർത്ഥിനി സമുദ്രത്തിൽ ചാടി മരിച്ചുപോയി. ശവശരീരം ഇതുവരേ കണ്ടുകിട്ടിയില്ല. അവളുടെ ചില വസ്ത്രങ്ങളും ഒരെഴുത്തും സമുദ്രതീരത്തു കിടന്നു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്.''

ഈ വർത്തമാനം വായിച്ച ഉടനെ സതീശനും ലതയും, ഒരുമിച്ചുതന്നെ—പോലീസ്സ്റ്റേഷനിൽ എത്തി. അവർ 'രജനി'യുടെ ബാഗ്ഗും കൈലേസും എഴുത്തും മറ്റും ഏറ്റുവാങ്ങി. അവളുടെ മറ്റു വസ്ത്രങ്ങളുടേയും ശവത്തിന്റേയും ഒരു വിവരവും കിട്ടിയില്ല. രണ്ടുപേരും എഴുത്തു പൊട്ടിച്ചു കണ്ണീരിലൂടെ വായിച്ചു. അതിൽ ഇങ്ങിനെ എഴുതിയിരുന്നു:

''ഈ ജീവിതംതന്നെ എന്താണ്? ഈ ലോകവും എത്ര നിസ്സാരമാണ്? വെറും ഇന്ദ്രജാലം!

ചലനചിത്രംപോലെ മാനസികം! രണ്ടും ഒരു തരം അർത്ഥമില്ലാത്ത കെട്ടുകഥകൾ! സ്നേഹിക്കുംതോറും വെറുക്കപ്പെട്ടുന്ന ഒരു രംഗം! ഞാൻ ഏറ്റവും സ്നേഹിച്ചിരുന്ന ആ വ്യക്തി, ഞാൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം, തനിക്ക് സുഖിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മറ്റൊരുവളെ സ്നേഹിക്കുന്നു. അവർക്ക് രണ്ടാൾക്കും ഒരുമിച്ചിരുന്ന് സുഖമായി ജീവിതം നയിക്കാൻ കഴിയും. അവരിൽ സ്ത്രീക്ക് ഹൃദയമുണ്ട്. ഞാൻ ആ ഹൃദയത്തിനും സുഖത്തിനും മദ്ധ്യത്തിൽ വന്നു പെട്ടു. ഈ കാര്യത്തിൽ എന്റെ പേരിൽ യാതൊരു തെറ്റുമില്ലെന്നും അദ്ദേഹത്തിൽ എനിക്കാണ് ആദ്യത്തെ അധികാരമെന്നും എനിക്കറിയാം. മൂന്നാളുകൾ കൂടിയ ഈ ജീവിതത്തിൽ ഞാൻ വിലങ്ങുതടിയായിരിക്കാം! ഈ സ്ഥിതിയിൽ ഉപായം ഒന്നുമാത്രമേ ഉള്ളൂ. ഞാൻ അവർ രണ്ടാളുടേയും സുഖത്തിനുവേണ്ടി— എന്റെ സുഖത്തേയും— ഭാവിയേയും— എല്ലാറ്റിനേയും തന്നെ ബലികഴിക്കണം. അതു തന്നെയാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു്. അവർ ഇനി സുഖമായിജീവിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.”

ശാരീരികമായും മാനസികമായും ഉള്ള
ക്രമക്കേടുകളാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന എല്ലാ
രോഗങ്ങൾക്കും പ്രത്യക്ഷഫലപ്രദങ്ങളായ
നരസിംഹരസായനം—
മാനസമിത്രവടകം—
ചന്ദ്രോദയമകരദ്ധ്വജം—
വിദാര്യാദിരസായനം—
മുതലായ മഹൌഷധങ്ങളും ഉത്തരവാദിത്വത്തോടുകൂടി കിട്ടാവുന്ന സ്ഥലം

രാമചന്ദ്ര ആയുർവ്വേദിക് ഫാർമസി,
തിരുവില്വാമല
(കൊച്ചിൻ സ്റ്റെയിറ്റ്)

വൈദ്യൻ ടി. എ. എസ്സ്. നമ്പീശന്റെ പ്രത്യേക മേൽനോട്ടത്തിൽ നടത്തുന്നതു്.

ഓടക്കുഴൽ ഗഞ്ജിച്ച

— വയലാർ രാമവർമ്മ

ഒന്ന്

പുത്തൻ പവിഴക്കുമുകം കണ്ടാ-
ത്തത്തക്കുഞ്ഞിനു ചിരിവന്നു.
കയിലൊരു കുഞ്ഞോടക്കുഴലൂതീ,
കുരവകളിട്ടു മാടത്ത്.

താലത്തിൽ ക്കണിവച്ചുകിഴക്കാ
ത്താമരയൊന്നു വിടർന്നപ്പോൾ,
കൊന്നത്തയ്യുകളോലത്താളുകൾ.....
പൊന്നിൻ യവനിക മാറുന്നു?

ആ വനകല്ലോലിനിയുടെ കടവിൽ
പൂവുകളങ്ങനെ വിടരുമ്പോൾ,
ഓളപ്പാത്തിയിലൊഴുകിയടുത്തിതൊ-
രോടക്കുഴലിൻ ചെറുതോണി.
പങ്കായക്കോലവിടെക്കുത്തി
തൻകാലൊന്നു കുരയ്ക്കുന്നി,
തോണിയിൽ നിന്നാക്കുരയിലിറങ്ങീ
തോണിക്കാരൻ പട്ടുകിഴവൻ.
പൊക്കിൾക്കുഴിവരെ നീണ്ടുവളർന്നോ-
രക്കിഴവൻ തൻ വളർതാടി,
പുഴവക്കത്തെക്കാറിൽപ്പാറി
പ്പുതിയൊരു പുളകം നെയ്യുമ്പോൾ,
ഓടക്കുഴലിൻ ചെറു സുഷിരങ്ങളി-
ലോടിപ്പുൽകും വിരലുകളാൽ,
പാലേ തടവി രസിച്ചു വൃദ്ധൻ.....;
പാമര നൃത്തുകൾ പൊട്ടുന്നു!

രണ്ട്

നരയിൽ, മുഴിയിൽ,പ്പൊട്ടും പൊട്ടി-
ച്ചിരികളുമത്തി മദാലസയായ്

വളകാംകിലുക്കി, ക്കാർകൂഴൽ ചിക്കി,
പ്പുളിനത്തിൻ കുളിർമെയ് തഴകി,
പൂളമടിച്ചു പറന്നെത്തിക്കു-
ഞ്ഞോളക്കവിളി ക്കിളിയാക്കി,
പുണ്ടകാം നീട്ടമിളംതെന്നലിനെ
പുംബിച്ചൊഴുകീ വനഗംഗ!

തന്നോടത്തിൽ നിന്നാമെട്ടത്തൊരു
പൊന്നോടക്കുഴ ലാവൃദ്ധൻ
താടിവകഞ്ഞാ ചുണ്ടിൽത്തിരുകി
പ്പാട്ടുകയായീ വ്രതശുഷ്കൻ.
ഗാനം പൊങ്ങീ: ഹൃദയങ്ങളിലേ-
യ്ക്കാനന്ദോന്മദ ലഹരികളും!
രാഗം മാറീ: മണ്ണിൻ മണമതി-
ലാകെ നിറഞ്ഞുപരന്നപ്പോൾ.
പച്ചില വള്ളികളാടീപാടും
കൊച്ചുകയിൽപ്പിട പൂച്ചിക്കെ,-
പുഴവക്കത്തെ മുളങ്കാട്ടകളിൽ
പുടവകാം തുക്കം പൊൻപുലരി
ചോട്ടകാം മുന്നോട്ടാഞ്ഞു ചവുട്ടി
ച്ചോരപകന്ന ദിക്കുകളിൽ!

മൂന്ന്

പച്ചപ്പുല്ലകാം തിങ്ങിവളന്നോ-
രച്ചെറുകന്നിൻ താഴ്വരയിൽ,
ആട്ടകാം മേയാൻ പോയാ;—ലവിടെ
ക്കൂടാവുണ്ടവരിടയന്മാർ!
പ്ലാവിലകൊണ്ടവർ തൊപ്പികാംകുത്തി
പൂവിതളുകളാൽ മാലകാം കെട്ടി
കളിയാരംഭിച്ചപ്പോ;ളാണാ
ക്കുളമുരളീ മൂടസംഗീതം!

നില്പായ് നിശ്ചലമവരങ്ങനെയാ
സപ്പാലിംഗിതനിർവൃതിയിൽ
കേട്ടിട്ടില്ല വരയുപോലുള്ളൊരു
പാട്ടന്നേവരെയവിടെങ്ങും;

സംഘംചേന്നവരോടിയണഞ്ഞാ
മംഗളഗായകസവിധത്തിൽ
നിന്നു,കുളിർ മരവിപ്പിൽ പൂട്ടകം
നെയ്യും സ്വരസുഖമേഖലയിൽ!
ആ മുരളികയുടെ പാട്ടിൽപ്പുററി
ജ്ജീവിതമങ്ങിനെ ഗജ്ജിയ്ക്കേ,
അവിടെക്കാട്ടിലെ ഗായകരെല്ലാ-
മനുപദമരിശംകൊള്ളുകയായ്!

—താളം തുള്ളുംകുളിർനീരലകം,
കാലൻകോഴികം, കുയിലിണകം,
ഭോഗാസക്തിയിലോടിനടന്നാ
രാഗം മൂളും മധുപന്മാർ,
ഓരികളിട്ടും മോങ്ങിയുമാ വഴി-
യോടും കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ,-
പ്രതിഷേധിച്ചാരേവരു, മവിടെ
പ്പതിവന്ന മാറ്റം വന്നപ്പോൾ!

൩൭

തൻചെറുതോണിയിൽനിന്നോരോരോ
തങ്കക്കുഴലുകളാ വൃദ്ധൻ
അവിടെക്കുടിയ കൊച്ചുട്ടികളെ
യഭിനന്ദിച്ചു കൊടുത്തപ്പോൾ,
അക്കുഴലഴകൊട്ടു വാങ്ങിച്ചുണ്ടിൻ
വക്കിൽ ചേർത്താർ പുളകിതരായ്!
ഗാനമുതിർന്നീലതിൽ നിന്നൊന്നാ-
നാണം കൊണ്ടവർ തലതാഴ്ത്തി!
കൂവീ കുയിലുകളം; പരിഹാസത്താൽ
കൂമന്മാർക്കും കൂവന്നു!
അഖിലാണ്ഡങ്ങളിലുണർവേകിക്കൊ-
ണ്ടനുപദമുത്ഭൂതമാഗാനം,
സ്വപ്നസ്വർഗ്ഗോത്സവഭാവനകളിൽ
വിപ്ലവബോധം കണിവയ്ക്കേ,
കാറിൻപൂളംവിളിയിൽക്കേൾക്കായ്
മാറ്റങ്ങളുടെ മഹാസത്യം!

—കൂറം പറയാൻ കാട്ടകം തോറും
പറാംചേന്നാരിരുംനിരകം-

അഞ്ചു്

മാറീസവ്വുവും;—അക്കൊച്ചിടയ-
ന്മാരുടെ പാട്ടൊരു ഗജ്ജനമായ്!
താടിവളത്തിയ കിഴവനെ നോക്കൂ:
പാട്ടുകയാണൊരു നരസിംഹം!!
സടകം വിടത്തിക്കൈകളമത്തി
ബ്ഭടരുടെ നടുവിൽപ്പുലവട്ടം,
നിന്നലറുകയാ,—ണെന്തൊരു ജീവിത-
സംഗരമന്ത്രാഹ്വാനങ്ങൾ!!
പേടിയ്ക്കാതിവിടന്നാണാര്യം,
ഓടക്കുഴലുകം ഗജ്ജിച്ചു!!

ആറു്

കവിപാട്ടന്നു:—"മലയാളത്തിൻ
കരയിലണഞ്ഞൊരദ്ദേഹം
നിർമ്മാണത്തിനു, സംഹാരത്തിനു
തന്നു, പേനയുമരിവാളും!
അടിപതറാതേ, കരളിടറാതേ,
പടിപടിയായിനിമുന്നേറാൻ,
അവയുപയോഗിയ്ക്കുക നാം;—അങ്ങനെ
യുവയുഗമേഖല വളരട്ടേ!
അരപതിലെത്തിയൊര'ക്കേസരി'യുടെ
സിരകളിലോടും യുവരക്തം
ഇനിയും മാനവസംസ്കാരത്തിനു
കണിവയ്ക്കില്ലേ കലവറകം?"

---

* സാഹിത്യത്തിലും ജീവിതത്തിലും ചൈതന്യവും പരിവർത്തനവും മുളച്ചുവളരുവാൻ സ്വതന്ത്രങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ വിതയ്ക്കുന്ന ശ്രീ: ബാലകൃഷ്ണപിള്ളയാണ് ഈ ഗാനത്തിലെ 'കേസരി.'—ജി.

ഉള്ളൂർ

—കേരളവർമ്മ എം. എ.

ഉള്ളൂരിനെ ഓർക്കുമ്പോൾ ഹിമാലയ പർവ്വതത്തിനെയാണ് ഓർമ്മവരുന്നത്. ആ ഔന്നത്യം, ആ ഗാംഭീര്യം, ആ ഗംഗാപ്രവാഹം, ആ പാവനത, ആ രമണീയത, ആ അഭൗതികത; ഇവയെല്ലാം ഓർമ്മയിൽ നിറയുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു മഹാപുരുഷൻ അങ്ങനെ ഇരിക്കെച്ചിലപ്പോൾമാത്രമേ ഭൂലോകത്തിൽ ജാതനാകയുള്ളൂ. പരമേശ്വരനെ നിന്ദിക്കുന്നവരെക്കുറിച്ച് ശ്രീപാർവ്വതി ഇങ്ങനെ ഒരിക്കൽ പറയുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. "അലോകസാധാരണമപ്രമേയം നിന്ദന്തി മൂഢാശ്ചരിതം മഹാത്മനാം." പരമേശ്വരയുരെക്കുറിച്ചു പറയുന്നവരോടും ചിലപ്പോൾ ഇതു പറയുവാനാണ് ഈയുള്ളവനു തോന്നാറ്.

സഹൃദയൻ എന്നു പറയത്തക്കയോഗ്യതയില്ലെങ്കിലും മഹാകവിയുടെ കൃതികൾ വായിച്ച് അതിൽ രസിച്ച് അനൈതവാനന്ദം അത്യന്തം നേടിയ ഈയുള്ളവനു ദിവംഗതനായ ഈ ദിവ്യപുരുഷനു ഒരു അന്ത്യനമസ്കാരം ചെയ്യേണ്ടതു് ഒരു കടമയാണെന്നു തോന്നുകയാൽ മാത്രമാണ് ഇതെഴുതുന്നത്. 'ഉമാകേരളം' മഹാകാവ്യത്തിനെ അതിശയിക്കുന്ന ഒരു മഹാകാവ്യമിന്നേവരെ കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടില്ല എന്ന് എന്റെ വ്യക്തിപരമായ അഭിപ്രായം ഉച്ചൈസ്സ്വരം ഘോഷിക്കുവാൻ ഞാൻ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ മടിക്കുന്നില്ല. പലരും പലതും ഈ കാവ്യത്തെ വിമർശിച്ചു പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. "ഭിന്നരുചിർഹി ലോകഃ" എന്നേ പറയുവാനുള്ളൂ. എന്നാൽ ആദ്യംമുതൽ അവസാനംവരെ ക്ഷമയോടും രസത്തോടും വായിച്ചെത്തിക്കുവാൻ (എനിക്ക് ഈ കാവ്യം മാത്രമേ) സാധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. സാമാന്യം ദീർഘമായ ഇതു് ഒട്ടുംതന്നെ ദീർഘമായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. ഓരോ സർഗ്ഗവും ഓരോ പ്രത്യേക ഖണ്ഡകാവ്യമായിട്ടാണ് എനിക്കു തോന്നിയിട്ടുള്ളതു്. "ഉമാകേരളം" ഒരു രമണീയ പർവ്വതമാണ്. അതിൽ മനുഷ്യർക്കു കേറുവാൻ പ്രയാസമായ അധിത്യകകളുണ്ട്; ദൂരെനിന്നു കണ്ടു രസിക്കാവുന്ന പ്രകൃതിയുടെ പ്രലോഭനക്കാഴ്ചകളുണ്ട്; ദുഷ്ടമൃഗങ്ങളുണ്ട്; ഒന്നാംതരം അച്ഛസ്ഫടികങ്ങളായ അരുവികളുണ്ട്; അഗാധാശയങ്ങളായ നദികളും തടാകങ്ങളും ഉണ്ട്; ചില ടിക്കിൽ തനിപ്പാറകളുമില്ലെന്നില്ല. തന്റെ മഹത്തായ സക്കാരുദ്യോഗകാലത്തു് ഈ കാവ്യം സൃഷ്ടിച്ച പുരുഷനാണ് മഹാനും, കവിയും. ഈക്കാരണത്താൽതന്നെ ഇദ്ദേഹം മഹാകവിയാണ്.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ലഘുകൃതികളിൽ 'ശിവഗീത' എന്നെ ഏറ്റവും ആകഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുയും ചൊടിയും ചൊവക്കും ഉള്ള ഒരു കവിത മലയാളത്തിൽ ജനിച്ചിട്ടില്ല. ജീവനുള്ള കവിതയാണ് ഇതു്. ജീവൽസാഹിത്യമായിക്കണക്കാക്കുമോ എന്ന് എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. സരസ്വതിയുടെ ഉത്സാഹഭരിതമായ ഒരു താണ്ഡവനൃത്തമാണ് ഇതിൽ കാണുന്നതു്. തനി ഭാഷയല്ല; കടിച്ചാൽ പൊട്ടില്ല; എന്നെല്ലാം പറയുവാൻ ഇതിൽ വകയുണ്ട്. അതു കാരണം പ്രചാരവും കുറഞ്ഞിരിക്കും. എന്നാൽ, ഇതിലെ സരസ്വതീപ്രവാഹം ഹിമാലയതടങ്ങളിലെ സിന്ധുവിന്റെ ഒഴുക്കിനെയാണ് അതിശയിക്കുന്നതു്. വായിച്ചാൽ മനസ്സിലാവുന്നവർ ആസ്വദിക്കും. സാധാരണക്കാരനും ഇനി മേലിൽ പണ്ഡിതനാകണം എന്നല്ലേ നാം ആശിക്കേണ്ടതു്. നമ്മുടെ സാഹിത്യം സാധാരണക്കാരന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു താഴുകയോ അതോ സാധാരണക്കാരനെ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ നിലയിലേക്ക് ഉയർത്തുകയോ വേണ്ടതു് എന്നാണ് പ്രശ്നം. സാധാരണക്കാരനെ ഉയർത്തണമെന്നു് എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെടും എന്നു് നാം ആശിക്കേണ്ടയോ? അതുകൊണ്ടു് സാധാരണക്കാരനു് ആസ്വദിക്കുവാൻ പാകമല്ലാ എന്നു പറഞ്ഞു ഒരു കവിതയെത്തള്ളുന്നതു് സാധുവല്ല.

ഇദ്ദേഹത്തിനു സരളമായ രീതിയിൽ കവിത എഴുതുവാൻ വശമില്ലേ? അതിനു സമാധാനമായി "അന്നും ഇന്നും" എന്ന കൃതി പൊടിക്കാണിക്കുകയാണ് എളുപ്പം. "കോടക്കാർ കൊമ്പുകുത്തുന്ന കോമളത്തിരുമേനിയിൽ" എന്നിങ്ങനെ അനുഷ്ടുപ്പിൽ ഇതിലുള്ള പദ്യങ്ങളും സരളങ്ങളും മാത്രമല്ല ഹൃദയംഗമങ്ങളും കൂടിയാണ്. "തുമ്പപ്പൂവ്", "തേന്മാവു്", എന്നിങ്ങനെ തരംഗിണിയിലെ ചെറിയ കൃതികളിൽകൂടി കണ്ണുള്ളവനും, കരളുള്ളവനും ഈ പ്രപഞ്ചം ആ സ്വംഭം ആ ബ്രഹ്മം അധീതികാവ്യമാണ് എന്നു് ഇദ്ദേഹം തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്.

"പിംഗള" ചെറുതെങ്കിലും മറ്റൊരു മഹത്തായ കാവ്യമാണ്. ഇതിലെ ആശയങ്ങളുടെ അഗാധത, ഗാംഭീര്യം, വൈചിത്ര്യം പദങ്ങളുടെ മാധുര്യം എന്നു മാത്രമല്ല ഇതിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന ദേശഭക്തി മുതലായവ അന്യാദൃശങ്ങളാണ്. ഭാരതഭൂമിയും ഭാരതീയസംസ്കാരവും ഈ മഹാന്റെ പ്രാണവായുക്കളാണ്. പിംഗളയിൽ തികച്ചും കവിയുടെ ഈ ഭാവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതുയും കൃത്യമുള്ളതും കമനീയത തുളുമ്പുന്നതുമായ ഒരു കാവ്യം ഈയുള്ളവന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പെട്ടിട്ടില്ല. പിംഗള വായിക്കുമ്പോൾ മല്ലഗോവമാമ്പഴത്തിന്റെ ഓമ്മയാണ് ഇവനുണ്ടാകുന്നതു്. തനി മധുരം, ഒന്നു പകുത്താൽ രസം തുളുമ്പി നിലത്തു വീഴും, കത്തി ഒന്നു കൂടി കടത്തിയാൽ കഠിനമായ അണ്ടിയായി. ഇതാണ് പിംഗള.

ഈയുള്ളവൻ ഒരു വിമർശകനല്ലെന്നു കാലേതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലോ. സാധാരണക്കാക്കും കവിതകൾ വായിച്ചാൽ

ചില വികാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതു പതിവാണല്ലോ. ആ വക ചില വികാരങ്ങൾ രേഖപ്പെടുത്തിയെന്നേയുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതകളെപ്പറ്റി ഒരു അഭിപ്രായം പറയുവാൻ പ്രാപ്തനായിട്ടല്ല; എന്നല്ല അങ്ങനെ ഒരു ചപല ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഉദ്ദേശിച്ചിട്ടുമില്ല.

എന്നാൽ ആ പേന സ്തംഭിച്ചുപോയല്ലോ എന്നോർക്കുമ്പോൾ ഈ ഹൃദയവും സ്തംഭിച്ചുപോകുന്നു. എത്രയോ 'പിംഗള'കളേയും 'ശിവഗീത'കളേയും 'കണ്ണട്ടഷണ'ങ്ങളേയും 'ചിത്രശാല'കളേയും ആ പേന ഇനിയും പ്രസവിക്കുമെന്നു് ഞങ്ങൾ ആശിച്ചു. കൈരളീമാതാവിനു ഒരു സന്താനം—യഥാർത്ഥ സന്താനം—നഷ്ടമായി. അതേ, ഒരു പാരിജാതമാണു് നഷ്ടമായതു്. ഇതിന്മേൽ വിടർന്ന പൂക്കൾ വാടാറില്ല; വാടിയിട്ടില്ല; വാടുകയില്ല. അറിവില്ലാത്തവർ ചവുട്ടിത്തേച്ചിട്ടും വാടിയിട്ടില്ല. എത്ര അത്ഭുതപുഷ്പങ്ങളാണു് ഈ സന്താനം പൊഴിയുന്നതു്. അയ്യോ! കാലത്തിന്റെ കയ്യിതിന്മേലും വീണോ? വീഴട്ടെ; എന്നാൽ കൈരളീവാടിയിൽ വീണ പരിമളം വീശുന്ന ഈ നശിക്കാത്ത പൂക്കളില്ലേ? ഇവയെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു് ജനങ്ങൾ "ഇതു ആരുടെ പൂക്കളാണു് എന്നറിയുമോ" എന്നു ചോദിക്കും. "ഇവിടെ ഒരു സന്താനവൃക്ഷമുണ്ടായിരുന്നു. കൈരളിയുടെ ഏകസന്താനം, അതിന്റെ പൂക്കളാണു്" എന്നു് ആരെങ്കിലും സമാധാനം പറയും.

ഉവ്വു്; ഉള്ളൂർ ജീവിക്കും; മരണത്തെ അതിജീവിക്കും. അതുയും മഹത്താണു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ. പോരെങ്കിൽ ഈ മഹാത്മാവു തന്റെ ജഡം വിട്ടു പോകുന്നതിനു മുമ്പു് സർവ്വകലാശാലയെ ഒരു ഗ്രന്ഥം ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഒരു സ്മാരകഗ്രന്ഥം. കൈരളിയുടെ ഭണ്ഡാഗാരമാണു് അതു്. ആ അമൂല്യനിധി, ആ സാഹിത്യചരിത്രം, ദാനം ചെയ്ത മഹാനെ കൈരളിയെങ്ങനെ മറക്കും.

കൈരളി മറക്കില്ല. നമ്രശിരസ്കരായ ഞങ്ങളും മറക്കില്ല. രണ്ടു തുള്ളി കണ്ണുനീർകൊണ്ടു നനച്ച മുറത്തു ഞങ്ങളുടെ നമസ്കാരം മഹാകവേ! നമസ്കാരം.

അഭയാർത്ഥികൾ

—പേൾ എസ്സ്. ബക്ക്

(പരിഭാഷകൻ, കെ. വി. കൃഷ്ണക്കൈമൾ, പിറവം)

അവർ ആ പുതിയ നഗരത്തിൽക്കൂടി നടന്നു. അവിടെ അനുഭവം വിദൂരരാജ്യക്കാരുമായിരുന്നു അവർ. അതെ, അവർ ഇപ്പോൾ സഞ്ചരിക്കുന്ന തെരുവിൽനിന്നു് അവരുടെ സ്വന്തനാട്ടുകളിലേയ്ക്കു് മൂന്നോ നാലോ നാഴികകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെങ്കിലും, അവർക്കു് അതു് അതിദൂരത്തായിത്തോന്നി. തങ്ങൾ ഈ സമയംവരെ,എപ്പോഴും പരിചയിച്ചിരുന്നതും, സുരക്ഷിതമെന്നു് കരുതിയിരുന്നതുമായ ലോകത്തിൽനിന്നു് ഏതോ അജ്ഞേയമായ ഒരു ശക്തിയാൽ പെട്ടെന്നു് പറിച്ചു നീക്കപ്പെട്ടവരുടേതുപോലെയായിരുന്നു അവരുടെ കണ്ണുകൾ. ഉപ്പുവാടൻ വഴികളോടും വയലുകളോടും മാത്രം ഇണങ്ങിയിരുന്ന അവർ, ഇപ്പോൾ, 'കോൺക്രീറ്റ്'കൊണ്ടു് നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട പാശ്ചാത്യകളിൽ പാദങ്ങളമർത്തി, ആ പുതിയ നഗരത്തിലെ ഉദ്യമമായ വീഥികളിൽക്കൂടി നടന്നു. അവർ ഒരിയ്ക്കലും കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത വസ്തുക്കളാൽ ആ തെരുവു് നിറഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും, സ്വയം സഞ്ചരിക്കുന്ന വാഹനങ്ങളും അതുപോലെയുള്ള മറ്റു് പുതുമകളും അവർ ഒരിക്കലും കേട്ടറിഞ്ഞിട്ടുപോലുമില്ലെങ്കിലും, അവയൊന്നിലും അവരുടെ ദൃഷ്ടികൾ പതിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഒരു സ്വപ്നത്തിലെന്നപോലെ, ഒന്നും കാണാതെ, അവർ മുന്നോട്ടു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഈ സമയത്തു് അങ്ങനെയുള്ള കണക്കിനു് ആളുകൾ നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കയാണു്. അവർ ഒന്നിലും, ആരിലും, ദൃഷ്ടിപതിപ്പിച്ചിട്ടില്ല; അതും അവരെയും നോക്കിയില്ല. ആ നഗരം അഭയാർത്ഥികളെക്കൊണ്ടു് നിറഞ്ഞിരുന്നു; ഒരു രീതിയിൽ ക്ഷണം കഴിച്ചും, എങ്ങനെയെങ്കിലും നാണംമറച്ചും, നഗരഭിത്തികളുടെ വെളിയിലുള്ള വലിയ 'ക്യാമ്പുക'ളിൽ വെറും പായകളിൽ കിടന്നുറങ്ങിയും, കഴിക്കുന്ന അനേകായിരം പേർ! പകൽ ഏതുസമയത്തും കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും കുറെക്കുട്ടികളും ആ ക്യാമ്പുകളെ ലക്ഷ്യമാക്കിപോയിക്കൊണ്ടിരുന്നതു കാണാം. ഏതെങ്കിലും ഒരു നാഗരികൻ അവരെകണ്ടാൽ വർദ്ധിച്ച വെറുപ്പോടുകൂടി ഇങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നതിനു മാത്രമായിരുന്നു അതു്:

"പിന്നെയും അഭയാർത്ഥികൾ—ഇവർക്കൊരവസാനമുണ്ടായിരിക്കയില്ലേന്നോ? ഇവരറകളെ പോറാൻ ശ്രമിച്ചു് ഞങ്ങൾ പട്ടിണിയാവും."

ഈ വെറുപ്പു്, സ്വാഭാവികമായ ഈ വെറുപ്പു്, വാതിൽക്കൽ മണിക്കൂർതോറും ഇരക്കുവാൻ കൂടുന്നതെണ്ണിപ്പരിഷയെ ചീത്തപറഞ്ഞു ശകാരിക്കുവാൻ കച്ചവടക്കാരെ പ്രേരിപ്പിച്ചു; റിക്ഷാവലിക്കാർക്കു് നിസ്സാരകൂലിമാത്രം കൊടുക്കത്തക്കവിധം ആളുകളെ നിർദ്ദയരാക്കി. അഭയാർത്ഥികളും ഇങ്ങനെ എന്തെങ്കിലും സമ്പാദിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചതുകൊണ്ടു് റിക്ഷാക്കാരുടെ എണ്ണം ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞു് പത്തിരട്ടി വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. റിക്ഷാവലിതങ്ങളുടെ ജീവനവൃത്തിയായി തുടർന്നുവന്നിരുന്ന പതിവുവലിക്കാർ ഇതുമൂലം അഭയാർത്ഥികളെ കണക്കറ ശപിച്ചു. പട്ടിണിയായതുകൊണ്ടു് കിട്ടുന്ന എന്തുകൂലിക്കും വലിക്കുവാൻ അവർ തെയ്യാറായി. അപ്പോൾ തീരെ കൂലി കുറഞ്ഞു. അതെല്ലാവർക്കും ഇടിവായി. ഇങ്ങനെ നഗരം മുഴുവൻ അഭയാർത്ഥികളെക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞിരിക്കുമ്പോൾ, അവർ എല്ലാവരിൽക്കൂടിയും ഓടി

ക്കയും അവക്ക് പ്രത്യേക സാമർത്ഥ്യമില്ലാത്ത എല്ലാ കച്ചവടത്തിലും തൊഴിലിലും ഇരച്ചുകയറുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, അനേകമെണ്ണം ഓരോമഞ്ഞുരുത്തപ്രോതത്തിലും ചത്തുതെരുവുനീളെ കിടക്കുമ്പോൾ, ശിശിരദിനത്തിലെ സാന്ധ്യവെളിച്ചത്തിലൂടെ ഇഴഞ്ഞു വരുന്ന ഈ പുതിയ അയോത്ഥിസംഘത്തെ ഒരുവൻ എന്തിനു നോക്കണം?

പക്ഷെ, ഇവർ വെറും സാധാരണ പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും ആയിരുന്നില്ല; ഒരു ഉലപ്പെരുപ്പകാലത്തു് അനായാസമായി വടിനിയായിപ്പോകുന്ന ഏതെങ്കിലുമൊരു സമുദായത്തിലെ വെറും 'ചപ്പുചവറുക'ളുമായിരുന്നില്ല. ഇല്ല, ഏതൊരു രാഷ്ട്രത്തിനും അഭിമാനിക്കാമായിരുന്ന സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരുമായിരുന്നു അവർ. ഒരേരാജ്യക്കാരായിരുന്നു അവരെന്നു് വ്യക്തമാണു്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ? ഒരേ നീലനിറത്തിലുള്ള പഞ്ഞിച്ചരക്കുകൊണ്ടു് ലളിതമായും പഴയമാതൃകയിലും മുറിച്ചു നിർമ്മിച്ച വയായിരുന്നു അവരെല്ലാവരുടേയും വസ്ത്രങ്ങൾ. നീണ്ട വസ്ത്രപ്പുച്ഛങ്ങളും നീണ്ട മുഴക്കോട്ടകളും. പുരുഷന്മാർ ധരിച്ചിരുന്നതു് ഉടുതവണ്ണത്തിലുള്ള പാംകുപ്പായങ്ങളാണു്. പ്രത്യേക മാതിരിയിൽ മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമായവിധത്തിലും രംഗിയായും വർണ്ണം പാകിരൂപംനൽകപ്പെട്ടവയായിരുന്ന അവ. അതേ ലളിതനീലമായ വസ്ത്രഖണ്ഡങ്ങളും, ഉറുമാലുകളെപ്പോലെ തലയിൽ പാറിക്കെട്ടിയിരുന്ന സ്ത്രീകളും. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും—*സ്ത്രീകളുടെ പാദങ്ങൾ വെച്ചുകെട്ടപ്പെട്ടിരുന്നതെങ്കിലും—പൊക്കം കൂടിയുദ്ധഗാത്രന്മാരായിരുന്നു. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പുരുക്കം ചിലകുട്ടികളുമില്ലാതിരുന്നില്ല. അച്ഛന്മാർ തങ്ങളുടെ തോളുകളിൽ വിലങ്ങനെ വെച്ച വടികളിൽ നിന്നു് കൊട്ടകൾ തൂക്കിയിട്ടിരുന്നു. അവയിലും എന്തൊക്കെയോ കുത്തിനിറച്ചിരുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും, കൊച്ചു പെൺകുട്ടികളുടെ കുഞ്ഞുങ്ങളോ തീരെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഓരോ പുരുഷനും ഓരോ ആൺകുട്ടിയും അവന്റെ തോളിൽ പുഞ്ചാടവെച്ചു് ഓരോഭാരം വഹിച്ചിരുന്നു. കിടക്ക, ആ നീലപ്പഞ്ഞിച്ചരക്കുകൊണ്ടുള്ള മെത്തകളും ഇവയായിരുന്ന അതിലപ്പോഴുണ്ടായിരുന്നതു്. അവരുടെ വസ്ത്രധാരണവും ശയ്യയും വെട്ടപ്പം വൃത്തിയും ഉള്ളതായിരുന്നു. പുരുട്ടിയ മെത്തയുടെ മുകളിൽ ഒരു കണ്ണാം പായവെച്ചു് അതിൽ ഒരു മുഴത്ത ഇരുമ്പുകേത്തൽ ഓരോരുത്തനും സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. തങ്ങൾ സ്ഥലം വിടേണ്ട സമയമായെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, തീവ്വയായും ഗ്രാമത്തിലെ ബോമ്മകളിൽനിന്നെടുത്തവയായിരുന്നിരിക്കണം ആ ഇരുമ്പുകേത്തലുകൾ. എന്നാൽ, ഒരു കൊട്ടയിലെങ്കിലും അല്പംപോലും ആഹാരസാധനമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അടുത്തകാലത്തു് ഭക്ഷണം പാകം ചെയ്ത ലക്ഷണമേ അവയിൽ കാണാനില്ലായിരുന്നു.

ഈ ഭക്ഷണദൌർല്ലഭ്യം തികച്ചും മനസ്സിലാവും ആ മനുഷ്യരുടെ മുഖത്തേയ്ക്കൊന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ. ആദ്യവീക്ഷണത്തിൽ, അന്തിപ്രയേൽ, ഒരു കുറവുമില്ലാത്തവരെപോലെ തോന്നിക്കുമെങ്കിലും, കുറെക്കൂടെ അടുത്തുനോക്കുമ്പോൾ ഭക്ഷണമില്ലാതെ ഹതഭാഗ്യരായി അവസാനമായി ഒരു ആശയിലയ്ക്കു നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നവരുടെ മുഖമാണവയെന്നു് കാണാൻ കഴിയും. ഒരു പുതിയ നഗരത്തിലെ അപരിചിത കാഴ്ചകളൊന്നും അവർ കാണാതിരുന്നതെന്തുകൊണ്ടാണെന്നോ? അതിനു കഴിവില്ലാത്തവിധം മരണത്തോടു് അത്യുൽകൃഷ്ടത്തുപോയിരുന്നു അവർ. ഒരുനാമമായ ഒരു കാഴ്ചയും അവരെ ഉത്സുകരാക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. പട്ടിണി അവരെ പലായനം ചെയ്യിക്കുന്നതുവരെ തങ്ങളുടെ ഭൂമിയോടൊപ്പം ജീവിച്ചുപോന്ന പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളുമായിരുന്ന അവർ.....അങ്ങനെ അന്ധമായി, മൂകമായി, അപരിചിതമായി,—തങ്ങൾ മരിക്കയാണെന്നു് സ്വയം അറിയുന്നവർ ജീവിക്കുന്നവക്കപരിചിതരായിരിക്കും—അവർ കടന്നുപോയി.

* ചൈനസ്ത്രീകളുടെ പാദങ്ങൾ വളരാതിരിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന ഒരു ആചാരവിശേഷമാണിതു്.

മൂകരായ പുരുഷന്മാരുടെയും സ്ത്രീകളുടെയും ഈ നീണ്ട ഘോഷയാത്രയിൽ ഏറ്റവും അവസാനത്തേതു് ഉണങ്ങിവരണ്ട ഒരു ചെറിയ വൃദ്ധനായിരുന്നു. ആയാമപോലും തോളിൽ വിലങ്ങനെ വെച്ച വടിയിൽനിന്നു് തൂക്കിയിട്ട രണ്ടു കൊട്ടകളും, അതേ പുരുട്ടിയ മെത്തയും, ഒരു ഇരുമ്പുകേത്തലും വഹിച്ചിരുന്നു. അതെ, ഇരുമ്പുകേത്തൽ ഒന്നേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മറേറ കൊട്ടയിലുണ്ടായിരുന്നതു് ഒരു മെത്ത മാത്രമാണെന്നാണു് തോന്നിയതു്. കീറിത്താറുമാറായി തുന്നിക്കൂട്ടിയതാണെങ്കിലും അതു് വൃത്തിയുള്ളതായിരുന്നു. ആ പുരുട്ടു വലിയ ഭാരമുള്ളതായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആ വയസ്സനതു് വളരെയധികമായിരുന്നു. സാധാരണകാലങ്ങളിലായിരുന്നെങ്കിൽ വേലചെയ്യേണ്ടപ്രായം കടന്നിരുന്ന അയാൾക്കു് എന്നു സ്പഷ്ടമാണു്. എന്നല്ലാ, ഒരുപക്ഷേ, മുൻകാലങ്ങളിൽ ഈ മാതിരി പണികളും ആയാം പരിചയിച്ചിരുന്നില്ലെന്നും വരാം. വേച്ചുവേച്ചു മുന്നോട്ടുപോകുമ്പോൾ, ആയാം ശ്വാസം കഴിക്കുന്ന ശബ്ദം തുളംവിളിക്കുന്നതുപോലെയാണു് കേൾക്കപ്പെട്ടതു്. താൻ പിന്നിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടുപോകാതിരിക്കുന്നതിനു് കണ്ണുകൾ വളരെ ക്ലേശിപ്പിച്ചു് മുമ്പേ പോകുന്നവരെ ആയാം സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അപ്പോൾ ആ ചുളിഞ്ഞ മുഖത്തു് എന്തൊരു വീർപ്പുമുടിക്കുന്ന യാതനയാണു് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതെന്നോ!

പെട്ടെന്നു് ആയാംക്കു ശ്വാസം ടാക്കാൻ വയ്യാതായി. വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു് സാവധാനത്തിലും തന്റെ ഭാരം താഴെ ഇറക്കി ആയാം നിലത്തിരുന്നു, കാൽമുട്ടുകളുടെ ഇടയിൽ തലകുനിച്ചു്, കണ്ണുകളടച്ചു്, നെറ്റിശ്വത്തോടെ കിതച്ചുകൊണ്ടു്. പട്ടിണിയായിരുന്ന അയാളുടെ കവിളുകളിൽ അല്പംമാത്രം രക്തം കലർന്നപുള്ളികളുടെ രൂപത്തിൽ തള്ളിവന്നു!..... മുട്ടുള്ള* 'അപ്പക്കഴമ്പു' വിൽക്കുന്ന ഒരുപയ്യന്റെ കച്ചവടക്കാരൻ തന്റെ മേശവലിച്ചുതുറന്നു് വില്പനവിളി മുഴക്കി. അവന്റെ മേശയിലെ വെളിച്ചം വീഴാറായിരുന്ന ആ വൃദ്ധമുഖത്തിൽ പതിച്ചു. അതിലെ കടന്നുപോയ ഒരു മനുഷ്യൻ അവിടെനിന്നു്, ആയാളെ നോക്കി, ഇങ്ങനെ പിറുപിറുത്തു:

"സത്യമായും, എനിക്കുള്ളവക്കു് ഇന്നു് വേറെ അപ്പക്കഴമ്പുമതിയെന്നു വെച്ചാലും എനിക്കിനി ഒന്നും കൊടുക്കാൻ കഴിയുകയില്ല— എന്നാൽ ഇതാ, ഇവിടെ ഒരു പ്രായം ചെന്ന മനുഷ്യൻ. ആകട്ടെ, ഞാൻ നാളത്തേയ്ക്കു നേടിയ ഒരുകഷ്ണം വെള്ളി, ഞാനിയാൾക്കു കൊടുക്കും; എന്നിട്ടു് നാളെയെന്നെ വിശ്വസിക്കാം. എന്റെ വൃദ്ധപിതാവു് ജീവിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ ഞാനിതദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കുമായിരുന്നു."

അയാം ശരീരത്തിൽ തപ്പിത്തടഞ്ഞു് അരക്കെട്ടിൽനിന്നു് ഒരു ചെറിയ വെള്ളിനാണയമെടുത്തു. ഒരു നിമിഷം സംശയിച്ചു് പിറുപിറുത്തിട്ടു് അതോടുകൂടി ആയാം ഒരു ചെമ്പുപൈസകൂടി ചേർത്തു.

"ദാ, വലിയച്ഛാ," ഒരു മാതിരി കട്ടത്ത ആത്മാർത്ഥതയോടുകൂടി ആയാം പറഞ്ഞു, "അങ്ങു് അപ്പക്കഴമ്പു തിന്നാനുള്ളതു് ഞാനിന്നു കാണട്ടെ."

വൃദ്ധൻ തന്റെ ശിരസ്സു് സാവധാനം ഉയർത്തി. വെള്ളി കണ്ടപ്പോൾ അയാം കൈനീട്ടിയില്ല. അയാം പറഞ്ഞു:

"സർ, ഞാൻ നിങ്ങളോടു് യാചിച്ചില്ല. സർ, ഞങ്ങൾക്കു് നല്ല ഭൂമിയുണ്ടു്. ഞങ്ങളും മുമ്പൊരിക്കലും പട്ടിണിയായിരുന്നില്ല, നല്ല ഭൂമിയുള്ളവരായതുകൊണ്ടു്. എന്നാൽ, ഈ വർഷം പുഴ മെത്തി. ഇങ്ങനെയുള്ള സമയങ്ങളിൽ നല്ല ഭൂമിയുള്ളവരും പട്ടിണികിടക്കുന്നു. സർ, ഞങ്ങൾക്കു് വിത്തുപോലും ശേഷിച്ചിട്ടില്ല. ഞങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ വിത്തും ക്ഷണമാക്കി. നമുക്കു് വിത്തുകേഴിച്ചുകൂടാ എന്നു് അവരോടു ഞാൻ പറഞ്ഞിരുന്നതാണു്. എന്നാൽ, അവർക്കു ചെറുപ്പമല്ലേ? വിശപ്പും! അവരതു ഭക്ഷിച്ചു".

"ഇതെടുത്തോളൂ," ആ മനുഷ്യൻ പറഞ്ഞു; പണം വൃദ്ധന്റെ പുറം കുപ്പായത്തിനുള്ളിലി

* Noodles=ഗോതമ്പുപൊടിയും മുട്ടയും കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വിഭവമാണിതു്.

ട്ടിട്ട്, നെടുവീർപ്പോടെ അയാം തന്റെ വഴിക്കുപോയി.

കച്ചവടക്കാരൻ ഒരുപാത്രം അപ്പക്കഷണം തെയ്യാറാക്കിക്കൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

"ഏ, മൂപ്പീന്നേ, താനെതുയെണ്ണംതിന്നും?"

അപ്പോഴും വൃദ്ധൻ ചലിച്ചു. അയാം തന്റെ കൂപ്പായത്തിനുള്ളിൽ തപ്പിനോക്കി. ആണ്ടിനാണയങ്ങളും, ഒന്നുചെമ്പും മറേറതു വെള്ളിയും, അവിടെ കണ്ടപ്പോൾ അയാം പറഞ്ഞു:

"ഒരു ചൊറിയപാത്രം മതി."

"അപ്പോൾ, തനിക്കൊരു ചൊറിയപാത്രമേ തിന്നാൻ കഴികയുള്ളോ?" കച്ചവടക്കാരൻ ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു ചോദിച്ചു.

"അതെനിക്കല്ല." വൃദ്ധൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

കച്ചവടക്കാരൻ അല്പനേരം മിണ്ടിച്ചു നോക്കി. എന്നാൽ, ആളൊരു ബുദ്ധനായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവൻ കൂടുതലൊന്നും പറയാതെ ചോറും തെയ്യാറാക്കി, വിളിച്ചുവരുത്തി: "ഇതാ!" എന്നിട്ട്, അതാരു കഴിക്കുമെന്നു കാണാൻ അവൻതന്നെ ഒരുങ്ങിനിന്നു.

ഉടനെ വൃദ്ധൻ വളരെ വലിയൊരു എഴുന്നേറ്റ്, വിശ്വസ്തകൈകളിൽ ആ പാത്രവുമെടുത്ത്, മറേറക്കടയുടെ അരികിൽ ചെന്നു. അവിടെ, കച്ചവടക്കാരൻ നോക്കിനില്ല, വൃദ്ധൻ ആ തണുത്തുറഞ്ഞ വലിയപാത്രത്തെയുരുക്കി. അപ്പോൾ, കീറപ്പുടികൊടുത്തിരുന്ന ഒരു കുടിയുടെ വലിയൊരുടമുഖം, അതിനുള്ളിൽ പ്രത്യക്ഷമായി. വൃദ്ധൻ ആ ചൊറിയപാത്രത്തിന്റെ വക്കിൽ വായ സ്പർശിക്കുന്നതിനുമുമ്പേ അതിന്റെ തലപിടിച്ചുയർത്തിയപ്പോൾ, അത് ആ മുട്ടുവാനീയം സാവധാനം കുടിക്കാൻ തുടങ്ങി. തീർത്തില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ, ആ കുടിയിരിപ്പുതന്നെ ഒന്നേ ആരും പറയുമായിരുന്നുള്ളൂ. അയാൾ ഇങ്ങിനെ മറിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു:

"ഓ, എന്റെ ഓമനേ,— ഓ, എന്റെ കുഞ്ഞല്ലേ?—"

"നിങ്ങളുടെ മരുമകനാണോ?" കച്ചവടക്കാരൻ ചോദിച്ചു.

"അതേ," വൃദ്ധൻ പ്രതിവചിച്ചു, "എന്റെ ഏകപുത്രന്റെ പുത്രനാണ്. എന്റെ മകനും അവന്റെ ഭാര്യയും ഞങ്ങളുടെ ഭൂമിയിൽ പണിചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു, അന്നൊട്ടി, വെള്ളത്തിൽമുങ്ങി മരിച്ചു."

അയാം കുടിയെ വാത്സല്യത്തോടെ മൂടിപ്പുതപ്പിച്ചു. അനന്തരം നിലത്തുകുത്തിച്ചിരുന്ന് സന്തുഷ്ടിയോടെ ആ ചൊറിയപാത്രം മുഴുവൻ നക്കി അതിലെ അവസാനത്തെ ആഹാരവിന്ദുവരെയും അയാം ഉള്ളിലാക്കി. എന്നിട്ട്, ക്ഷണം കഴിച്ചുവന്നപ്പോലെ അയാം മടക്കിക്കൊടുത്തു.

"നിങ്ങൾക്ക് വെള്ളിക്കഷ്ണംകൂടി വേണ്ടല്ലോ?" വൃദ്ധൻ പിന്നെ 'ഓർഡർ' കൊടുക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ പാത്രക്കാരൻ കച്ചവടക്കാരൻ വിളിച്ചുചോദിച്ചു.

വൃദ്ധൻ തലകുലുക്കി. "ഞാനിതു കണ്ടുടനെ ആളുകൊണ്ട് വിൽപ്പാനിക്കണമെന്നു തീരുമാനിച്ചതാണ്. അവർ വിൽപ്പാൻ ക്ഷണമാക്കിക്കളഞ്ഞു. പിന്നെ ഇവിടെയുള്ളതെന്തുകൊണ്ട്?"

"ഞാനിതു പറഞ്ഞുപോയിരുന്നില്ലെങ്കിൽ," കച്ചവടക്കാരൻ പറഞ്ഞു, "ഞാൻ ഒരു പാത്രം നിങ്ങൾക്ക് തരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കഷ്ണം വെള്ളി കയ്യിലുള്ളവന് എന്തെങ്കിലും കൊടുക്കുന്നതു—" അവൻ മെഡിറ്ററേനിയനെ തലയാട്ടി

"ഞാൻ നിങ്ങളോടു ചോദിക്കുന്നു സഹോദരാ," വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു, "എനിക്കറിയാം നിങ്ങൾക്ക് മനസ്സിലാവുകയില്ലെന്ന്. എന്നാൽ, നിങ്ങൾക്ക് ഭൂമിയുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ, അതു വീണ്ടും വിതയ്ക്കുവാനാണെന്ന് നിങ്ങൾ അറിയുമായിരുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ മറെറാരു കൊല്ലത്തേയ്ക്കു കൂടി പട്ടി

ശാസ്ത്രസരണി *

—എ. സ്. പരമേശ്വരൻ

ശാസ്ത്രമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നാളുവരെ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ള ഗതിവിഗതികളെക്കുറിച്ച് പരിചിന്തനംചെയ്യുന്ന ഏതൊരാൾക്കും ഓർമ്മയിൽവരുന്നതു് "മൂഷികസ്ത്രീ പിന്നെയും മൂഷികസ്ത്രീയായ് വന്നു" എന്ന പഴഞ്ചൊല്ലാണ്. ആരംഭദശയിൽ ശാസ്ത്രം അനുഭവത്തേക്കാൾ അധികം ചിന്തയേയാണ് ആശ്രയിച്ചിരുന്നതു്. ഈ വസ്തുത പുരാതന ശാസ്ത്രരേഖകളിലേയ്ക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിച്ചാൽ പകൽവെളിച്ചംപോലെതെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതാണ്. ചിന്തയിൽ നിന്നു ജനിച്ച ശാസ്ത്ര ശിശുവിനെ അന്നത്തെ മഷ്വാദയ്ക്കാത്തവണ്ണം ചിന്തതന്നെയാണ് തീറിപ്പോററിവന്നതു്. പക്ഷേ ആ ശിശുവിനു തൻറേടം വന്നതോടുകൂടി അല്പം താന്തോന്നിത്തവും ഉണ്ടായി. മാതാവിനെന്തറിയാം എന്നായി ശിശുവിൻറെ മനോഭാവം. പക്വമതിയായ മാതാവു നല്കിയ ഗുണദോഷോപദേശങ്ങളെ ലേശംപോലും വകവയ്ക്കാതെ താൻ കാണുന്നതും കേൾക്കുന്നതും മാത്രമേ വിശ്വസിക്കുകയുള്ളൂ എന്ന് ആ ഇളംകുഞ്ഞു സിദ്ധാന്തിച്ചു; അനുഭവാതീതമായ വസ്തുതകൾ എത്രതന്നെ യുക്തിയുക്തമായിത്തോന്നിയാലും സ്വീകരിക്കുന്നതല്ലെന്ന് ഉദ്ഘോഷിച്ചു. ചുരുക്കത്തിൽ കുട്ടി പൊൽവിളി കേൾക്കാത്തവനായിത്തീർന്നു. അവൻ നിരീക്ഷണപരീക്ഷണപഥങ്ങളിലൂടെ ഇഷ്ടംപോലെ വിഹരിച്ചുതുടങ്ങി. അല്പദൂരം ചെന്നപ്പോൾ കാര്യം അപകടത്തിലായി; വിചാരിച്ചിരുന്നപോലെയുള്ള ഫലങ്ങൾ ദൃശ്യമാകുന്നില്ല. മാതൃവാക്യം വിഗണിച്ചു സ്വേച്ഛാവിഹാരം ചെയ്തതു അബദ്ധമായിപ്പോയെന്ന ബോധം ബാലനിൽ അങ്കുരിച്ചു; തൽഫലമായി സഞ്ജാതമായ പശ്ചാത്താപത്തോടുകൂടി, നമ്രശിരസ്കനായി, ഉൽബുദ്ധമതിയായ ആ കുട്ടി മാതാവിൻറെ സന്നിധാനത്തിൽ പ്രത്യാഗമിച്ചു. അനുസരണക്കേടിൽ അന്തസ്സാപമൂളവായ ബാലനെ മാതാവു് വാത്സല്യപരസ്സരം സ്വീകരിച്ചു; അവൻറെ കാര്യങ്ങളിൽ പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. അങ്ങനെ ചിന്തയിൽനിന്നു ജന്മമെടുത്ത ചിന്തയുടെ സ്നേഹോപചാരത്തിൽ വളർന്ന ശാസ്ത്രം അല്പകാല

* തിരുവനന്തപുരം പ്രക്ഷേപണനിലയം ഡയറക്ടരുടെ അനുവാദത്തോടുകൂടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നു.

ണിയുച്ചാകും. എനിക്കു് എൻറെ ഈ പുത്രനു് ചെയ്യാൻ കഴിയുന്ന ഏറ്റവും വലിയ നന്മ ഇതുകൊണ്ടു് ഞങ്ങളുടെ ഭൂമിയ്ക്കു വേണ്ട വിത്തു വാങ്ങുകയെന്നതാണ്—അതെ, ഞാൻ മരിച്ചാലും മറവുള്ളവർ അതു നടണം, ഭൂമി കൃഷിചെയ്യാതിരിക്കരുതു്."

ആത്മാവു വീണ്ടും തൻറെ ഭാരമെടുത്തു; തെരുവീഥിയിലേയ്ക്കു കണ്ണുകളെ ക്ലേശിപ്പിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടു്, വേച്ചുവേച്ചു മുന്നോട്ടു പോയി.

ത്തേയ്ക്കു നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണങ്ങളാകുന്ന വ്യാമോഹങ്ങളുടെ വലയിൽ കുടുങ്ങി ചിന്തയെ നിസ്സാരമാക്കി അഹങ്കരിച്ചു. എങ്കിലും തനിയ്ക്കു സംഭവിച്ച കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളുടെ ഫലമായി വീണ്ടും ചിന്തയെത്തന്നെ ശരണംപ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതാണ് ശാസ്ത്ര സരണിയുടെ ആകെക്കൂടിയുള്ള അവസ്ഥ.

ചിന്താനൈകയെ ശാസ്ത്രസരിത്തിലിറക്കി അല്പമ്പുറം തുഴഞ്ഞുകൊണ്ടുപോയ അമരക്കാരനാണ് പൈതഗോറസ്സ്. ഒന്നാംകിടയിലുള്ള ഗണിതജ്ഞൻ, ബഹുമാന്യനായ ശാസ്ത്രവിചക്ഷണൻ, ലോകവന്ദ്യനായ തത്വജ്ഞാനി, സംപൂജ്യനായ ലോകാചാര്യൻ ഇവയെല്ലാറിന്റെയും ഒരു സമാഹൃതജ്യോതിസ്സായിരുന്നു പൈതഗോറസ്സ്. ഇവയെല്ലാം ഉപരിയായി അദ്ദേഹം ഒരു യോഗിക്കുടിയായിരുന്നു. "സർവ്വംസംഖ്യാമയം ജഗത്" എന്ന മിസ്റ്റിക്പ്രമാണത്തിലാകുന്നു അദ്ദേഹം ലോകത്തെ സംഗ്രഹിച്ചത്. പൈതഗോറിസ്സിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യസംഘത്തിനും സകല പ്രതിഭാസങ്ങളും സംഖ്യോപാധികളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ശിഷ്ടത, ദുഷ്ടത തുടങ്ങിയവ ഓരോന്നും ഓരോ സംഖ്യകളായിട്ടാണ് അവർ വിഭാവനം ചെയ്തിരുന്നത്. അനുരാഗം, വിവാഹം ഇവയും സംഖ്യകൊണ്ടു ഗണിക്കാവുന്ന പ്രതിഭാസങ്ങളാണത്രെ. അനശ്വരമായ സൌന്ദര്യം, നിത്യവ്രത്തിയായ സത്യം, അഭംഗുരമായ നന്മ ഇവയെക്കുറിക്കുന്ന സംഖ്യകളെ "ആദർശസംഖ്യകൾ" (Ideal Numbers) ആയി പ്പോറാ നിർവചനം ചെയ്തുകാണുന്നു. സകല പ്രതിഭാസങ്ങളുടേയും സാരാംശം സംഖ്യയാണെന്നും, സംഖ്യകളാകുന്ന കരുക്കളെക്കൊണ്ടു ചിന്ത ശ്രുപവൽകരിക്കുന്നതാണ് ഇതരവസ്തുക്കളായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതെന്നുമുള്ള അഭിപ്രായം സർവ്വഗതമായ ഒരു സ്വീകാര്യതയായി തോന്നിയിരുന്നു.

ശാസ്ത്രതത്വങ്ങൾ വിശ്വാസയോഗ്യങ്ങളാകണമെങ്കിൽ ഊഹാപോഹങ്ങൾക്കു (Reasoning) മാത്രം വഴങ്ങിയാൽപോരാ, നിരീക്ഷണ പരീക്ഷണ ഫലങ്ങളും അവയ്ക്ക് ഉപോൽബലകമായിരിക്കണമെന്ന് ആദ്യമായി പ്രസ്താവിച്ചത് ക്രൂസ്സായിലെ നിക്കലസ്സ് (1401-64) എന്ന പണ്ഡിതനാകുന്നു. പിന്നെയും ആണ്ടുകൾ കഴിഞ്ഞു ഗലീലിയോയുടെ ആവിർഭാവമായി. അതോടുകൂടി ഭൌതിക ശാസ്ത്രങ്ങളുടെ പരീക്ഷണദശ ആരംഭിച്ചു. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ന്യൂട്ടൻ, ലീബ്നിട്സ് എന്ന രണ്ടു ഗണിതനിഷ്ണാതന്മാർ ഒരു നൂതനസരണി വെട്ടിത്തെളിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രകൃതിയുടെ പ്രവാഹത്തിന്റെ അവിച്ഛിന്നതയെ ഊഹാപോഹങ്ങൾക്ക് അധീനമാക്കുന്ന ഒരു പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു അത്. ഈ പന്ഥാവിലൂടെ മുന്നോട്ടുപോയ ന്യൂട്ടനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യപരമ്പരയും, പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു സുപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനം നല്കി, ഒരു നവീനശാസ്ത്രപദ്ധതി സംവിധാനം ചെയ്തു. അവർ തുപവല്കരിച്ച പദ്ധതി ഇരുപതാം നൂ

റാണ്ടിലെ രണ്ടാം ദശകംവരെ വിതക്കത്തിനു വിഷയീഭവിക്കാത്ത ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിരുന്നു. അക്കാലമെല്ലാം നിരീക്ഷണത്തിനും, പരീക്ഷണത്തിനുമായിരുന്നു ആദ്യത്തെയും അവസാനത്തെയും വിധികർത്തൃത്വം. ഗണിതപരമായ ചിന്തയിൽനിന്നു സഞ്ജാതമാകുന്ന നിയമങ്ങളും മറ്റും ഈ പരമാധികാരികളുടെ സ്ഥിരീകരണമില്ലെങ്കിൽ സ്വീകാര്യമല്ലായിരുന്നു.

"കണ്ണിനാൽകാണ്മതൊരല്പം, കരളിനാ-
ലെണ്ണിടാവുന്നതതിലുമേറ്റം;
കണ്ണും കരളും കടക്കാതെവായ്ക്കുള്ള
മണ്ണിലു വിണ്ണിലും മേറ മേറ്റം"

ഇത്യാദി പ്രസ്താവനകളും "പരീക്ഷണങ്ങളും എല്ലാത്തിനും സമാധാനം നല്കുന്നുണ്ട്" എന്ന മുദ്രാവാക്യഘോഷംകൊണ്ടുമടക്കപ്പെട്ടു; കീഴ്പ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. പക്ഷേ മുദ്രാവാക്യം മുഴക്കിയതുകൊണ്ട് തൽക്കാലം നിഷ്പ്രഭമാക്കാമെന്നല്ലാതെ അഭംഗുരമായ സത്യത്തെ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അടിച്ചമർത്തുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണോ?

"ഹാ! നിർവ്വികാരമാംധർമ്മജ്യോതിസ്സിന്നു
ഹാനിപിണയ്ക്കുവാനാക്കുപരം?"

മുദ്രാവാക്യം പുറപ്പെടുവിച്ചവർക്കുതന്നെ പ്രതിപക്ഷത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യത്തെക്കുറിച്ചു ആശങ്കജനിക്കാം. അതു കാലാന്തരത്തിൽ ബഹുമാനമായി പരിണമിക്കാം. ക്രമേണ വാദി പ്രതിയായി മാറി എന്നുവരാം. ഇത്തരമൊരു പരിവർത്തനമാണ് ശാസ്ത്രലോകത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചതു. പൊട്ടന്നനവെ 1915-ൽ പ്രബലശാസ്ത്രവിഭാഗങ്ങളിൽത്തന്നെ പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങളുടെ സാധുതയെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസത്തിനു് അങ്ങിങ്ങു് അല്പാല്പം ഇളക്കം തട്ടിത്തുടങ്ങി. 1936-നോടടുത്തപ്പോൾ ഭൌതികശാസ്ത്രത്തിലും ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രത്തിലുമുള്ള അനിഷേധ്യന്മാരായ നേതാക്കന്മാർ തിരിഞ്ഞുനില്ക്കുവാനാരംഭിച്ചു. ഭൂതകാലത്തെ സധൈര്യം അഭിമുഖീകരിച്ചുകൊണ്ടു് ബീ. സി. ആറാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഗുരുദേവനെ—പൈതഗോസറിനെ—ലാക്കാക്കി അവർ ഒരു പാച്ചിൽപാഞ്ഞു. അവർ അദ്ദേഹത്തെ അഭിവാദ്യംചെയ്തതു് "സർവ്വംസംഖ്യാമയം ജഗൽ" എന്ന പ്രാക്തനശൈലിയിൽ അഥവാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷയിൽത്തന്നെയായിരുന്നു; ചിഹ്നവ്യവസ്ഥകൾ മാറീട്ടുണ്ടെങ്കിലും അന്തർലീനമായി വിളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്ന സാരം ഇരുപത്തഞ്ചു ശതാബ്ദംകൊണ്ടു് അണുമാത്രം വ്യതിചലിച്ചിട്ടില്ല; നേരേമറിച്ചു് സുദൃഢമാക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ഒരു വ്യത്യാസം മാത്രം കാണാം. 2500 കൊല്ലംമുൻപു് അന്നത്തെ വിജ്ഞാനമാനസകലം സംഖ്യോപാധിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിനു് കാൽ ശതാബ്ദക്കാലം മതിയായിരുന്നു. ഇന്നു് ഒരു കാൽ ശതാബ്ദം (അതായതു് 1915 മുതൽ 1940 വരെ) കൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുള്ളതു് (Phycics) ഒരൊറ്റ ശാസ്ത്രവിഭാഗത്തെ സംഖ്യാനിബദ്ധമാക്കിക്കാണിക്കുവാനുള്ള ആരംഭംമാത്രമാണു്.

പരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും ഊഹാപോഹങ്ങളിലേക്കുള്ള ഈ വിഗതിയെ

ചില തത്വജ്ഞാനികളും ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരും മുക്തകണ്ഠം പ്രശംസിച്ചു; മറ്റു ചിലർ അപലപിച്ചു. എന്നാൽ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിലെ തത്വം വാഗതീതമായിരുന്നു. ഒന്നുകിൽ ഈ ശാസ്ത്രനായകന്മാർ പൈതഗോറസ്സിനെ സമീപിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്ധതി ഏറ്റവും ശരിയായിരുന്നു എന്നു സമ്മതിച്ചു; അല്ലെങ്കിൽ പൈതഗോറസ്സ് മുന്നോട്ടു വന്ന് ഗലീലിയോ, ന്യൂട്ടൻ തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രനിഷ്ണാതന്മാരുടെ ശാസ്ത്രപദ്ധതി ഭോഷ്കാണെന്നു സ്ഥാപിച്ചു. പൈതഗോറസ്സ് പറഞ്ഞതു് അഥവാ പുരാതനകാലത്തെയുള്ള പ്രതിഗമനസംഘത്തിന്റെ നായകനായ സർ. ആർതർ എഡ്ഡിങ്ടൻ മുഖേന ഗാരുഡവാണി (Ventriloquism) ആയി പ്രസ്താവിച്ചതു ശരിയാണെങ്കിൽ ഗലീലിയോ ന്യൂട്ടൻ തുടങ്ങിയ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരുടെ കാലം തൊട്ടനടത്തിപ്പോന്ന നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾ സ്പഷ്ടവസ്തുക്കളെ സംബന്ധിക്കുന്ന സിദ്ധാന്തസ്ഥാപനത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള മിഥ്യാപ്രയത്നമായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നില്ലേ? പരീക്ഷണങ്ങൾ സകല പ്രതിഭാസങ്ങൾക്കും സമാധാനം നല്കുന്നുവെന്ന പ്രസ്താവന വ്യാജമെന്നല്ലേ വെളിവാകുന്നതു്?

ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രപണ്ഡിതന്മാരെല്ലാം ശൈലി അല്പാല്പം മാറീട്ടാണെങ്കിലും ഒരേ ആശയം—പൈതഗോറസ്സിന്റെ ആശയം—ആണ് പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. നോക്കുക: "സർവ്വപ്രസ്തുതമായ ഗവേഷണത്തിന്റെ ഫലമായി ഞാൻ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ, ഇന്നത്തെ ഉൗഹാപോഹങ്ങൾ കേവലമായ ഉൗഹാപോഹങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി നിഗമനം ചെയ്യാവുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രവിഭാഗമാണ്." എന്നു് എഡിങ്ടനും, "പ്രപഞ്ചശില്പി ഒരു ശുദ്ധഗണിതജ്ഞനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു" എന്നു സർ. ജെയിംസ് ജീൻസും, "ദൈവം സദാ അങ്കഗണിതത്തിൽ വ്യാപൃതനായിട്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നതു്" എന്നു് ജക്കോബിയും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മിക്കവാറും ശൂന്യമായ ഒരു മുറിക്കകത്തിരുന്ന കസേരയിൽനിന്നും ഒരു പ്രാവശ്യംപോലും എഴുന്നേല്ക്കാതെതന്നെ ഇന്നു് ശാസ്ത്രജ്ഞനു് മുന്നൂറ്റാണ്ടുകളുടെ പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നു സഞ്ജാതമായ യാന്ത്രികചലനം, ദീപ്തി, ശബ്ദം, വൈദ്യുതം, കാന്തശക്തി, ദ്രവ്യഘടന, രാസവൃത്തി, ഖഗോളങ്ങൾ ഇവയെക്കുറിച്ചുള്ള സൂക്ഷ്മവിജ്ഞാനവും അവയുടെ മൌലികനിയമങ്ങളും കണ്ടെത്തുവാൻ സാധിച്ചേയ്ക്കും. എന്നു മാത്രമല്ല പരീക്ഷണനിരീക്ഷണങ്ങൾക്കു് അതീതമായ വസ്തുതകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിജ്ഞാനം കേവലമായ ചിന്തയെമാത്രം ആസ്പദമാക്കി കണ്ടുപിടിക്കാവുന്നതാണ്.

പുരുക്കത്തിൽ ഏതു പ്രതിഭാസത്തിന്റെയും യാഥാർത്ഥ്യം അറിയുവാൻ ഒരൊറ്റ മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. അതു കേവലമായ വിവേചനം അഥവാ ഉൗഹാപോഹപര്യടനമാകുന്നു. നിരീക്ഷണപരീക്ഷണങ്ങൾ പ്രമാതാവസ്ഥയിലുള്ള മനുഷ്യേന്ദ്രിയങ്ങളെ കൂടുകുന്ന കെണികളാണ്. അനുനിമിഷം രൂപാന്തരപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അഭിപ്രായങ്ങൾക്കെതിരായി നിത്യവും അഭംഗുരവു

മായവിജ്ഞാനത്തെ വിശദീകരിയ്ക്കുന്നതിനു് ചിന്തയ്ക്കല്ലാതെ മറെറാന്നിനും സാദ്ധ്യമല്ല; സംഖ്യയ്ക്കല്ലാതെ മറെറാരു ഭാഷയ്ക്കും കഴിയുന്നതല്ല. പൈതഗോറസ്സിന്റെ ദീക്ഷദർശിതപം കേവലമായ ഒരു പ്രസ്താവനയെയല്ല, പ്രത്യുത ഇന്നത്തെ ശാസ്ത്രീയയാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ സമഞ്ജസമായ ഒരു പ്രതിഫലനത്തെയാണു് പ്രകടീകരിക്കുന്നതു്.

പതിനായിരം സംവത്സരങ്ങൾക്കുശേഷം ഇരുപതാം നൂറാണ്ടിലുണ്ടായ പൈതഗോറിയനിസത്തിലേക്കുള്ള ഈ പ്രതിഗമനത്തെ, പതിനേഴാം ശതാബ്ദത്തിൽ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച പ്രമാദോന്മാദകാരത്തെ അവസാനിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അനശ്വരമായ വിജ്ഞാനത്തിന്റെ പൊൻപുലരിയായി—പ്രോത്ഥാനമായി—കരുതാവുന്നതാണു്. ഇന്നത്തെ നിസ്തുലങ്ങളായ പരീക്ഷണസാമഗ്രികളെല്ലാം മൺമറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരിക്കും; ചിലവയെമാത്രം നമുക്കു പറഞ്ഞിയ അമളിയുടെ ചിഹ്നങ്ങളായി അഖിലലോക പ്രദർശനശാലയിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചേയ്ക്കാം. ആ പ്രദർശനശാലയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനപത്രത്തിനു മുകളിലായി പൊതുജനവിവേചനരക്ഷാധികാരികം "പരീക്ഷണങ്ങൾക്കും നിഗമനം സമാധാനം നല്കുന്നില്ല; ഊഹാപോഹങ്ങളാണ് സത്യത്തിനും സമാധാനം നല്കുന്നതു്" എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയേക്കാം. ഇതിനനുസരണമായി വിജ്ഞാനക്ഷേത്രത്തിന്റെ പ്രവേശനപത്രത്തിന്റെ കമാനത്തിൽ "സർവ്വം സംഖ്യോപാധികളാണ്. അങ്കഗണിതാനഭിജ്ഞന്മാർക്കാർക്കും അകത്തു പ്രവേശിക്കുവാൻ അനുവാദമില്ല." എന്ന പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ തത്വസംഗ്രഹം—ഒരു താക്കീതായിട്ട്—ഭംഗിയായികൊത്തിവയ്ക്കുവാനുമിടയുണ്ട്.

THE ANDHRA INSURANCE Co. Ltd.,

HEAD OFFICE : MASULIPATTAM.

Premier Life Insurance Company of South India.

Also transacts FIRE & MOTOR INSURANCE of all kinds.

WANTED

Influential Agents on very attractive commission basis throughout the United State of Travancore & Cochin and in the Districts of Malabar.

For Terms apply to:-

1. The Branch Office, T. D. Road, ERNAKULAM.

or

2. The Branch Office, Main Road, N. PARUR.

ടർജനീവിന്റെ ഗദ്യകവിതകൾ

— എ. ടി. മാക്കോസ് എം. എ. എൽ. എൽ. എ.

ആശാപാശങ്ങളഴിച്ച് ആദികാരണവുമായി സമ്പർക്കത്തിലിരിക്കുന്ന മുക്കം ചിലമഹാത്മാക്കൾക്കൊഴിച്ച് മറ്റുള്ള മനുഷ്യർക്ക് ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ ഈ ലോകം ഒരു കാരാഗൃഹമാണ്. ഈ കാരാലയത്തിന്റെ ഉരുമ്പഴികൾ ഒരോരുത്തർക്കും വ്യത്യസ്തമെന്നുമാത്രം. ചിലർക്ക് ദാരിദ്ര്യമാണ് കമ്പി. പക്ഷെ ഇന്നത്തെ പല നിരത്തിലും തരത്തിലുമുള്ള സ്ഥിതിസമത്വവാദികൾ പറയുന്നതുകേട്ടാൽ ലോകത്തിലെ സകല വേദനകൾക്കും കാരണം മനുഷ്യരുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതിയിലുള്ള ഉച്ചനീചത്വമാണെന്നു തോന്നിപ്പോകും. എന്നാൽ

''മാനവദുഃഖങ്ങളിലൊന്നായോ തുച്ഛം മറ്റും
രാജാവും നിയമവും നിർമ്മിപ്പു നിഹനിപ്പൂ!''

അതെ, മനുഷ്യരാശിയുടെ സങ്കടങ്ങളിൽ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായവ വളരെ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമാണ്. നോക്കുന്നിടത്തെല്ലാം മനുഷ്യനുണ്ടാക്കിയ ശൃംഖലകളിലാണ്. ചിലപ്പോഴത് ദാരിദ്ര്യം, ചിലപ്പോൾ ദൂരം, പലപ്പോഴുമത് പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഏതെങ്കിലുമൊക്കെ പൊട്ടിച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിക്കുവാനുള്ള അസാദ്ധ്യത വ്യക്തിപരമാണ്. ചിലരുടെ ജയിലവരുടെ കുടിലാണ്, ചിലർക്കവരുടെ കൊട്ടാരവും; ചിലർക്കവരുടെ സമുദായം, ചിലർക്കൊരു ഫാക്ടറി, വലർക്കും അവിശ്വാസവും എന്നാലൊരുപോലെ ഉത്തുംഗമീലാദ്രിയുമാണ് ഗ്രാമം. രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ആഗ്രഹം എല്ലാവർക്കുണ്ട്. പക്ഷെ മിക്കവർക്കും ആഗ്രഹം മാത്രമേയുള്ളൂ. അല്പം കൂടിയാവശ്യമാണ്, ചിലർക്കാകാംക്ഷിതമായ സ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരാൻ. ഓരോവ്യക്തിയുടേയും കൈവരത്തിൽ അവന്റെ അല്ലെങ്കിൽ അവളുടെ പ്രത്യേകമായ ബന്ധനം നശിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കരുക്കൾ മാത്രമില്ല. ഹാംലെറ്റ് ഡെന്മാർക്കിലെ മോണായുടെ ഭർത്താവായിരുന്നെങ്കിൽ ''ഓഥല്ലോ'' എന്ന ഷേക്സ്പിയരുടെ നാടകം ദുരന്തമാകുകയില്ലായിരുന്നു. അതുപോലെ ഓഥല്ലോ ''ഹാംലറ്റ്'' എന്ന നാടകത്തിലെ നായകനായിരുന്നെങ്കിൽ ആ നാടകവും വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നേനേ. 'രക്ഷപ്പെടണം' 'രക്ഷപ്പെടണം' എന്നതാണ് മിക്ക മനസ്സിലേയും മന്ത്രാക്ഷരം. അതിനുള്ള വഴികളും പലതരക്കാരുണ്ട്. പക്ഷെ ആ പ്രത്യേകരക്ഷാമാർഗ്ഗം ഉപയോഗപ്പെടുത്താനുള്ള ശക്തി ആ പ്രത്യേകവ്യക്തിക്കില്ലെന്നുമാത്രം. തന്നിമിത്തം ജീവിതത്തിൽ ഓരോരുത്തരും ഓരോ തരത്തിൽ അതൃപ്തിയനുഭവിക്കുന്നു.

ഈ അതൃപ്തികൊണ്ട് മനുഷ്യമനസ്സ് സദാ പുകഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്നാരും വിചാരിക്കേണ്ട. അങ്ങിനെയായിരുന്നെങ്കിൽ ജീവന്റെ ആവിർഭാവത്തോടുകൂടി സൃഷ്ടിയുടെ വികാസം നിലച്ചേനേ. വേറൊരു വിധത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ ചിന്താശക്തി മനുഷ്യനുലഭിച്ച തലമുറയിൽതന്നെ ജനങ്ങളെല്ലാം ആത്മഹത്യ ചെയ്തേനേ. മുക്കം ചിലരെങ്കിലും ജീവിതത്തിൽനിന്നു രാജിവെയ്ക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷെ അവരുടെ സംഖ്യ സ്ഥിതിവിവരക്കണക്കുകാരല്ലാതെ മറ്റാരും ഗൗനിക്കുന്നുമില്ല. ഇവരെ എത്തിയിട്ടില്ലും. ഒരു മികച്ച ഭൂരിപക്ഷത്തിനു് അതൃപ്തിജടിലമായ ജീവിതം സഹനീയമാകുന്നു. അതിനിടയിലൊളിവിതറുന്ന ചില ജീവൽസ്ഫുരണങ്ങളുടെ പൂർണ്ണവിരാമമാണ്, പ്രേമം,

ആത്മനിയന്ത്രണം, സത്യം, സൗന്ദര്യം, ധീരത എന്നിവയാണ് അവയിൽ പ്രധാനങ്ങൾ.

'സംഭവബഹുലവും ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠവുമായ മനുഷ്യജീവിതം ആശാസന്നിർണ്ണവും ആസ്വാദ്യതരവുമാക്കിത്തീർക്കുന്നതിന് പ്രകൃതിയാൽ പ്രദാനം ചെയ്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു പ്രേരകശക്തിയാണ് പ്രേമം.' വാത്സല്യം, ദയ, അനുകമ്പ, ആദരം എന്നിത്യാദി പല രൂപങ്ങളെടുത്ത് പ്രേമം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അങ്ങനെ,

''പിതാവുമാതാവുടപ്പിറന്നോർ ബാന്ധവരിഷ്ടന്മാർ,
പ്രേയസി, മക്കൾ ഭൃജിഷ്യർ തുടങ്ങി പ്രേമപരാധീനർ,
പരിചരണോദ്യതർ പല ജീവികൾ തൻ പരിതഃസ്ഥിതിമൂലം
പദേപദേ നാം പ്രമദിതർ കാൺമു ഭവാബ്ധി രഗാധമായ്;''

ആത്മനിയന്ത്രണം മുതലായി മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന മറ്റു ശക്തികളുടെ നിശ്ചിതത്തിനോ വിവരണത്തിനോ ശ്രമിച്ചിട്ട് നമുക്കിവിടെ ആവശ്യമില്ല. പ്രേമവ്യാപാരങ്ങൾപോലെ ഇവയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളും മനുഷ്യാനുഭവമാകുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഈ ശക്തികൾ അവയുടെ ആദർശവ്യാപാരങ്ങളിൽ എപ്പോഴും മനുഷ്യനു ആശാസഹേതുക്കളും ആശാദായികളുമാണ്.

അങ്ങനെ മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളെ രണ്ടായി തരം തിരിക്കാം. അതുപുഷ്ടീകരങ്ങളും അസുഖഹേതുക്കളുമായവ ഒരുവശത്തു; ആശാപൂർണ്ണങ്ങളും ആശ്വാസദായികളുമായവ മറുവശത്തു.

ഈ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളിലുള്ള മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളെ കൽപ്പനാവൈഭവത്തോടുകൂടി കൈകാര്യം ചെയ്യുകയെന്നതാണ് കലയുടെ തൊഴിൽ. മനുഷ്യജീവിതം കൂടുതൽ കൂടുതൽ സഹിക്കത്തക്കതും വഹിക്കത്തക്കതുമാക്കുകയെന്നുള്ളതാണ് കലയുടെ ഉദ്ദേശം. കലയ്ക്ക് പല ഉപാധികളുമുണ്ട്. അവയിലതിപ്രധാനമാണ് ഭാഷ. കല ഭാഷയിൽക്കൂടി പ്രകാശിക്കുമ്പോൾ കവിത ഛന്ദോനിബദ്ധമല്ലെങ്കിൽ ഗദ്യകവിതയായി. മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളെ ഉപയോഗിച്ച് കലാധർമ്മം ഗദ്യകവിതയിൽക്കൂടി ടർജനീവ് എങ്ങനെ നിറവേറ്റുന്നു എന്നാണ് അടുത്തതായി നോക്കേണ്ടതു്.

II

ഗദ്യകവിത ഒരു ഭാഷയിലും അധികം പ്രചാരത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ടോമസ്സായിയുടെ 'വാർ ആൻഡ് പീസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥവും, ടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയും, വാൾട്ട് വിറ്റ്മാന്റെ കൃതികളും (പ്രത്യേകിച്ച് ലീവ്സ് ഓഫ് ഗ്രാസ് എന്ന കൃതി) ഗദ്യകാവ്യങ്ങളായിട്ടാണ് കരുതിയിരിക്കുന്നതു്. * പക്ഷെ ദീർഘങ്ങളായ കൃതികളും—വാർ ആൻഡ് പീസ്' പോലെ—ആദ്യന്തം രമണീയമാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ശക്തി അധികം പേർക്കില്ല. സാധാരണ ഗദ്യകവിതകൾ വളരെ ഹ്രസ്വങ്ങളും ലളിതങ്ങളുമാണ്. പ്രൗഢവും ധ്വനിപ്രധാനവുമായിരിക്കും അവ. വളരെ കലാസാമർത്ഥ്യവും ചിന്തയിൽനിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ള അറിവും ഉള്ളവർക്കേ ഗദ്യമായ ഈ സാഹിത്യ ശാഖയിൽ വിഹരിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ ത്രിമൂർത്തികളിലൊരാളായ (മറ്റു രണ്ടുപേർ ടോമസ്സായിയും ഡാസ്റ്റവസ്കിയുമാണ്) ടർജനീവിന്റെ അവസാനസാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യകവിതകൾ. ടർജനീവിന്റെ സാഹിത്യശ്രമങ്ങളെ പരി

---

* ഫ്രഞ്ചു സാഹിത്യത്തിൽ ബോദ്ലിയരുടെ കൊച്ചു ഗദ്യകവിതകൾ എന്നൊരു സമാഹാരമുണ്ട്. പക്ഷെ ഇതു് മിക്കവാറും ദുർഗ്രഹമാണ്. ടോമസ്സായിയുടെ 'കലയെന്തു?' എന്ന കൃതിയുടെ അനുബന്ധത്തിൽ മിതമായ ഉദാഹരണങ്ങൾ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ശോധിക്കുന്നവർക്ക് ഈ ഗദ്യകവിതകളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാപരിവീതത്തിലെ ഒരു പ്രധാനഘട്ടത്തെക്കുറിക്കുന്നതായിക്കാണാം.

ടർജനീവിന്റെ ആദ്യത്തെ കൃതികളെല്ലാം നീണ്ടതാണ്. അവയെല്ലാം തന്റെ യൗവനത്തിലെ ആദർശസ്വപ്നങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളത്രെ. ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ കഥാഘടനയും പാത്രരചനയുംകൊണ്ട് അവ വായനക്കാരുടെ അത്ര താല്പര്യങ്ങൾക്കു പാത്രമാകുന്നുണ്ട്.

പക്ഷേ ടർജനീവ് ക്രമേണ മസ്തിഷ്കത്തിന്റെ ഇപ്രകാരമുള്ള വെടിക്കെട്ടുകളിൽ വിരസനായി. ഹൃദ്യമായ ലാളിത്യവും സ്വാഭാവികതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാവിനോദങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഈദൃശമായ മാനസികവളർച്ചയുടെ ഫലമാണ് പല കവികളിലും കാണാവുന്നതാണ്. ഈ വസ്തുതയുടെ തിളപ്പിൽ ഒരു കവിയുടെ ഉദ്ദേശം പ്രധാനമായി 'സ്വഭാവ' * പ്രകടനമാണ്. കരകൗശലത്തിൽ തന്നെത്താൻ സന്തോഷിക്കുകയും താൻ കണ്ടതു മറ്റാരും ഇതിനുമുമ്പ് കണ്ടിട്ടില്ലെന്നും ഇതുപോലെ മനോഹരമായി പറയാൻ തനിക്കേ കഴിയൂ എന്നും വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന കാലമാണത്. ലോകത്തിലെ സകല വിഷമതകളും വിശദീകരിച്ച് കഴിയുമെങ്കിൽ ഒരേ ഒരു ഗ്രന്ഥംകൊണ്ട്, ജീവിതത്തിൽ വിശ്രാന്തിയില്ലാത്ത മനുഷ്യരാശിക്കാശ്വാസമരുളണമെന്നുള്ളതാണ് കവികളുടെ ഈ അവസരത്തിലെ ലാക്ക്.

കാലം മുമ്പോട്ടുകടന്നു, കവി ജീവിച്ച് പഠിക്കുന്നു, ചിന്തിച്ച് സംഗ്രഹിക്കുന്നു, യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ കൊടുമുടികളുമായി കൂടുതൽ കൂടുതലടുക്കുന്നു. ശരിയായ കവിതയിൽതന്റെ ചെപ്പടിവിദ്യകൾക്കൊരു സ്ഥാനവുമില്ലെന്നും, താൻ പണ്ട് പലതായി വിഭാവനം ചെയ്തതെല്ലാം പുരുക്കം ചിലതിന്റെ വിഭാഗങ്ങളാണെന്നും ബോധപ്പെടുന്നു. ക്രമേണ, ദീർഘിച്ച വർണ്ണനകളും വളരെ ക്ലേടംപിടിച്ച കഥാഘടനകളും കൊണ്ട് തന്റെ അഹംമതിക്ക് ബഹിഃസ്ഫുരണം കൊടുക്കാമെന്നല്ലാതെ താൻ സേവിക്കണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്ന ജനതയ്ക്ക് സ്ഥായിയായ പ്രയോജനമൊന്നും സിദ്ധിക്കുന്നില്ലെന്ന് ആ മഹാനുഭാവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. അവസാനമായി കൃത്രിമമായവിധത്തിലുള്ള ഉപദേശങ്ങളും വിശകലനങ്ങളും ആഡംബരത്തിന്റെ ഒരുവകഭേദമാണെന്നും ലാളിത്യംകൊണ്ട് മഹത്വമോ, സംക്ഷിപ്തതകൊണ്ട് ഗാംഭീര്യമോ നഷ്ടപ്പെടുകയല്ലാ, വർദ്ധിക്കുകയാണെന്നും ആ ശാന്താത്മാവിന് മനസ്സിലാകുന്നു. അങ്ങനെ വിചിത്രമെങ്കിലും ദൃശ്യവും, കോലാഹലമുഖരമെങ്കിലും തത്ത്വോജടിലവുമായ മദ്ധ്യപ്രദേശങ്ങളതിക്രമിച്ച് ചിന്താകാനത്തിൽകൂടി ആ പകപമാനസൻ വിജ്ഞാനപർവ്വതത്തിന്റെ ശാന്തലളിതവും ഗംഭീരസുന്ദരവുമായ ശൃംഗപ്രാന്തങ്ങളിലെത്തിച്ചേരുന്നു †

ഈ സ്ഥിതിയിലെത്തിച്ചേരുന്ന കവിക്ക് അക്ഷരംകൊണ്ടുള്ള കയ്യടക്കപ്രയോഗങ്ങളിൽ അശേഷം ഭ്രമംകാണുകയില്ലാ. ഒറ്റവെടിക്കെന്നപോലെ ഒറ്റ ഗ്രന്ഥംകൊണ്ട് ഭൂമിയെ സ്വർഗ്ഗവും മനുഷ്യരെ ദേവന്മാരുമാക്കിത്തീർക്കുമെന്നുള്ള വ്യാമോഹം അനുഭവത്തിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ പാടേ മാഞ്ഞുപോയിരിക്കും. അസംഖ്യം നക്ഷത്രങ്ങളെക്കാണി

---

* സ്വഭാവം='Persanality' എന്നാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷ.

† വേറെ വയസ്സ് എപ്പോഴും ഒരളവുകോലല്ലാ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ സാധൂസ്വഭാവത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിന്. 80. കഴിഞ്ഞ ഷാ ഇപ്പോഴും ഒരു മസ്തിഷ്ക വെടിക്കെട്ടുകാരനായിക്കഴിയുന്നു. പേരുള്ള പല കാലാകാരന്മാരും അകാലമരണമടഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ടോംസ്റ്റോയിയുടെ കായ്ത്തിൽ മുകളിൽ പറഞ്ഞിരുന്ന വളർച്ച പ്രത്യേകം പ്രത്യക്ഷമാണ്. ഈസോപ്പിന്റെ കഥകളും, സോക്രട്ടീസ്, ബുദ്ധൻ, ക്രിസ്തു, കൺഫ്യൂഷ്യസ് ഇവരുടെ ഏതയാകഷ്കങ്ങളായ ഉപമകളും ഇവ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

വ്വയുടെ അന്യോന്യമുള്ള ആകർഷണവികർഷണങ്ങളും വിവരിച്ചും ഓരോന്നിന്റെയും ഭംഗിയെ പ്രകീർത്തിച്ചും ശരൽക്കാലാകാശത്തിന്റെ മനോഹാരിതയെ ഒരു കുമാരനെ ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നതിൽ വളരെ ഫലപ്രദം ശീതളകരങ്ങളാൽ പ്രപൂരം ചിതറി ചന്ദ്രനാദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷത്തിലേയ്ക്കുവന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആനയിച്ചിട്ട് നിശ്ശബ്ദം നടന്നുപോരുകയായിരിക്കുമെന്നൊരു വിചാരം അദ്ദേഹത്തിലുദിക്കും. ആയിരം ഗ്രന്ഥോപഹാരങ്ങൾക്കു മുതിരാതെ മനുഷ്യജീവിതസുഖത്തിന് ആവശ്യമായ പുരുക്കും മൗലികവികാരങ്ങളുടെ വികാസനത്തിനായി കവി മനസ്സുവെയ്ക്കും. അതേസമയംതന്നെ അറിവും അനുഭവവും കൊണ്ടുനിറഞ്ഞ ആ തൂലികയിൽനിന്ന് അകൃത്രിമമനോഹരങ്ങളായ വശ്യവാക്കുകളായിരിക്കും പ്രവഹിക്കുന്നതു്. ഫലമോ? ശ്രേഷ്ഠങ്ങളും ലളിതങ്ങളുമായ വിലതീരാത്ത വിജ്ഞാനരത്നങ്ങൾ. ഇങ്ങനെയുള്ള അൻപതു് മുത്തുകളാണ് ടർജനീവിന്റെ ഗദ്യ കവിതകൾ. *

ഇവാൻ ടർജനീവ് 1818-നവമ്പർ ഒമ്പതാം തീയതി റഷ്യയിലെ ഓറൽ എന്ന സ്ഥലത്തു് ജനിച്ചു; 1883-സെപ്റ്റമ്പർ 3-ാം തീയതി ഫ്രാൻസിൽ പാറീസിൽവെച്ച് 65-ാമത്തെ വയസ്സിൽ മരിച്ചു. കുലീനനായ ഇദ്ദേഹം മോസ്കോ, സെൻറ് പീറേഴ്സ്ബർഗ്, ബെർലിൻ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസം നടത്തിയതിനുശേഷം 1841-ൽ ഒരു ഗവണ്മേൻറുദ്യോഗത്തിൽ കയറി. ഭാവനാസമ്പന്നനായ ടർജനീവിന് വികാരരഹിതമായ ഉദ്യോഗക്കസേര എത്രനാൾ രസിക്കും! ഒരു വർഷം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞു. അതിനുശേഷം സ്വകായ്ജീവിതവും സാഹിത്യശ്രമങ്ങളുമായി ബാക്കികാലം ചിലവാക്കാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. ഗോഗോളിനെപ്പറ്റി എഴുതിയ ഒരു കത്തിലെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ചില പ്രസ്താവനകൾ മൂലം 1852-മുതൽ 1855-വരെ ടർജനീവിന് സാർചക്രവർത്തിയുടെ ആജ്ഞയനുസരിച്ച് സ്വഗ്രഹത്തിൽത്തന്നെ ഒരു തടവുകാരനായി താമസിക്കേണ്ടിവന്നു. സ്വമാതാവുമായുള്ള അഭിപ്രായവ്യത്യാസനിമിത്തം മിക്കവാറും സ്വദേശത്തു താമസിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലതെന്നു ടർജനീവിനു തോന്നി. മിക്കപ്പോഴും മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലായിരുന്നു ഈ സാഹിത്യഭക്തൻ. അവിടെയെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന് വിദ്വാന്മാരുടെ സ്നേഹാദരം നേടുവാൻ കഴിഞ്ഞു.

ടർജനീവിന്റെ കൃതികൾ പതിനേഴു വാല്യങ്ങളിലായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട് ഇംഗ്ലീഷിൽ. ‡ അതിൽ പത്താമത്തെ വാല്യത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യകവിത

---

* 'ലളിതം' എന്ന പദം ഭാഷയും അതിന്റെ ഘടനയും സുഗ്രഹമായിരിക്കുമെന്നുള്ള അർത്ഥത്തിലാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

കലയുടെ (ഇവിടെ സാഹിത്യകലയുടെ) ഉച്ചനീചത്വം നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനിവിടെ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മാനദണ്ഡം പ്രത്യേകമായി ലേഖകന്റെതാണ്. എങ്കിലും ഏകദേശം രണ്ടു കൊല്ലത്തിനു മുമ്പാരംഭിച്ച ഈ ലേഖനത്തിനുവേണ്ടി വായിച്ചകൂട്ടത്തിൽ ടോൾസ്റ്റോയിയുടെ "കല എന്തു?" എന്ന ഉപന്യാസത്തിൽ ഏകദേശം ഇതുപോലെയൊരു അഭിപ്രായം ശക്തിയായി നിസ്സംശയം കൊടുത്തിരിക്കുന്നതു് കണ്ടപ്പോൾ വളരെ ആശ്വാസം തോന്നി (രണ്ടുകൊല്ലം മുഴുവൻ കൊണ്ടു് ഉപന്യാസം പൂർത്തിയാക്കാഞ്ഞതു് വെറും മടികൊണ്ടു് മാത്രമാണ്)

"What is Art" World's Classics No. 331, 1946. Re-Print. Page 275. Leo Tolstoy.
English critical Essays IXX century. World's classics No. 206. 1945 Re-Print P. 5. Wordsworth.

‡ Published by William Heinmann, London. Translated into English by Constance Garnett.

കം. 1843-ലാണ് കറെ പദ്യങ്ങളും ടർജനീവ് ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയത്. ഗദ്യ കവിതകളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവസാനത്തെ പ്രധാനമായ സാഹിത്യശ്രമങ്ങൾ. അവയിൽ ചിലതു് അദ്ദേഹം തന്റെ മരണശയ്യയിൽ വെച്ചു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.

ടർജനീവാണ് തന്റെ ദേശസഞ്ചാരങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് വിദേശങ്ങളിൽ റഷ്യൻ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു് ഔത്സുക്യം ജനിപ്പിച്ചതു്. യൂറോപ്യൻ സംസ്കാരം ഏറ്റവും കൂടുതൽ കലർന്നിട്ടുള്ള റഷ്യൻ സാഹിത്യകാരൻ എന്നു ടർജനീവിനെപ്പറ്റി പറയാം. ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാല, സാഹിത്യത്തിൽ ഡോക്ടർബിരുദം ബഹുമാനചിഹ്നമായി ടർജനീവിനു കൊടുത്തു.

ടർജനീവിന്റെ അൻപതു ഗദ്യകവിതകളിൽ ആറെണ്ണമേ ഇവിടെ തർജ്ജിമചെയ്തു ചേർത്തിട്ടുള്ളൂ. [മദ്രാസിൽനിന്നു് പുറപ്പെട്ടുന്ന 'ജയകേരളം' മാസികയുടെ 1948-മേ. ലക്കത്തിൽ "ലോകാവസാനം" "തലയോട്ടകം" എന്ന രണ്ടെണ്ണം ഭാഷാന്തരം ചെയ്തുകണ്ടു.]

ഈ ആറെണ്ണത്തെ ഒരു വിമർശനത്തിനു് ഇവിടെ വിധേയമാക്കുന്നതു് തികച്ചും സാഹസമായിരിക്കും. സ്വതന്ത്രപരിതോഷയിൽ മൂലത്തിലെ ആശയ ഭംഗിയോ ഉക്തി വൈചിത്ര്യമോ ചോർന്നുപോയിട്ടുണ്ടെങ്കിലതു് സഹൃദയന്മാർ ക്ഷമിക്കണം. കലാധർമ്മം അസൂയാവഹമായ വിധത്തിൽ ഈ ഗദ്യകാവ്യങ്ങൾ വഴി ടർജനീവു് നിറവേറ്റിയിട്ടുണ്ട്.

വിവർത്തനം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ആറു കവിതകളോടു് എനിക്കു സവിശേഷമായ താല്പര്യം തോന്നാൻ ഉണ്ടായ കാരണങ്ങൾ ഓരോന്നിനേയും ആരംഭത്തിൽ വ്യക്തമാക്കാൻ ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഭിക്ഷു

[സഹതാപനിർഭരമായ സാഹോദര്യഭാവമാണ് ഏതുമതരഹിതമായ നാന്യായോത്തേക്കാളും ഒരുഗതി ആഗ്രഹിക്കുന്നതു്. സഹജീവികളുടെ സമഭാവന മനുഷ്യത്വത്തിന്റെ അവകാശങ്ങളിലൊന്നാണ്. ദുഷ്ടാലഹലമായ നിർദ്ധനത്വം ഒരു സ്വഭാവദോഷമായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നതുകൊണ്ടു് ഓരോ പിച്ചക്കാരനും ഇന്നു് ഒരു പ്രമഭിക്ഷുകൂടിയായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. കനിവിന്റെ നിറവിൽനിന്നു് പരന്ന കരയാറ കാണിക്കകം വിലയറ്റതാണെന്നു ടർജനീവിന്റെ "ഭിക്ഷു" വിളംബരം ചെയ്യുന്നു. കൊടുക്കുന്നവനേയും കൊള്ളുന്നവനേയും കുബേരനാക്കുന്ന ദ്രവ്യരഹിതമായ ഈ മഹാദാനത്തിന്റെ മാറ്റു് അറിയേണ്ടവരെല്ലാമറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ ധനത്തിന്റെ ഉച്ചനീചത്വത്തിൽനിന്നുൽഭവമാകുന്ന വിപ്ലവപ്രവാഹങ്ങളുടെ ഉറവു പക്ഷെ നിലച്ചേനേ.]

നഗരത്തിലെ പ്രധാനതെരുവിൽക്കൂടെ ഞാൻ നടക്കുകയായിരുന്നു. വളരെ ദീനനായ ഒരു യാചകൻ എന്റെ സമീപത്തുവന്നു നിന്നു. അയാളുടെ രണ്ടു കൈകളും എന്റെ നേരേ നീട്ടി.

ഇമകളും കൊഴിഞ്ഞുമങ്ങിയ തുറിച്ച കണ്ണുകളും, രക്തഹീനമായി നീലിച്ച ചുണ്ടുകളും, കീറിപ്പറിഞ്ഞ വസ്ത്രം, ദേഹത്തിലങ്ങിങ്ങായി പഴുത്തൊലിക്കുന്ന വ്രണങ്ങളും.... ദാരിദ്ര്യം ഏതു ഭാരുണമായ വിധത്തിൽ ഈ പാവത്തിന്റെ രൂപം വികൃതമാക്കിയിരിക്കുന്നു!

നീരുവീണിയ വൃത്തിഹീനമായ അയാളുടെ രണ്ടു കൈകളും എന്റെനേരെ അങ്ങനെ നീട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുകയാണ്. ഒരു നേരിയ ഞരക്കം "ധർമ്മം തരണേ!"

ഞാൻ കോട്ടിന്റെ പോക്കറ്റിൽ കൈയിട്ടു. പോക്കറ്റുകളെല്ലാം പരിശോധിച്ചു. സാധാരണ സായാഹ്നസവാരിക്കിറങ്ങുമ്പോ

ഴത്തെപ്പോലെതന്നെ അന്നും പണമോ, പേനയോ, വാച്ചോ, കൈലേസുപോലുമോ ഞാനെടുത്തിട്ടില്ലായിരുന്നു .....

നീട്ടിപ്പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ആ കൈകൾരണ്ടും ക്ഷീണത്താൽ കുറേശ്ശെ വിറച്ചുതുടങ്ങി.

ഞാൻ വിഷണ്ണനായി, എന്തുചെയ്യേണ്ടു എന്നറിയാതെ ഞാൻ കുഴങ്ങി, അല്പം നാണത്തോടെ, ആ നീട്ടിയ കൈകളെ എന്റെ രണ്ടു കൈകൊണ്ടും ഹാർദ്ദമായി ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു ഞാൻ പറഞ്ഞു:—

"സഹോദരാ ക്ഷമിക്കണേ, ദേഷ്യം തോന്നരുതേ, എന്റെ കൈയ്യിലൊന്നുമില്ലല്ലോ"

ആ മങ്ങിയ മിഴികളിൽ പ്രകാശം തിളങ്ങി. ആ നീലിച്ച ചുണ്ടുകളിലൊരു നേരിയ ചിരി നിഴലിച്ചു. എന്റെ കൈവിരലുകളമർത്തിക്കൊണ്ടയാൾ പറഞ്ഞു:—

"അയ്യോ അതുകൊണ്ടെന്താ? ഇതിനു ദൈവം അങ്ങയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ. ഇതൊരു മഹാദാനമാണല്ലോ."

എന്റെ സഹോദരനിൽ നിന്നെനിക്കൊരു ദാനം കിട്ടിയെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായി.

വിഡ്ഡി

[അല്പം അശ്ലീലഭാഷയിൽ യാതൊരുകാരണവും കാണിക്കാതെ കടത്തവിധികൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന പതിവാണ് പൊതുവെ ഇന്നത്തെ വിമർശകലോകത്തിനെങ്കിൽ മനസ്സാക്ഷിക്കും യുക്തിക്കും ചേരാത്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ, ആധുനികമാകാൻവേണ്ടി മാത്രം വിളംബരം ചെയ്യുന്ന സംപ്രദായമാണ് ഇന്നത്തെ സാധാരണ ലോകത്തിനുള്ളത്. അറിവു്, മര്യാദ, വിവേകം ഇവയുടെ പിൻതുണയില്ലാതെ കലാഹലങ്ങളെ പുഴനിറഞ്ഞവയെന്നു പറഞ്ഞു് വലിച്ചെറിയുന്നതു് വങ്കത്തമാണ്. പക്ഷെ സാമാന്യജനത്തിന്റെ ഭീരുത്വംകൊണ്ടു് ഈ പണ്ഡിതമ്മന്യന്മാർക്കു് ഒരേകാധിപതിയുടെ പദവി തല്ക്കാലം ലഭിക്കുന്നുണ്ടു്. * സമുദായങ്ങളുടെ കാലപ്പകച്ചയിലിങ്ങനെയുള്ള താല്ക്കാലിക വികൃതികൾ ഉദയം ചെയ്യുക പതിവാണ്. അവയ്ക്കനാവശ്യമായ ദീർഘജീവിതം കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ ടർജനീവിന്റെ "വിഡ്ഡി" പക്ഷെ ഉപകാരപ്പെട്ടേക്കാം.]

ഒരിടത്തൊരു വിഡ്ഡിയുണ്ടായിരുന്നു. അവൻ വളരെനാൾ ശാന്തനും തൃപ്തനുമായിട്ടു് കഴിഞ്ഞുകൂടി, പക്ഷെ ക്രമേണ അവനെ സകലരുമൊരാനമടയനായിട്ടാണ് കണക്കാക്കിയിരുന്നതെന്നൊരു ധാരണ അവന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടി.

ആ മണ്ടൻ പരിഭ്രമിച്ചുപോയി. അസുഖകരമായ ഈ അവസ്ഥയിൽ നിന്നു് രക്ഷപ്പെടാനുള്ള ഉപായങ്ങളെന്തെല്ലാമെന്നു വളരെനേരം തളർന്ന ഹൃദയത്തോടെ അവനാലോചിച്ചു.

അവസാനം എങ്ങോനിന്നു് ഒരു വിചാരം വന്നു പെട്ടെന്നവന്റെ ഇരുളടഞ്ഞ തലച്ചോറിനെ പ്രകാശിപ്പിച്ചു. യാതൊരു താമസവും കൂടാതെ അതു പ്രയോഗത്തിൽ വരുത്താനവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

നമ്മുടെ വിഡ്ഡി വഴിക്കുവെച്ചൊരു സ്നേഹിതനെ കണ്ടുമുട്ടി. സംഭാഷണമദ്ധ്യേ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു കവിയെ ആ സ്നേഹിതൻ വളരെ പുകഴ്ത്തി.

"എന്റെ ദൈവമേ!" മണ്ടൻ തലയിൽ കൈവെച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു. 'ആയാളുടെ കവിതകൾ പഴഞ്ചരക്കായിട്ടിപ്പോഴൊരു തലമുറ കഴിഞ്ഞു. നിങ്ങൾക്കിതുവരെ അതു് മനസ്സിലായിരുന്നില്ലേ?! ഇന്നത്തെ കലാവിമർശനങ്ങളെപ്പറ്റി നിങ്ങൾക്കറിയാമെന്നാണല്ലോ ഞാൻ വിചാരിച്ചതു്! മഹാകവിപോലും"!!

കൂട്ടുകാരനല്പമൊന്നന്ധാളിച്ചുപോയെങ്കിലും ഉടനെതന്നെ മണ്ടൻ പറഞ്ഞതിനോടു് യോജിച്ചു.

---

* "..... to the fear of being unfashionable the contemporary critic owes in every age his happy dictatorship."

English Critical Essays XX centuary Introduction P. 1.

"എത്ര മാഹാത്മ്യമുള്ള ഗ്രന്ഥം!" വേറൊരു സഖാവു് മറ്റൊരിക്കൽ മണ്ടനോട്പറഞ്ഞു.

"നേരുപറയുക" മണ്ടൻ മറുപടിപറഞ്ഞു: 'നിങ്ങൾക്കു് നാണമില്ലല്ലോ ഇതു പറയാൻ. കാശിനുകൊള്ളാത്ത പുസ്തകം. അതിന്റെ പൂച്ചുമുഴുവൻ എന്നേ വെളിക്കായതാ. നിങ്ങളതു കേട്ടിട്ടില്ലേ? നിങ്ങളീയുഗത്തിലല്ലാ ജീവിക്കുന്നതെന്നു് തോന്നുന്നല്ലോ!".

ആദ്യം ആ സ്നേഹിതനും അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. പക്ഷെ താമസംവിനാ മടയന്റെ അഭിപ്രായത്തെ ഹാർദ്ദമായി പിൻതാങ്ങി.

"അദ്ദേഹമെത്ര തങ്കമായ മനുഷ്യൻ" കുറെ ദിവസം കഴിഞ്ഞു് മൂന്നാമതൊരാളോടു് മണ്ടനോട്ടു് പറഞ്ഞു 'എനിക്കിത്ര സ്നേഹമുള്ള ഒരു സ്നേഹിതൻ വേറെയില്ലാ."

"തമാശ്തന്നേ', വ്യസനദ്യോതകമായി തലയാട്ടിക്കൊണ്ടു് വിഡ്ഢിപറഞ്ഞു "നിങ്ങളൊരു നൂറാണ്ടുകൊണ്ടു് പുറകിലാണെന്നു തോന്നുന്നല്ലോ. അയാളുടെ മാതാപിതാക്കന്മാരോടു് പെരുമാറിയവിധം നിങ്ങളും കേട്ടിട്ടില്ലേ?! അക്കാര്യമിനാട്ടിലെല്ലാമങ്ങാടിപ്പാട്ടായിരുന്നുവല്ലോ. തങ്കമായിട്ടുള്ള മനുഷ്യൻ!!"

ഈ കൂട്ടകാരനും ആദ്യമൊന്നു മഞ്ഞളിച്ചുപോയി: കണ്ണോന മണ്ടനോടു് യോജിച്ചതിന്റെ ചീരകലസ്നേഹിതനെ തള്ളിപ്പറഞ്ഞു.

എന്തിനു്? ആരേയെങ്കിലും എന്തിനോയെങ്കിലും മണ്ടന്റെ മുമ്പിൽവെച്ചു് പുകഴ്ത്തിയാൽ ഇതേനിന്ദനം. അവരെല്ലാം പഴഞ്ചൻ പ്രമാണങ്ങളിപ്പോഴും വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവരാണു്. ചിലപ്പോൾ മണ്ടൻ പറയും:—

"മഹാന്മാരു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാത്രം വിശ്വസിക്കുന്ന മനുഷ്യരുമുണ്ടല്ലോ!"

"കഷ്ടമവൻ, അസൂയക്കുട്ടി" മണ്ടനൊപ്പറ്റി കൂട്ടുകാർ പറയും. "പക്ഷെ എന്തു് ബുദ്ധി!"

"എന്തൊരു വാക്ചാതുര്യം!" മറ്റുള്ളവർ പുണ്ടിക്കാണിച്ചു. 'നല്ല വൈഭവമുള്ള ഒരു ചെറുക്കൻ."

അധികംതാമസിക്കാതെ സ്ഥലത്തെ പ്രധാനദിനപത്രം മണ്ടനെ വിമർശനപംക്തിയുടെ പ്രസാധകനായിട്ടു നിയമിച്ചു.

സകലരേയും സകലതിനേയും മണ്ടൻ വിമർശിച്ച പുറംതള്ളി. വിമർശനത്തിന്റെ മട്ടും മര്യാദയും പഴയതുതന്നെ.

പണ്ടത്തെ ഒരു നിയമവും അനുസരിക്കരുതെന്നും ഒരു മഹാനേയും പിൻതുടരരുതെന്നും പറഞ്ഞ മണ്ടന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളും ഇപ്പോൾ ആളുകളുടെ നിയമങ്ങളായി. ചെറുപ്പക്കാർ ബഹുമാനത്തോടെ മണ്ടനെ നോക്കി. ഹൃദയത്തിലവനെപ്പറ്റി അവർക്കു് ഭയമായി.

സാധുക്കളം മനുഷ്യർ! അവർ പിന്നെയെന്തുചെയ്യും? സാധാരണമായി ഒത്തരേയും വകച്ചുകൊടുക്കരുതു്.....പക്ഷെ ഇപ്പോൾ മണ്ടന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളോടു് യോജിച്ചില്ലെങ്കിൽ ആധുനികരല്ലാതെ വരികയില്ലേ!?

ഭീരുക്കളുടെ ഇടയിൽ വിഡ്ഢികൾക്കു് നല്ല കാലമാണു്.

ഇഞ്ചക്കാട

[സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തി പണ്ടേമുതൽ പലരും എടുത്തു് കാണിച്ചിട്ടുള്ളതാണു്. ഈ വികാരവിശേഷത്തിന്റെ വിവിധതരത്തിലുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ അതിശ്രേഷ്ഠവും പുകൾ ചെറുതുമായ മാതൃവാത്സല്യമാണു് "ഇഞ്ചക്കാട"യിലെ പ്രതിപാദ്യവസ്തു. മനസ്സിനും ശരീരത്തിനും ആരോഗ്യദായകമായ ഈ ഒരു ഗദ്യകവിതകൊണ്ടുമാത്രം ടർജനിവു് ലോകത്തിലെ പ്രേമഗായകന്മാരുടെയിടയിൽ ഒരുത്തമസ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ലളിതമധുരമായ ഇതിലെ കലാചാതുര്യം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധേയമാണു്.]

ഞാൻ കാലത്തേ പാടത്തു് കൃഷിനോക്കാൻ പോയിട്ടു് മടങ്ങി വരികയായിരുന്നു. കൂടെ എന്റെ പട്ടിയുണ്ടു്.

വീട്ടിലെ പറമ്പിന്റെ ഒരുഭാഗത്തുള്ള മാന്തോപ്പിലെത്തിയപ്പോൾ എന്തോ കണ്ടിട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു പട്ടി മുമ്പോടി.

ഞാൻ നോക്കിയപ്പോൾ ചിറകു വെച്ചതുടങ്ങുന്ന ഒരു ചെറിയ പക്ഷിക്കുഞ്ഞു്. തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള അതിന്റെ പപ്പുകളും ചവന്ന ചുണ്ടും മേംകൊണ്ടു് വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടു്. മാവിൽ പടർന്നുപിടിച്ചുകിടക്കുന്ന ഇഞ്ചയിലുള്ള കൂടിൽനിന്നതു് കാറ്റത്തോ മറ്റൊ താഴെ വീണു. പാവം! തുവൽ കിളിർത്തുവരുന്ന ആ കൊച്ചു ചിറകുകളിടിച്ചു് നിസ്സഹായമായി അതു് പറക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു!

എന്റെ പട്ടി സാവധാനത്തിലതിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു ചെല്ലുകയാണു്.

പെട്ടെന്നൊരു ചിറകടിയുടെ ശബ്ദം. മാവിന്റെ കൊമ്പിൽ നിന്നൊരിഞ്ചുകാടക്കല്ലുപോലെ പട്ടിയുടെ മുമ്പിൽ വന്നു വീണു ചിറകും തവിടുകളും പരത്തി. നിരാശയും ദയനീയതയും സ്ഫുരിക്കുന്ന ചില ചില ശബ്ദങ്ങളും അതിന്റെ വിറയ്ക്കുന്ന ചുണ്ടുകളിൽക്കൂടി ആ പക്ഷി പുറപ്പെടുവിച്ചു. കറുത്തുരോമങ്ങളുള്ള എന്റെ പട്ടിയുടെ വായ്ക്കുനേരെ രണ്ടു പ്രാവശ്യമതു ചാടി.

തന്റെ കുഞ്ഞിനുവേണ്ടിയുള്ള കുതിപ്പുകൾ. തന്റെ സ്നേഹഭാജനത്തെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി തന്നെത്താൻ ബലിനടത്തിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത!! പക്ഷെ അതിന്റെ കൊച്ചുശരീരം കിലുകിലെ വിറയ്ക്കുന്നുണ്ടു്; അതിന്റെ കരച്ചിൽ പരിഭ്രമംകൊണ്ടു് പതറിനിന്നു. ഭയത്താൽ മോഹാലസ്യപ്പെടാൻ പോകുന്ന ആ കാടപ്പക്ഷി സ്നേഹത്താൽ തന്നെത്തന്നെ ത്യജിക്കുന്നു.

ആ കാടപ്പക്ഷിക്കു് എന്റെ പട്ടി എന്തൊരു ഭീകര ജീവിയായിരിക്കണം? എന്നിട്ടും അതിനു മുകളിലെ വൃക്ഷശാഖയിൽ ആപത്തിൽനിന്നകന്നിരിക്കാൻ സാധ്യമല്ല..... അതിലുമുപരിയായ ഒരു ശക്തി അതിനെ താഴോട്ടു വീഴ്ത്തി.

എന്റെ പട്ടി ക്ഷണനേരം സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോയി. അവൻ പുറകോട്ടു മാറി.....തിരിച്ചുപോയിട്ടും അവനും ആ ശക്തിയുടെ സാന്നിദ്ധ്യം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കണം.

ഞാൻ ധൃതിപ്പെട്ടു് പട്ടിയെ വിളിച്ചു. ഞങ്ങൾ രണ്ടുപേരും അത്യാദരവോടെ നടന്നുപോയി.

അതൊ എനിക്കൊ ചെറുപക്ഷിയുടെ ധീരോദാത്തതയിൽ അതിയായ ബഹുമാനം തോന്നി. ആ സ്നേഹപ്രകടനത്തിന്റെ മുമ്പിൽ എന്റെ ആത്മാവു് കൂപ്പുകൈയോടെ നിന്നുപോയി.

മരണത്തേക്കാളും, മരണഭയത്തേക്കാളും, സ്നേഹം എത്ര ശക്തിയേറിയതാണു്! ഇതിനാൽ, ഈ സ്നേഹത്താൽ, മാത്രമാണു് ജീവിതം നിലനിൽക്കുന്നതും പുരോഗമിക്കുന്നതും

പ്രകൃതി

[ഗംഭീരാശയമാണു് പ്രകൃതി!

സമുദായത്തെ പാട്ടിലാക്കാൻ പരിണാമസിദ്ധാന്തം നടത്തിയ പ്രകടനങ്ങളും മതത്തിന്റെ മറവിൽനിന്നുകൊണ്ടു് കുറെനാളായി ആ വിവാഹിതൻ ചെയ്തു. പക്ഷെ വിവേകത്തിന്റെ വെടിയുണ്ടകളും കൊണ്ടു് ആ മരം തകർന്നു വീഴാറായപ്പോൾ യുക്തിഭംഗം സംഭവിച്ച എന്നുള്ള ചീത്തപ്പേരു് തനിക്കു വരാതിരിക്കുവാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം പരിണാമസിദ്ധാന്തത്തെ പരിണയിച്ചു. എന്നാൽ തൽശാസ്ത്രവുമായി ഈ തന്റെ പുതിയ ഭാര്യയ്ക്കു് പണ്ടേ ഉണ്ടായിരുന്ന സംബന്ധത്തിൽ കുറെ മുട്ടാളന്മാരായ മക്കളുള്ള കാര്യം വിദ്വാനു കുറെക്കഴിഞ്ഞാണു് അറിവു കിട്ടിയതു്. അതുപോലെതന്നെ അന്ധവിശ്വാസമെന്ന ആദ്യപ്രേയസിയിൽ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന അനേകം സന്താനങ്ങളെ ഈ നവീന ഭാര്യയുടെ മക്കൾ പ്രതിദിനം സംഹരിക്കുന്നതും സമുദായം മനസ്സിലാക്കിവരുന്നതേയുള്ളു. ഇതൊക്കെയാണു് ടർജനീവിന്റെ "പ്രകൃതി"യിൽ വ്യഞ്ജിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു്.]

ഞാൻ ഭ്രമത്തിലെവിടെയോ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഒരു ഗംഭീര ക്ഷേത്രത്തിനകത്ത് പ്രവേശിച്ചെന്നു സപ്നംകണ്ടു. ഉന്നത സ്തൂപികകളും അനവധി ഗോപുരങ്ങളുമുള്ള ഒരു മഹാക്ഷേത്രം. അതിന്റെ മേൽക്കൂര സ്ഫടികസദൃശമായ മാർബിളിൽ അർധചന്ദ്രാകൃതിയിൽ ചമച്ചിരിക്കുന്നു. മച്ചിലെ ചില കൃത്രിമജാലകങ്ങളിൽകൂടി അകത്തെല്ലായിടത്തും ഒരുപോലെ പ്രകാശിക്കുന്ന ഒരു മങ്ങിയ വെളിച്ചം പ്രവേശിക്കുന്നുണ്ട്.

ആലയത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ചക്രവർത്തിനിയെപ്പോലെ തോന്നുന്ന ഒരു മഹിള പച്ചപ്പട്ടുടുത്തു രത്നാംബരം വിരിച്ച് ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ കമിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. കൈത്തലത്തിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന ആ പ്രൗഢശിരസ്സ് ആലോചനയുടെ അഗാധതയിലാണെന്നാക്കണ്ടാൽ മനസ്സിലാകും.

ഈ മഹാരാജ്ഞി പ്രകൃതിദേവിതന്നെയാണെന്നൊരു ബോധം എങ്ങനെയോ എനിക്കു ഉണ്ടായി. ഈ വിചാരമുളവാക്കിയ ആദരവ് എന്റെ ആത്മാവിന്റെ അതിരുകളിലേക്ക് മിന്നൽപ്പിണരുകളയച്ചു. ഭീതിയാൽ പുളകംകൊണ്ട ഞാൻ ദേവിയെ സമീപിച്ചു താണുതൊഴുതു.

"ദേവി, ജീവസംഭാവിനി" ഞാൻ പറഞ്ഞു: 'അവിടുന്നെന്തിനെക്കുറിച്ചാണിത്ര ഗാഢമായി ചിന്തിക്കുന്നത്? മനുഷ്യന്റെ ഭാവി ഭാവുകത്തെപ്പറ്റിയാണോ? അതോ അവനു സംപൂർണ്ണസന്തോഷം പ്രാപ്യമാക്കാനുള്ള പദ്ധതികളെക്കുറിച്ചോ?"

മഹാറാണി ശിരസ്സുയർത്തി. ഞാനൊന്നു ചൂളങ്ങിപ്പോയി. കണക്കുശാസ്ത്രംപോലെ വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്ത മുഖഭാവം. അകംതുളച്ചുപറക്കുന്ന രണ്ടു കരിമിഴികളെന്റെ നേരേ തിരിഞ്ഞു. എലിക്കെണിപോലെ അടഞ്ഞിരുന്ന അധരോഷ്ഠങ്ങൾ അല്പമൊന്നകന്നു. ഉരുക്കുവാൾ കാരിരുമ്പുപരിചയിൽ തട്ടിത്തെറിക്കുമ്പോലെയൊരു ധ്വനിൽക്കാരം എന്റെ ചെവിയിൽ പതിഞ്ഞു.

"ശത്രുക്കളിൽനിന്നു കുറെക്കൂടി എളുപ്പം ഒഴിഞ്ഞുമാറുന്നതിനുവേണ്ടി ചീവീടിന്റെ ചെവിക്കല്ലിന്റെ ശ്രവണശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ടതെങ്ങനെയെന്നാണ് ഞാനാലോചിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ആക്രമണപ്രതിരോധനശക്തികളും തമ്മിലുള്ള സമതുലനം ഇവിടെ നശിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ.....അതു വീണ്ടും സമീകരിക്കേണ്ടതു അത്യാവശ്യമത്രെ."

"എന്തു?" ഞാൻ ചോദിച്ചു. 'എന്തിനെപ്പറ്റിയാണ് ഭവതി വിഷമിക്കുന്നത്? അപ്പോൾ ഞങ്ങൾ, മനുഷ്യർ, ഞങ്ങളല്ലേ ഭവതിയുടെ ഇഷ്ടപുത്രന്മാർ?"

മൂക്കിനു മുകളിൽ ആ പൊറിക്കൊരാറാമൂളി വീണു.

"സകല സൃഷ്ടിയും' ദേവി പ്രഖ്യാപിച്ചു: 'എന്റെ സന്താനങ്ങളാണ്. ഞാനെല്ലാത്തിനേയും ഒന്നുപോലെ കരുതുന്നു. സകലതിനേയും അതുപോലെതന്നെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു."

"പക്ഷേ നീതി, വിവേകം, ദയ" ഞാൻ വീണ്ടുമൊരു സംശയമുയർത്തി.

"അതെല്ലാം മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകളാണ്". ദേവി പ്രതിവചിച്ചു: 'നീതിയും അനീതിയും ഞാനറിയുന്നില്ല. വിവേകം എനിക്കൊരു നിയമമല്ല. ഈ നീതിയെന്നു പറയുന്നതെന്താണ്? ഞാൻ നിങ്ങൾക്കു ജീവൻ നൽകുന്നു. എനിക്കിഷ്ടമുള്ളപ്പോൾ അതെടുത്തു മറ്റു മനുഷ്യർക്കോ പുഴുക്കൾക്കോ കൊടുക്കുന്നു. ആകാര്യത്തിൽ എനിക്ക് പ്രത്യേക നിയമങ്ങളൊന്നും ബാധകമല്ല. തൽക്കാലം നീ എന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെ നിന്റെ പാട്ടുനോക്കിയാൽ നന്ന്."

ഞാൻ മറുപടി കൊടുത്തോ. പക്ഷേ അപ്പോൾ ഭൂമി ഒന്നു ഞെട്ടിവിറച്ചതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഞാനുണർന്നുപോയി.

സത്യവ്രതനായ യുവാവ്

[ശ്ലേത വിഡ്ഢിത്തവും പാപം ഒരു രോഗവുമാണെന്ന് പക്ഷേ ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടെങ്കിലേ

സൽസ്വഭാവസമന്വിതമല്ലാത്ത സാമർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി സമുദായം അതഃപരിക്കുന്ന അവഹേളനം രേഖപ്പെടുത്തുകയുള്ളൂ. ആദർശശുദ്ധിയില്ലാത്ത മിടുക്കിൽ നിന്നാണു ജഗത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ വിപത്തെന്നു് സമകാലീനചരിത്രവും "സംതൃപ്തനായ യുവാവും" നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.]

നഗരത്തിലെ വീഥിയിൽക്കൂടി സുമുഖനായ ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ഉല്ലാസത്തോടെ തത്തിച്ചാടിവരുന്നു. ചുറുചുറുക്കും ഊർജ്ജിതവും തികഞ്ഞ നടത്തം; സന്തോഷംകൊണ്ടു തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകൾ, മുഖത്തിനാകെ ഒരു പ്രകാശം; അവന്റെ മനസ്സു് സംതൃപ്തിയുടേയും ആനന്ദത്തിന്റെയും തിരകളിലുലയുകയാണെന്നുള്ളതിനു തർക്കമില്ലാ.

എന്താവാമിതിന്റെ കാരണം?.

അവനു് വല്ല ഭാഗ്യക്കുറിയും കിട്ടിയോ? അതോ ഗവർമ്മെന്റിൽനിന്നുദ്യോഗക്കയറ്റം കൊടുത്തോ? അവൻ സ്വന്തം പ്രേമഭാജനത്തെ സന്ദർശിക്കാൻ പോവുകയാണോ? അതോ മൃഷ്ടാന്നഭക്ഷണം ആരോഗ്യവാനായ അവന്റെ അവയവങ്ങളിൽ ഒരു പ്രസന്നതയും ഉന്മേഷവും വിളമ്പിയെന്നേ ഉള്ളോ?

ഇതൊന്നുമല്ലാ പരമാർത്ഥം.

അവന്റെ ഉറ്റ സ്നേഹിതനെതിരായ ഒരു കള്ളക്കഥ അവൻ മുമ്പൊരിക്കൽ നിർമ്മിച്ചു; അതിസാമർത്ഥ്യത്തോടെ അവനതു് പരസ്യപ്പെടുത്തി; ഇന്നതു് മറ്റൊരുത്തന്റെ വായിൽനിന്നു കേട്ടു് അവൻതന്നെ അതു വിശ്വസിച്ചു!!.

ഹാ എന്തൊരു സംതൃപ്തി! എന്തൊരു പ്രസരിപ്പു്!.

എത്ര ഉദാരനാണു് ഈ സമയത്തു നമ്മുടെ ഈ ബുദ്ധിമാനും മിടുക്കനുമായ ചെറുപ്പക്കാരൻ!

ഈശ്വരന്റെ വിരുന്നു്

[ഏകാഗ്രത, ധ്യാനിപ്രാധാന്യം, ആശയവൈശിഷ്ട്യം എന്നിവകൊണ്ടു ഗദ്യകവിതകളിൽ ഒന്നാം കിടയിൽ നിൽക്കുന്ന ഒന്നാണു് 'ഈശ്വരന്റെ വിരുന്നു്'. ഫ്ലൗബേയാളിതൃവും ഹൃസ്വതയും നിമിത്തം ഇതിനൊരു പ്രത്യേകമായ ആമുഖം ആവശ്യമില്ല. ആരംഭത്തിലെ അനുഭവിച്ചു തുടങ്ങുന്ന ആഹ്ലാദം അനുവാചകഹൃദയങ്ങളെ അവസാനംവരെ സ്വയം നയിച്ചുകൊള്ളും.]

ജഗന്നിയന്താവിനു്, ഒരു ദിവസം, സൽഗ്രഹണങ്ങൾക്കൊരു വിരുന്നു കൊടുക്കണമെന്നു തോന്നി.

(സൽഗ്രഹണങ്ങളെല്ലാം സ്ത്രീകളാണു്)

തിരുമേനി ദിവസം നിശ്ചയിച്ചു: ഒരുക്കങ്ങൾക്കു് കല്പനകൊടുത്തു: ക്ഷണക്കത്തുകളയയ്ക്കാനാജ്ഞാപിച്ചു: വീണ്ടും പരമാണുവിന്റെ പരിനാഹമണ്ഡലിലേക്കു് തന്റെ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചു.

വിരുന്നു ദിവസം കൃത്യസമയത്തു് ദേവീമാരെല്ലാം വന്നു, പിതാമഹനെ വണങ്ങി. അന്യോന്യം കുശലപ്രശ്നത്തിനാരംഭിച്ചു. നമ്മ വിളയുന്ന ആ സദസ്സിൽ, സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ആ പൂന്തോപ്പിൽ നേരം പോക്കുകളും പുഞ്ചിരികളുംകൂടി കൂട്ടിമുട്ടിച്ചിതറിവീണു. അവരെല്ലാം അടുത്ത ചാച്ചിക്കാരല്ലേ.

ആ സുമുഖിമാരുടെ സല്ലാപങ്ങൾകണ്ടു കൊണ്ടു് പുഞ്ചിരിയോടെ സർവ്വശക്തൻ ഒരു വശത്തു മാറിനിന്നു.

പക്ഷെ അതിൽ രണ്ടു സുമുഖിമാർ തമ്മിൽ പരിചയമില്ലാത്തവരെപ്പോലെ മറ്റു ദേവിമാരുടെയിടയിൽക്കൂടി നടക്കുന്നതു് ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടു.

പരാശക്തി ഒരു ദേവിയുടെ കരം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു പുഞ്ചിരിയോടെ മുമ്പോട്ടു ചെന്നു് മറ്റേ ദേവിയുമായി പരിചയപ്പെടുത്തി.

"ഔദാര്യം" ആദ്യത്തേതിനെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ടിച്ചദ്ദേഹം അരുളി.

"നന്ദി" രണ്ടാമത്തതിന്റെ വലംകൈ അദ്ദേഹം 'ഔദാര്യ'ത്തിന്റെ നീട്ടിയ കൈയ്യോടുചേർത്തുകൊണ്ടു് കൽപ്പിച്ചു.

രണ്ടു ദേവിമാരുടേയും അത്ഭുതം അവർണ്ണനീയമായിരുന്നു. യുഗങ്ങൾക്കിടയ്ക്കു് അന്നാണവരാദ്യമായി കൂടിക്കാണുന്നതു്!

നിത്യശാന്തി

—കെ. കെ. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്

(൧൯൫൫)

ഉള്ളിലല്പവുമടങ്ങീടാത്ത കദനത്തിൻ-
തള്ളലാൽ കേരളോർവ്വി കണ്ണീരു പൊഴിക്കയായ്!
അണ്ണവം തിരകളാൽ മാറത്തടിച്ചുംകൊണ്ടു-
നിൽപ്പയം കരകയാം; വാനിടം വിഷാദാന്ധം.
കൈരളി നിലംപററിക്കേഴുന്ന വാത്സല്യൈക-
ധാമമാം പിതാവിന്റെ വേർപാടിലെന്നപോലെ.

'പ്രേമസംഗീതം' പാടി കൈരളീമലർത്തോപ്പിൽ-
സാമോദം വിഹരിച്ച കോകിലം പറന്നുപോയ്!
മൺമറഞ്ഞുപോയ് 'മഹാകവിയുള്ളൂരെ'ന്നെന്നു-
മുണ്മയെ സ്സുന്ദരവൃത്തിൽ ക്കണ്ട ഭാവനാശാലി.
ആത്മാവിന്നമരത്വം ദർശിച്ച പുണ്യദ്രഷ്ടാ-
നിത്യാഹിതത്തെ സ്സഹിച്ചീടുവാനാവില്ലെന്നോ!
കാലത്തിൻ തിരശ്ശീലയ്ക്കുള്ളിൽത്താൻ മറയുന്നു
ചേലുറ്റാവുമാ മഹോജ്ജ്വലമാം തേജഃപുഞ്ജം.
എങ്കിലും സാരസ്വത സേവനധന്യമങ്ങേ-
പുണ്യജീവിതമുത്തമാദർശം മഹാകവേ!

നിർമ്മല'തരംഗിണീ' ഗംഭീരപ്രവാഹംപോൽ
നന്മയിൽ പ്രസരിക്കും താവകകാവ്യാമൃതം
വിബുധോത്തംസങ്ങടെന്തൻ ഹൃദയം കുളുപ്പിച്ചു
വിമലാനന്ദത്തിങ്കലാറാടിച്ചീടും നൂനം.
സൌഹിത്യംകലരുന്ന ഖണ്ഡകാവ്യോപഹാരം
സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തിൽ 'താരഹാര'മായ് മിന്നും.
ഭാരത രത്നാകരത്തിങ്കൽ മുങ്ങിയൊരങ്ങേ-
ക്ഷീരസൽ പ്രതിഭതന്നുള്ളൊരാക്കൃതി രത്നം;
കൈരളീയുന്നതമപ്രമേയമാം പ്രഭാപൂരം
കൈവളർത്തീടും കമ്പ "കണ്ണട്ടഷണ"മല്ലോ.
പൌരസ്ത്യസംസ്കാരത്തിൻ ദിവ്യമാം വെളിച്ചത്തിൽ
പാരുഭാവനകരിച്ചിട്ടൊരാ 'ചിത്രശാല'
ഭാവുകഹൃദയത്തിൽ തെളിഞ്ഞുമിന്നും കാലം
ഭാവൽക്കസ്മരണകം മാഞ്ഞുപോകില്ലാ നൂനം.
കീർത്തിശേഷനായ്ത്തീർന്നോ രങ്ങുതന്നാത്മാവിന്നു
നിത്യശാന്തിനേരുന്നു കണ്ണനീരോടീരാജ്യം.

ചില മധുര സ്മരണകൾ

— മധുരവനം സി. കൃഷ്ണക്കുറുപ്പ്, ബി. എ., എൽ. ടി.

മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ നിഴ്വാണവാർത്ത അപ്രതീക്ഷമല്ലെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനവധി സുഹൃത്തുക്കൾക്കും ആരാധകന്മാർക്കും എന്തെന്നില്ലാത്ത വേദനാകരമായ ഒരു സംഭവമാണ്. ആ ധന്യാത്മാവുമായുണ്ടായ സമ്പർക്കത്തിന്റെ ചില മധുരസ്മരണകൾ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സഹൃദയന്മാർക്കു രുചിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

I

കേരളത്തിലെ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു ഒരു പൊതു സംഘടന ആവശ്യമാണെന്ന ബോധം 1923-25 കാലത്തു കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളായ ഞങ്ങളിൽച്ചിലർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആ അവ്യക്തമായ അഭിലാഷത്തിനു വ്യക്തമായ ഒരു രൂപം കൊടുക്കുവാൻ ഇടപ്പള്ളി കൃഷ്ണരാജാവിന്റെ പുത്രനായ ശ്രീ. പി. കെ. കരുണാകരമേനോനാണ്, ഭാഗ്യമുണ്ടായതു്. 1927 മാർച്ചിൽ ഇടപ്പള്ളിയിൽ വെച്ചു കൂടിയ ഒന്നാമത്തെ പരിഷത്തിനു് ഉത്തരകേരളത്തിൽ നിന്നു വളരെക്കുറച്ചുപേർ മാത്രമേ എത്തീച്ചേർന്നിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടു ഇവിടെ നിന്നെത്തിയ ഞങ്ങളിൽ ചിലർക്കു സാഹിത്യവുമായി നേരിട്ടു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെങ്കിലും മുന്നണിയിലുള്ള സാഹിത്യനായകന്മാരുമായി അടുത്തിടപഴകുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. ഇതംപ്രഥമമായുണ്ടായ ആ അനുഭവം ഒരു നിലയ്ക്കു മാദകംതന്നെയായിരുന്നു. സാഹിത്യലോകത്തിലെ ഇളംകിടാങ്ങളെപ്പോലും കാലിടറാതെ മുന്നോട്ടുപോവാൻ സഹായിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മഹാകവി ഉള്ളൂർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന സന്നദ്ധതയും ഉത്സാഹവും ആനന്ദപ്രദമായ ഒരു കാഴ്ചയായിരുന്നു. നാലുവരി എന്തെങ്കിലും കുറിച്ചുവെന്നോ, കുറിക്കാൻ കൊതിക്കുന്നുവെന്നോ അദ്ദേഹം കേട്ടാൽമതി, ആ യുവാവിനു് ഉള്ളൂരിന്റെ വിശാലഹൃദയത്തിലേക്കു സ്വാഗതം ലഭിക്കുകയായി. കൃഷ്ണരാജാവിന്റെ അതിഥിസല്ക്കാരത്തിലുള്ള പാടവം പണ്ടത്തെ ഭാഷാപോഷിണിസഭയുടെ മട്ടിലുള്ള ആ പരിഷദ്യോഗത്തെ ഒരുവിധം ആകർഷകമാക്കിത്തീർത്തു. എങ്കിലും സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങൾ കണക്കില്ലാതെ ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഉള്ളൂരിന്റെ കണ്ണാരുന്തുമായ പ്രസംഗം ഉപരിപ്ലവബുദ്ധികളായ ഞങ്ങളിൽച്ചിലരെ സമ്മേളനപ്പന്തലിൽ നിന്നു ഓടിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു—ആ ജ്ഞാനവൃദ്ധനുമായി പരിചയപ്പെടുവാൻ എറ്റവും പറ്റിയതു പ്രസംഗവേദിയല്ല, സുഹൃത്സമ്മേളനങ്ങളാണെന്നു അന്നു ഞങ്ങൾക്കു ബോധപ്പെട്ടു.

II

1927 ജൂൺ 3-ാം നു പട്ടാമ്പിസാരസ്വതോദ്യോതിനി സംസ്കൃതമഹാപാഠശാലയുടെ വാഷികത്തിനു അദ്ധ്യക്ഷനായി ഉള്ളൂർ വന്നിരുന്നു—അടുത്ത ഓണം വിശേഷാൽ—

പ്രതിയിലേക്കുള്ള കവിതയുടെ കായ്യം ഓർമ്മപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് അന്നത്തെ "മാതൃഭൂമി" പത്രാധിപർ. പുണ്യശ്ലോകനായ ശ്രീ. വി. രാവുണ്ണിമേനോൻ, ഒരെഴുത്ത പട്ടാമ്പിക്കു പോകുമ്പോൾ എന്നെ ഏല്പിക്കുകയുണ്ടായി. പുന്നശ്ശേരി, വാചസ്പതി ഏ. സി പരമേശ്വരൻ മൂസ്സത്, ചാത്തനാത്ത് ശങ്കുണ്ണിമേനോൻ, കെ. വി. എം. മുതലായ മഹാന്മാരുമായി സരസമായി സംഭാഷണംചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ മഹാകവിയുമായുള്ള പരിചയം ഞാൻ വീണ്ടും പുതുക്കി. അതിൽ പിന്നീട് പലപ്രാവശ്യവും ഞാൻ ഉള്ളൂരിനെ സന്ദർശിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അന്നത്തെ സന്ദർശനം മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി "മാതൃഭൂമി"യുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഒരു പത്രപ്രവർത്തകനെന്ന നിലയ്ക്കല്ലാതെ ഒരദ്ധ്യാപകനെന്ന നിലയ്ക്കു അദ്ദേഹം എന്നെ ഒരിക്കലും ഓർമ്മിക്കുകയോ, സ്മരിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. അന്നത്തെ പ്രൌഢമായ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം സ്ഥലത്തിനും സമയത്തിനും തീകച്ചും യോജിച്ചതായിരുന്നു. ശബ്ദമാധുര്യം സ്വതവെ കുറവാണെങ്കിലും ആ വാക്പ്രവാഹത്തിനു തിവ്രതയും ഒരു വശ്യശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. പുരാതനാചാര്യന്മാരുടെ നിലപാടിലേക്കും സന്നിധിയിലേക്കും ശ്രോതാക്കളെ അതു തെല്ലൊന്നയത്തുകതന്നെ ചെയ്തു. ആ സംസ്കാരത്തിന്റെ നേർക്കു ആ പണ്ഡിതാഗ്രേസരനുണ്ടായിരുന്ന അളവറ്റ ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ആ പ്രസംഗത്തിൽ ആപാദചൂഡം തെളിഞ്ഞു കണ്ടിരുന്നു.

ശ്രീ. രാവുണ്ണിമേനോന്റെ കത്തനുസരിച്ചു കിട്ടിയ "എന്റെ മതം" എന്ന കവിതയോടു് (അതു "തരംഗണി" എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിൽ ഏഴാമതായി ചേർത്തിരിക്കുന്നു) എനിക്കിന്നും ഒരു പ്രത്യേകമമതയാണ്. വ്യക്തിപരമായ ഈ ലഘുബന്ധം മാത്രമല്ല അതിനു കാരണം. ആത്മോന്നതിക്കുള്ള ആ മൂന്നു മാർഗ്ഗങ്ങളെ (കർമ്മം, ജ്ഞാനം, ഭക്തി) പറ്റിയുള്ള വിശദീകരണത്തിലെ പാടവം ആലോചനാമൃതമാണ്.

1929ൽ എന്റെ വന്ദ്യഗുരുനാഥനും മാന്യസുഹൃത്തുമായ ശ്രീ. മഞ്ചേരി രാമകൃഷ്ണയ്യരൊന്നിച്ചു ഞാൻ കുറെക്കാലം തിരുവനന്തപുരത്തുണ്ടായിരുന്നു. രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ പ്രസംഗനൈപുണ്യത്തെ ഉള്ളൂർ വളരെ അഭിനന്ദിച്ചിരുന്നു; ഒരവസരത്തിൽ മധുരപദാർത്ഥങ്ങളിൽ പ്രഥമസ്ഥാനം അമ്പലപ്പുഴ പാൽപ്പായസത്തിനും രാമകൃഷ്ണയ്യരുടെ പ്രസംഗത്തിനും അദ്ദേഹം നൽകുകയുണ്ടായി. മഹാകവിയുടെ "മയൂരസന്ദേശം" ഇംഗ്ലീഷു പരിഭാഷയുടെ മേന്മയെക്കുറിച്ചു ഞാൻ മുമ്പുതന്നെവായിച്ചുമനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. "ഇന്ത്യൻ റവ്യൂ" എന്ന മാസികയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു ആ വിവർത്തനം ആദ്യം പ്രസിദ്ധംചെയ്തതു്. അന്നു തന്നെ ആർ. സി. ദത്ത് (ഐ. സി. എസ്.) മുതലായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശംസയ്ക്കു കൃതി പാത്രമായിരുന്നു. 'ഇന്ദുലേഖ'യല്ലാതെ മറ്റൊരു പുസ്തകങ്ങളും മലയാളത്തിൽനിന്നു ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു അതിനു മുമ്പു തർജ്ജിമ ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നില്ല. പിന്നീടു ജി.എ. നടേശൻ പ്രസിദ്ധംചെയ്ത ഈ വിവർത്തനം (The Peacock Messenger) തന്റെ ഒരു പ്രതി മഹാകവി തിരഞ്ഞെടുത്തുതന്നതു് ഇന്നും ഞാൻ ഒരമൂല്യനിധിയായി സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നുണ്ട്.

III

1928–30 വർഷങ്ങളിൽ പി. ജി, രാമയ്യർ, വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻനായർ, കെ. മാധവൻനായർ, കെ. വി. കുട്ടിശ്ശങ്കരപ്പണിക്കർ മുതലായ സഹൃദയന്മാർ കോഴിക്കോട്ട സ്ഥിരതാമസക്കാരായുണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടയ്ക്കൽ പരിഷത്ത (1928)ത്തിൽവെച്ചു ശ്രീ:ഉള്ളൂർ ഗോവിന്ദപ്പിള്ള "കോളസരോജിനി" എന്നു നാമകരണം ചെയ്ത ശ്രീമതി അമ്മാടി ഇക്കാവമ്മ സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ ഒരു ശാഖ അക്കാലത്തു അവരുടെ അഭിമുഖ്യത്തിൽ കോഴിക്കോട്ട് ഉൽഘാടനം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ഇതും ആണ്ടുതോറും നടക്കാറുണ്ടായിരുന്ന സ്വദേശി പ്രദർശനങ്ങളും ആ നഗരജീവിതത്തിനു ഒരു മാറ്റു കൂട്ടിയിരുന്നു. 1932–ൽ സ്വദേശി

പ്രദർശനം വക സാഹിത്യസമ്മേളനത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാനായി മഹാകവി കോഴിക്കോട്ടു വന്നിരുന്നു. ചാലപ്പുറത്തു ആനി ഹാൾ വളപ്പിൽ ഒരു ചെറിയ വീട്ടിലായിരുന്നു താമസത്തിനു ഏർപ്പാടു ചെയ്തിരുന്നതു്. ശ്രീ. മഞ്ചേരി രാമയ്യരുടെ ശിഷ്യനെന്ന നിലയ്ക്കു് അന്നു് ആനിഹാളിൽ നിത്യനായിരുന്ന എനിക്കു് അദ്ദേഹവുമായി ധാരാളം ഇടപഴകുവാൻ അവസരം ലഭിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടെ പൌരന്മാരുടെ വകയായി ആ മാന്യാതിഥിക്കു കെങ്കേമമായ ഒരു സ്വീകരണം ടൌൺഹാളിൽവെച്ചു നൽകി. അന്നു ഞങ്ങളം സമർപ്പിച്ച മംഗളപത്രം (ശ്രീ. വി. ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ നായർ എഴുതിയതു്) ശ്രീ. എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ രചിച്ച ജീവചരിത്രത്തിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

1932 ഏപ്രിൽ മാസത്തിൽ ഇവിടെവെച്ചു നടന്ന സാഹിത്യപരിഷത്തിൽ സംബന്ധിക്കുവാനായി മഹാകവി വീണ്ടും കോഴിക്കോട്ടു വന്നിരുന്നു. ബ്രഹ്മവിദ്യാസംഘം കേരളശാഖയുടെ ഒരു പ്രധാന പ്രവർത്തകനായ ശ്രീ. വെള്ളാട്ട കരുണാകരൻ നായരും സഹപ്രവർത്തകന്മാരും സ്വാഗതത്തിനുവേണ്ടിചെയ്ത ഒരുക്കങ്ങൾ മഹാകവിയെ അത്യന്തം സന്തുഷ്ടനാക്കി. മഹാകവി വളരെക്കാലമായി ബ്രഹ്മവിദ്യാ സംഘത്തിലെ ഒരംഗമായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത പലരും ധരിച്ചിരിക്കയില്ല. അടുത്തുണ്ടായിരുന്നു പരിചയപ്പെടുവാൻ തുടങ്ങി. ഭാരതസംസ്കാരത്തിന്റെ കാതലായ തത്വചിന്തയും ആധുനിക ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പുരോഗതിക്കടിസ്ഥാനമായ തത്വങ്ങളും ഇണക്കിക്കൊണ്ടു ജീവിതത്തെയും പ്രപഞ്ചത്തെയും പറ്റി ഒരു നവീന വീക്ഷണഗതിക്കായി പ്രസ്തുത സംഘം ചെയ്യുന്ന പ്രയത്നം തീക്ഷ്ണബുദ്ധിയായ ഉള്ളൂരിനെ ആകർഷിച്ചതിൽ അത്ഭുതപ്പെടുവാനില്ല. ഈ നിലപാടിൽനിന്നു കോഴിക്കോട്ടു നഗരത്തിന്റെ വകയായി കേരളസംസ്കാരത്തിനു ലഭിച്ച സംഭാവനകളുടെ മൂല്യനിർണ്ണയം ചെയ്തുകൊണ്ടു മഹാകവി ചെയ്ത ഉജ്വലമായ പ്രസംഗം ഗവേഷകന്മാരേയും സഹൃദയന്മാരേയും ഒരുപോലെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ചു.

സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പതിനാറാം സമ്മേളനം ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിലെ വടക്കൻ പാറൂരിൽവെച്ചു 1943 മേയ് മാസത്തിൽ ചേരുകയുണ്ടായി—പത്തുകൊല്ലംമുമ്പു തന്നെ ദിവാൻപേഷ്കാർ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു അടുത്തുൺ പറ്റി പിരിഞ്ഞു സൈരമായി സാഹിത്യസേവനം ചെയ്യുകയായിരുന്നു, മഹാകവി. വാതരോഗത്തിന്റെ ശല്യം അന്നത്തെ അദ്ദേഹത്തെ ഇടയ്ക്കിടെ ബുദ്ധിമുട്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എങ്കിലും തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നുള്ളദീർഘയാത്രയ്ക്കു് ആ സാഹിത്യകേതൻ ഒട്ടും വൈമനസ്യം കാണിച്ചില്ല. 1937 ൽ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു സ്ഥാപിച്ച "മലബാർ വായനശാലാസംഘത്തെ" കേരളഗ്രന്ഥശാലയസംഘമായി വളർത്തണമെന്ന ആലോചന നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ആ ഉദ്യമത്തിൽ പരിഷത് പ്രവർത്തകന്മാരുടെ സഹകരണത്തിനപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ധ്യക്ഷനായ ശ്രീ. ഇ. രാമൻമേനോൻ അവർകളും ഒരു കത്തും തന്നു് എന്നെ പാറൂർ പരിഷത്തിലേക്കയച്ചു. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ പത്തുകൊല്ലംകൊണ്ടു മഹാകവിയിൽ വന്നുചേർന്നിരുന്ന മാറ്റം എന്നെ വല്ലാതെ വേദനിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെക്കണ്ടപ്പോൾ എഴുന്നള്ളത്തെല്ലാം കഴിഞ്ഞു നടയിൽ മടങ്ങിവന്നു് അണിയലെല്ലാം അഴിച്ചുമാറ്റാൻ ധൃതിപ്പെടുന്ന ഒരു ഗജേന്ദ്രന്റെ പ്രതീതിയാണു് എനിക്കു മനസ്സിൽ തോന്നിയതു്. അഗാധവും വിശാലവുമായ ആ പാണ്ഡിത്യക്കലവറ നമുക്കു എന്നെന്നേക്കുമായി നഷ്ടപ്പെട്ടുന്നതിനും അധികം അകലെയല്ലെന്നുകണ്ടു എനിക്കു വിഷാദംതോന്നി. ഭൂയാത്രയ്ക്കും സമ്മേളനങ്ങൾക്കും മറ്റുമായി മേലിൽ തന്നെ ആരും ബുദ്ധിമുട്ടിക്കരുതെന്നും തന്റെ ഏകകർത്തവ്യം ഭാഷാചരിത്രം മുഴുമിക്കുകയാണെന്നും അതിനായി പരിഷത്തിൽനിന്നും മറ്റും

മുമതല ചെറുപ്പക്കാർ ഏറ്റെടുത്തു് തന്നെ ഒഴിവാക്കണമെന്നും അദ്ദേഹം വിഷയനി ർണ്ണയക്കമ്മിറ്റിയിൽവെച്ചു പ്രസ്താവിച്ചു. ആ രംഗം മങ്ങിസ്പുക്കായിരുന്നു. ഗ്രന്ഥാലയപ്ര വർത്തനത്തിന്റെ പുരോഗതിയിൽ അദ്ദേഹം വളരെ ഔൽസുക്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു; പരി ഷത്തിന്റെ എല്ലാവിധ സഹായസഹകര ണങ്ങളും ഉണ്ടാവുന്നതാണെന്നു് ഉറപ്പുതരി കയും ചെയ്തു.

അടുത്ത പരിഷത്തിനും (എറണാകുളം– 1944 മേയ്) മഹാകവി എത്തിച്ചേരുകയു ണ്ടായി. മഹാരാജാസ് കോളേജിൽവെച്ചു നടന്ന ആ പരിഷത്തു് പ്രൻസിപ്പാൾ, പി. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ, ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു് മുത ലായവരുടെ പ്രയത്നഫലമായി എന്തുകൊണ്ടും ഭം ഗിയായി നടന്നു. ഇന്നുമതിസ്വയംവരത്തി ലെ മട്ടിൽ സദസ്യരെ പരിചയപ്പെടുത്തു ന്ന പതിവു് പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങളിൽ പലപ്പോഴും ഉള്ളൂർതന്നെ എന്തുകൊണ്ടും ഔചി ത്യബോധത്തോടുകൂടി നിർവ്വഹിക്കാറുണ്ടല്ലൊ. ആ യോഗത്തിൽവെച്ചു എന്നെപ്പറ്റി, "കേരളത്തിലെ ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിൽപോലും ഗ്രന്ഥാലയങ്ങളും വളർന്നുവരുവാൻ അശ്രാന്തം പരിശ്രമിക്കുന്ന ഒരുത്സാഹി" എന്നു് ഉള്ളൂർ പ്രസ്താവിച്ചതു് ഒരു ബഹുമതിമുദ്രയായി ഞാ നിന്നും വിലമതിച്ചുവരുന്നു. ഗണ്യമായ നോ ട്ടങ്ങളെ മാത്രമല്ല ആത്മാർത്ഥതയെയും ഉദ്ദേ ശശുദ്ധിയേയുംകൂടി അദ്ദേഹം അഭിനന്ദിച്ചു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവന്നുവെന്നു മാത്രമാണു് ഇതിൽനിന്നു തെളിയുന്നതു്.

V

"കേരളഗ്രന്ഥാലയസംഘ"ത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി 'സഹൃദയസമാജം' എന്ന പേരിൽ ചെറിയ ഒരു സംഘം കുറെക്കാലം കോഴി ക്കോട്ടു നിലനിന്നുവന്നിരുന്നു. അതിന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ ഏതാണ്ടു രണ്ടുവർഷംമുമ്പു് 'തുഞ്ചൻ ദിനം' കേരളത്തിൽ പല ഭാഗങ്ങളിലും ആ ഘോഷിച്ചിരുന്നതു വായനക്കാരിൽ ചിലരെങ്കിലും ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. ആ ആ ഘോഷത്തെ സംബന്ധിച്ചു 26–12–1944നു തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് ഉള്ളൂർ എനിക്കയ ച്ച ഒരെഴുത്തിലെ പ്രധാന ഭാഗങ്ങൾ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"ധനു ഉത്രം നക്ഷത്രത്തിൽ 'തുഞ്ചൻദിനം' ആഘോഷിക്കുവാൻ നിങ്ങൾ വേണ്ട സജ്ജീ കരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നുവെന്നറിയുന്നതിൽ ഞാൻ ഏറ്റവും ചരിതാർത്ഥനാകുന്നു. തുഞ്ച നെ കൃതജ്ഞതയോടുകൂടെ സ്മരിക്കാത്ത—അ ദ്ദേഹത്തിന്റെ അമൃതനിഷ്യന്ദികളും അദ്ധ്യാ ത്മചിന്തോദ്ദീപകങ്ങളുമായ ഗാനങ്ങളിൽ പു ളകംകൊള്ളാത്ത—കേരളീയൻ കേരളീയനല്ല. കേരളത്തിൽ ഇന്നു കാണുന്ന സമ്യഗ്ബോധ ത്തിനും സാഹിത്യാഭിരുചിക്കും സാമാന്യ ജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാർഗ്ഗ ദർശി ആ ഗുരുദേവനല്ലാതെ മറ്റാരെന്നു ഞാൻ സധൈര്യം ചോദിക്കുന്നു. തുഞ്ചൻ കേരളീയരുടെ പൊതുസ്വത്താണു്; അവരുടെ പരമോപകർത്താക്കന്മാരുടെ ഗണനയിൽ പ്ര ഥമഗണനീയനാണു്; ആ മഹർഷിവര്യൻ കൊളുത്തിയ അജ്ഞാനദീപം ഇന്നും കൈര ളീക്ഷേത്രത്തിലെ പരിപാവനമായ ഗർഭഗൃഹ ത്തിൽ അക്ഷയമായ തേജസ്സോടുകൂടി അജ്ഞ താവഹമായി പ്രകാശിക്കുന്നു, 'തുഞ്ചൻദിനം' ആഘോഷിക്കുന്ന നിങ്ങൾക്കു സർവ്വമംഗള ങ്ങളും ആത്മാർത്ഥമായി ആശംസിച്ചുകൊ ണ്ടു തൽക്കാലം വിരമിക്കട്ടെ. കേരളീയർ തലമറന്നു് എണ്ണതേക്കുന്നവരല്ലെന്നു സ്വച രിത്രംമൂലം പ്രഖ്യാപനംചെയ്യുന്ന നിങ്ങളെ ഏതു കർത്തവ്യവേദിയാണു് അകമഴിഞ്ഞു അഭിന ന്ദിക്കാത്തതു്?

VI

1947 ഫിബ്രുവരിയിലാണു് അവസാന മായി മഹാകവി ഉള്ളൂരിനെ ഞാൻ കണ്ടതു്. "ഇന്ത്യൻ ഗ്രന്ഥാലയസംഘ"ത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ ശ്രീ. എസ്. ആർ. രങ്കനാ ഥനും മഹാകവി വള്ളത്തോളിനെ 1926

ഹൈബ്രവരിയിൽ ചെറുതുരുത്തിയിൽവച്ചു ഞാൻപരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തിരുന്നു. കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടപ്രതിനിധിയായ മറ്റൊരു മഹാകവിയേയും പരിചയപ്പെടുത്തണമെന്നുള്ള എന്റെ ആഗ്രഹം 1947ൽ-രാമായണത്തിൽ ദക്ഷിണകേരളത്തിൽ സഞ്ചരിച്ച പ്രദേശം എനിക്കു സാധിച്ചു. തൈക്കാട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസതിയായ ശാരദാനികേതനത്തിൽ അന്നു ഞാൻ ചെന്നപ്പോൾ കണ്ട കാഴ്ച ഒരിക്കലും മറക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല. ഏതൊരു കൈരളീക്ഷേത്രത്തേയും അത്യന്തം വേദനിപ്പിക്കുകയും അഭിമാനം കൊള്ളിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായിരുന്നു ആ രംഗം. വാതരോഗത്തിന്റെ ശല്യം ക്രമത്തിലധികം വർദ്ധിക്കുകയാൽ മിക്കവാറും അവശമായിരുന്ന, ഒരു കാലിന്മേൽ മുഴുവനും കൂളക്കു തൈലം പുരട്ടിയിരിക്കുന്നു; ശരീരംതന്നെ ക്ഷീണിച്ചും കഴിഞ്ഞു. എങ്കിലും മുറവിടാതെ പുസ്തകങ്ങളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും നീട്ടിവെച്ചു ഭാഷാസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിനു കുറിപ്പുകളെടുത്തും ഇടക്കിടെ എഴുതിയും ഒരോനിമിഷവും കൈരളീജനം ഏകാഗ്രമായി നടത്തിവരുന്നു. അതുപോലുള്ള പാണ്ഡിത്യവും കവിതാവൃത്തിയും നിരന്തരപ്രയത്നവും എന്നിനി നമുക്കു ഒന്നിച്ചു കാണുവാൻ സാധിക്കും? നൂറാണ്ടുകൾ കൂടുമ്പോഴെങ്കിലും അത്തരം വീരപുത്രന്മാരുടെ അമ്മയാകുന്ന കൈരളി തികച്ചും അനുഗ്രഹീതതന്നെയാണ്.

1947 മേയ് മാസത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചു കൂടിയ സാഹിത്യപരിഷത്തിൽനിന്നു മഹാകവിയുടെ എഴുപതാം ജന്മദിനത്തിൽ ഒരനുമോദന സന്ദേശം അയക്കുവാൻ ഞങ്ങൾ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. അതൊന്നു മാത്രമാണ് ആ സമ്മേളനംചെയ്ത ഉപകാരപ്രദമായ ഏകകൃത്യം എന്നുകൂടി ഒരു പ്രമുഖപത്രം ആയിടെ പ്രസ്താവിച്ചതു് അത്ഥഗർഭമാണ്. 'കേരളഗ്രന്ഥശാലാസംഘ'ത്തിന്റെ ഉത്സാഹപ്രകാരം ശ്രീമാൻ. പി. വി. കൃഷ്ണവാരിയർ എഴുപതുവയസ്സു തികഞ്ഞ സന്ദർഭത്തിൽ 1947-ജൂൺ 3-നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളും ഒരു ഉപഹാരഗ്രന്ഥം സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ഇതു സംബന്ധിച്ച ഒരെഴുത്താണ് മഹാകവിയിൽനിന്നു് എനിക്കു അവസാനമായി ലഭിച്ചതു്. ദീനശയ്യയിൽനിന്നു് അദ്ദേഹം അയച്ചിരുന്ന ലേഖനം എത്തിച്ചേരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഉപഹാരഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അച്ചടി കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം അടുത്താഴ്ചയിലെ (ജൂൺ 15) 'മാതൃഭൂമി' ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ അതു പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുകയുണ്ടായി.

VII

അടുത്ത കാലത്തു പുറപ്പെട്ട സ്നേഹശൂന്യമായ വിമർശനങ്ങളും ആക്ഷേപങ്ങളും മൂലധനമായ ഉള്ളൂരിനെ അത്യധികം വേദനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷാചരിത്രനിർമ്മാണംകൊണ്ടും സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റെ പോഷണംകൊണ്ടും മാത്രം ആ മഹാൻ അനശ്വരമായ യശസ്സു് ആർജ്ജിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഗവേഷണം, പ്രസാധനം, വിമർശനം, കാവ്യനിർമ്മാണം എന്നീ പന്ഥാവുകളിലും ആ വന്ദ്യാത്മാവിന്റെ സ്ഥാനം സമുന്നതമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചതുർഭാഷാവൈദഗ്ധ്യവും ഉലോകം ഉല്ലേമായ ഒരു സിദ്ധിയാണ്. അങ്ങിനെ സജീവിതം സാഹിത്യസേവയ്ക്കായി സമർപ്പിച്ച ഒരു ഭാഷാഭിമാനിയെ അവസാനകാലത്തു് അനാവശ്യമായി വേദനിപ്പിക്കാതിരിക്കാനുള്ള വിവേകമെങ്കിലും നമ്മളിൽ ചിലർക്കില്ലാതെപോയതു് കേരളത്തിന്റെ നിർഭാഗ്യംതന്നെയാണ്. എങ്കിലും നിഷ്പക്ഷബുദ്ധികളായ സരസചരിതാസന്തതികൾക്കു് ആ മഹാന്റെ പാവനസ്മരണ എന്നെന്നും ഒരു പ്രചോദനമായിരിക്കുമെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

ആ വ്യക്തിപ്രഭാവം

— ചെന്നിത്തല കൃഷ്ണയ്യർ

ഒരാൾ ജീവിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അയാളുടെ മഹത്വം ലോകം ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ആ മഹാത്മാവു യശശ്ശരീരനായതിന്റെ ശേഷമാണ് അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി ലോകം വേണ്ടതുപോലെ അറിയുകയും, ആ മഹനീയവ്യക്തിയുടെ വേർപാടിൽ നിർവ്യാജം ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതു്. ഈ തത്ത്വം മഹാകവി ഉള്ളൂരിനെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പരമാർത്ഥമാണ്. സാഹിത്യാരാമത്തിൽ സച്ഛന്ദം കളകൂജനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആ കവികോകിലം കാലയവനികയ്ക്കുള്ളിൽ തിരോധാനം ചെയ്തു! സരസ്വതീക്ഷേത്രത്തിൽ അമ്മാളനമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്ന ആ മംഗളദീപം പൊലിഞ്ഞുപോയി! കൈരളിയെ ഇത്ര ആത്മാർത്ഥമായും അനന്യസ്നേഹമായും സേവിക്കാൻ ഇനി ആരുണ്ടു്? ആഷ്സംസ്കാരത്തിന്റെ പുണ്യപ്രവാഹം ഇനി എവിടെ കാണാൻകഴിയും? നവോത്ഥായികർക്കു ശരിയായ പ്രോദനവും പ്രോത്സാഹനവും മാർഗ്ഗദർശനവും ഇനി ആരുനല്കും? ആ പാണ്ഡിത്യം, ആ കവിതാപ്രപഞ്ചം, ആ ജ്ഞാനതൃഷ്ണ, ആ ഗവേഷണശീലം, ആ വാഗ്മിതാപ്രഭാവം, ആ പ്രതിഭാവിലാസം, ആ കർമ്മോന്മുഖത, ആ ആസ്തിക്യം, ആ സൗജന്യം, ആ ദാക്ഷിണ്യം—ഇതെല്ലാം ഇനി ആരിൽ ദർശിച്ചു നമുക്കു സമാശ്വസിക്കുവാൻ കഴിയും?

ഉള്ളൂരിനെപ്പോലെ പരിശ്രമശീലനായ ഒരു വ്യക്തി ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയണം. "പ്രയത്നത്തിനുള്ള വിശ്രമം മരണമാണെ"ന്നു് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. കൈരളീസപര്യയായിരുന്ന ആ സരസ്വതീദാസന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും എഴുതുകയോ, വായിക്കുകയോ ചെയ്യാതെ നിർവ്യാപാരനായിരിക്കുന്നതു കാണാൻ പ്രയാസമുണ്ടു്. അവിരതമായ വായനമൂലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്ഞാനം സമഗ്രവും സർവതോമുഖവുമായിത്തീർന്നിരുന്നു. ഈ ലേഖകൻ ആ സാഹിത്യാരാധകനെ കാണാൻ പോയ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം അദ്ദേഹം ഏതെങ്കിലും ഗ്രന്ഥം വായിക്കുകയും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു് ഒരു ചെറിയ പെൻസിൽകൊണ്ടു ചിലതെല്ലാം കുറിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടിട്ടുള്ളതു്. ഒരിക്കൽ ഒരു സാഹിത്യമിത്രം കന്യാകുമാരിയിൽ വച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻ ചെന്നപ്പോൾ രാത്രി ഒരുമണി സമയത്തു് അദ്ദേഹം മഹാഭാരതം മൂലം വായിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി കണ്ടുവത്രെ. വിശ്രമരഹിതമായ ഈ സാഹിത്യവ്യവസായം അദ്ദേഹത്തിന്റെ

മസ്തിഷ്കത്തെ കഠിനമായി ബാധിച്ചു. മസ്തിഷ്കത്തിനു നേരിട്ട ഈ ദൌർബല്യമാണ് ഒടുവിൽ മരണത്തിനു നിദാനമായിത്തീർന്നത്.

മലയാളം, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ് എന്നീ നാലുഭാഷകളിലും മഹാകവിക്ക് അപാരമായ പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്നു. തന്നിമിത്തം അദ്ദേഹത്തെ ചതുർഭാഷാപണ്ഡിതൻ എന്നു വിളിച്ചുവന്നു. പ്രസ്തുത ഭാഷകളിലെ പ്രധാന പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം അദ്ദേഹം അവധാനപൂർവം വായിച്ചിട്ടുണ്ട്; പഠിച്ചിട്ടുണ്ട്; അവയെപ്പറ്റി ചിന്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കന്നടം, തെലുങ്ക് ഈ ഭാഷകളിലും അദ്ദേഹത്തിനു വൈദുഷ്യമുണ്ടായിരുന്നു. തൈലിംഗകവികളെ സംബന്ധിച്ച പല സംശയങ്ങളും അദ്ദേഹം എനിക്കു നിവാരണം ചെയ്തു തന്നിട്ടുണ്ട്. സംഗീതശാസ്ത്രത്തിലും അദ്ദേഹത്തിന് അവഗാഢമായ അറിവുസിദ്ധിച്ചിരിരുന്നു. പ്രസിദ്ധന്മാരായ പല സംഗീതശാസ്ത്രഗ്രന്ഥകാരന്മാരുടേയും ജീവിതകാലങ്ങളും വംശപരമ്പരകളും കൃതികളും മറ്റും അദ്ദേഹത്തിനു ഹൃദിസ്ഥമായിരുന്നു.

ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിമുദ്ര സ്പഷ്ടമായി കാണാം. ഉല്ലേഖകല്ലോലിതമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത. അതിനുള്ള ആത്മവീര്യം ഒന്നു വേറെതന്നെ. ആഷ്ധമ്മങ്ങളുടെ മഹിമാതിരേകത്തെ ഉദ്ഗാനം ചെയ്യുന്നവയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മിക്ക കൃതികളും. അചുംബിതങ്ങളായ ആശയങ്ങളും അപൂർവങ്ങളായ പദപ്രയോഗങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ സുലഭമാണ്. ഉന്മേഷദായകർക്ക് അവ ഉരവഗാഹങ്ങളായിത്തോന്നാം. നല്ല വ്യുൽപത്തിയും രസികതയും പ്രതിഭോശക്തിയുമുള്ള നിർമ്മത്സരന്മാരായ സഹൃദയന്മാരാണ് വിമർശ്യഗ്രന്ഥങ്ങളായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ വായിക്കുന്നതിന് ഉത്തമാധികാരികൾ. "പ്രാജ്ഞമന്യമനാ ഹഠേന പഠിതീ മാസ്മിൻ ഖലഃ ഖേലതു" എന്നു ശ്രീഹർഷമഹാകവി നൈഷധീയചരിതത്തെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഉള്ളൂരിന്റെ കൃതികളിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റിയും പറയാവുന്നതാണ്.

"ഗൗരീശങ്കര ശീരോബിന്ദുസ്ഥം ഗുഢ്രോത്തംസം
പാരാവാരാധോബിന്ദുപതിതം ത്വദ്വപോയം."

എന്നും,

"നമസ്തേ ദേവി! ചൂണ്ണി! നമസ്തേ കല്യാണിനി!
നമസ്തേ സഹ്യാചല മാതഃ ങ്കമദേവേണി!
ജയിക്കു ശൈവാലിനീലാലാടീലലന്തികേ!
ജയിക്കു മോക്ഷലക്ഷ്മീ ജയവൈ ജയന്തികേ!"

എന്നും മറ്റും എഴുതിയ ആ കവിമൂർദ്ധന്യൻ തന്നെയാണ്,

"അടുത്തുപാതിരാവടച്ച വാതിൽ ഞാൻ
കെടുത്തുറാന്തൽ പോയ്കിടന്ന മെത്തയിൽ
പുകച്ചൽ വീണ്ടുമെൻ തലയ്ക്കുവായ്ക്കുന്ന
പകൃച്ചനില്ക്കുന്ന ഗോവതി സ്പൂ."

എന്നും മറ്റുമെഴുതീട്ടുള്ളതു് എന്നാലുള്ള സംഗതിയും ഇവിടെ വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല.

പദ്യവും ഗദ്യവും ഒന്നുപോലെ സരസമായി എഴുതാൻ കഴിവുള്ള കേരളീയകവികളുടെ എണ്ണം അങ്ഗുലീപരിമിതമാണ്. എന്നാൽ മഹാകവീക്കാകട്ടെ ഗദ്യരചനയിലും പദ്യരചനയിലും തുല്യമായ നൈപുണ്യം

കാണാനുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗദ്യശൈലി അകൃത്രിമരമണീയമാണ്. ഉള്ളൂരിന്റെ ചില ഗദ്യങ്ങളെ ഗദ്യകവിതകളെന്നുവേണം പറയാൻ. അതുയ്ക്ക് ഏതോ അവാച്യമായ ഒരു ആസ്വാദ്യത അവയ്ക്കുണ്ട്. വിഷയോചിതമായ പ്രൗഢിയും പ്രഭാവവും ഗാംഭീര്യവും തികഞ്ഞവയാണ് അവ. ഉജ്ജ്വലങ്ങളായ പദങ്ങളുടെ സന്നിവേശംകൊണ്ടും വാക്യങ്ങളുടെ പ്രൗഢതകൊണ്ടും ശിഖരപദ്ധതികളുയർത്തി ഗംഭീരനായി നില്ക്കുന്ന പർവതേന്ദ്രന്റെ സാദൃശ്യം ഉള്ളൂരിന്റെ ഗദ്യപ്രബന്ധങ്ങൾ വഹിക്കുന്നുവെന്നും, സാധാരണക്കാർക്ക് അനഭിഗമ്യം ആയ പ്രഭാവം അവയ്ക്കുണ്ടെന്നും കവിതിലകൻ വടക്കുംകൂർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു് വസ്തുസ്ഥിതികഥനം മാത്രമാകുന്നു.

ഗദ്യത്തിന്റെ പ്രഭാവവും ഗാംഭീര്യവും ഉദാത്തമായി പ്രകാശിക്കുന്നതു് ഉള്ളൂരിന്റെ വാദപ്രതിവാദാത്മകങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളിലാണ്. വടക്കുംകൂർ പറയുന്നതുപോലെ 'യുക്തിപ്രമാണാനുമാനാദിവഷ്ംകൊണ്ട് അദ്ദേഹമായ ഒരു വാദഗ്രന്ഥം ചുറ്റുംകെട്ടി പ്രതിപക്ഷിയെ അതിൽ അകപ്പെടുത്തി ഒരു വശത്തേയ്ക്കും അനങ്ങാൻ പാടില്ലാതാക്കിത്തീർത്തു് അടിയറവെയ്ക്കാതെ ഉള്ളൂർ പിന്നോട്ടുമാറുകയില്ല.' വിഷയപരിശോധനയിലുള്ള നിഷ്കർഷമാണ് ഇതിനുഹേതു. തന്റെ സിദ്ധാന്തം നിർമ്മൂലമാണെന്നു കണ്ടാൽ അദ്ദേഹം അതു സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്യും.

ഉള്ളൂർ അപ്രതിമനായ ഒരു വാഗ്മിയായിരുന്നു. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഒന്നുപോലെ സരസമായും സാരഗർഭമായും അനർഗ്ഗളമായും സംസാരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ സാമർത്ഥ്യമുള്ളവർ ചുരുക്കമാണ്. യാതൊരു ആശയവുമില്ലാതെ ശബ്ദംകൊണ്ട് ഇന്ദ്രജാലവിദ്യകാണിക്കാൻ ഉള്ളൂരിന് അറിഞ്ഞുകൂടാ. ആശയാവിഷ്കരണത്തിനു പറ്റിയതു ലഭിക്കാതെ പരുങ്ങുന്ന സന്ദർഭമായം ഉള്ളൂർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. അദ്ദേഹം പ്രസംഗിക്കാനാരംഭിക്കുമ്പോൾ സന്ദർഭാനുഗുണങ്ങളായ പദപരമ്പരകൾ ഗംഗാപ്രവാഹംപോലെ നാവിൽ ഉദയം ചെയ്തുകൊള്ളും. അവസരോചിതങ്ങളായ പദ്യങ്ങളും അഹമഹമികയാ രസനാഗ്രത്തിൽ തിക്കിത്തിരക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രസംഗങ്ങൾ കുറിച്ചെടുത്താൽ യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്താതെതന്നെ പ്രസിദ്ധീകരണയോഗ്യമായിരിക്കും. വൈക്കം ഭാഷാപോഷിണിസഭയിൽ വച്ചു മഹാകവിചെയ്ത പ്രസംഗം കേട്ട വിസ്മയാനന്ദപരവശരായിത്തീർന്ന പലരും അദ്ദേഹം അനന്താംശഭൂതനാണെന്നും ഗീഷ്പതിയുടെ അവതാരമാണെന്നും പ്രസ്താവിച്ചതായി അന്നത്തെ ഭാഷാപോഷിണീമാസികയിൽ രേഖപ്പെടുത്തീട്ടുണ്ട്. ഓരോ അവസരങ്ങളിൽ അദ്ധ്യക്ഷന്റേയും ഉൽഘാടകന്റേയും പ്രസംഗകർത്താവിന്റേയും നിലയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസംഗങ്ങൾ ഭാഷയ്ക്ക് അനഘരത്നങ്ങളായ നേട്ടങ്ങളാണ്. സാഹിത്യപരിഷത്സമ്മേളനം സംബന്ധിച്ച് നിലമ്പൂർ, കോഴിക്കോട്, തലശ്ശേരി, കോട്ടയ്ക്കൽ എ

ന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽവെച്ചു മഹാകവി ചെയ്ത പ്രസംഗങ്ങളും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ സ്മരണീയങ്ങളത്രെ.

തന്റെ സമയം മുഴുവൻ സാഹിത്യത്തിനുവേണ്ടിയാണു് സ്മാർത്തപുരുഷൻ ചെലവാക്കിവന്നതു്. സാഹിത്യകാരന്മാരെക്കൊണ്ടു നൂതനഗ്രന്ഥങ്ങളും നിർമ്മിപ്പിക്കുന്നതിനും, യുവസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ കൃതികളും സശ്രദ്ധം പരിശോധിച്ചു് അവക്കുവേണ്ട ഉപദേശങ്ങളും നല്കുന്നതിനും, മാസികകൾക്കും മറ്റും പ്രൗഢങ്ങളായ ലേഖനങ്ങളും എഴുതിക്കൊടുക്കുന്നതിനും, പലരുടേയും അപേക്ഷയും ആവശ്യവും അനുസരിച്ചു് പല സ്ഥലങ്ങളിലും പോയി അദ്ധ്യക്ഷന്റേയും മറ്റും നിലയിൽ തന്റെ കൃത്യങ്ങളും ശരിയായി നിർവഹിക്കുന്നതിനും, തനിക്കു ദിവസംതോറും ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കത്തുകൾക്കും മറ്റും യഥാകാലം മറുപടി അയയ്ക്കുന്നതിനും, പലരുടേയും സാഹിത്യവിഷയങ്ങളായ സന്ദേഹങ്ങളും നിവാരണം ചെയ്യുന്നതിനും അദ്ദേഹം ചെലവാക്കിയിരുന്ന സമയം ഒട്ടും നിസ്സാരമല്ല. ബാക്കിയുള്ള സമയം വിശ്രമത്തിനായിട്ടോ, വിനോദത്തിനായിട്ടോ വിനിയോഗിച്ചിട്ടില്ല. നേരേമറിച്ചു്, കൃതികൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനും, മലയാളം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ്, സംസ്കൃതം എന്നീ ഭാഷകളിലുള്ള വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥങ്ങളും, പത്രങ്ങളും, മാസികകളും മുതലായവയും വായിക്കുന്നതിനും ഉപയോഗിച്ചുവന്നു.

നാലുവ്യാഴവട്ടക്കാലം മഹാകവി ഭാഷാദേവിയെ നിരന്തരമായി ഉപാസിച്ചു. നടക്കുമ്പോഴും ഇരിക്കുമ്പോഴും കിടക്കുമ്പോഴും കുളിക്കുമ്പോഴും ഭക്ഷണം കഴിക്കുമ്പോഴും എല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു കൈരളിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത തന്നെ. അദ്ദേഹം പറയുന്നതുപോലെ, ബാല്യത്തിൽത്തന്നെ ഭാഷാപോഷണൗത്സുക്യമെന്നു പറഞ്ഞാൽ പോരാ, ഭാഷാപോഷണവൈയഗ്ര്യമെന്നു പറഞ്ഞാലും പോരാ, ഭാഷാപോഷണാഗ്രഹഭ്രാന്തതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ ബാധിച്ചിരുന്നു.

ഒരു ഗവേഷകൻ എന്ന നിലയിൽ മഹാകവിക്കു് അന്യാദൃശമായ ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളതു്. നാലു വ്യാഴവട്ടക്കാലം അദ്ദേഹം കൈരളീക്ഷേത്രത്തിൽ സഫലവും നിപുണവും ആയ ഗവേഷണം നടത്തി. അജ്ഞാതങ്ങളായിക്കിടക്കുന്ന പ്രാചീന ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പ്രകാശനം അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു വ്യവസായമാണു്. 'ചിതലിനു മുതലും പാറ്റയ്ക്കു തീറ്റയുമായി'ത്തീരത്തക്കവണ്ണം ചില പഴയ പെട്ടികളിൽ ആസന്നമൃത്യുക്കളായി കഴിഞ്ഞുകൂടിയ പല കേരളീയ പണ്ഡിതകവികളുടേയും രസനിർഭരങ്ങളായ 'വാങ്മയങ്ങൾ' അദ്ദേഹം വെളിക്കെടുത്തു പൊടിതട്ടി മഷിയിട്ടു കണ്ണുകളഞ്ഞു വായിച്ചുനോക്കി പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സാഹിത്യചരിത്രം, ദേശചരിത്രം, ഗ്രന്ഥകാരചരിത്രം മുതലായവയും ഉള്ളൂരിന്റെ ഗവേഷണപരിധിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

ഒരു ദേശത്തേയോ, ഒരു ഗ്രന്ഥകാരനേയോ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ മാത്രം ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഉള്ളൂർ തൃപ്തിപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ആനുഷംഗികമായി എന്തെല്ലാം ലഭിക്കാൻ കഴിയുമോ

അതെല്ലാം ലഭിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിന് അലംഭാവമുള്ളൂ. എവിടെ സഞ്ചരിക്കുമ്പോഴും ഗവേഷണപരമായി ലഭിക്കുന്ന സങ്കീർണ്ണതികം കുറിക്കുന്നതിന് ഒന്നിലധികം ബുക്കുകൾ കൈവശമുണ്ടായിരിക്കും. ഇങ്ങനെ കുറിച്ചിട്ടുള്ള അനവധി ബുക്കുകൾ അദ്ദേഹം സൂക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പഴയ താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങളോ, രേഖകളോ ശേഖരിക്കാൻ പോയാൽ ഉള്ളൂരിന് ഉറക്കമില്ല, ഉറക്കവുമില്ല; ഒരേ ഒരു ഇരിപ്പുതന്നെ. ഒരിക്കൽ ഒരിടിക്കിൽ ചെന്ന് അത്താഴമൂണുകഴിഞ്ഞ് ഉള്ളൂർ ഗ്രന്ഥപരിശോധനയ്ക്ക് ആരംഭിച്ചു എന്നും, കുറെക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൂട്ടുകാരൻ ഉറങ്ങിയെങ്കിലും ഉള്ളൂർ പ്രഭാതമാകുന്നതുവരെ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നുവെന്നും, നേരം പുലർന്നപ്പോൾ "ഇനി പോകാം" എന്നു പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം കൂട്ടുകാരനെ ഉണർത്തുകയുണ്ടായെന്നും പത്രത്തിൽ എവിടെയോ വായിച്ചതായി ഓർക്കുന്നു.

1110 മേടത്തിൽ തലശ്ശേരിയിൽവച്ചു നടന്ന സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്സമ്മേളനത്തിനു പോയപ്പോൾ മഹാകവി ചിറയ്ക്കൽ കോവിലകത്തു മൂന്നാഴിവസം താമസിക്കുകയും, അതിനിടയ്ക്കു കോവിലകത്തെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിലെ രണ്ടായിരത്തിൽപരം താളിയോലഗ്രന്ഥങ്ങൾ പരിശോധിച്ച് ആവശ്യമുള്ള വിവരങ്ങൾ കുറിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്തതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ള വിവരങ്ങളെല്ലാം ഭാഷാചമ്പുക്കൾ, സാഹിത്യചരിത്രം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിക്കുന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തെ അത്യധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

സർവ്വഥാ ശ്ലാഘനീയമായ ശീലഗുണമാണ് ഉള്ളൂരിനുണ്ടായിരുന്നത്. 'ലഘുജീവിതവും ഉൽകൃഷ്ട ചിന്തയും' എന്നുള്ളതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാവാക്യം. ഐശ്വര്യസമ്പൂർണ്ണമായ സദാചാരങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും ഏറ്റവും ലളിതവും ആഡംബരരഹിതവുമായ ഒരു പാവനജീവിതമാണ് അദ്ദേഹം നയിച്ചത്. പ്രാപഞ്ചിക സുഖങ്ങളുടെ നശ്വരതയെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വാർത്ഥത്തെ ത്യജിച്ചും അദ്ദേഹം പരന്മാർക്കുവേണ്ടി പ്രവർത്തിച്ചുവന്നു. തന്നെയും തന്റെ കൃതികളേയും സംബന്ധിച്ച് ആക്ഷേപശരങ്ങൾ വർഷിച്ചിട്ടുള്ളവരോടുപോലും അദ്ദേഹത്തിന് അമർഷമോ, വിദ്വേഷമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പരദോഷം കാണുന്നതിൽ അദ്ദേഹം വിമുഖനായിരുന്നു. താൻ ഒരു പണ്ഡിതനാണെന്നോ കവിയാണെന്നോ ഉള്ള വിചാരം അദ്ദേഹത്തെ ലേശംപോലും സ്പർശിച്ചിരുന്നില്ല. എന്തൊരു വിനയമാണ്, എന്തൊരു കൃത്യനിഷ്ഠയാണ്, എന്തൊരു ത്യാഗശീലമാണ് ആ മഹാപുരുഷനുണ്ടിരുന്നത്!

മഹാകവി ഒരു കർമ്മയോഗിയായിരുന്നു. കർമ്മമാഹാത്മ്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ദൃഢമായി വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അനവരതം ധർമ്മബോധത്തോടുകൂടി കർമ്മം ചെയ്യാനുള്ള ഒരു ആഹ്വാനമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖണ്ഡകൃതികളിൽ മുഖ്യമാ

യി കേൾക്കുന്നു. ഭാരതീയാദർശത്തിൽ അവയിൽ പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം. ആ ഷ്സംസ്കാരത്തിന്റെ നീരുറവയാണ് അവ. ചുറ്റുമുള്ള പരിവർത്തനങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തെ തുടരേണപോലും ചലിപ്പിച്ചില്ല. ചില പുരോഭാഗികരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ പഴിച്ചു; മറ്റു ചിലർ ആ മഹാത്മാവിന്റെനേക്ക് ആക്ഷേപശരങ്ങൾ വർഷിച്ചു. ധീരാഗ്രണിയും വിശാലഹൃദയനും ആയ അദ്ദേഹമുണ്ടോ അതെല്ലാം ഗണ്യമാക്കുന്നു! സ്വമതത്തിൽ അടിയുറച്ച വിശ്വാസത്തോടുകൂടി ആ കർമ്മധീരൻ തന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തെ തുടരുകതന്നെചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രയത്നഫലം ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ലോകം അറിഞ്ഞു വിലമതിക്കാതിരിക്കയില്ല; നിശ്ചയം!

കൈരളീകൈങ്കര്യമായിരുന്നു ഉള്ളൂരിന്റെ മുഖ്യലക്ഷ്യമെന്നു മുൻപു സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലൊ. പതിനൊന്നാംവയസ്സുമുതൽ എഴുപത്തിരണ്ടാമത്തെ വയസ്സുവരെ അദ്ദേഹം ഭാഷാദേവിയെ ഉപാസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ കൈരളിയെ ഇത്രമാത്രം ബഹുമുഖമായും കായ്ക്ഷമമായും സേവിച്ച പുരുഷന്മാർ വേറെയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഏതൽകാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യാചാര്യനായ കേരളകാളിദാസൻ തിരുമനസ്സിലേക്കു തികച്ചും അഭിമാനം കൊള്ളാവുന്ന ഒരു അന്തേവാസിതന്നെയായിരുന്ന ആ പണ്ഡിതവര്യൻ. മഹാകവിയുടെ സാഹിത്യസേവനം സജീവവും സഫലവും, വിശാലവും വിശ്വതോമുഖവും ആയിരുന്നു. ആഷ്സംസ്കാരസുരഭിലങ്ങളായ അനേകം വിശിഷ്ടകൃതികൾ ആ സാഹിത്യനായകൻ കൈരളിക്കു സമർപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ആ കൈരളീഭക്തൻ കൃതാർത്ഥനായി മൺമറഞ്ഞു. പരാശക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ!

"ഈശ്വരൻ തന്റെ പ്രസാദത്തെ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളതു് കവികളെ അതിന്റെ അസ്ഥിവാരമാക്കിയിട്ടാണ്"

—അറേബ്യൻ ആപ്തവചനം.

THE

WEST COAST ELECTROPLATING Co. Ltd.,

52. CHITTUR ROAD,

ERNAKULAM.

പൊതുജനസേവനംകൊണ്ട് എല്ലാവരുടേയും സന്തുഷ്ടിയും സംതൃപ്തിയും സമ്പാദിച്ച് അഭിവൃദ്ധിനേടിവരുന്ന ഞങ്ങളുടെ ഈ വ്യവസായ ശാലയിൽ നിക്കൽ, ക്രോമിയം, വെള്ളി, സ്വർണ്ണം മുതലായ എലക്ട്രോപ്ലേറ്റിങ്ങ് പണികൾ നവീനശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നു.

സൈക്കിൾസാമഗ്രികൾ, മോട്ടോർക്കാറിന്റെ സാമാനങ്ങൾ തുടങ്ങി ഏതു ലോഹം കൊണ്ടും ചെയ്യപ്പെട്ട സാമാനങ്ങളേയും പ്ലെയിറ്റിങ്ങ് ചെയ്ത പുതിയതാക്കാം. സ്വർണ്ണം, വെള്ളി മുതലായ ലോഹങ്ങളുടെ വിലയെ അപേക്ഷിച്ചു മുറുക്കിയ ചീലവുമാത്രം!

വില്പനയ്ക്ക് എപ്പോഴും തയ്യാർ.

എതുയും പുതിയരീതിയിൽ ഞങ്ങളുടെ വ്യവസായശാലയിൽതന്നെ ഓട്ട്, പിച്ചള മുതലായ ലോഹങ്ങളിൽചെയ്ത സാമഗ്രികൾ പ്ലെയിറ്റ് ചെയ്തുതരുന്നു.

കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾക്ക് കമ്പനിയോട് നേരിട്ടപേക്ഷിക്കുക.

നളന്ദ *

—ഇ. രാഘവവാര്യർ എം. എ

"വിജ്ഞാനത്തിന്റെ ഉറവ്"; മാഹാത്മ്യം തികഞ്ഞ നളന്ദ"—ഇങ്ങനെയാണു തിബത്തിലെ ബുദ്ധമതചരിത്രകാരനായ ലാമാ താരാനാഥ് നളന്ദയെ വാഴ്ത്തുന്നതു്.

എ. ഡി. 7-ാം ശതാബ്ദംമുതൽ 12-ാം ശതകംവരെ നളന്ദ സർവ്വകലാശാലയുടെ സുവർണ്ണകാലമായിരുന്നു. ഈ കാലത്തു മൊത്തത്തിൽ പതിനായിരത്തിൽ കുറയാതെ ആളുകൾ അവിടെ പാഠ്യക്കാരായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ഇരുനൂറു ഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും നീക്കിവച്ചിരുന്ന ആദായംകൊണ്ടാണു് അതിന്റെ ഭരണം അന്നു നടത്തിപ്പോന്നിരുന്നതു്. ഓരോ തലമുറകളിലായി പല രാജാക്കന്മാരും, വണിഗപ്രമുഖരും കലാലയത്തിനു സംഭാവനചെയ്തിട്ടുള്ളവയാണു് ഈ ഗ്രാമങ്ങൾ. ആശ്രമവാസികളിൽ ആയിരത്തോളം വിദ്യാർത്ഥികളാണു്. മാനവവിജ്ഞാനത്തിന്റെ വിവിധവിഭാഗങ്ങൾ നന്നായി പഠിക്കുകയും പ്രകാശിപ്പിക്കുകയുമാണു് അവരുടെ പ്രധാനകൃത്യം. മതപരവും ലൗകികവുമായ നാനാവിഷയങ്ങളും, ബൗദ്ധവും ഹൈന്ദവവുമായ വ്യാകരണം, ഔഷധം, നിയമം, കല മുതലായവയും പാഠ്യവിഷയത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടു. കലാലയത്തിലെ പ്രധാനവിഹാരത്തിനു് ആറുപാശ്ചാത്യമന്ദിരങ്ങളുണ്ടു്. ഓരോകാലത്തു ഓരോരാജാക്കന്മാർ പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ളതാണു് അവ ഓരോന്നും. ഇതുകൂടാതെ വിദ്യാഭ്യാസംപൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു ദൂരദേശങ്ങളിൽനിന്നും വന്നുചേരുന്ന വിദ്യാർത്ഥികളുടെ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി-ഓക്സ്ഫോർഡ്, കേംബ്രിഡ്ജ് മുതലായ പാശ്ചാത്യകലാലയങ്ങളിലുള്ളപോലെ, അതാതു രാജ്യത്തെ രാജാക്കന്മാർ പണിചെയ്യിച്ചിട്ടുള്ള വളരെ വിഹാരങ്ങളും ഇവിടെയുണ്ടു്. മദ്ധ്യേഷ്യാപ്രദേശങ്ങളും, പൗരസ്ത്യദേശങ്ങളും, തെക്കുകിഴക്കൻ വിദേശങ്ങളും—ഇവിടെയെല്ലാം നളന്ദയുടെ സാംസ്കാരികമായ സ്വാധീനശക്തി പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ഈ കലാശാലയും ഇതിന്റെ പ്രശസ്തങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങളും അറിയുവാൻ സഹായിക്കുന്നതിനു ഭാരതത്തിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന ലക്ഷ്യങ്ങളേക്കാൾ ഒട്ടും കുറവല്ല, തിബത്തിൽനിന്നും ചീനയിൽനിന്നും ഉള്ള തെളിവുകൾ.

'നളന്ദ' എന്ന പദത്തിന്റെ നിഷ്പത്തി ഒന്നിലധികം തരത്തിൽ പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ബീഹാറിൽ, വടഗ്രാമത്തിനടുത്തു 'ലന്ദൻ' എന്ന ഒരു 'നാഗൻ' പാർത്തിരുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ സ്മാരകമാണു് 'നാലന്ദ' എന്ന ഐതിഹ്യത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരുണ്ടു്. കൂടുതൽ കൗതുകാവഹമാണു ശബ്ദനിഷ്പത്തിയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിച്ചെയ്തിരിക്കുന്ന വിവരണം. ന+അലം+ദാ— വേണ്ടത്ര ദാനം ഇല്ലാത്തതു്— കലാശാലയുടെ വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ആവശ്യങ്ങൾക്കു് എത്രതന്നെ ദാനം (സംഭാവന) ചെയ്താലും മതിയാവുന്നതല്ല; പ്രതിഫലമായി ആ സ്ഥാപനം സമുദായത്തിനു ദാനംചെയ്യുന്ന ഗുണങ്ങൾ എത്രയെന്നില്ല. ഇതാണു് നളന്ദ എന്ന പദം സൂചിപ്പിക്കുന്നതു്. ബുദ്ധന്റെ ജീവിതത്തിലോ പഴമ്പുരാണങ്ങളിലോ നളന്ദയ്ക്കു വലിയ പങ്കുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഭാരതത്തെക്കുറിച്ചു രേഖപ്പെടുത്തിയ ആദ്യത്തെ വൈദേശികയാത്രികൻ ചൈനായായ ഫാഹിയൻ ആണല്ലൊ. ആ

* പ്രൊഫസർ നീലകണ്ഠശാസ്ത്രി ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരുപന്യാസത്തിൽനിന്നു്.

രേഖകളിൽതന്നെ നളന്ദയെപ്പറ്റിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടോ എന്നു തീച്ചയില്ല. ഒന്നു തീച്ചയാണ്. പ്രയോജനവും പ്രശസ്തിയും പരത്തുന്ന പദവിയിൽ നളന്ദ, അഞ്ചാം ശതാബ്ദത്തോടുകൂടി, എത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

മേൽപറഞ്ഞ വടഗ്രാമവും, അതിന്റെ പരിസരത്തിലുള്ള കുന്നുകളും സ്മാരകങ്ങളും 19-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ ആ സ്ഥലം സന്ദർശിക്കുവാൻ വന്ന ബി. ഹാമിൽട്ടൺ എന്ന ഗവേഷകന്റെ ശ്രദ്ധയെ ആകഷിക്കയുണ്ടായി. എന്നാൽ പരിശ്രമശാലിയായ കണ്ണിംങ്ഹാം ആണ് ആ ജീർണ്ണാവശിഷ്ടങ്ങളും നളന്ദയുടേതാണെന്നു—ഹ്യൂൻട്സാങ്ങിന്റെ വിവരണത്തെ ആസ്പദമാക്കി 1862 ൽ ആദ്യമായി ഊഹിച്ചു പ്രഖ്യാപനം ചെയ്തത്. പക്ഷെ 1915വരെക്കും ആ സ്ഥലങ്ങളും ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ ഖനനം ചെയ്യുകയോ, കണ്ടുകിട്ടിയതു സംരക്ഷിക്കുകയോ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. കുഴിച്ചെടുത്ത അവശിഷ്ടങ്ങളും അടുത്തുസംഭവിച്ച ബിഹാറിലെ ഭൂകമ്പത്തിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെടുത്തിയതിൽ വളരെ സന്തുഷ്ടരായി, തന്റെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം സ്ഥാപനത്തിനു ദാനംചെയ്തു സന്യാസിയായെന്നുമാണ് പറയുന്നത്. ഹ്യൂൻട്സാങ്ങ് വളരെക്കാലം പാർത്തിട്ടുള്ളതു ഹർഷവർദ്ധനന്റെ രാജധാനിയിലാണല്ലൊ. ഹർഷവർദ്ധനൻ (606-648. എ. ഡി) നളന്ദയുടെ പ്രശസ്തരായ മറ്റൊരു രക്ഷാധികാരിയായിരുന്നു. ഹർഷവർദ്ധനൻ ഇവിടെ ഓട്ടക്കൊണ്ട് പണിയിച്ചിരുന്ന ഒരു ദേവാലയം ഹ്യൂൻട്സാങ്ങ് ഇന്ത്യവിട്ടു മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ മുഴുമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അശോകന്റെ പിൻഗാമികളിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായ പൂർണ്ണവർമ്മ ചെമ്പുകൊണ്ട് ഒരു ബുദ്ധവിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിനുപ്പറ്റിയും സൂചിപ്പിച്ചു കാണുന്നു. 80 അടി പൊക്കമുള്ള ആ പ്രതിമ ഒരു ആറു നില മാളികയുടെ മുകളിലാണ് നിന്നിരുന്നത്.

എട്ടുപുകം നിറഞ്ഞതാണ് അഞ്ചാമത്തെ സ്തൂപം.

നളന്ദകലാശാലയുടെ രക്ഷാധികാരികളായി പല പുരാതന രാജാക്കന്മാരുടേയും പേരുകൾ ഹ്യൂൻട്സാങ്ങ് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഇവരെല്ലാം ബുദ്ധന്റെ സമാധിക്കുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്നതായിട്ടാണ് വിശ്വാസം. എന്നാൽ ഇവരിൽ ചിലർ വെറും സങ്കല്പസൃഷ്ടികളാണ്; ആരുംതന്നെ ചരിത്രത്തിനു പരിചയമുള്ളവരുമല്ല. ഗുപ്തരാജാക്കന്മാരും, അവരെത്തുടർന്ന് കംബോജശരാജാക്കന്മാരും വളർന്നുവരുന്ന വിഹാരത്തിന്റെ രക്ഷാധികാരികളായിരുന്നിരിക്കാം. ഗുപ്തവംശത്തിലെ അവസാനത്തെ രാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായ നരസിംഹഗുപ്തബാലാദിത്യനെ ആ ചൈനാപണ്ഡിതൻ പ്രത്യേകം പരാമർശിച്ചുകാണുന്നു. പ്രധാന എട്ടുപ്പിന്റെ വടക്കുകിഴക്കായി ഇദ്ദേഹം ഒരു ആശ്രമം പണിയിച്ചിട്ടുണ്ടത്രെ; എന്നു മാത്രമല്ല, ഇവിടെയുള്ള സൗകര്യങ്ങളെ ചീനയിൽനിന്നും വന്ന ചില പുരോഹിതന്മാർ ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയതിൽ വളരെ സന്തുഷ്ടനായി, തന്റെ സ്വത്തുക്കളെല്ലാം സ്ഥാപനത്തിനു ദാനംചെയ്തു സന്യാസിയായെന്നുമാണ് പറയുന്നത്. ഹ്യൂൻട്സാങ്ങ് വളരെക്കാലം പാർത്തിട്ടുള്ളതു ഹർഷവർദ്ധനന്റെ രാജധാനിയിലാണല്ലൊ. ഹർഷവർദ്ധനൻ (606-648. എ. ഡി) നളന്ദയുടെ പ്രശസ്തരായ മറ്റൊരു രക്ഷാധികാരിയായിരുന്നു. ഹർഷവർദ്ധനൻ ഇവിടെ ഓട്ടക്കൊണ്ട് പണിയിച്ചിരുന്ന ഒരു ദേവാലയം ഹ്യൂൻട്സാങ്ങ് ഇന്ത്യവിട്ടു മടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ മുഴുമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. അശോകന്റെ പിൻഗാമികളിൽ ഒടുവിലത്തെ ആളായ പൂർണ്ണവർമ്മ ചെമ്പുകൊണ്ട് ഒരു ബുദ്ധവിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിച്ചതിനുപ്പറ്റിയും സൂചിപ്പിച്ചു കാണുന്നു. 80 അടി പൊക്കമുള്ള ആ പ്രതിമ ഒരു ആറു നില മാളികയുടെ മുകളിലാണ് നിന്നിരുന്നത്.

ഹുയൻട്സാങ്ങിന്റെ ഒരു ശിഷ്യൻ—ഹവിലി—തന്റെ ആചാര്യന്റെ ജീവിതചരിത്രമെഴുതിയിട്ടുള്ളതിൽ നളന്ദയെക്കുറിച്ചും വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ വിവരണം പ്രധാന സംഗതികളിൽ മംഖൻ രാജാവായ യശോവർമ്മദേവന്റെ (729–742 A. D.) ഒരു ശിലാലിഖിതവുമായി വളരെ യോജിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു സചിവൻ ആ സ്ഥാപനത്തിലേക്കു കൊടുത്ത സംഭാവനകളെ പ്രസ്തുതിച്ചാണ് ആ ശിലാലേഖനം. ഹവിലി പറയുകയാണ്: "ആ എട്ടുനിലച്ചുറവും ഇഷ്ടികകൊണ്ടുള്ള നല്ല മതിലുണ്ട്. കലാലയം നില്ക്കുന്ന വലിയ കെട്ടിടത്തിലേക്കു ചെല്ലാനുള്ള ഒരു പടിവാതൽ അവിടെ കാണാം. ഇതിൽനിന്നും അകന്നാണ് സംഘാരാമത്തിന്റെ നടുവിൽ നില്ക്കുന്ന എട്ടു ഹാളുകളും. ശില്പനൈപുണ്യമനോഹരങ്ങളായ ഗോപുരങ്ങളും ചന്ദ്രശാലകളും കൂത്തുകൊട്ടമുടികളും പോലെ ഒന്നിച്ച് ഒരു കൂട്ടമായിട്ടാണ് അകലെനിന്നു തോന്നുക. അവിടെയുള്ള നിരീക്ഷണശാലകളും പ്രാസാദത്തിന്റെ മൂടൽമഞ്ഞിൽ മറഞ്ഞിരിക്കും. മേഘമാർഗ്ഗത്തിന്റെ മീതെയാണ് മേൽഭാഗത്തുള്ള മുറികളും. കാറ്റുകാറ്റു ചേർന്ന് പുതിയ രൂപമെടുക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നൊന്നും ജനലുകളിൽകൂടി നോക്കിക്കണ്ടറിവാൻ വയ്യ. താഴെ നിർമ്മലമായ ജലാശയങ്ങളും അവയിൽ നീലാമ്പലുകളും തുടുത്ത 'കനകപ്പൂക്കളും' ഇടകലർന്നു നില്ക്കുന്നു. മനോഹരമായ മാവിൻതോപ്പുകളും ഇടയ്ക്കിടെ ഇടതൂർന്ന നിഴലുകളും പരത്തുന്നു—നാലുതരത്തിലാണ് പൂരോഹിതന്മാരും മറവും പാർക്കുന്ന പുരയിടങ്ങളും. ചിലതിൽ വ്യാളരൂപം കൊത്തിയിട്ടുണ്ടാവും; ചായംതേച്ച ഇരയങ്ങളും വേറെ ചിലതിനുണ്ട്; ചിലതിലെ തൂണുകളും ചുവന്ന നിറത്തിലായിരിക്കും, ചിത്രം കൊത്തിയലങ്കരിച്ചിരിക്കും; വിചിത്രമായ കൽത്തൂൺ വേലികളും ചുറ്റുമുള്ളവയാവും ചിലതു്. മേൽപ്പുരകളും ഓടുമേഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ പല വർണ്ണങ്ങളും പ്രതിഫലിച്ചു കാണാം. ഇവ കാഴ്ചയുടെ രമ്യതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നു."

പത്തുപതിനൊന്നാളം ഈ കലാശാലയിൽതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിട്ടുള്ള ചൈനനാണ് ഇടയ്സിംങ്ങ്. ഈ ചരിത്രകാരന്റെ വർണ്ണനകളും കൂടുതൽ സൂക്ഷ്മവും സവിസ്തരവും ആണ്. ആ എടുപ്പിനുള്ള കെട്ടിടങ്ങളും, വിഭാഗങ്ങളും, അവയുടെ നവീകരണം, നിർമ്മാണസമ്പ്രദായം, സന്ന്യാസിമാർ പക്കുന്ന മുറികളുടെ വിസ്താരം, അവയിലുള്ള വിധാനങ്ങളും ഇവയെപ്പറ്റി സമ്പൂർണ്ണവും സവിസ്തരവുമായ വിവരണങ്ങളും നമുക്ക് ആ രേഖകളിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നു. മുറികളിൽ 'മറവി'ന്റെ കുറവിനെപ്പറ്റി അവനിൽ ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. സ്ഥാപനത്തിന്റെ ഒരു പടം തയ്യാറാക്കി, അതുപോലെ ചീനരാജ്യത്തും ഒന്നു ഉണ്ടാക്കുവാനായി, ചീനചക്രവർത്തിക്ക് അദ്ദേഹം സമർപ്പിക്കുകയുണ്ടായത്രെ. പക്ഷെ ആ പടം നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

8-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ മദ്ധ്യകാലംമുതൽ മഹമ്മദീയരുടെ ആക്രമണത്തിനു വിധേയമായി നശിക്കുന്നതുവരെ നളന്ദ, ബങ്കാളിലെ പാലവംശരാജാക്കന്മാരുടെ സംരക്ഷണത്തിലായിരുന്നു. ഈ മഹത്തായ വിഹാരം പല വിദൂരദേശങ്ങളുമായി സജീവമായ ബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്ന കാലഘട്ടവും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു. സുമാർ 860-ൽ സുമാത്രയിലെ ശൈലേന്ദ്രൻ എന്ന രാജാവു് തന്റെ സമകാലികനായ പാലാധിപന്റെ സമ്മതത്തോടുകൂടി ഇവിടെ ഒരു പുതിയ വിഹാരം നിർമ്മിക്കയും, സ്ഥാപനത്തിനു് നാലുഗ്രാമങ്ങളും നീക്കിവെക്കുകയും ചെയ്തു. നളന്ദയിലും, ജാവയിലും ഈ കാലത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചതായി കരുതാവുന്ന ഓടുകൊണ്ടുള്ള പ്രതിമകളും, ഇരു രാജ്യങ്ങളും പരസ്പരം കലാപരമായ സ്വാധീനശക്തി പ്രയോഗിച്ചിരുന്നതെങ്ങനെയെന്നു വ്യക്തമായി തെളിയിക്കുന്നുണ്ട്. തിബത്തിലേയും ചീനയിലേയും രാജാക്കന്മാർ നളന്ദയിൽനിന്നു പ്രധാനാചാര്യന്മാരെ

ക്ഷണിക്കാവുന്നായിരുന്നു. തിബത്തിലെ ഉന്മാ
മാരുടെ മാം സംഘടിപ്പിക്കാനും, പാവന
മായ ബുദ്ധമതസംഹിത ചീനയിലേക്കു ഭാഷ
പ്പെടുത്താനും നളന്ദയിലെ ആചാര്യന്മാർ സ
ഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

വളരെ ഉയർന്നിലയിലായിരുന്നു നളന്ദ
യിലെ അദ്ധ്യയനജീവിതം. ജീവിതവും പാ
ഠ്യപദ്ധതിയും കണിശമായി ക്രമീകരിക്കപ്പെ
ട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഭാരതത്തിനും, ഏ
ഷ്യയ്ക്കുതന്നെയും ഉത്തമമാതൃകകളായിട്ടാണ്
അവിടത്തെ അദ്ധ്യാപകന്മാരും, അദ്ധ്യേതാ
ക്കളും വർത്തിച്ചിരുന്നതു്. പഠിപ്പും വാദിപ്പും
കഴിയുന്ന അവസരങ്ങൾ വളരെ കുറച്ചേയു
ള്ളൂ. രാവും പകലും വിജ്ഞാനം കൊടുക്ക
ലും, എടുക്കലുമാണ് പ്രധാനജോലി.
ഹ്യൂയൻ്സാങ് പറയുന്നു: "പരസ്പരം
പരിപൂർണ്ണതയ്ക്ക് സഹായിക്കുന്നവരാണ് അ
വിടെ പഠിപ്പിൽ താഴ്ന്നവരും ഉയർന്നവ
രും എല്ലാം. പ്രാചീനവും അർവ്വാചീനവുമാ
യ വിജ്ഞാനത്തിൽ അഗാധപാണ്ഡിത്യമു
ള്ളവർക്കു മാത്രമേ അവിടെ പ്രവേശനമുള്ളൂ."
നളന്ദയിൽ അന്നു പ്രധാനാചാര്യന്മാരായി
ഹ്യൂയൻ്സാങ് രേഖപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളവരാ
ണ് കാഞ്ചീപുരത്തെ ധർമ്മപാലൻ, ചന്ദ്രപാ
ലൻ, ഗുണമതി, സ്ഥിരമതി, പ്രഭാമിത്രൻ,
ജിനമിത്രൻ, ജ്ഞാനചന്ദ്രൻ, ശീലഭദ്രൻ—
എന്നിവർ. വാദപ്രതിവാദമാണു വിദ്യാഭ്യാ
സത്തിന്റെ പ്രത്യേകസമ്പ്രദായം. പഠിക്കുന്ന
വിഷയങ്ങളിൽ സംശയങ്ങളേയും സൂക്ഷ്മമാ
യ വാദമുഖങ്ങളേയും ഉന്നയിച്ച് തീവ്രമാ
യി വാദപ്രതിവാദം ചെയ്യുന്നതിൽ കീർത്തി
നേടാവുന്നതാണ്; കീർത്തി നഷ്ടപ്പെടാവുന്ന
തുമാണ്. ഒരു വിദ്യാർത്ഥിക്ക് വളരെ അ
ഭിമാനം ഉണ്ടാക്കുന്നതാണ് ഗൗരവമായ ഒരു
വാദത്തിൽ വിജയംനേടുന്ന ദിനം. അതോ
ടൊപ്പം പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെ ചിഹ്ന
മായികിട്ടുന്ന ബിരുദങ്ങളും ബഹുമതികളും
ആ വിജയിക്കു പൊതുജനങ്ങളുടെയി
ടയിൽ ഉന്നതമായ പ്രതിഷ്ഠയെ നല്കുന്നു. ഇതു
തന്നെ ഭൗതികമായ ശ്രേയസ്സിന്റെ കവാട
വും തുറക്കുന്നു. രാജ്യസേവനത്തിനു വേണ്ടി
ഏതെങ്കിലും ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ച ശ്രീ
മാന്മാർ ആരായുവാൻ ഉള്ള അനുമതി പ
ത്രവും ഇതുതന്നെയാണ്.

കലാലയത്തിലെ ഗ്രന്ഥാലയത്തിനു "ധർ
മ്മഗഞ്ച" എന്നാണുപേർ. "രത്നസാഗരം,"
"രത്നോദധി," "രത്നരഞ്ജകം" എന്നു വിളി
ക്കപ്പെട്ടുവരുന്ന മൂന്നുകെട്ടിടങ്ങൾ കൂടിയ
താണ് ഈ ധർമ്മഗഞ്ച (Piety Mart). ര
ത്നോദധി ഒമ്പതുനിലയിലുള്ള ഒരു കെട്ടിട
മാണ്. ഇതിലാണു മഹായാനബുദ്ധമതത്തി
ലുള്ള നിരവധി പാവനഗ്രന്ഥങ്ങളും മറ്റനേ
കം തന്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങളും.

ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ സാമ്പത്തികഭരണം
പ്രത്യേക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് നടത്തിയി
രുന്നതു്. ഗൗരവമേറിയ കാര്യങ്ങളെല്ലാം നി
യമപ്രകാരം ബിരുദദാനസമ്മേളനംപോലെ
യുള്ള പൊതുയോഗത്തിൽ ആലോചിച്ചു തീ
രുമാനിക്കുകയാണു പതിവ്. ഇങ്ങനെ പൊ
തുയോഗത്തിൽ ആലോചിക്കാതെ അത്തരം
കാര്യങ്ങളും സ്വമേധയാ നടത്തുവാൻ മൈ
ത്രിപ്പെടുന്ന ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ "കുലപതി"
എന്ന പേരിൽ തരംതാഴ്ത്തപ്പെട്ടു. ഇതു പ്ര
ത്യേകം രസാവഹമാണ്. "കുലപതി" എന്ന
സ്ഥാനം ഒരു മാന്യപദവിയായിട്ടാണല്ലോ
കരുതാറുള്ളതു്. എന്നാൽ ഒരു സന്ന്യാസിയെ
അപേക്ഷിച്ച് ഒരപവാദമാണ് ഇതു്.

ഈ കേന്ദ്രത്തിലെ ഭൗതികജീവിതവും ഉയ
ർന്നതാതിൽ തന്നെയായിരുന്നു; മാത്രമല്ല ഇ
ക്കാലത്തു പാതിരിമാർ നടത്തുന്ന ഏതു സ്ഥാ
പനത്തോടും കിടപിടിക്കാവുന്നതുമായിരു
ന്നു. അത്യാദരത്തോടുകൂടിയാണു മാന്യാതി
ഥിയെ സ്വീകരിക്കാറുള്ളതു്. കുടകളും, കൊ
ടികളും, പുഷ്പങ്ങളും, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും,
മാന്യവും സ്നേഹപൂർണ്ണവുമായ സംഭാഷണ
ങ്ങളും ആതിഥേയത്തിന്റെ പ്രത്യേകതകളാ
ണ്. ഉച്ചത്തിലുള്ള മണിനാദം അതിഥിയുടെ
ആഗമനത്തെ നാലുപാടുമറിയിക്കും. അപ്പോ

ഗതന്റെ അധിവാസസുഖത്തിനുവേണ്ടുന്ന എല്ലാ സാമഗ്രികളും സൗകര്യങ്ങളും ഏർപ്പാടുചെയ്തിരിക്കും. ഒരു പ്രധാനാചാര്യൻ മാന്യാതിഥിയെ പ്രത്യേകം വിരുന്നിനു ക്ഷണിച്ചു സല്ക്കരിക്കുന്ന അവസരങ്ങളും അപൂർവ്വമല്ല. "ഒരു ഉപാസകനും (ബൗദ്ധസഹോദരനും) ഒരു ബ്രാഹ്മണനും മതപരമായ കൃത്യങ്ങൾനിമിത്തം, സംഘത്തിങ്കൽ ഒരാനയേയുംകൊണ്ട് എന്റെ ഒരുമീച്ചുവന്നു," എന്നു പറയുന്ന ചരിത്രകാരനായ ഹ്യൻസാങ്—തുടർന്നുകൊണ്ടു രേഖപ്പെടുത്തുന്നു:—"നളന്ദയിൽ മാധ്യമന്മാർ ആയിരക്കണക്കിൽ അതിഥികളെ ഇങ്ങനെ സൽക്കരിക്കുന്നു. ഞാൻ മാത്രമല്ലാ നാനാദിക്കുകളിൽനിന്നും വളരെ ജനങ്ങളും കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. ഞങ്ങളുടെ യാത്രയിൽ ഇത്ര ആദരവും ഔദാര്യവും നിറഞ്ഞ സല്ക്കാരം എവിടെ ലഭിക്കും?" ഒരാധുനികനിരീക്ഷകൻ ചോദിക്കാം—"രാജനിർമ്മിതങ്ങളായ ആറു മന്ദിരങ്ങളും ഉപവിഹാരങ്ങളും നിറഞ്ഞ സമ്പന്നമായ നളന്ദയിലെ—ഇഷ്ടികമതിലുകൊണ്ടു സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഏകാന്തതയോടുകൂടിയ ആ വിശ്വവിദ്യാലയത്തിലെ അതിഥിനാഥർ ആർ ആഗ്രഹിക്കയില്ല!

ഉത്തരേന്ത്യയിലെ നളന്ദയുടെ സുവർണ്ണദശ.

സാഹിത്യാവലോകം.

സാഹിത്യത്തിലെ വിവിധപ്രസ്ഥാനങ്ങളുടെ വികാസത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരുമൂല്യഗ്രന്ഥം.

മ. മ. ശ്രീ. പരീക്ഷിത്തു തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സുകൊണ്ട്, വള്ളത്തോൾ, ഉള്ളൂർ, കുറിപ്പുറം, ചേലനാടൻ, എം. പി. പോൾ, ഡി. പത്മനാഭനുണ്ണി, വെണ്ണിക്കുളം, കെ. ഭാസ്കരൻനായർ, കെ. രാമകൃഷ്ണപിള്ള, എം. എസ്സ്. ദേവദാസ്സ്, വൈലോപ്പിള്ളി, ടി. എൻ. ഗോപിനാഥൻ നായർ, പി. കെ. കോരു മുതലായ സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഉജ്ജ്വല പ്രസംഗങ്ങളാണ് ഇതിലെ ഉള്ളടക്കം.

വില മൂന്നു രൂപ മാത്രം.

☞ ത്രൈമാസികത്തിനേറെയും ദ്വൈമാസികത്തിനേറെയും ഏതാനും ചില പഴയ ലക്കങ്ങളും വില്ക്കാനുണ്ട്.

അപേക്ഷിക്കുക:—

കായ്യദർശി

സാഹിത്യപരിഷൽ കായ്യാലയം,

ഏറണാകുളം.

മഹാകവി മരിക്കയില്ല

—പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ, ബി. ഒ. എൽ.

ശ്രീ ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ മൺമറഞ്ഞു. എന്നാൽ, ഇന്നും ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന, മഹാകവി ഉള്ളൂർ; മലയാളഭാഷ ഉള്ളിടത്തോളം കാലം ജീവിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

അരശ്താബ്ദത്തിലധികം കാലം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ വ്യാപരിച്ചിട്ടുണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതുലമായ അനന്യഹീത തൂലിക. ഉള്ളൂരിന്റെ ലാളനകൊണ്ട് സൗഭാഗ്യവും പുഷ്ടിയും നേടിയിട്ടില്ലാത്ത സാഹിത്യശാഖയില്ല കേരളസാഹിത്യത്തിൽ. കൈരളീകുരുക്ഷേത്രത്തിലെ സവ്യസാചിയും ഭീഷ്മപിതാമഹനുമായിരുന്ന മഹാകവി ഉള്ളൂർ.

ചില വിമർശകന്മാർ പറയുന്നുണ്ട്, മേൽവിലാസം മാറിപ്പോയ ഒരു സാഹിത്യകാരനാണ് ''സാംബശിവ''സംജ്ഞനായ ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ എന്ന്. അവരുടെ വിവക്ഷയുടെ ആഴം എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന മനസ്സിലായിട്ടില്ല. ചിരകാലമായി കേരളത്തിൽ താമസമുറപ്പിച്ച ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണകുടുംബത്തിൽ ജനിച്ചതാണോ ആ കൈരളീഭക്തന്റെ അപരാധം?''ശാന്തം പാപം!'' കേരളസാഹിത്യത്തിലെ ഏതു പ്രധാനവീഥിയിലും അത്യുന്നതമായ ഒരു മന്ദിരം സ്വന്തമായിട്ടുള്ള ആ പ്രതിഭാസമ്പന്നനു മേൽവിലാസമില്ലേ? ഒരു യവനിരൂപകന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ, ഉള്ളൂരിന്റെ ശരീരം കൂറനായിപ്പോയതാണ് കുറ്റം. സാഹിത്യകാരന്റെ ശരീരം ഇന്ന മാതിരിയിരിക്കണമെന്നു വല്ല നിബന്ധനയുമുണ്ടോ? കേട്ടിട്ടില്ല. ഈദൃശന്മാരായ വിമർശകന്മാരുടെ സംസ്കാരോത്തുംഗതയിൽ അത്ഭുതപ്പെടുകയല്ലാതെ ഗതിയെന്ത് സാധാരണന്മാക്ക്?

അതൊക്കെപ്പോകട്ടെ. എന്താണ് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ശാശ്വതികതത്തിനു നിദാനം? അതാണല്ലോ നമ്മുടെ ചിന്താവിഷയം.

ഏതാണ്ട് 1064-ൽ തുടങ്ങിയതാണ് പരമേശ്വരയ്യരുടെ സാഹിത്യജീവിതം. 'നസ്രാണി ദീപിക'യിലും 'മലയാളമനോരമ'യിലും ലേഖനങ്ങളെഴുതിത്തുടങ്ങിയ അക്കാലംമുതൽ അന്തിമനിമിഷംവരെ നിരന്തരമായി, നിഷ്കളങ്കമായി, തുടർന്നുവന്ന പാവനമായ ആ ജീവിതം. ഇത്രയ്ക്ക് അനന്യസ്തുതമായി സാഹിത്യസേവനം ചെയ്തവർ ആരുണ്ട്, കേരളത്തിൽ?

ഉള്ളൂർക്കവിതകളുടെ ഉള്ളടക്കത്തെക്കുറിച്ചും ബാഹ്യരൂപത്തെക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടാകാം. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അസാധാരണമായ വാസനയെക്കുറിച്ചോ ഉയർന്നയനുകയറുന്ന

ഭാവനയെപ്പറ്റിയോ അളവറ്റ നൈപുണിയെസ്സംബന്ധിച്ചോ വിസംവാദമുണ്ടാകാൻ വഴിയില്ല.

ആഷ്സംസ്കാരത്തിന്റെ ആരാധകനും പ്രചാരകനുമാണ്, ഉള്ളൂർ. ആ ആദർശത്തിന്മേൽ അധിഷ്ഠിതമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യജീവിതവും സാഹിത്യജീവിതവും. മഹാകവിയുടെ ഏതു കവിതയിലും കാണാം ആ ആദർശത്തിന്റെ പ്രസരവും പ്രകാശവും. സാഹിത്യത്തിന്റെ സാംസ്കാരികമായ മൂല്യത്തെക്കുറിച്ച് ആധുനികരുടെ ഇടയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള വിചിത്രമനോഭാവമത്രെ ഉള്ളൂർക്കവിതകളുടെ നേരേയുള്ള എതിർപ്പിനു പ്രധാനകാരണം. ഉള്ളൂരിന്റെ കവിതകൾക്ക് വേണ്ടത്ര പ്രോത്സാഹനം പൊതുജനങ്ങളിൽനിന്നു കിട്ടാത്തതിനുള്ള ഹേതുവാകട്ടെ, അദ്ദേഹം അവരുടെയിടയിലേയ്ക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് യാതാനമയമായ ആ ജീവിതത്തെച്ചിത്രീകരിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയില്ലെന്നുള്ളതാണ്. സഹൃദയന്മാക്ക് ഉള്ളൂർക്കവിതകളിൽ കാണാൻ കഴിയുന്ന ഒരു പ്രധാന ദോഷം ഔചിത്യദീക്ഷയുടെ നേരെ പലപ്പോഴും പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ഔദാസീന്യമത്രെ.

എന്നാൽ, "ആദരപൂർവ്വം സമീപിച്ച്, ഹൃദയപൂർവ്വം ആസ്വദിക്കാൻ" തുടങ്ങുമ്പോൾ ഉള്ളൂർക്കവിതകളുടെ ആ ദർശാർഢ്യവും ആലോചനാമൃതത്വവും വ്യക്തമാവും. ഒരു പക്ഷേ, എതിരാളികളുടെ നിന്ദനത്തിൽ കവിയ്ക്കുള്ള സമാധാനം,

മദുക്തിശ്ചേദന്തമ്മദയതി സുധീർയ സുധിയഃ
കിമസ്യാ നാമസ്യാദരസപുരുഷാനാദരഭരൈഃ

എന്ന ശ്രീഹർഷവചനമായിരിക്കാം.

തികഞ്ഞൊരു ദേശാഭിമാനിയായിരുന്നു, അദ്ദേഹം.

"നെടിയ മല കിഴക്കു നേരെഴാത്താഴി തേക്കു
വടിവിലെലുകയായിത്തഞ്ചിടും വഞ്ചിനാടേ,
അടിയനിതറിയിക്കാമുള്ളികാഞ്ചിക്കു നീയേ
മുടിനടുവിൽ വിളങ്ങും മുഖ്യമാണിക്യരത്നം"

എന്നുതുടങ്ങുന്ന വഞ്ചീ ഭൂസ്തുതിയും

"നീരദവർണ്ണകുതൻ നൽനഗരശാലയാം
കേരളഭൂമിദേവിയാളെ
മാതാവെന്നാരുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചൊരെൻ
ഭ്രാതാക്കന്മാരേ, ഭഗിനിമാരേ,"

എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഗാഥയും മറ്റും. ഏതൊരു മലയാളിയെയാണ് കോപമയിക്കൊള്ളിക്കാത്തത്? മാത്രമല്ല, ദേശസംസ്കാരാഭിമാനത്തെ ദേശാഭിമാനത്തിൽനിന്നു വിഭിന്നമായി ദർശിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല, ആ വിശാലമനസ്കന്. 'അന്നമിന്നം', 'കണ്ണുഭൂഷണം' 'പിങ്ഗള' 'പെരിയാറിനോടു' മുതലായ കൃതികൾ നമ്മുടെ നാടിന്റെയും സംസ്കാരത്തിന്റെയും മഹിമയെ ഉദ്ഗാനം ചെയ്യുന്നവയത്രെ.

"അടിയനിനിയുമുണ്ടാം ജന്മമെന്നാലതെല്ലാ-
മടിമുതൽ മുടിയോളം നിന്നിലാകട്ടെ താമ!
അടിമലരിണ വേണം ചൂടുവാൻ; മറ്റൊരാഭ-
രണമടിയനുവേണ്ടെന്നുരക്കും; "മുക്തിസിദ്ധിക്കുവോളം"

എന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന മഹാകവിയുടെ ദേശഭക്തിയിൻ സങ്കുചിതമായ 'നേഷണലിസ'ത്തിന്റെ ഛായ ദർശിക്കുന്നവരുണ്ട്. എന്നാലും അന്യരാജ്യത്തേയോ മതത്തേയോ ജാതിയേയോ കുറിച്ച് മഹാകവി ഒരിക്കലും അനാദരം ദ്യോതിപ്പിച്ചിട്ടില്ല.

അനവധി കവിതകളുടെ കർത്താവാണ് ഉള്ളൂരെങ്കിലും അവയുടെ വിരചനത്തിലേക്കാൾ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിച്ചിരിക്കുന്നത് ഗവേഷ

ണത്തിലായിരുന്ന കൈരളിയുടെ ഉത്തുംഗശൃംഗത്തിൽക്കിടക്കുന്ന മുതലുകളെ കേരളീയരുടെ മുമ്പിൽക്കൊണ്ടുവന്ന് അവയുടെ മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കുക നിസ്സാരമായകാര്യമല്ല. എത്രയെത്ര കൃതികളാണ്, ആ പരിശ്രമത്തിന്റെ പ്രയത്നം മൂലം, "ചിതലിന്റെ മുതലാ"കാതിരുന്നത്? വിജ്ഞാനദീപിക, ഭാഷാചന്ദ്രിക മുതലായ കൃതികളുടെ നിർമ്മാണംകൊണ്ടു മുഴുവനാകാതിരുന്ന ആ മഹാസംരംഭം ഏഴായിരം പുറംവരുന്ന ഭാഷാചരിത്രത്തിന്റെ വിരചനംകൊണ്ടു ചരിതാർത്ഥമാക്കിയിരിക്കുന്നു, നമ്മുടെ ഭാഷാഭഗീരഥൻ. ഉള്ളൂരിന്റെ നിയ്യോഗത്തിൽ മഹാനായ കവിമാത്രമല്ല പണ്ഡിതനായ ഒരു വന്ദ്യഗവേഷകൻകൂടിനമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ശ്രീ. പി. കെ. നാരായണപിള്ളയുടെ ചരമത്തിൽ തീക്ഷ്ണബുദ്ധിയും നിരുപകാരിയുമായ ഒരു പണ്ഡിതനേ കേരളീയർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടുള്ളൂ. മഹാകവി കുമാരനാശാന്റെ നിര്യാണത്തിലാകട്ടെ ഭാവനാശാലിയും സ്വതന്ത്രചിന്തകനുമായ ഒരു മഹാകവിയുടെ വിയോഗവ്യഥയാണ് നമുക്കനുഭവപ്പെട്ടതു്. മഹാനായ ഒരു ചരിത്രാന്വേഷകന്റെ വേർപാടാണു തോന്നിയതു്, ശ്രീ. കെ. പി. പത്മനാഭമേനോന്റെ. ദേഹവിയോഗത്തിൽ. എന്നാൽ, മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ഭൗതികദേഹനാശത്തോടൊപ്പം കേരളീയർക്ക് സംസ്കാരസമ്പന്നനായ ഒരു കവിസാഹിത്യമേനും അസാമാന്യനായ പണ്ഡിതനും പ്രയത്നശാലിയായ ഒരു ചരിത്രാന്വേഷകനും സർവ്വോപരി, സാഹിത്യഭക്തനായ ഒരു ഭാഷാപ്രേമിയും നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വിടവ് എന്നാണ് നികരുക? ആരാണു നികത്തുക?

"സാഹിത്യകാരൻ മഹത്തായ സ്വജീവിതകൃത്യത്താൽ ജാതിയുടേയും മതത്തിന്റേയും പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും വലയങ്ങളെ അതിലങ്കിച്ചു വളരേണ്ടതുണ്ട്."

—സരോജനീദേവി.

ഉള്ളൂർ — ഗവേഷകൻ

— ഡാക്ടർ കെ. കുഞ്ഞുണ്ണിരാജാ

തികഞ്ഞ വാസനയും തെളിഞ്ഞ ബുദ്ധിയും നൈസർഗ്ഗികമായി ലഭിച്ച ഒരു മഹാത്മാവിനു് ഉൽകൃഷ്ടച്ഛയും സപ്രതൃയവുമുണ്ടെങ്കിൽ അനുകൂലമായ സാഹചര്യത്തിന്റെയും അവിച്ഛിന്നമായ പരിശ്രമത്തിന്റെയും സാഹായത്തോടുകൂടി എത്രത്തോളം ഉയരുവാൻ സാധിക്കുമെന്നു വ്യക്തമായിക്കാണിച്ചുതരുന്ന ഒന്നാണു് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ജീവചരിത്രം. 1052–ഇടവം 25–ാം തീയതി ചങ്ങനാശ്ശേരിയിൽ പെരുന്നയിൽ താമരശ്ശേരി ഉല്ലംവക ഒരു ഗൃഹത്തിലാണു് അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. ഇലത്തൂർ രാമശാസ്ത്രികളുടെ പ്രശിഷ്യനായ സ്വന്തം പിതാവു് സുബ്രഹ്മണ്യയ്യർതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ഗുരുനാഥൻ. സാഹിത്യത്തിനു കേളികേട്ട ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരം കൊട്ടാരത്തിൽപ്പോയി അവിടെ രവിവർമ്മകോയിത്തമ്പുരാന്റെ ശിഷ്യനായിത്തീരുവാനും പിന്നീടദ്ദേഹത്തിന്നിടയായി. പിതാവിന്റെ മരണശേഷം 1065–ാമാണ്ടോടുകൂടി ഉള്ളൂരിനു തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു താമസം മാറേണ്ടതായിവന്നു. അവിടെവെച്ചദ്ദേഹം കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പ്രിയശിഷ്യനായിത്തീർന്നു. പന്തളത്തു കേരളവർമ്മ തമ്പുരാന്റെ സൌഭ്രാത്രവും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. അങ്ങിനെ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യസാമ്രാജ്യത്തിൽ ഉള്ളൂരിനു യഥേഷ്ടം വിഹരിക്കുവാൻ നേതാവും സഖാവുമുണ്ടായി.

1068–ൽ മട്രിക്കുലേഷൻ ജയിച്ചതിനു ശേഷം ഉപരിപഠനത്തിനു സാമ്പത്തികമായ പല വിഷമതകളും നേരിട്ടുവെങ്കിലും പുത്രവത്സലയായ ഭഗവതിഅമ്മാളുടെ സുധീരമായ ത്യാഗസന്നദ്ധതനിമിത്തം അദ്ദേഹത്തിനു തിരുവനന്തപുരം കോളേജിൽച്ചേർന്നു പഠിക്കുവാനും 1072–ൽ ബി. എ. പരീക്ഷയിൽ പ്രശസ്തമായ വിജയം സമ്പാദിക്കുവാനും സാധിച്ചു. അനന്തരം അദ്ധ്യാപകനായും സെൻസസ്ക്ലാർക്കായും ജോലിനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നതിനിടയിൽത്തന്നെ ആ പരിശ്രമശാലി 1078–ൽ ബി. എൽ. ബിരുദവും അടുത്തകൊല്ലം എം. എ. ബിരുദവും നേടി. കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ചു് മലയാളവും തമിഴുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം എം. എയ്ക്കു് പ്രധാനവിഷയങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നതു്.

ഇതൊക്കെ ബിരുദങ്ങളും എളുപ്പത്തിൽ സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞ ആ വ്യവസായശീലനും സാമാന്യം ഭേദപ്പെട്ട ഒരുദ്യോഗം ലഭിക്കുവാൻ കുറെക്കാലം വിഷമിക്കേണ്ടിവന്നു. നാലഞ്ചുകൊല്ലത്തോളം ഗവർമ്മെണ്ടു സർവ്വീസിൽ പല താൽകാലികസേവനങ്ങളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നതിനുശേഷം 1081–ൽ അദ്ദേഹം ആദ്യമായി റവന്യൂസെക്ഷൻ ഹെഡ്ക്ലാർക്ക് എന്ന നിലയിൽ സ്ഥിരം സർക്കാർ ജോലിയിൽ പ്രവേശിച്ചു. മദ്രാസ് ഹൈക്കോടതിയിൽ വിവർത്തകനായും ഹിന്ദുപത്രത്തിന്റെ ഉപപത്രാധിപരായും മറ്റും പുറമേപോകുവാൻ ചില സൌകര്യങ്ങളും ഉള്ളൂരിനു ലഭിച്ചുവെങ്കിലും,—മലയാളഭാഷയുടെ ഭാഗ്യാതിരേകം എന്നുതന്നെപറയട്ടെ—പിതാമഹിയുടെ ആഗ്രഹമനുസരിച്ചു് അതെല്ലാം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണദ്ദേഹം ചെയ്തതു്. റവന്യൂഡിപ്പാർട്ടുമെണ്ടിൽ നാലുകൊ

രൊല്ലത്താളം തഹസിൽദാരായും അനന്തരം 1085 ഇടവം മുതൽ 1088 കുംഭംവരെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റ് മുൻസിപ്പായും ജോലിനോക്കിയതിനുശേഷം ഹജൂരാപ്പീസിൽ അസിസ്റ്റണ്ട് സെക്രട്ടറിയായും സെക്രട്ടറിയായും മറ്റും ഒരു പന്ത്രണ്ടു് അദ്ദേഹം തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ ജീവിക്കുവാൻ ഇടയായി. അവിടത്തെ പബ്ലിക് ലൈബ്രറിയും കൊട്ടാരം ഗ്രന്ഥപ്പുരയും യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഇക്കാലത്താണദ്ദേഹത്തിനു സൌകര്യപ്പെട്ടതു്. 1100 മേടമാസം മുതൽ 1107 ഇടവം 25-ാം തീയതി പെൻഷൺപറ്റിപ്പിരിയുന്നതുവരെ ഉള്ളൂർ ദിവാൻപേഷ്കാരുമായിരുന്നു. ഇങ്ങിനെ സാഹിത്യവുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത പലപല ഗവർമ്മെണ്ടുദ്യോഗങ്ങളും തികഞ്ഞ കർത്തവ്യബോധത്തോടും കൃത്യനിഷ്ഠയോടും കൂടി, നാട്ടുകാരേയും ഗവർമ്മെണ്ടിനേയും ഒരുപോലെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടു വഹിച്ചുപോന്നതിനിടയിലാണു് അദ്ദേഹം ഭാഷയേയും സാഹിത്യത്തേയും മറ്റാർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ലാത്തവിധം അത്യുന്നതമായി പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതെന്നോർക്കുമ്പോൾ ആ ഭാഷാഭിമാനിയുടെ മുമ്പിൽ ബഹുമാനപുരസ്സരം കൈകൂപ്പാതിരിക്കുവാൻ ഏതൊരു മലയാളിക്കാണു് സാധിക്കുക?

ഗവേഷകനെന്ന നിലയിൽ-പ്രത്യേകിച്ചും സാഹിത്യഗവേഷകനെന്ന നിലയിൽ-മഹാകവി ഉള്ളൂരിനുള്ള സ്ഥാനം അത്യുന്നതവും അദ്വിതീയവുമാണു്. മലയാളം, സംസ്കൃതം, ഇംഗ്ലീഷ്, തമിഴ് എന്നീ ഭാഷകളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന അസാമാന്യമായ പാണ്ഡിത്യം അദ്ദേഹത്തെ സാഹിത്യഗവേഷണത്തിനു തികച്ചും യോഗ്യനാക്കിത്തീർത്തു; ഭാഷാപോഷണത്തിലുള്ള അത്യാസക്തിയും അനാലംഭാവത്തോടുകൂടിയ ജ്ഞാനതൃഷ്ണയും അശ്രാന്തമായ പരിശ്രമശീലവും ഉള്ളൂരിനു വിജയകരമായ ഗവേഷണത്തിനു സഹായകങ്ങളുമായിട്ടുണ്ടു്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ ഗവേഷണവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ആദ്യം മുതൽക്കുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്ന അഭിരുചിയെ വേണ്ടവിധത്തിൽ വളർത്തുവാനും ശാസ്ത്രീയമായ ഗവേഷണസമ്പ്രദായം പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുവാനും സഹായകങ്ങളും സന്ദർഭങ്ങളുമായിരുന്നു. 'ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ജാതികളും വർഗ്ഗങ്ങളും' എന്ന ഗ്രന്ഥപരമ്പരയുടെ നിർമ്മാണത്തിൽ ഡാക്ടർ എഡ്ഗാർ തർസ്റ്റനേയും അനന്തരം തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ രചിക്കുന്നതിൽ ദിവാൻ ബഹദൂർ നാഗമയ്യയേയും സഹായിച്ചുകൊണ്ടു് പരമേശ്വരയ്യർ ഗവേഷണപദ്ധതിയിൽ വേണ്ടിടത്തോളം വൈശദ്യം സമാദിച്ചു.

കേരളത്തിൽ ഗവേഷണത്തിനു മുൻഗാമികൾ വളരെ അപൂർവ്വമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഉള്ളൂരിനു പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പുതിയ മാർഗ്ഗങ്ങൾ വെട്ടിത്തെളിയിച്ചുതന്നെ പോകേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ടു്: കേരളചരിത്രവിഷയകമായി ശ്രീമാൻ കെ. പി. പത്മനാഭമേനോനും ഭാഷാവിഷയകമായി ഇണ്ടർട്ടും മറ്റും പലതും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു; സാഹിത്യചരിത്രപരമായി അതുത്തോളവും ആരും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ചില ഐതിഹ്യങ്ങളുടെ ക്രോഡീകരണങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു ആ വിഷയത്തിൽ അന്നുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇന്നും നാം എത്തുണ്ടു ദിക്കിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. പോർത്തുഗീസ്സുകാരുടെ വരവിനുമുമ്പുള്ള കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രം ഇന്നും അന്ധകാരമയമാണു്; ഐതിഹ്യങ്ങളുടേയും അഭ്യൂഹങ്ങളുടേയും ചില മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ മാത്രമാണു് ചരിത്രകാരന്മാർക്കു് ആ കാലങ്ങളെപ്പറ്റി വെളിച്ചം നല്കിയിട്ടുള്ളതു്. പ്രാചീനകാലചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പ്രധാനമായ പല വിവരങ്ങളും പഴയ സാഹിത്യകൃതികളിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കുവാൻ സാധിക്കുമെന്നും പ്രാചീനകൃതികളിൽനിന്നു ലഭിക്കുന്ന തെളിവുകൾ ചരിത്രകാരന്നു് അത്യന്താപേക്ഷിത

മാണെന്നും ഉള്ളൂർ നമുക്കു കാണിച്ചുതന്നു. നീലകണ്ഠന്റെ കൊച്ചിരാജപരമ്പരയെപ്പറ്റിയും, പടപ്പാട്ടിനെപ്പറ്റിയും മറ്റും അദ്ദേഹമെഴുതിയിട്ടുള്ള ലേഖനങ്ങളും ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് ഒരിക്കലും വിസ്മരിക്കാവുന്ന വയല്ല.

സാഹിത്യചരിത്രത്തിലേയ്ക്കു കടന്നാൽ വലിയ അജ്ഞതയാണ് നമുക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. കൃഷ്ണപ്പാട്ടിനേക്കാൾ പ്രാചീനമായ മലയാളകൃതികളെപ്പറ്റി ആർക്കും അറിവില്ലായിരുന്നു. ചെറുശ്ശേരി, തുഞ്ചൻ, കുഞ്ചൻ, ചില ചമ്പുക്കളും കഥകളികളും—ഇതായിരുന്നു അന്നത്തെ ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം. മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവുതന്നെ എഴുത്തച്ഛനാണെന്ന ഐതിഹ്യവും സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. കേരളപാണിനീയത്തിൽപ്പോലും മലയാളലിപികളെ പരിഷ്കരിച്ചെഴുതിയതു് എഴുത്തച്ഛനായിരുന്നുവെന്നു് സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇന്നോ? എത്രയെത്ര അമൂല്യരത്നങ്ങളാണ് ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ അന്ധകാരഗർത്തത്തിൽനിന്നും മഹാകവി ഉള്ളൂർ വെളിയിൽക്കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതു്!

ഖനിയിലിറങ്ങി രത്നങ്ങൾ പെറുക്കിയെടുക്കുന്ന പരിശ്രമത്തിനിടയിൽ അവയുടെ വില ശരിയായി മതിക്കുവാൻ എപ്പോഴും സാധിച്ചുവെന്നുവരികയില്ല. "നമുക്കു വെള്ളാരങ്കല്ലുകളായിത്തോന്നുന്ന മണികൾ വൈകടികന്മാർ കോഹിനൂരുകളായി വിലമതിച്ചേയ്ക്കാം". ഈ വിശ്വാസംകൊണ്ടു് ചിലപ്പോൾ വെള്ളാരങ്കല്ലുകൾപോലും രത്നങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടുപോയിരിക്കാം; ഒരിക്കലും മറിച്ചുവന്നിട്ടില്ല. ഗവേഷണപ്രസക്തനായ മഹാകവിക്കു് നിസ്സാരവും തുച്ഛവുമായി ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ശരിയായ വിലകാണേണ്ടവർ സാമാന്യജനങ്ങളാണല്ലൊ. പുരാതനമായ എന്തും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിലയേറിയതാണു്, പ്രാചീനന്മാരായ സാഹിത്യകാരന്മാരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിനു ബഹുമാന്യരാണു്; വിജ്ഞാനാഭിവർദ്ധികളും സഹൃദയവരേണ്യന്മാരും മഹാത്മാക്കളുമായി മാത്രമേ അവരെ അദ്ദേഹത്തിനു കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. മഹാകവിയുടെ മഹനീയമായ ഈ ഭാഷാസ്നേഹം—ഭാഷയ്ക്കു വേണ്ടി എന്തെങ്കിലും തരത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചവരെയെല്ലാം ബഹുമാന്യരായിക്കണക്കാക്കുന്ന ഈ മനോഭാവം—ഗവേഷണവിഷയത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു് ഒരു തരത്തിൽ സഹായകമായിട്ടുണ്ടെന്നു കാണാം. തിരുവാർക്കുകളും സിസ്സാരങ്ങളുമായി പ്രാചീനകൃതികൾ ഒന്നൊന്നേ അദ്ദേഹം കരുതാതിരുന്നതുകൊണ്ടു്, തേടിപ്പിടിക്കാവുന്ന എല്ലാ പഴയ കൃതികളും അദ്ദേഹം ആഹ്ലാദത്തോടും ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി പ്രകാശിപ്പിച്ചു.

രാമചരിതം, കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായ പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഗിരിജാകല്യാണംതുടങ്ങിയ ഒന്നാംതരം കൃതികളും ഉള്ളൂരിന്റെ പരിശ്രമഫലമായി കൈരളിക്കു ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങളാണു്. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം തുടങ്ങിയ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളുടേയും ശരിയായ പാഠങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളും സഹൃദയന്മാർക്കു് സ്വാഗതാർഹങ്ങളാണു്. കേരളീയരുടെ സംസ്കൃതസാഹിത്യവിജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി ഉള്ളൂരിനു വലിയമതിപ്പായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അശ്രാന്തപരിശ്രമഫലമായാണു് ഭ്രമരസന്ദേശം, സുഭഗസന്ദേശം, ചാതകസന്ദേശം മുതലായ കാവ്യങ്ങളും ശിവവിലാസം, മൂഷികവംശം മുതലായ മഹാകാവ്യങ്ങളും കേരളീയർക്കു പരിചയപ്പെട്ടതു്.

1107-ൽ സാഹിത്യപരിഷത്തിൽനിന്നു് ഒരു ത്രൈമാസികം തുടങ്ങിയതോടുകൂടി അതിന്റെ സകല ഭാരവും മഹാകവിയുടെ തലയിൽത്തന്നെയായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പോത്തുമ്പിൽനിന്നു് ഗവേഷണാത്മകങ്ങളായ വിജ്ഞാനങ്ങൾ അനർഗ്ഗളം നിർഗ്ഗളിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അവയിൽ പലതും പിന്നീടു 'വിജ്ഞാനദീപിക'യിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടു്. ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അഭിപ്രായ

വ്യത്യാസങ്ങളും ഉണ്ടാകാമെങ്കിലും അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള വിവരങ്ങളും പ്രായേണ എപ്പോഴും സ്വീകാര്യങ്ങളുതന്നെയാണ്.

കേരളത്തിലെ സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രത്തെപ്പറ്റി ഗവേഷണംചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ എനിക്കു മഹാകവിയിൽനിന്നു പല സഹായങ്ങളും ലഭിക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എഴുത്തിനു മറുപടി അയയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന കൃത്യവിഷ്ണുവിസ്മയകരമായിരുന്നു. അശ്വതിതിരുനാൾ തമ്പുരാന്റെതെന്നു പ്രസിദ്ധമായ 'രുഗ്മിണീസ്വയംവരം നാടകം' ഒരു രാമശർമ്മാവു് എഴുതിക്കൊടുത്തതാണെന്നൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽക്കാണാനിടയായതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ കാണിച്ചുകൊണ്ടു് ഉള്ളൂരിനെഴുതിയപ്പോൾ അങ്ങനെയൊരാളെപ്പറ്റി അറിവില്ലെന്നും കൂടുതൽ വിവരം കിട്ടിയാൽ അറിയിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു മറുപടി. കൂട്ടത്തിൽ "വിയോജിക്കുമ്പോൾ മാദൃശന്മാരും ചിലതെല്ലാം കണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ളവരാണെന്നോർമ്മിക്കണം." എന്നും അദ്ദേഹം എഴുതിയിരുന്നു. സൌമനസ്യസഹജമായ ഔദ്ധത്യത്തോടുകൂടി ഞാനദ്ദേഹത്തിനെഴുതി, "അങ്ങയെപ്പോലെയുള്ള മഹാപണ്ഡിതന്മാർ ഒന്നും കാണാതെ എഴുതുകയില്ലെന്നെനിക്കറിയാം. പക്ഷേ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ അങ്ങയുടെ ലേഖനങ്ങളിൽ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു് ആധാരഭൂതങ്ങളായ തെളിവുകൾ മുഴുവൻ കാണിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് എന്നെപ്പോലെയുള്ള വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് പ്രയാസം നേരിടുന്നുണ്ടു്." അദ്ദേഹം കോപിക്കുമെന്നായിരുന്നു ഞാൻ വിചാരിച്ചതു്. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി ഇതായിരുന്നു. "ഞാൻ ഇന്നും ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയാണു്. അറിവു് എവിടെനിന്നു കിട്ടിയാലും ഞാൻ കൃതജ്ഞതാപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കും. മുൻഗാമികളുമായി വിയോജിക്കുന്നതു് നല്ലപോലെ ആലോചിച്ചു വേണമെന്നു മാത്രമേ ഞാൻ പറഞ്ഞതിനർത്ഥമുള്ളൂ. നിങ്ങൾക്കു് സാഹിത്യഗവേഷണത്തിൽ അസാമാന്യമായ അഭിരുചിയുണ്ടെന്നും ആ വിഷയത്തിൽ ഭാഷയ്ക്കു നിങ്ങളിൽനിന്നു പലതും ലഭിക്കുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു." പാണ്ഡിത്യത്തികവിന്റെ വിനയത്തിനു മുമ്പിൽ ഞാൻ മനസാ നമസ്കരിച്ചു. എനിക്കതൊരു പാഠമായിരുന്നു.

മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിനു സമഗ്രമായൊരു ചരിത്രമെഴുതണമെന്നൊരാഗ്രഹം മഹാകവി ഉള്ളൂരിനു ആദ്യം മുതല്ക്കുതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1089-ാമാണ്ടു മുതൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അദ്ദേഹം അതിനെപ്പറ്റി പ്രായാരംഭമുണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതലക്ഷ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്നു് അതുതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയാം. 35-കൊല്ലത്തെ നിരന്തരപരിശ്രമഫലമായി ഒടുവിൽ ആ മഹാഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. അതച്ചടിച്ചു കാണുവാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായിട്ടില്ലെങ്കിലും അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെസ്സംബന്ധിച്ച ചർച്ചകളെല്ലാം തിരുവിതാംകൂർയൂണിവേർസിറ്റി ഏറ്റെടുത്തതിനാൽ തന്റെ പ്രയത്നം സഫലമായെന്ന ദൃഢവിശ്വാസത്താൽ ആ മഹാത്മാവു് കൃതകൃത്യതയോടുകൂടിത്തന്നെയായിരിക്കണം ദേഹം വെടിഞ്ഞതു്. ജീവിതത്തിൽ മഹത്തായൊരുദ്ദേശമുണ്ടാവുക, അതിന്റെ പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി തന്റെ കഴിവുകളും മുഴുവൻ ഉപയോഗിച്ചു നിരന്തരം പരിശ്രമിക്കുക, ഫലപ്രാപ്തിക്കുശേഷം കൃതാർത്ഥതയോടുകൂടി മൃതിയടയുക—ഇതു് അപൂർവ്വം ചിലർക്കു പുണ്യാത്മാക്കൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രം എഴുതിയിരുന്നില്ലെങ്കിൽപ്പോലും മഹാകവി ഉള്ളൂരിനു് സാഹിത്യഗവേഷകനെന്ന നിലയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സിദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. സാഹിത്യചരിത്രസംബന്ധമായ വിഷമപ്രശ്നങ്ങൾക്കെല്ലാം ശരിയായ ഉത്തരം കണ്ടുപിടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം സോത്സാഹം ശ്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കൈരളിക്കു ലഭിച്ച ലേഖനപരമ്പരകളും മലയാളികൾക്കു ഒരു കാലത്തും മറക്കുന്നതല്ല. വിജ്ഞാനദീപികയുടെ നാലു ഭാഗങ്ങളിലും പ്രധാനഭാഗം ഗവേഷണാത്മകങ്ങളായ ലേഖ

നങ്ങൾക്കാണ്. 'ഭാഷാചമ്പുക്ക'ളും ഉള്ളൂരിന്റെ ഗവേഷണപ്രസക്തതയ്ക്കുത്തമ നിദർശനമാണ്. മഹാകവിയുടെ സാഹിത്യചരിത്രം കേരളത്തിലെ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളിലൊന്നായിപ്പരിലസിക്കുമെന്നതിന്നു് സംശയമില്ല. മലയാളത്തിലെ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്നു പോലും അതൊരു വലിയ നേട്ടമായിരിക്കുമെന്നു തീർത്തുപറയാം. ഭാഷാഭിമാനികൾ അതിയായ ഔത്സുക്യത്തോടുകൂടി അതിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തെക്കാത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണു്.

ഭാരതീയ സംസ്കാരത്തോടും സംസ്കൃത ഭാഷയോടും മഹാകവി ഉള്ളൂരിനു് പ്രത്യേകം മമതയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് കേരളീയരുടെ സംസ്കൃതസാഹിത്യവിജ്ഞാനത്തെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുമെന്നു് തീർച്ചയായും കണക്കാക്കാം. ''സംസ്കൃതജ്ഞന്മാരിൽ നിന്നല്ലാതെ, സാമാന്യേന, കേരളഭാഷയ്ക്കു ഗണനീയമായ സഹായം ഒരിക്കലും ഉണ്ടായിട്ടില്ല; ഉണ്ടാകുവാൻ നിവൃത്തിയുമില്ല. സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വരൂപജ്ഞാനംകൂടാതെ കാവ്യമായി എന്തെങ്കിലും മലയാളത്തിൽ സാധിച്ചുകളയാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ അവരുടെ നില അറിയുന്നില്ല.'' എന്നെഴുതിയ മഹാകവി കേരളശാകുന്തളത്തിനേയും മേപ്പത്തൂരിനേയും മറവും തന്റെ മഹാഗ്രന്ഥത്തിൽ സ്മരിക്കാതിരിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ ന്യായമുണ്ടോ?

വിജ്ഞാനത്തിന്റെ വൈപുല്യംനിമിത്തം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും വിഷയത്തിന്റെ ഏകാഗ്രതയ്ക്കു തടസ്സം നേരിടത്തക്കവിധത്തിൽ മറവ വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി പ്രാസംഗികമായി പ്രതിപാദിക്കുക, പുതിയ വിവരങ്ങളും ചേർക്കുമ്പോൾ അവയ്ക്കാധാരമായ മൂലത്തെപ്പറ്റി നിർദ്ദേശിക്കാതിരിക്കുക, മുതലായി അല്പം ചില കുറവുകളുണ്ടായിരുന്നതുകൂടി ഉള്ളൂരിന്റെ ഈ സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയില്ലെന്നും, വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഉപയോഗത്തിന്നു് വിസ്തൃതമായ അകാരാദികമകൂടി അച്ചടിക്കുമ്പോൾ പ്രസാധകന്മാർ ചേർക്കുമെന്നും വിശ്വസിക്കാം.

ഒരു ഗവേഷകനെന്ന നിലയ്ക്കു് ഉള്ളൂർ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള നിഷ്കൃഷ്ടത പ്രശംസനീയമായിരുന്നു. ദേശാഭിമാനിയായ ആ മഹാകവിക്കു—ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസകത്താവായ സുകുമാരൻ കേരളീയനല്ലെന്നു ലക്ഷ്യങ്ങളിൽനിന്നു തെളിഞ്ഞപ്പോൾ—മറവ പണ്ഡിതന്മാരുടെയെല്ലാം എതിർപ്പിനേയും അവഹേളനത്തേയും വിലവെയ്ക്കാതെ സ്വാഭിപ്രായം മുറുകെപ്പിടിക്കുകയും മറവുള്ളവരെ അതു സ്വീകരിക്കുവാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയുമാണുണ്ടായതു്. ആ അഭിപ്രായത്തിന്റെ സാധുത്വത്തെപ്പറ്റിയല്ല ഇവിടെ ചിന്തിക്കുന്നതു്; സത്യത്തിനുമുമ്പിൽ ദേശാഭിമാനം വിലങ്ങടിച്ചു നിശ്ചലമാകുവാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു തെളിയിക്കുക മാത്രമാണു്.

ഒരു മഹാകവിയെന്ന നിലയിൽ ഉള്ളൂരിനുള്ള സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി പ്രത്യേകിച്ചു പറയേണ്ടതുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിയശസ്സിനു് ഉമാകേരളം ''ഒരനശ്വരമായ ജയസ്തംഭമായി മലയാളഭാഷയുള്ളിടത്തോളംകാലം ശോഭിക്കുന്നതാണു്.'' എന്ന കേരളകാളിദാസന്റെ അഭിപ്രായം അക്ഷരംപ്രതി പരമാർത്ഥമാണു്. കണ്ണീർപ്രഭാതം, പിംഗള മുതലായ ചെറിയകാവ്യങ്ങളും, ഹീര, വിചാരധാര, 'അന്നും ഇന്നും' തുടങ്ങിയ അനേകം ഖണ്ഡകവനങ്ങളും സഹൃദയന്മാരുടെ സവിശേഷമായബഹുമാനത്തിനു പാത്രീഭവിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്.

കഞ്ചൻനമ്പ്യാരും വെണ്മണിയുമായിരുന്നില്ല ഉള്ളൂരിന്റെ സാഹിത്യാചാര്യന്മാർ; ചെറുശ്ശേരിയും കേരളവർമ്മദേവനുമായിരുന്നു. സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു് എളുപ്പം മനസ്സിലാക്കുവാനും രസിക്കുവാനും പറ്റിയ കാവ്യങ്ങളാണു് വെണ്മണി തൃപ്തനായി. പക്ഷെ ഉള്ളൂരിനു് ഒരു കവിയെന്ന നിലയ്ക്കു് തന്റെ

കത്തവ്യം അതിലും വിപുലമാണെന്നായിരുന്നു വിശ്വാസം. വായനക്കാരെ രസിപ്പിക്കുകമാത്രമല്ല, അവരെ കർത്തവ്യോന്മുഖരും സംസ്കാരസമ്പന്നരുമാക്കിത്തീർക്കുകകൂടി സ്വകർത്തവ്യമായദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. പുരാണങ്ങളിലും ശാസ്ത്രങ്ങളിലുമുള്ള അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം, ഭാരതസംസ്കാരത്തോടും സംസ്കൃതത്തോടുമുള്ള അനന്യസാധാരണമായ ബഹുമാനം, എന്നീഗുണങ്ങൾ ഉള്ളൂരിന്റെ കാവ്യങ്ങളെ ചിന്താശീലരല്ലാത്ത അലസജനങ്ങളിൽനിന്നും അകറ്റിയിട്ടുണ്ടാകാം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളെ ഉല്ലേഖകല്ലോലിതങ്ങളാണ്. പുരാണകഥാസൂചനകളും ഉജ്വലാലങ്കാരങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവും ആശയങ്ങളുടെ ഗാംഭീര്യവും സംസ്കൃതമലയാളപദങ്ങളുടെ അനർഗ്ഗളമായ പ്രവാഹവും ഗ്രഹകലക്ഷിഷ്ണുക്കളല്ലാത്ത സാമാന്യജനങ്ങളിൽ പലർക്കും 'ഉള്ളൂർക്കവിത'കളെ സുഗമമല്ലാതാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്നും പാഠിക്കുവാനും പാഠിപ്പിക്കുവാനും കൊള്ളാവുന്ന ഗൌരവവും യോഗ്യതയുമുള്ള മലയാളകൃതികളിൽ ഉള്ളൂർക്കവിതകൾക്കുള്ള സ്ഥാനം അനിഷേധ്യമാണ്. ഉത്സാഹശീലം, ഉൽകർഷേച്ഛ, സമഭാവന, ദേശാഭിമാനം മുതലായ സദ്ഗുണങ്ങളെ അനുവാചകന്മാരിൽ അങ്കുരിപ്പിക്കുവാനും, ജാതി, അയിത്തം, മതവിദ്വേഷം മുതലായവയെ നാട്ടിൽനിന്നകറ്റുവാനും ഉള്ളൂർ സ്വന്തം കവിതകളെ വഴിയായി അധ്വതികം പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചരിത്രത്തിൽനിന്നും വീരരസപ്രധാനങ്ങളായ കഥാംശങ്ങളെ എടുത്തു് അവയ്ക്കു മാംസവും മേദസ്സും കൊടുത്തു് ഒന്നാംതരം കവിതകളെ രചിക്കുന്നതിനുദ്ദേഹത്തിനുള്ള പാടവം ഒന്നു വേറേതന്നെയാണു്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യാചാര്യനായ കേരളകാളിദാസൻതിരുമനസ്സിലേക്കു തികച്ചും അഭിമാനംകൊള്ളാവുന്ന ഒരു അന്തേവാസിതന്നെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മഹാകവിയുടെ സാഹിത്യസേവനം സജീവവും സഫലവും, വിശാലവും വിശ്വതോമുഖവും ആയിരുന്നു. ആഷ്സംസ്കാരസുരഭിലങ്ങളായ അനേകം വിശിഷ്ടകൃതികളെ ആ സാഹിത്യനായകൻ കൈരളിക്കുസമർപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ ആ കൈരളീകേതൻ കൃതാർത്ഥനായി മൺമറഞ്ഞു. പരാശക്തി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിനു നിത്യശാന്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ!

ജപ്പാനീസ് പ്രേമഗാനങ്ങൾ

— പരിഭാഷകൻ — പെരുന്ന കെ. എൻ. നായർ.

1. ഒരു തെരുവുപാട്ട്

ഉരുകാതെവളരുന്ന ഹൃജിമലയിലെ
ഹിമമെല്ലാം; അതുപോലെന്നാശകളും.
അനുദിനം വളരുന്നിതഭിമാനമെന്നി ലെൻ
പ്രണയസമ്പാദ്യമാം ദുരുശസ്സിൽ.
"അവളെന്തിനവനെഭ്രമിക്കുന്നു" ചോദിപ്പു
പലരും;—അവഗണിക്കുന്നു ഞാനും.
അറിയാമെനിക്കു; ഞാനടിയറവെച്ചിട്ടം
സ്വയമെന്നെയാ യുവാവിന്നു വേഗം.

2. തലയിണ

[സുയോയിലെ പ്രഭുവായ ടസുഗുനാകയുടെ പുത്രിയായ കവയിത്രി ഒരു വിരുന്നുസല്ക്കാരവേളയിൽ ഒരു തലയിണ ആവശ്യപ്പെട്ട. അപ്പോൾ അയിറൊഡാ എന്ന ഒരു യുവാവു് തന്റെ കൈത്തണ്ടയിൽ തലവെച്ചു കിടന്നുകൊള്ളാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ പാടിയ മറുപടിയാണീ കവിത)

അങ്ങതൻ കൈത്തണ്ടൊരു
വാസന്തരാവിൻ മുഗ്ദ്ധ—
സുന്ദരസ്വപ്നം മാത്ര—
മായിതാ തീരുന്നല്ലോ.
ഞാനതെൻ തലചായ്ക്കാൻ
സ്വീകരിച്ചെന്നാകിലോ
കേവലം ചിരപരിഷ്കൃതയായി
പിന്നില്ലാ സൗഖ്യം.

3. സന്ദേശം

എന്നുമദ്ദേഹം വന്നിച്ചീടുമോവിശ്വസ്തനായ്?
മന്ദനമുഴറുന്നു നിശ്ചയമില്ലായ്കയിൽ.
ഇന്നത്തെപ്പുലർകാലംമുതൽക്കെൻ സങ്കല്പങ്ങൾ
ഛിന്നമായ്കിടക്കുന്നുവാർകുന്തളത്തിന്നൊപ്പം

[—രചയിതാവു്: ഹോറികാവു]

4. വെണ്മ

ഹിമവെള്ളിപ്പൂക്കൾതൻ—
വരവാണിതെന്നു ഞാൻ
കരുതിപ്പോയ്; പക്ഷേ—
യെനിക്കുതെറ്റി
കമനീയദ്യുതി വിതറും
കമനിമണിയവളെൻനേ—
ക്കുനഭ—
മണയുകയായിരുന്നു.

(രചയിതാവു്: യോഗി കിടോ)
19-ാം ശതകം

5. ഒരു ചിത്രം

മഞ്ഞു പൊഴിയുന്ന ശൈത്യകാലാകാശ—
മങ്ങതാകാണ്മു കമനാത്തിലൂടെ ഞാൻ.
ഒറ്റവരിയായ് നിരന്നു നിശ്ചലന്നൊരാ—
വൃക്ഷങ്ങളും തന്നഗ്രഭാഗത്തുകാക്കകളും
അങ്ങിങ്ങിടത്തും വലത്തുമായ് പാറവേ
കണ്മണീ, നിന്നെ സ്മരിച്ചുപോകുന്നു ഞാൻ.

(18-ാം ശതകത്തിലെ ഒരു ഗാനം)

6. സ്മരണ

മോഹനമാമീയഞ്ചാം മാസത്തിലുലകെങ്ങും,
നാരകത്തയ്യിൻ ഗന്ധം മെല്ലവേ പ്രസരിക്കെ
അത്യഗാധമായെന്നെസ്നേഹിക്കും കമനിതൻ
സ്നിഗ്ധശീതളപാണിവല്ലവങ്ങളെയോപ്പു.

(രചയിതാവു്—നാരിഹിര)

7. അകാലപ്രണയം.

ഈ വസന്തത്തിൽ ഞാൻ "വാക്കാന" തന്നിലശേഖരിച്ചീടുകയായിരുന്നു.

അപ്പൊഴീ മഞ്ഞിൻ കണികകളെന്തിനെൻ
വസ്ത്രാഞ്ചലങ്ങളിൽ വീണു തങ്ങി?

(—രചയിതാവു് മിക്കഡോ കോ. കോ. ടെന്നോ)
9-ാം ശതകം

വാക്കാന— ഒരു ജപ്പാനീസ് സസ്യം

ആധുനികമനോവിജ്ഞാനീയവും സാഹിത്യവും*

— സി. ഇ. എം. ജോഡ്.

രണ്ടു പ്രവണതകളാൽ പതിനാറാം ശതകത്തിന്റെ അസ്തമയം, ഭൗതികവാദത്തിലും മനഃശാസ്ത്രത്തിലും സുവ്യക്തങ്ങളായ നൂതന വീക്ഷണമണ്ഡലങ്ങളുടെ ആവിർഭവത്തോടുകൂടിയാണ്. പദാർത്ഥവിജ്ഞാനീയവും (physics) ജീവശാസ്ത്രവും (Biology) ഇങ്ങോട്ടു പോരുന്തോറും ആദ്ധ്യാത്മകമായിക്കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, മനഃശാസ്ത്രം—മനഃശാസ്ത്രംമാത്രം—വീണ്ടുംവീണ്ടും ഭൗതികസത്തയുടെ സാവ്വത്രികതത്ത്വത്തെ സാധൂകരിക്കുവാൻ പുരോഗമിക്കുകയായിരുന്നു. അങ്ങിനെ ഏറ്റവും കൗതുകജനകമായ വിധം പ്രകൃതിശാസ്ത്രം ആശയവാദത്തേയും മനഃശാസ്ത്രം ഭൗതികവാദത്തേയും ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങുന്നതായി കാണാം. സ്വാഭാവികമായി, മനഃശാസ്ത്രത്തിലെ നൂതന സംരംഭങ്ങളാണ് സാഹിത്യത്തെ കൂടുതൽ കൂടുതൽ ബാധിക്കുന്നത്.

i) ബിഹേവിയറിസം. ലോകത്തിനു് ഈ പുതിയ ശാസ്ത്രവിഭാഗം സംഭാവനചെയ്ത പാവ്ലോവിനു്, മനുഷ്യചിന്തയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഡാവ്വിനും ഐൻസ്റ്റീനും ആജ്ഞാപിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനത്തോളംതന്നെ ഉയർച്ചയുണ്ട്. ജീവിതത്തിന്റെ വിവിധരംഗങ്ങളിൽ ദൂരവ്യാപകങ്ങളായ പ്രതിധ്വനികളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളും ഉളവാക്കിയിട്ടുള്ളത്.

'ബിഹേവിയറിസം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടന്ന ഈ വിജ്ഞാനശാഖ മനുഷ്യനേയും അവന്റെ മാനസികവ്യാപാരങ്ങളേയും ശരീരശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സഹായത്തോടുകൂടി വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. പാവ്ലോവിന്റെ പരീക്ഷണങ്ങളും ഭൗതികവാദത്തെ ഒന്നുകൂടി സ്ഥിരീകരിച്ചു.

നായകളെ ഉപകരണമാക്കിക്കൊണ്ടു മനസ്സും ശരീരവും തമ്മിൽ, ചിന്തയും പ്രവൃത്തിയും തമ്മിൽ, ഉള്ള ബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു് ആ റഷ്യൻ ശാസ്ത്രജ്ഞൻ നടത്തിയ പ്രഥിതങ്ങളായ നിരീക്ഷണങ്ങളും ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. മൊത്തത്തിൽ അവയുടെ ഫലം ഇതായിരുന്നു.

മനുഷ്യൻ ഒന്നുകിൽ ശരീരം, അല്ലെങ്കിൽ മനസ്സു്, അല്ലെങ്കിൽ ആത്മാവു് ആണു്. പരിതഃസ്ഥിതിയും വ്യക്തിയുംതമ്മിൽ നടക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളും പ്രതിപ്രവർത്തനങ്ങളും ആണു് ജീവിതംതന്നെ. മറ്റേതു യന്ത്രത്തെയുംപോലെ മനുഷ്യൻ ഒരു ഉപകരണം മാത്രം. എങ്കിലും ഒരു വ്യത്യാസമുണ്ടു്; അവന്റെ ശരീരഘടന, തലച്ചോറിന്റെ പ്രവർത്തനം, ഇവയെല്ലാം അത്യന്തം സങ്കീർണ്ണമാണു്. ഈ സങ്കീർണ്ണതയും ദുരവഗാഹതയും സത്യത്തെ മറയ്ക്കുവാൻ ഉപകരിക്കുന്നു.

ഒരു ശിശുവിന്റെ പ്രകൃതി ഇക്കാര്യം കൂടുതൽ വിശദമാക്കും. ജനിച്ച ഉടനെ എതു

* A Guide to Modern Thought എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽനിന്നു് സംഗ്രഹിച്ചതു്.
ലേഖകൻ—വിജയൻ.

ലഘുവും സരളവും ആയ പ്രവർത്തനമാണ് അവനുള്ളത്! ബാഹ്യപ്രകൃതിയുടെ ഒരു ആഘാതം ശിശുവിലുളവാക്കുന്ന പരിവർത്തനമാണ് പ്രവൃത്തി; ഒരു പ്രത്യേകരൂപത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തിയാണ് വിചാരം.

വ്യാക്ഷേപങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള പരീക്ഷണങ്ങളിലാണ് പാവ്ലോവ് വിജയിച്ചത്. (മനസ്സ് എന്ന ഒരു ഉപാധികൂടാതെ വിശദീകരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന ശാരീരിക പ്രവർത്തനങ്ങളാണ് വ്യാക്ഷേപങ്ങൾ) ഭക്ഷണം കാണുമ്പോൾ വായിൽ ഉമിനീരുറക്കുന്നത് മനസ്സിനേയോ ബുദ്ധിയുടേയോ പ്രേരണകൊണ്ടല്ല; സിരാതന്ത്രക്കുടേയും മാംസപേശികളുടേയും ചലനംകൊണ്ടാണ്.

ഒരു കുട്ടി ജനിക്കുമ്പോൾതന്നെ നിരുപാധികങ്ങളായ ചില വ്യാക്ഷേപങ്ങളും ആജ്ജിച്ചുകൊണ്ടു വരികയാണ് എന്നു ബിഹേവിയറിസ്റ്റുകൾ വാദിക്കും. ലോകജീവിതത്തിൽനിന്നു് ആപേക്ഷികങ്ങളായ ചില വ്യാക്ഷേപങ്ങൾകൂടി അവൻ സമ്പാദിക്കുന്നു. പരിതഃസ്ഥിതിയുടെ പ്രവർത്തനത്തിന്റെ ഫലമാണിതു്. അമ്മയുടെ സ്നേഹാർദ്രമായ മുഖം ശിശുവിനെ പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളിക്കുന്നതു് സോപാധികമായ വ്യാക്ഷേപംകൊണ്ടാണ്.

നിങ്ങൾ ഇത്രയധികം പുകഴ്ത്തുന്ന ഈ ചിന്തതന്നെ എന്താണ്? ബിഹേവിയറിസ്റ്റിന്റെ ഭാഷയിൽ അതു സംസാരിക്കലാണ് —ശബ്ദമില്ലാത്ത സംസാരം. ചിന്ത നിങ്ങൾക്കു് തലവേദനയുണ്ടാക്കിയേക്കാം; രോമാഞ്ചവും സ്വേദവും പുറപ്പെടുവിച്ചേക്കാം. അസ്വസ്ഥമായ ഹൃദയം നിങ്ങളുടെ ശരീരത്തേയും അസ്വസ്ഥമാക്കുന്നു. വിചാരത്തിന്റെ ഭൗതിക പ്രകടനമല്ലേ അതു്? ഒരു ശിശുവാണെങ്കിൽ എല്ലാം പറഞ്ഞുതന്നെ തീർക്കുന്നു. അവൻ പാവകളോടും പ്രസംഗിക്കും. അതു അവന്റെ സോപാധികവ്യാക്ഷേപങ്ങളിൽ ഒന്നാണ്. വളരുന്ന ശിശുവിനെ നിങ്ങൾ ഈ ''വങ്കത്ത''ത്തിൽനിന്നു് തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നു. പണ്ടത്തെ വ്യാക്ഷേപം, ശബ്ദമുള്ള വാക്കുകൾ—ഇപ്പോൾ വിചാരം (ശബ്ദമില്ലാത്ത വാക്കുകൾ) ആയിത്തീരുകയാണ്. (രുചികരമായ ഭക്ഷണം കാണുമ്പോഴും അതിനെക്കുറിച്ചു് പറയുമ്പോഴും വിചാരിക്കുമ്പോഴും വായിൽ ഉമിനീർ നിറയുന്നതു് ഉദ്ദീപ്തിയോജിച്ച, യുക്തിയുക്തമായ ഒരു ഉദാഹരണമാണ്.)

ഏകാഗ്രചിന്ത. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രചോദനം തലച്ചോറിൽ വികാരമോ നിയന്ത്രണമോ ഉളവാക്കാം. നിങ്ങൾ വികാരവിവശനാകുമ്പോൾ നിയന്ത്രണം അഴയുകയും നിയന്ത്രിതനാകുമ്പോൾ വികാരം അടങ്ങുകയും ആണ് ചെയ്യുന്നതു്. ഏകാഗ്രമായി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ, ആ വിഷയത്തിനു നേരെയുള്ള ബുദ്ധിവ്യാപാരത്തിനു് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയും ബാക്കിയെല്ലാം നിയന്ത്രിക്കപ്പെടുകയും ആണ്. ഈ ഏകാഗ്രത അമിതമായാൽ ബുദ്ധിക്കു് തകരാറുപറ്റിയേക്കും. ഒന്നിലും ഒരിടത്തും വേറെനില്ലാതെ, മനസ്സു്, അതിനെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്ന വിഷയത്തെക്കുറിച്ചുതന്നെയേ ചിന്തിക്കൂ.

ഉറക്കം. മടുപ്പും ഉറക്കവും ഒന്നിച്ചുപോകും. അർത്ഥമില്ലാത്ത അനുവേങ്ങൾ ആവർത്തിക്കപ്പെടുമ്പോൾ, ജാഗ്രത, ഔത്സുക്യം ഇവയെല്ലാം അലസമായിപ്പോകുകയാണ്. അങ്ങിനെ അനാവരതം ആവർത്തിക്കപ്പെടുന്ന ശബ്ദങ്ങൾ ഉറക്കത്തിനു് ഒരു മരുന്നായിത്തീരും. ഉറക്കം സജീവമായ ഒരു വ്യാപാരമാണ്, ബുദ്ധിയുടെ സാവൃത്തികമായ നിയന്ത്രണമാണ്, എന്നു ബിഹേവിയറിസ്റ്റുകൾ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു.

മാനസികരോഗങ്ങൾ. വികാരവും നിയന്ത്രണവും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തക്കേടാണ് മാനസികരോഗത്തിനു് നിദാനം. പരസ്പരം വിരുദ്ധമായ പ്രചോദനങ്ങൾക്കു് അധീനനാകുന്ന ഒരു വ്യക്തിക്കു് എളുപ്പത്തിൽ മാനസികമായ വൈകല്യം വരാം. വികാരം നിയന്ത്രണത്തെ അതിലംഘിക്കുമ്പോൾ ആ

വ്യക്തി തീരെ അസ്വസ്ഥനാകുന്നു. അടുത്ത നിമിഷം അയാൾ എന്തുചെയ്യുമെന്നു പറയാൻ കഴിയില്ല. മറിച്ച്, നിയന്ത്രണം അധികമാവുകയും വികാരം അസ്തശക്തമാവുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ മൃഗനിയും ഉത്സാഹരഹിതനും ആകുകയായി. ഒന്നുകൊണ്ടും അയാൾ സന്തോഷിക്കുകയില്ല; വ്യസനിക്കുകയുമില്ല.

പാവ്ലോവ് ഇതുയും മൗലിക തത്വങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു.

1. മനുഷ്യൻ പരിപൂർണ്ണമായും ഒരു ഭൗതികസത്തയാണ്. അതുകൊണ്ട് പദാർത്ഥവിജ്ഞാനീയത്തിനേറെയും രസതന്ത്രത്തിനേറെയും നിയമങ്ങൾ അവനും ബാധകമാണ്.

2. മനസ്സ് എന്നു നാം അവ്യക്തമായി നിർദ്ദേശിക്കുന്നതു്, അതതുസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രകൃതിശക്തികൾവഴി ശരീരത്തിനു കിട്ടുന്ന പ്രേരണകളും അവയ്ക്കു് ശരീരത്തിന്റെ മറുപടിയും മാത്രമാണ്.

3. തലച്ചോറിലെ ഭൂതകാലസംഭവങ്ങളുടെ ഫലമാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മനസ്സ്. പരിതഃസ്ഥിതിവിചാരണ നമ്മെ നിയന്ത്രിക്കുന്നു.

4. പരിതഃസ്ഥിതികൾ മാറുന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവം, വികാരം, ചിന്ത എന്നിവയെല്ലാം രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതാണ്.

ഈ അവസാനത്തെ തത്വത്തെ ആസ്പദിച്ചുള്ള ഒരു സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ ചിത്രം (ബീഹേവിയറിസത്തിന്റെ ഒരു വിദഗ്ധാചാര്യനായ വാട്ട്സന്റെ സ്വപ്നലോകം) ആൾഡസ് ഹക്സ്ലിയുടെ Brave New World എന്ന നോവലിൽ ആലേഖനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ii മാനസികാപഗ്രഥനം. സിഗ്മണ്ഡ് ഫ്രോഡിന്റെ നാമവുമായി അത്യധികം ബന്ധപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന മാനസികാപഗ്രഥനപദ്ധതി ആധുനികസാഹിത്യത്തിൽ വളരെയധികം സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അബോധമനസ്സ് എന്ന ഒരു പുതൻ ആശയത്തെഫ്രോഡ് ഉയർത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു. നമ്മുടെ മനസ്സ് ഒരു മാളികയുടെ മുകളിലും കീഴിലും ആയി താമസിക്കുന്ന രണ്ടു കുടുംബങ്ങൾ പോലെയാണ്. മുകളിലത്തെനിലയിൽ 'മാനംമുട്ടി'യായി ജീവിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ പാർക്കുന്നു, അടിയിലാകട്ടെ സ്വാർത്ഥമതികളും, ക്രൂരന്മാരും വികാരവിവശന്മാരും ആയ ജനങ്ങളാണ്. ആരും കയറിച്ചെന്നു കലശൽകൂട്ടാതിരിക്കുവാൻ മുകളിലത്തെ 'കുലീനന്മാർ' കാവൽ നിർത്തിയിട്ടുണ്ട്. മനഃശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഈ കാവൽക്കാരനെ 'സെൻസർ' എന്നു വിളിക്കും. ചിലപ്പോഴൊക്കെ ഈ പോലീസുകാരനെപ്പോലും വകവെക്കാതെ അടിയിലുള്ളവർ തള്ളിക്കയറുന്നു. സെൻസർ കീഴ്വീട്ടുകാരെ വേഗം മാറ്റി മുകളിലേയ്ക്കയയ്ക്കും! അല്ലെങ്കിൽ ഉൽക്ഷുഭരാക്കും. അങ്ങിനെ അയൽക്കാരന്റെ ഭാര്യയോടുള്ള രതി, മാങ്ങാക്കറിയോടുള്ള കാമന ദോഷമായിക്കലാശിച്ചേക്കാം.

ഈ വീട്ടുകാർക്ക് പരസ്പരം സബോധവും അബോധവും ആയ മനസ്സുകളെ സങ്കല്പിച്ചാൽ നമ്മുടെ മാനസികഘടനകിട്ടും. അബോധമനസ്സിൽ പ്രാകൃതവികാരങ്ങളും അസാമാന്യകാമോപാധങ്ങളും നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. 'സെൻസർ' അവയെ സംസ്കരിച്ച് സബോധമനസ്സിലേയ്ക്ക് വിടുകയാണ്. ഈ വ്യാപാരത്തിനാണ് ഉൽക്ഷോപാദനം (Sublimation) എന്നു നേരത്തെപറഞ്ഞതു്.

മതം, നീതിശാസ്ത്രം, കല, പ്രകൃതിശാസ്ത്രം എന്നിവയെക്കുറിച്ചെല്ലാം തന്നെ ഈ ഉൽക്ഷോപാദനനിയമം ബാധകമാണ്. വളരുന്തോറും കഞ്ഞിനു ക്രൂരനായി അനുഭവപ്പെടുന്ന പിതാവിനു പകരമാണത്രെ വാത്സല്യവാനായ 'സ്വർഗ്ഗപിതാവു്' ഉരുവിച്ചതു്! പ്രകൃത്യാ വികാരജീവിയായ മനുഷ്യനെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിൽ ഒതുക്കിനിർത്തുവാനുള്ള ചട്ടക്കൂടാണ് നീതിശാസ്ത്രം. കല ഭാവനാജീവിതത്തിന്റെ ഒരു മിഥ്യയും.

വും അറിയാതെ ചെയ്യപോകുന്ന കാര്യങ്ങളിൽ പലതും അബോധമനസ്സിന്റെ പ്രകടനമാണെന്നിരിക്കെ അവയെല്ലാം അർത്ഥവത്തുകൂടിയാണ് എന്നു കിട്ടുന്നു. ജീവിതത്തിലെ ഓരോ ചെറിയ സംഭവവും മനഃശാസ്ത്രജ്ഞന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വിലയേറിയതത്രെ! ഈ തത്വത്തിന്റെ പ്രതിഫലനം സാഹിത്യത്തിൽ അമിതമായികാണാം—പ്രത്യേകിച്ചും ആംഗലസാഹിത്യത്തിൽ.

മാനസികാപഗ്രഥനം സമകാലിക ചിന്തയെ പലവിധത്തിൽ വളർത്തിയിട്ടുണ്ട്.

1. സംശയാത്മകത്വം (Scepticism) ഈ പ്രവണതയുടെ നേരിട്ടുള്ള ഒരുഫലമാണ്. യുക്തിചിന്ത വാസനയുടെ ഒരു ഉപകരണം മാത്രമാണെന്നവാദം, നമ്മുടെ വിചാരം നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ ആഗ്രഹങ്ങളെ സ്ഥാപിച്ചുകാണുവാനുള്ള പ്രയത്നമാണ് എന്നസിദ്ധാന്തം, സുപ്രധാനമായ ഒന്നാണ്. ശാസ്ത്രീയമായ യുക്തിവിചാരത്തെ അതീവ സംശയത്തോടുകൂടി നോക്കുകയാണ് മാനസികാപഗ്രഥനം ചെയ്യുന്നത്.

2. മനുഷ്യമനസ്സിന്റെ മുഖ്യവാസനകളിലൊന്ന് അധികാരസ്ഥാപനത്തിനുള്ള ആഗ്രഹമാണ്; കൂടുതൽ വ്യക്തമായിപ്പറയുകയാണെങ്കിൽ ഭരിക്കുന്നതിലുള്ള ആസക്തി. സാമൂഹ്യശാസ്ത്രത്തിലെ എണ്ണമറ്റ സിദ്ധാന്തവിശേഷങ്ങൾ—രാജതത്വത്തിന്റെ ദൈവികാവകാശം, ചിത്രഭക്തി, മതാധിപത്യം എന്നിവയെല്ലാം അന്യരുടെമേൽ അധികാരം പുലർത്തുവാനുള്ള ഉപായങ്ങളാണ്. അധികാരസ്ഥാപനങ്ങളോടും അധികാരസിദ്ധാന്തങ്ങളോടും ഉള്ള വൈമുഖ്യം അങ്ങിനെ മാനസികാപഗ്രഥനത്തിന്റെ മറെറാരു പ്രത്യേകതയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

3. നമ്മുടെ കർമ്മങ്ങളെ അനിയന്ത്രിതമായ അബോധമനസ്സിന്റെ വ്യാപാരത്തെയാണ് അനുസരിക്കുന്നതെങ്കിൽ, അവയ്ക്കു നാം ഉത്തരവാദികളല്ലല്ലൊ. ഭൂതവും ഭാവിയും അപരിഹാര്യമാകുമ്പോൾ "വർത്തമാനത്തെ അനുഭവിച്ചുതീർക്കുക, ആനന്ദിച്ചവസാനിപ്പിക്കുക" എന്നതായിരിക്കും തത്വശാസ്ത്രം; 'ഓരോനിമിഷവും വിലയേറിയതാണ്. അതു അനുഭവിക്കുക' എന്ന എപ്പിക്യൂറിയൻ തത്വചിന്ത (ചാർവ്വാകദർശനവും) മാനസികാപഗ്രഥനത്തെ പിന്തുടരുന്നതു നോക്കുക.

സാഹിത്യത്തിന് പ്രചോദനം. മനഃശാസ്ത്രത്തിലെ ഈ രണ്ടു സുവ്യക്തപ്രവണതകളും സാഹിത്യത്തെ എത്രയേറെ മാറ്റിമറിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു നിരീക്ഷിക്കുന്നതു രസകരമാണ്. നമുക്ക് ആരംഭിക്കുക, നോവലിൽത്തുടങ്ങി.

പ്രഖ്യാതങ്ങളായ വിക്ടോറിയൻ നോവലുകളും നാം ഇന്നോക്കുന്നതു എങ്ങിനെയാണ്? അതിലെ പാത്രങ്ങളും വഴിയ്ക്ക്. കഥാപാത്രങ്ങളോടൊപ്പം നോവൽ ജീവിക്കുകയും അവയോടപ്പംതന്നെ മരിക്കുകയും ആണ് പതിവ്. താക്കറെ, ഡിക്കൻസ്, ജോർജ് എലിയറ്റ്, ബ്രോന്റ് സഹോദരികൾ, ട്രോളോപ്പ് തുടങ്ങിയവർ പാത്രസൃഷ്ടിയുടെ കാര്യത്തിലാണ് കേറിനിൽക്കുന്നതു. അവരുടെ പാത്രങ്ങൾ ഇന്നും ചൈതന്യവും ചലനവുമുള്ളവയാണ്.

രണ്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് ഈ ഉൽകൃഷ്ടമായ പാത്രരചന സാധിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഓരോ പാത്രത്തേയും വിശദമായി, സവിസ്തരം സനിഷ്ഠം പരിചയപ്പെടുത്തുക; അതേസമയം അവരെ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന്റെ ആത്യന്തികതയിലേയ്ക്കു നീക്കിനിർത്തുകയും ചെയ്യുക. വിക്ടോറിയൻ കഥാപാത്രം ഒന്നുകിൽ ശുദ്ധസാത്വികൻ, അല്ലെങ്കിൽ 'ഗജപോക്കിരി' ആണ് എന്നു കാണാൻ വിഷമമില്ല. സ്വഭാവചിത്രണത്തിലുള്ള ഈ ആത്യന്തികത്വം അവരുടെ ചിത്രങ്ങൾക്ക് മായാത്ത ചായം കയറുന്നു.

എഡ്വർഡിയൻകാലഘട്ടത്തിലെത്തുമ്പോൾ സാഹിത്യത്തിനു വലിയ ഒരു വ്യത്യാസം വരുന്നുണ്ട്. ആദർശപ്രചാരണമാണ് എഡ്വർഡിയൻസാഹിത്യനായകന്മാരുടെ ലക്ഷ്യം.

സ്വഭാവികമായി തങ്ങളുടെ ആദർശങ്ങൾക്ക് ഇണങ്ങി നിൽക്കുന്നതോ, എതിർത്തുനിൽക്കുന്നതോ ആയ പാത്രങ്ങളെ മാത്രമേ അവർ തിരഞ്ഞെടുത്തുള്ളൂ. വ്യക്തികളെ ചിത്രീകരിക്കുന്നതിനു പകരം, കാഥികന്മാർ ചില പ്രത്യേക മാതൃകകളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിച്ചു; ഓരോ സാമൂഹ്യ ജാതിയുടേയും മാതൃകകൾ (അദ്ധ്യാപകൻ, തപാൽ ശിപായി, പോലീസുകാരൻ, വ്യവസായപ്രമുഖൻ) എന്നതത്രേ.

പത്തൊമ്പതും ശതകത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മറ്റൊരു മുഖ്യവിശേഷം അവ വളരുന്നില്ല എന്നതാണ്. തുറക്കുമ്പോൾ കണ്ട "ശങ്കരൻനായർ" തന്നെയാണ് മടക്കുമ്പോഴും. പരിണാമവിധേയമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്ന മനുഷ്യ സ്വഭാവത്തെ നിശ്ചലമാക്കിക്കാണിക്കുകയാണ് അത്തരം നോവലുകൾ ചെയ്യുന്നത്.

ആധുനികനോവൽ.

അനന്തമായ ജീവിതപ്രവാഹത്തിലെ ഓരോ ബിന്ദുവും മഹത്താണെന്നാണ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ മതമെന്നു മുമ്പേ പറഞ്ഞുവെച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ഈ തത്വം സാഹിത്യത്തിലേയ്ക്കു പകർത്തിയാൽ ആധുനികാഖ്യായികയുടെ രൂപം കിട്ടുന്നു. ഇന്നത്തെ നോവലെഴുത്തുകാർ, മനുഷ്യൻ എന്തുപോലെയിരിക്കുന്നു എന്നു അന്വേഷിക്കുന്നു. അയാളുടെ ജീവിതമാനസികഗവേഷണമാണ്; മനുഷ്യൻ എന്ന ഈ ജീവി ഉദ്ദേശിക്കുന്നതു സരളപ്രകൃതിയല്ലെന്നും, വിക്ടോറിയൻ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പോലെ ലംഘുവല്ലെന്നും അയാളുടെ മനസ്സിലാക്കുകയായി.

യഥാർത്ഥത്തിൽ മനുഷ്യൻ കേവലം നന്മയുടേയോ തിന്മയുടേയോ ഒരു സമാഹാരമല്ല. പോരാ, നന്മതിന്മകളുടെ ആധിക്യംപോലും തിരിച്ചറിയാൻ കഴിയാത്തവിധത്തിലാണ് അവന്റെ പ്രകൃതി. ആധുനികമനോവിജ്ഞാനീയം ശരിയാണെങ്കിൽ, പ്രത്യേക ഗുണവിശേഷങ്ങളോടുകൂടിയവനല്ല മനുഷ്യൻ. പ്രവാഹരൂപമായ നദിപോലെ വളഞ്ഞും തിരിഞ്ഞും, തിരക്കിയും പതുക്കെയും, തെളിഞ്ഞും കലങ്ങിയും, അനുനിമിഷം ഭാവം പകർന്നും പതഞ്ഞൊഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുകയാണ മനുഷ്യമനസ്സ്. പ്രണയം എന്നു സാധാരണപേരിട്ടുന്ന ആ മനോഭാവം നീചമോ പരിപൂതമോ അല്ല; മാംസദാഹത്തിന്റേയും വിശുദ്ധസ്നേഹത്തിന്റേയും കലർപ്പുമാത്രമാണ് അതു്.

ഇങ്ങിനെയെല്ലാം ആകുമ്പോൾ സാഹിത്യകാരന്റെ പാത്രരചന അവ്യക്തമായിത്തീരും. വളരെ നേരം ഓർമ്മയിൽ തങ്ങിനില്ക്കത്തക്കവിധം വിശേഷിപ്പിച്ച വ്യക്തികളെ അയാൾ സൃഷ്ടിക്കുകയില്ല.

സാഹിത്യരൂപങ്ങൾ.

ജീവിതത്തിലെ നിമിഷങ്ങൾ തുല്യപ്രധാനങ്ങളാണെന്ന സിദ്ധാന്തത്തിനും പ്രാബല്യം ലഭിക്കുമ്പോൾ ഫലം എന്തായിരിക്കുമെന്നാണ നിങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുക? സാഹിത്യത്തിൽ ഒറ്റയൊറ്റ വ്യക്തികളെമാത്രം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ജീവചരിത്രാഖ്യായികകൾ ഉദയം ചെയ്യുകയായി. തൊട്ടിയിൽ ആടിയും, പരിചാരികയെ മേടിയും, അമ്മയെ സ്നേഹിച്ചും, അച്ഛനോടു വഴക്കടിച്ചും, പള്ളിക്കൂടത്തിലും കലാലയത്തിലും പയറ്റിയും, പ്രണയിച്ചും, വിജയിച്ചും, പരാജയപ്പെട്ടും, വീണ്ടും വിജയിച്ചും ക്രമത്തിൽ അടിഞ്ഞടിഞ്ഞുപോകുന്ന സാധാരണമനുഷ്യനെ, നിത്യജീവിതത്തിലെന്നപോലെ തന്നെ സാഹിത്യത്തിലും വിനിവേശിപ്പിക്കുന്നതായി നമുക്കുകാണാം. എത്തും വാരിയിടാവുന്ന ചവറുകൊട്ടപോലെയായി ചില നോവലുകൾ. വാംപ്പോളിന്റെ Fortitude-ം മെക്കൻസിയുടെ Sinister Street-ം ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

വെർജിനിയ വൂൾഫ്, ജെയിംസ് ജോയ്സ്, തുടങ്ങിയവർ സാഹിത്യത്തിൽ എല്ലാം എഴുതാം, എല്ലാം എഴുതണം എന്ന അഭിപ്രായക്കാരായിരുന്നു. 'സാമ്പി'ലിന് ജോയിസിന്റെ 'യുളിസസ്സും', "യുവകലാകാര

ന്റെ ആലേഖ്യ'' (Portrait of a young Artist) വും നോക്കുക.

രണ്ടു വിധത്തിലാണ് ഈ സംരംഭത്തിനു് തകരാറു പറ്റിയതു്. അപ്രസക്തങ്ങളായ സംഭവങ്ങളും കടന്നുകൂടി നോവൽ മുഷിപ്പനായിത്തുടങ്ങി. എല്ലാം എഴുതിത്തീർക്കണമെന്നുവന്നപ്പോഴും ഒരു ജീവിതകാലം ഒരു നോവലിന്റെ പരിധിയിൽ തീരെ ഒതുങ്ങാതെയും ആയി. അധികമധികം മാനസിക ജീവിതത്തിലെ രഹസ്യങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള ആസക്തി, ഉള്ളതുമുഴുവൻ എഴുതിയൊരുക്കണമെന്ന നിബ്ബന്ധം, രണ്ടിനുമുള്ള പ്രായോഗികപരിമിതി—ഇവയെല്ലാം ഒത്തുചേരുകകാരണം സാഹിത്യത്തിൽ മറെറാരു പ്രവണത ആവിർഭവിക്കുകയായി. മനഃശാസ്ത്രപരമായി മുഖ്യമായ ഒരു നിമിഷം (Psychological moment) ത്തിന്റെ ചിത്രണമാണ് അതു്. അനുനിമിഷം മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ കഥ പറയുമ്പോഴും നിമിഷത്തിനു് തന്നെയായിരിക്കണം പ്രാധാന്യം എന്നതത്രേ ഉന്നയിക്കപ്പെട്ടുന്ന വാദമുഖം. പക്ഷെ യാഥാർത്ഥ്യം ഇതുതന്നെയായിരിക്കുമോ? കലങ്ങിയും തെളിഞ്ഞും, ഉറക്കെയും പതുക്കെയും നദി പാഞ്ഞുപോകുന്നുവെങ്കിലും, നദി എവിടേയും നദിതന്നെയാണു്. മുകളിലുള്ള കലക്കങ്ങളുംകടിയിലായി നീണ്ടു നീണ്ടു പോകുന്ന മനുഷ്യന്റെ വ്യക്തിതപം എന്നൊന്നില്ലേ? ഇല്ലെന്നാണു് മനഃശാസ്ത്രവും പദാർത്ഥവിജ്ഞാനീയവും വാദിക്കുന്നതു്. അടുത്തടുത്തുവെച്ചിരിക്കുന്ന മുത്തുകളുംപോലെ ജീവിതശകലങ്ങളും അടുക്കായി ഇരിക്കുന്നു; അവതമ്മിൽ ഒരു നൂലുകൊണ്ടു് സംയോജിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലതന്നെ.

ജീവിതത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കേണ്ട കലാകാരൻ നിമിഷങ്ങളെ കോർത്തിണക്കുന്നുവെങ്കിൽ അതു സത്യത്തിൽനിന്നുള്ള ഒരു വ്യതിയാനമായിരിക്കും. ഈ വിശ്വാസംമൂലം വ്യക്തിതപ (Personolity) ത്തെ നിഷേധിക്കുന്ന തരത്തിലാണു് സാഹിത്യം വളരുന്നതു്. മൂന്നു വിധത്തിൽ നോവൽ തിരിഞ്ഞു.

1. അസംഘടിതരംഗങ്ങളോടുകൂടിയവ.

2. ഒരു രംഗത്തിൽതന്നെ അനേകം ഭിന്ന സംഭാഷണങ്ങളും അടുക്കിവെച്ചവ.

3. അന്യോന്യ ബന്ധമില്ലാത്തതും, ശീർഷകങ്ങളുടെ രൂപത്തിലുള്ളതും ആയ പ്രഖ്യാപനങ്ങളും നിരത്തിനിർത്തിയവ.

1.) വുൾഫിന്റെ 'Gacobs' Room ആദ്യത്തേതിനു് ഉദാഹരണമാണു്. ''ജേക്കബ്ബു് കോൺവാളിലെ ഒരു ശിശുവാണു്; സ്റ്റാർബറോവിലെ ബാലനാണു്: ജേക്കബ്ബു് സ്കൂളും കുട്ടിയാകുന്നു: കേംബ്രിഡ്ജിൽ: സിസിലിടോപിന്നട്ടത്തു് വഞ്ചിയിൽ''—അങ്ങിനെ പോകുന്നു കഥ. ജീവിതം അങ്ങിനെയല്ലേ? സാഹിത്യത്തിലും അതുതന്നെയാകട്ടെ, എന്നാണു വെയ്പു്.

2. Gacob's Room-ൽ തന്നെ രണ്ടാമത്തെ മാതൃകയ്ക്കും ഉദാഹരണമുണ്ടു്. ഓരോ സംഭവവും പരോക്ഷമായി ഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടെങ്കിലും പ്രത്യക്ഷത്തിൽ ശിഥിലങ്ങളായ സംഭവങ്ങളാണു് ഇത്തരം കഥകളിൽ കാണുക.

3. വുൾഫ്, ലോറൻസു്, എന്നിവരെല്ലാം ''ശീർഷകശൈലി''യിൽ പയറ്റിയിട്ടുണ്ടു്. ലയണൽ ബ്രിട്ടന്റെ 'വിശപ്പും പ്രണയവും' എന്ന നോവലിൽനിന്നു്:

''സായാഹ്നം. അസ്തമയസമയം. മേശപ്പുറത്തുനിന്നു് ഒരു കണ്ണും തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള കടലാസ്സും ചരടും എടുക്കുക.

''പ്രഭാതം. ഉദയകാലം. പൊതുവായ കളിമുറിയിൽ തവിട്ടുനിറമുള്ള ഒരു കടലാസ്സുപൊതിയും പിടിച്ചു്.''

പോരെങ്കിൽ ഇതാ, വേറൊരു നോവലിന്റെ ഒരദ്ധ്യായം അവസാനിക്കുന്നു:

''നാഗരികത നിലനിന്നു,
വാണിജ്യം മുറയ്ക്കു നടന്നു.
പ്രേമം അതിന്റെ ഭരണം തുടർന്നു.
ഡി. എച്ചു്. ലോറൻസു്.

ലോറൻസു് സാഹിത്യത്തിൽ അബോധമനസ്സിനു സർവ്വാധിപത്യം നൽകുന്നു

സാഹിത്യകാരനാണ്. അബോധമനസ്സിലെ പ്രവൃത്തനങ്ങളാണ് സബോധത്തിന്റെ പ്രവൃത്തനത്തെ നിർണ്ണയിക്കുന്നത് എന്നാണദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. അബോധമനസ്സിന്റെ ഒരു റജിസ്റ്റർ മാത്രമാണ് ജീവിതം. മനുഷ്യൻ അസ്വാഭാവികമായ പല നിബന്ധനകൾകൊണ്ടും തെരുക്കപ്പെട്ടവനു. ആ ചങ്ങലക്കെട്ടുകൾ നുറുങ്ങി വീഴുമ്പോൾ മാത്രമേ വാസ്തവത്തിൽ സദാചാരം പുലരുകയുള്ളൂ. ലോറൻസ് ഇന്നത്തെ ലോകത്തെ "മിഥ്യാചാരന്മാരുടെ ഒരു സംഘടന"യെന്നാണ് ആക്ഷേപിക്കുന്നത്. ലോറൻസിന്റെ കൃതികളും വികാരസംയമനത്തെ എതിർക്കുന്നു. അവ മനുഷ്യന്റെ ആത്മവികാസത്തിന്റെ ചരിത്രങ്ങളാണ്. മനസ്സിനു കുറെക്കൂടി സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുക; നല്ല ഒരു സമുദായം ഉണ്ടാകും എന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സന്ദേശം. പ്രണയബദ്ധരായ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ വിവാഹദിവസംമുതൽ സന്തോഷഭരിതരായിത്തീരുന്നതും അവരുടെ സ്നേഹത്തിനു ഉലച്ചിൽ തട്ടുന്നതും ലോറൻസിന്റെ നോവലുകളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. ലോറൻസിന്റെ ദമ്പതികൾ അന്യോന്യം കലഹിക്കുകയും കലശൽ കൂട്ടുകയും ചെയ്യുന്നു; അവസാനംവരെ 'പ്രതിയോഗി'യെ കീഴ്പ്പെടുത്തുവാനുള്ള പരിശ്രമമാണ് ഓരോ ആളും ചെയ്യുന്നത്. അബോധമനസ്സിലെ പ്രാകൃതവികാരത്താൽ, അധികാരസ്ഥാപനത്തിനു കൃതികളുണ്ടാകുന്നു.

പ്രണയം, ബാഹ്യമായ സമ്മർദ്ദങ്ങളോട് അമർഷത്തിന്റെ രൂപം സ്വീകരിക്കുന്നതായി നാം ലോറൻസിന്റെ കൃതികളിൽ വായിക്കാറുണ്ട്. ഇതിനെയെല്ലാം എതിർത്തുകൊണ്ടു മടങ്ങുന്നത് കിരാതജീവിതത്തിലേയ്ക്കാണെങ്കിൽ അതു അഭികാമ്യമോ? അബോധത്തിലേയ്ക്കുള്ള മടങ്ങിപ്പോക്ക് മനുഷ്യനെ മടപ്പിക്കുമെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. സംഭവിക്കുന്നതും അങ്ങിനെതന്നെയാണ്.

വൈകാരികമായ മണ്ഡലത്തിൽ മനുഷ്യർ ഏറെക്കുറെ സമാനരായിരിക്കും. ചിന്തയുടെ തലത്തിലാണ് അവർ ഉയരുന്നതും താഴുന്നതും. വൈകാരികജീവിതത്തെമാത്രം ആശ്രയിക്കുകകാരണം സാഹിത്യകാരനാക്ക്, കലയുടെ മുഖ്യധർമ്മമായ വൈചിത്ര്യം സാക്ഷാൽക്കരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ലോറൻസ് എതിർക്കുന്ന ആ സാമൂഹ്യഘടനപോലെതന്നെ മൂഷിപ്പനായിത്തീരുന്നു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവൽ. കാരണം വൈവിധ്യത്തിന്റെ അഭാവംതന്നെ. അതു ഉടനീളം ഒരു പോലെയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ മൂല്യബോധം (Sense of Values) നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു സ്പഷ്ടമായി മാനസികാപഗ്രഥനത്തിന്റെ പ്രേരണയെക്കുറിക്കുന്നില്ലേ?

ii ആൾഡസ് ഹക്സ്ലിയും ബിഹേവിയറിസവും.

മാനസികാപഗ്രഥനത്തിന്റെ മൂഢലോറൻസ് പ്രദർശിപ്പിക്കുമ്പോൾ ബിഹേവിയറിസത്തിന്റെ പ്രഭാവം ഹക്സ്ലി തികച്ചും പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നോവലുകളിലെല്ലാം ശരീരത്തെ, ആത്മാവിന്റെ നിർണ്ണായകമായി ചിത്രീകരിക്കുവാനുള്ള ഒരു പുതൻ പരിശ്രമം തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നു. പക്ഷെ, നിരാശതാജനകമായ ഈ അവസ്ഥയെക്കുറിച്ചു അദ്ദേഹം പരിതപിക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഈ വൈപ്പിന്റെ നടുക്ക്, നിസ്സംഗതയുടെ നേരിയ ഒരു നിഴൽ, ഹക്സ്ലിയൻ നോവലുകളിൽ പരത്തുന്നു എന്നിരുന്നാലും, "ജീവിതത്തെ സമഗ്രമായി പോഷിപ്പിക്കുക" എന്നാണ് ഗ്രീക്ക് ചിന്തകന്മാരോടൊപ്പം ഹക്സ്ലിയും ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുക. "ശരീരത്തോടുള്ള കടപ്പാട് മറക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ല. ദൈവത്തെയല്ലാ, ശരീരത്തെയെപ്പറ്റിയെങ്കിലും, നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മിഥ്യാബോധം ഉപേക്ഷിച്ചേ തീരൂ. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ, രോഗ

ഗ്രസ്തമായിത്തീരുന്ന ശരീരംകൊണ്ട് ആത്മാവു് പീഡിതമായിത്തീരുന്നു. ഇന്നലെകിൽ നാളെ, ചിന്തയുടെ തലത്തിൽ വേദനയും ബോധക്ഷയവും കയറിപ്പറ്റുകയായി'' എന്നാണു് ഹക്സ്ലിയുടെ ''കാർഡൻ'' പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. ''അവസാനം മാംസം നിങ്ങളുടെ ആത്മാവിനെ പിടികൂടി, ജീവൻ അതിൽനിന്നും പിഴിഞ്ഞു കളയുകതന്നെ ചെയ്യും. അപ്പോൾ നിങ്ങൾ വാവിട്ടു് നിലവിളിക്കുന്ന ഒരു മൃഗപ്രായനായി മാറണം. മാംസത്തോടൊപ്പം ആത്മാവു് ദ്രവിക്കുന്നു; മാംസത്തോടൊപ്പം ആത്മാവു് അടിയുന്നു.''

നിങ്ങൾ ജനിക്കുന്നു, ജീവിക്കുന്നു, മരിക്കുന്നു. എല്ലാം ആകസ്മികം മാത്രം. എന്തൊരത്ഭുതം! എന്തുയോ നിസ്സാരം!'' ഹക്സ്ലിപറയുകയാണു് ''ഒരു കൊച്ചു അറയായിരുന്ന വസ്തു വലുതായി വലുതായി, ചിന്തിക്കുകയും ആനന്ദിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന മനുഷ്യനായിത്തീരുന്നു; അതേപോക്കിൽ അതു പെട്ടെ അടിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യുന്നു. നമ്മുടെ ആത്മാവു ശരീരത്തിന്റെ ചൊല്പടിയിലാണെന്നല്ലാ ശരീരംതന്നെയാണെന്നാണു് ഹക്സ്ലി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതു്. (ബിഹേവിയറിസത്തിന്റെ പ്രേരണ.)

പിന്നീടു്. ഒരു മിനിട്ടനേരത്തേയ്ക്കു് ഹക്സ്ലിയെ വിട്ടുകളയുക.

ഇന്നത്തെ എഴുത്തുകാരിൽ, വെൽസ്, കിപ്ലിങ്, ഷാ, ബെന്നെറ്റ്, ഗാൽസ്വെത്തി തുടങ്ങിയവരെപ്പോലെ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്നവർ എത്രയോ ചുരുങ്ങും! ഇ. എം. ഫോർസ്റ്റർ നോവലെഴുത്തു നിർത്തിയിരിക്കുകയാണു്. വുൾഫ് ഇനി സാഹിത്യം തൊടുകയേ ഇല്ല. (അവർ മരിച്ചുപോയി) നമുക്കു് ഒരു സോമർസെറ്റ്മോം മാത്രമുണ്ടു്, പണ്ടത്തെ മുതിർന്ന വിക്ടോറിയന്മാരുമായി തോളുരുമ്മുന്നതായിട്ടു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തു് എത്തുന്നവർ ഉണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ അധികം ഇല്ല.

ഞാൻ സാഹിത്യത്തിലെ ആധുനപ്രസ്ഥാനങ്ങളെക്കുറിച്ചു പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയതാണു്. മനശ്ശാസ്ത്രത്തിന്റെ അധിപ്രസരവും നിർണ്ണായകത്വ (Determenism)ത്തിന്റെ പ്രചോദനവും ആണു് അവ. ഹക്സ്ലി ശരീരത്തിന്റെ നിർണ്ണായകത്വത്തെ പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കുന്നു.

ഹക്സ്ലിയുടെ പുതിയനോവലുകൾ. ഇക്കഴിഞ്ഞ കുറെവർഷങ്ങളായി ഹക്സ്ലി വളരെ മാറിപ്പോയിട്ടുണ്ടു്. ശരീരത്തിന്റേയും മനസ്സിന്റേയും പടവുകൾക്കും മുകളിലായി ആത്മീയജീവിതത്തിന്റെ ഒരു സാമ്രാജ്യം കൂടിയുണ്ടെന്നാണു് ഇന്നു അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുന്നതും പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതും. ഈ തത്വത്തെ പുരുഷസ്ത്രീഭാവമുള്ള ഈശ്വരനായല്ല, അനന്തമായ ഒരാത്മീയസത്തയായാണു് ഹക്സ്ലി വ്യാഖ്യാനിക്കുക. ശരീരവും മനസ്സും നമ്മെ സനാതനമായ ഈ സത്യത്തിൽനിന്നും അകറ്റിനിർത്തുന്നു. പൊള്ളയായതും തെറ്റായതും ആയ ചില ലക്ഷ്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടും മനുഷ്യൻ പുരോഗമിക്കുകയാണു്, ഹക്സ്ലി വീണ്ടും വീണ്ടും ഊന്നിപ്പറയുന്നതു് ഇന്നത്തെ സംസ്കാരം അന്തസ്സാരശൂന്യമായ ലക്ഷ്യത്തിലാണു് ഉഷ്ണീയറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നതു് എന്നതത്രെ. ഈ 'കണ്ടുപിടുത്തങ്ങൾ' കൊണ്ടെല്ലാം എന്തുണ്ടായി? മനുഷ്യൻ തെല്ലുകൂടി വലിയ ഒരു ഉടമസ്ഥനായി എന്നു മാത്രം. ഉടമാവകാശം നമ്മെ കൂടുതൽ ബന്ധിച്ചുകളയുന്നു. ഉയർച്ചയുടെ ചിഹ്നമായി നിസ്സംഗതയിൽനിന്നു നമ്മെ അകറ്റിക്കൊണ്ടുപോകുന്നു. ''ഓ! സർവ്വഗതമായ ഒരു മനസ്സുണ്ടാവുക, ആത്മാവിന്റെ വ്യക്തിത്വം അലിഞ്ഞുപോകുക! എന്തൊരു സന്തോഷം! എന്തൊരാത്മവിസ്മാരകമായ ആനന്ദം!''

ഇതുകൊണ്ടു് തന്റെ പഴയ നിലപാടു് ഹക്സ്ലി ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നു് അർത്ഥമാക്കേണ്ടതില്ല—(കുറച്ചൊരുമാറ്റംവരുത്തുകയും ചിലതു കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയും ചെയ്തു) മനുഷ്യൻ പാരമ്പര്യത്തിന്റേയും, പരിതഃസ്ഥിതിയു

ടേയും ശരീരഘടനയുടേയും, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റേയും ഭൂതകാലജീവിതത്തിന്റേയും സന്താനമാണ്. Brave New World എന്ന നോവലിൽ ഹക്സ്ലി ഒരു ശാസ്ത്രീയസാഹിത്തിന്റെ ഭാവനാചിത്രം നല്കുന്നുണ്ട്. ബീഹേവിയറിസത്തിൽനിന്നും അപഗ്രഥനാത്മകമായ മനോവിജ്ഞാനീയത്തിൽ നിന്നും ആശയസ്വീകരണം ചെയ്തുകൊണ്ടാണ് അതു് വിരചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഇന്നു തന്റെ ആ പഴയ വീക്ഷണത്തിനു് ഹക്സ്ലി അല്പം മാറ്റംവരുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

അങ്ങനെ ആൾഡസ് ഹക്സ്ലി തന്റെ പല സുഹൃത്തുക്കളോടൊപ്പം "ത്രൈഗ" ജീവിതത്തിന്റെ തത്വം അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു; ശരീരം, മനസ്സു്, ആത്മാവു്, ഈ മൂന്നു തത്വങ്ങളുടെ സമവായമാണ് "മനുഷ്യൻ എന്നതത്വം. ഭൗതികവാദവും മാനസികാപഗ്രഥനവും എല്ലാം ശരിതന്നെ. അവയുടെ പ്രവർത്തനമണ്ഡലങ്ങളെ അതിവർത്തിക്കുന്ന മറ്റൊരു ജീവിതംകൂടിയുണ്ടു്, മനുഷ്യനു്". പരിശ്രമിക്കുക,—"അവിടേയും ജീവിക്കാം" എന്നു ഹക്സ്ലി അവകാശപ്പെടുന്നു.

ഒരു പ്രമേയം. ഞാൻ ഉന്നയിക്കുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന പ്രമേയം ഇതാണു്:

1932-നു് ശേഷം സാഹിത്യം പിന്നേയും ഒരു വഴിതിരിഞ്ഞുപോയിട്ടുണ്ട്. സാധാരണസംവേദ്യം സാഹിത്യത്തിനു വിഷയമാകണമെങ്കിൽ കാഥികന്റെ ചാതുര്യം മഹത്തായിരിക്കണമെന്നിരിക്കേ, സ്വാഭാവികമായി അസാമാന്യാനുഭവങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ ഒരു കൗതുകം—അല്ലാ, മനഃപൂർവ്വമായ ഒരുക്കം—പ്രകടമായിക്കാണുന്നു. തലതിരിഞ്ഞവർ, പിരി അഴഞ്ഞവർ, കടിയന്മാർ, കഞ്ഞുങ്ങൾ—ഇവരാണു് ആധുനികകഥയ്ക്കു് വിഷയമാവുന്നതു്.

ഈ പ്രമേയം ചെറുകഥാപ്രസ്ഥാനംവഴിയാണു ഞാൻ വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുക.

ചെറുകഥയുടെ സങ്കേതം.

വെൽസ് ചെറുകഥയ്ക്കു് രസകരമായ ഒരു നിർവ്വചനം നല്കിയിട്ടുണ്ട്. "എന്തെങ്കിലുമൊന്നിനെ ദീപ്തവും ചൈതന്യവത്തും ആക്കുന്ന കലയാണ് ചെറുകഥ. അതു ഹാസാത്മകമോ, കരുണമോ, ഭയാനകമോ, ശാന്തസുന്ദരമോ ആകാം. ഒന്നു മാത്രമുണ്ടു്, പതിനഞ്ചു മിനിട്ടുമുതൽ അമ്പതു മിനിട്ടുവരെയുള്ള സമയത്തിൽ വായിച്ചുതീർക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാകണം അതു്." മാത്രമല്ല, സോമർസെറ്റ് മോം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ "ചെറുകഥയ്ക്കു് ഒരു ഇതിവൃത്തം ഉണ്ടായിരിക്കണം. പോരാ, അപ്രധാനമെന്നു സാധാരണക്കാർക്കു് തോന്നാവുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ എടുത്തു് കാഥികൻ അവയ്ക്കു് ജീവൻ നല്കിയിരിക്കുകയും വേണം". "കാച്ചിക്കുറുക്കിയ" ഒരു ജീവന്നിമിഷമാണു് കഥയിലെ പ്രതിപാദ്യം. എഴുത്തുകാരൻ അനുവാചകനിലേയ്ക്കു വിനിവേശിപ്പിക്കുവാൻ അഭിലഷിക്കുന്ന ഒരു സന്ദേശംകൂടി അതു് ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.

ചെക്കോവും കാതറൈൻമാൻസ്ഫീൽഡും.

ഇതുയും പറഞ്ഞതു് കഥയുടെ പഴയ സങ്കേതത്തെക്കുറിച്ചാണു്. 1914 നു് മുമ്പുതന്നെ പുതിയ ഒരു പ്രസ്ഥാനം ഉയിരെടുത്തിരുന്നു. ചെക്കോവു് ആണ് അതിന്റെ പിതാവു്. ഒന്നാം ലോകമഹായുദ്ധത്തിനുശേഷം ഗണ്യമായ പ്രചാരവും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തിനു് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ജീവിതത്തിന്റെ ശകലങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാനുള്ള ഒരു സംരംഭമെന്നു് ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ നിർവ്വചിക്കാം. അന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ ചെക്കോവു് സമർത്ഥനായിരുന്നു. റഷ്യയുടെ മൂകഭാവം, റഷ്യയുടെ രഹസ്യവാദം, റഷ്യയുടെ ദൗർബ്ബല്യം, നിരാശത, ചാപല്യം—ഇവയൊക്കെത്തിങ്ങി നിൽക്കുന്ന ആശ്ചര്യജനകങ്ങളായ അന്തരീക്ഷങ്ങൾ!

ചെക്കോവിന്റെ പ്രതിഭയ്ക്കും ഉണ്ടായിരുന്നു പരിമിതികൾ! മോം അതിങ്ങനെ വ്യക്തമാക്കി.

"തിൻ:മശസ്സ്ക് ചുറ്റുമിരുന്ന് നാം പാ
യാറുള്ള തരത്തിൽ, നാടകീയമായ ഒരു കഥ
രചിക്കുവാൻ ചെക്കോവിന് കഴിയുമായിരു
ന്നില്ല." എന്തിന്; ചെക്കോവിന് ഒരു
കഥ പറയുവാൻപോലും സാധ്യമല്ലായിരുന്നു;
ഒരു ഇതിവൃത്തം നെയ്തെടുക്കുവാനും. താൻ
കണ്ടതുപോലെ ജീവിതത്തിൽ നടക്കുന്നതു
അദ്ദേഹം എഴുതി. സാഹിത്യത്തിൽ എന്തും
എഴുതാം, മുഴുവനുംഎഴുതണം എന്നഭിപ്രാ
യമുള്ളവരുടെ കൂട്ടത്തിലേയ്ക്കാണ് ചെക്കോ
വും എത്തിച്ചേർന്നതു്.

മഹാനായ ഈ റഷ്യൻ കഥാകാരന്റെ
സന്ദേശം കാതറൈൻമാൻസ്ഫീൽഡാണ്
ആംഗലസാഹിത്യത്തിൽ പകർത്തിയതു്. അ
വർ നല്ല പ്രതിഭയുള്ള എഴുത്തുകാരിയായിരു
ന്നു. എങ്കിലും ചെക്കോവിനെപ്പോലെതന്നെ
ഇതിവൃത്തം രചിക്കുവാൻ അവർക്കും കഴിയു
മായിരുന്നില്ല. "ഒന്നും എനിയ്ക്കു നിർമ്മിക്കാൻ
കഴിയില്ലാ; ഞാൻ അങ്ങിനെ വിസ്മരിച്ചു
പോകാം" എന്നു് അവർ പറയുന്നുവോ
എന്നതോന്നും. ജീവിതത്തോട് പ്രത്യേക
മായ മനോഭാവം ഒന്നും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊ
ണ്ടു് അവർ എല്ലാമങ്ങു വിവരിച്ചുതുടങ്ങി;
അവരുടെകൂടെ മറ്റു എഴുത്തുകാരും. ജീവി
തത്തിന്റെ അംശങ്ങളും പറിച്ചെടുത്തപടി
നമുക്കു ഭക്ഷണത്തിനു വിളമ്പിത്തരുന്നു.
കലാകാരന്റെ വ്യക്തിത്വത്തിൽക്കുടി പാക
പ്പെടുത്താതെയും രുചികരമാക്കാതെയും മോ
ടിപിടിപ്പിക്കാതെയും ആണ് സാഹിത്യ
ത്തിലെ ജീവിതം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നതു്.

ഇന്നത്തെ കഥ. പുതിയ പുതിയ വാരിക
കളും മാസികകളും മറിച്ചുനോക്കുക; ആധുനി
കഖണ്ഡകഥാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ രൂപം അ
വയിൽ കാണാം. ജീവിതത്തെപ്പോലെത
ന്നെ എവിടേയും തുടങ്ങാതേയും, ഒരിടത്തും
എത്തിച്ചേരാതേയും കഥകളും പെട്ടെന്നു നി
ന്നുപോകുന്നു. എന്തിനു തുടങ്ങി, എന്തിനു
നിർത്തി എന്നു് നിങ്ങളും സ്വയം ചോദിച്ചു
പോകും.

കഥവായിച്ചു തീരുമ്പോൾ അതിൽ എന്തോ
അന്തർവഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് ഒരു തോന്നൽ ഉദി
ക്കുന്നു; കാരണം പുറത്തു് ഒരർത്ഥവും കാണു
കയില്ല. ചിന്നെപ്പിന്നെ അതിൽ സിംബോ
ളിസം ആണ് ഉള്ളതു് എന്നായിത്തുടങ്ങും
സംശയം. ഈ സിംബോളിസം ലൈംഗികം
കൂടിയാവണം (ഫ്രൂഡിന്റെ ആക്രമണം
വെൽവൃതാകി) ഈ സിംബോളിസം അ
നേഷിച്ചു് ഡൻടൻ വെൽച്ചിന്റെ
Narcissus Bay എന്ന കഥ ഞാൻ പലവട്ടം
വായിച്ചുനോക്കി. ഒന്നും ഒരിടത്തും എത്തി
യതുമില്ല. വെൽച്ചിനെ ഞാൻ ഒരു മാതൃ
കയായി എടുത്തുവെന്നേയുള്ളൂ. അർത്ഥമില്ലാ
തെ ഇങ്ങിനെ എഴുതിത്തള്ളുന്നതു് ഇന്നത്തെ
മിക്ക കഥാകാരന്മാരുടേയും പതിവായിത്തീർ
ന്നിരിക്കുകയാണു്.

പ്രാകൃതജീവിതത്തിൽ കൗതുകം. നാം ഈ
വളർച്ചയുടെ അടുത്ത പടിയിലെത്തുന്നു.

കുറെക്കൊല്ലമായി, കൂട്ടികളുടേയും അര
പ്പിരിയന്മാരുടേയും തലതിരിഞ്ഞവരുടേയും
മദ്യപാനികളുടേയും ജീവിതത്തിനു
സാഹിത്യത്തിൽ സ്ഥാനം നൽകുവാൻ
അമിതമായ ശ്രമം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. ക
ഥയ്ക്കു വിഷയമാകുന്ന കുട്ടി മനഃശാസ്ത്രപര
മായി ഒരസാധാരണജീവി (anormal)
കൂടിയായാൽ ഒരു വെടിക്കുതന്നെ രണ്ടു പ
ക്ഷി ഒത്തു എന്നു് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു.

ചെറുപ്പക്കാരികൾക്കുള്ള മാസികകളിൽ
ഉയർന്നവരേയും സിനിമാതാരങ്ങളേയും പ
റ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്നതുപോലെ അഭ്യസ്തവി
ദ്യർക്കുള്ള പത്രഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രാകൃതമനുഷ്യ
നെ പ്രദർശിപ്പിക്കുവാനാണ് യത്നം. കൊച്ചു
കൊച്ചു വാക്യങ്ങൾ, അതും നാടോടിഭാഷ
യിൽ ആരും മനസ്സിലാക്കാത്ത രീതിയിൽ എ
ഴുതിപ്പിടിപ്പിച്ചാൽ കൂടുതൽ നല്ലതു്. കുട്ടി
കളും വിഡ്ഢികളും കൂടിയന്മാരും സാമാന്യ
മായി വേണ്ടവിവേകവും ചിന്താശക്തിയും
പോലും ഇല്ലാത്തവരായിരിക്കുമല്ലോ. ഹെ
മിങ്ങ്വേയുടെ അനുകർത്താക്കൾ ഉച്ചാരണ

ആശാരിക്കുട്ടികഥ

—അക്കിത്തം

2

പകലിൻചെമ്മുന്തിരി-
ച്ചഷകം മൂന്നോടൊട്ടി-
ച്ചകലെത്തലതല്ലി-
സ്സമുദ്രം നൃത്തം വെയ്പൂ,
ഇടവിട്ട,തോരോരോ
നെടുവീർപ്പിട്ടംനേര-
മിളകിക്കളിയ്ക്കുന്നാ
മാമരനികരങ്ങൾ,
മാരകമാമക്കാറിൻ
മാധുരി താണീടുന്നു
മാംസത്തിൻ മാംസംവരെ,-
ക്കരളിൻ കരൾവരെ.
ആകവേ കോരിത്തരി-
ച്ചെ, നുടിത്തുമ്പോരോന്നാ-
മാടവേ പൊടിമണ്ണി-
ലിരിപ്പാണേകാകി ഞാൻ,

എങ്കിലും, ചാരത്തിതാ
പൂഴിയിലാറാട്ടുന്ന
'ചങ്കരനാശാരി'തൻ
കല്ലൂരിക്കുമാരന്മാർ.
അവർ തന്നാട്ടാങ്ങ-
ളാകാശ തലത്തിങ്ക-
ലലമാലയായ് പ്പൊങ്ങി-
പ്പൊങ്ങി നേത്തകലുന്നു.
ഒന്നിനൊരോഴാണ്ടായീ,
മറേതിനഞ്ചാണ്ടായീ,
പിന്നെയാച്ചിരിയ്ക്കുന്ന
ചെക്കനോ മൂന്നാണ്ടായീ.
എന്തൊരു ചിരി! കിരി-
പ്പുല്ലുകളാണല്ലല്ലീ!
ചന്തമാണാവെണ്മുത്താ-
ക്കല്ലൂരിയ്ക്കാകപ്പാടെ!

ശ്രദ്ധി കുറഞ്ഞവരെ പാതുങ്ങളാക്കുന്നതും ഡാലിയും സർറിയലിസ്റ്റുകളും ചിതുങ്ങളിൽ ശ്രപഭുത നിരാകരിക്കുന്നതും മറവും ഈ പോക്കിന്റെ പ്രേരണതന്നെയാണ് വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പ്രാകൃതജീവിതത്തോടുള്ള ഈ മമതയിൽ സംസ്കാരത്തെ പുറകോട്ട് നടത്തുവാൻ മനപ്പൂർവ്വം യത്നിക്കുന്ന ഫാസിസ്റ്റുകളുടെ പരിശ്രമത്തിനു് സമാനമായ ഒരു തത്വം ലയിച്ചിരിക്കുന്നു.

i) ഇതിവൃത്തരാഹിത്യവും നിരുദ്ദേശതയും.

ii) അസാധാരണ വ്യക്തികളുടേയും കുട്ടികളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിനു് ഏറ്റവും യോജിച്ച പ്രമേയമാണെന്നബോധം.

iii) മനഃശാസ്ത്രവുമായി പൊരുത്തപ്പെടുന്ന സികോപഗ്രഥനവുമായി വിശേഷിച്ചും അടുത്ത വേഴ്ച—ഇവയാണ് ഞാൻ അവതരിപ്പിച്ച പ്രമേയത്തിന്റെ മുഖ്യശങ്ങൾ.

ജോയ്സിന്റെ ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളും കൂടി ചർച്ചയ്ക്കു വിഷയമാക്കി ഈ ചിന്തനം അവസാനിപ്പിക്കാം. ജോയ്സ് ഒരു രാത്രി അനുഭവിക്കുന്ന സ്വപ്നഭാവനകളും ഉപബോധമനസ്സിന്റെ കൃതികളും നമ്മുടെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ, എനിക്കു് ആ നോവലുകൾ വായിക്കുവാൻ കഴിയുന്നില്ല. അവയെല്ലാം തന്നെ ഞാൻ ആദ്യം വിശദീകരിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ച പ്രവണതകളുടെ സ്വാഭാവികമായ പരിണാമത്തെ കുറിക്കുന്നുണ്ടു്.

3

ഞാനതു സംവീക്ഷിയ്ക്കെ
നിമിഷങ്ങളിൽത്തട്ടി-
വീണ്ടുടയുന്നു ദൂരെ-
ക്കടലിൻ സുധാപാത്രം;

ആയതിൻ ശകലംപോ-
ലമ്പിളി വിഹായസ്സിൻ
കോണിലങ്ങിനെ വീണു-
കിടപ്പു നിറംമങ്ങി.

ചീറുമത്തണുപ്പണി-
ക്കാറിലൂടരിച്ചെത്തി-
ക്കേറുന്നു സിരകളിൽ-
ച്ചൂടെഴും നിഴലുകൾ

അന്ധകാരത്തിൻ നേത്ര
തലനാരിഴകളാ-
ച്ചുകരനാശാരിതൻ
മക്കളെച്ചുഴലുന്നു.

4

ഞാനെഴുന്നേല്പൂ പടം-
പടമായ് നീങ്ങിച്ചെന്നു
കാണുന്നു കനിഞ്ഞുനി-
ന്നബ്ജാലലീലോല്ലാസം;

നൂറുനൂറഭിനവ-
ശില്പഭാവന വന്നു-
കേറുകയാണപ്പിഞ്ചു-
കവിളത്തെല്ലാമല്ലീ?

ആയിര മത്സ്യന്നത-
സൌധപംക്തികൾ മിന്നി-
മായുകയാണാ നേത്ര-
പടലങ്ങളിലല്ലീ?

ഉത്തരവിയ്ക്കുയാണല്ലീ
കൈവിരലഗ്രങ്ങളി-
ലുജ്ജ്വലോന്മേഷോദാര-
സുന്ദരസല്ലോകങ്ങൾ!

5

ഞാനവരോടന്നേര-
മീവിധ മനേഷിപ്പൂ
താണ ശബ്ദത്തിൽ, "ഞങ്ങ
വന്നില്ലേ കരേറ്റിട്ടും?"

"വെളുക്കുംമുമ്പേ പോയീ
പണിയ്ക്കു,"ന്നൊരുചെക്കൻ;
"വിളക്കുവെച്ചു, വന്നി-
ല്ലച്ഛ,"നെന്നൊരുചെക്കൻ;

"ഇപ്പൊഴങ്ങിനെ വരു-
ന്നുണ്ടാവും കടലയ്ക്കു
തൊക്കടെവച്ചിട്ടെ," ന്നീ-
ച്ചിരിക്കും കുഞ്ഞിച്ചെക്കൻ;

എന്തൊരു ചിരി! കീരി-
പ്പല്ലുകളെന്തും! നല്ല
ചന്തമാണീ വെണ്മുത്തി-
ക്കൽക്കരിയ്ക്കാകപ്പാടെ!

6

എന്മുഖം കനിയുന്നു,
നീളുന്നു കരം, വാരി-
യെടുക്കയെന്നുന്നു ഞാനീ-
പ്പഞ്ജിതനൈമ്മല്യത്തെ!

മധുരമാണീ മെയ്ച്ചൂ-
ടി,ട്ടിവ്യനിവ്വാണത്തിൻ
മലമെൻ കൺപോളയെ-
ച്ചുംബിച്ചു തളർത്തുന്നു;

മുടിതൊട്ടടിവരെ-
പ്പുളകം പുളയ്ക്കുന്നു;
ചടുലാനിലനെന്നെ
മാതൃയാലലിയിപ്പു;

വിടരുമെൻ നേത്രത്തിൻ
ഉമ്പത്തോ തെളിചന്ദ്രൻ
വിമല സപ്നത്തിന്റെ
മേഖല വിരിയിപ്പൂ!

7

"തമ്പുരാനല്ലേ?" വന്ന
ചങ്കരൻ; അയ്യോപെട്ടെ-
ന്നെൻ പിടിയലന്നതാ
വീഴ്കയായ് ചെക്കൻ മണ്ണിൽ!
കേഴുന്നു, പുളയുന്നു,
മത്സിയാക്കുടത്തിങ്കൽ-
നീരിട്ടമിടിവാളോ
ചീരിട്ടം ഫണികളോ!
ഭിക്ഷകളെന്നെച്ചൂണ്ടി-
ക്കരുത്തു ഗർജ്ജിയ്ക്കുന്നോ,
പക്ഷികളെന്നെച്ചൂണ്ടി-
ച്ചലിച്ചു ചിലയ്ക്കുന്നോ!
ആലിലപോലെ കിട-
ന്നാടവേ, വേപ്പിൽ മുങ്ങി-
ക്കാലടികഴഞ്ഞിതാ
വീണപോം ഞാനീ മണ്ണിൽ!

8

മങ്ങുമെൻ മിഴികളി-
ലെന്മഹാഗ്രഹം പക്ഷേ,
പൊങ്ങുന്നു തെളിയുന്നു-
നട്ടുന്നു ഞാൻ ദീനൻ!
ആ മണിമേടയ്ക്കുള്ളിൽ-
ക്കസവിൽക്കുളിച്ചിട്ടെ-
ന്നോമൻ വിളങ്ങുന്നു-
നട്ടുന്നു ഞാൻ ദീനൻ!
അവളെൻ തനയനെ-
യുമ്മവെയ്ക്കുവേ തങ്ക-
ത്തളകം കലമ്പുന്നു-
നട്ടുന്നു ഞാൻ ദീനൻ!
ആലിലപോലെ കിട-
ന്നാടവേ, വേപ്പിൽമുങ്ങി-
ക്കാലടികഴഞ്ഞിതാ
വീഴുകയായെൻദേഹം.

[വിപ്ലവാത്മക യഥാതഥരീതിയിൽ കവിതകളെഴുതി വിജയം നേടി വരുന്ന ഒരു യുവാവാണ്, അക്കിത്തം. ഭാവനാദീപ്തമായ വസ്തു സത്യത്തെ വികാരത്തിന്റെ മണ്ഡലത്തിലേക്കു സംക്രമിപ്പിക്കുന്നതിലുള്ള സാമർത്ഥ്യമാണ് ഈ കവിയുടെ വിജയത്തിനു ഹേതു.

— ജി.]

പ്രേമഗായകനായ മഹാകവി

—കെ. പി. ശങ്കരമേനോൻ, ബി. എ., ബി. എൽ.

"വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ പൂജകനാണ് ആ മഹാത്മാവ്. ദൈവികമായ പ്രേമത്തിന്റെ പരമമായ വിജയത്തിൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ പ്രാപഞ്ചിക ക്ഷണികതയിൽ അദ്ദേഹം വിഷാദിക്കുന്നു. പ്രേമത്തെ പ്രകീർത്തനംചെയ്യുന്ന പുംസ്കോകിലം, ഭാരതീയതത്വചിന്താസൂക്തങ്ങളെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വിശ്വപ്രേമത്തിൽ തത്വചിന്തകളേയും, തത്വചിന്തയിൽ അനശ്വരപ്രേമത്തേയും ദർശിക്കുന്നു. ഈ സുന്ദരസംയോഗത്തിലാണ് മഹാകവിയുടെ പ്രേമഗാനങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്."

ലോകപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന വിക്ടർയൂഗോ എന്ന ഫ്രഞ്ചു് സാഹിത്യകാരനെപ്പറ്റി ആംഗ്ലേയ കവിയായ ടെനിസൺ ഒരു ചെറു കൃതി നിർമ്മിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൽ ആ കവി, വിക്ടർയൂഗോ സാഹിത്യത്തിലെ സകല ശാഖകളിലും ഒരുപോലെ പ്രയത്നിച്ചു വിജയം സമ്പാദിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ ഒരാളാണെന്നും, മനുഷ്യന്റെ ക്ഷണമാത്രങ്ങളായ പ്രത്യാശകളുടെയും, ഉൽക്കണ്ഠകളുടേയും വിദഗ്ധനായ ഒരു നിർമ്മാതാവാണെന്നും, പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദിവംഗതനായ മഹാകവി ടാഗോറിന്റെ സാഹിത്യയത്നങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ഈ വരികളാണ് സ്മരണയിൽ വരുന്നത്. വിക്ടർയൂഗോവിനെപ്പോലെതന്നെ ആധുനിക സാഹിത്യത്തിലെ, അതിവ്യത്യസ്തങ്ങളും, വിപുലങ്ങളുമായ നിരവധി ശാഖകളിലും പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലും ഒരുപോലെ വിജയിയായി വിശ്വവിശ്രുതനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള മറ്റൊരു മഹാനാണ് ടാഗോർ. ആഷ്ടാരതം ലോകത്തിനു നിരവധി മഹാന്മാരെ സംഭാവന ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ആ മഹൽപരംപരയിൽപെട്ട ഒരു ദിവ്യകോകിലമാണ് എട്ടുവർഷത്തിനുമുൻപ് ഭാരതഭൂമിക്കു നഷ്ടമായിത്തീർന്നത്. ലോകമാസകലം ശാന്തിയും സമാധാനവും, ഐക്യവും പുരോഗതിയും പുലർത്തി, ഇന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയ ഘർഷണങ്ങൾക്കും സാമ്രാജ്യ ദുർമോഹങ്ങൾക്കും ഉപരിയായി, അവയെ വച്ചുവാഴ്ത്തുന്നതിനു മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള അല്പം ചിലരുടെയിടയിൽ അതിപ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണ് ഈ ഭാരതീയയതിവര്യനുള്ളത്. ഒരുപക്ഷെ ഈ പ്രത്യേകതയെ ആസ്പദമാക്കിയായിരിക്കാം അമേരിക്കയിലെ ജോൺഹെയിൻസ് ഹോംസ്, മഹാകവിയെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രകീർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതു്. അദ്ദേഹം പറയുന്നു. "രവീന്ദ്രനാഥ്

ടാഗോർ ഇന്നു തന്റെ രാഷ്ട്രത്തിൽ മാത്രമല്ലാ, മനുഷ്യലോകത്തിൽതന്നെ അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തേയാണലങ്കരിക്കുന്നതു്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെ ഞങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ലോകത്തിൽ ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള മഹാകവികളിൽ ഒരാളായിട്ടാണു് ഗണിച്ചുവരുന്നതു്. ഹോമർ പൌരാണിക ഗ്രീസിലേയും, ഡാന്റെ (Dante) മദ്ധ്യകാല ഇറാലിയിലേയും സംസ്കാരങ്ങളുമായി എതുപ്രകാരം ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവോ, അപ്രകാരംതന്നെയാണു് ടാഗോറും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാതൃഭൂമിയുടെ സംസ്കാരവുമായി ചേർന്നിരിക്കുന്നതു്. ഹോമറും, ഡാന്റെയും പോലെതന്നെ ടാഗോറും തന്റെ അനുഗൃഹീതവാണീവിലാസത്തെ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടമായ പല്ലവിയാക്കിയെത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിയും മറ്റു കൃതികളും ഭാരതീയചിന്ത, ജീവിതം, വീക്ഷണം, ഇവയുടെ പരിശുദ്ധമായ ദ്രാവകസത്തുകളാണു്. അവ ഇപ്പോഴും വിശ്വസാഹിത്യത്തിന്റെ അനുശ്വരമായ ഒരു വിഭാഗമായും തീർന്നിട്ടുണ്ടു്."

മഹാകവി ടാഗോർ ബങ്കാളിൽ രചിച്ച ആത്മീയ ഗീതയുടെ പരിഭാഷയായ ഗീതാഞ്ജലിയാണു് അദ്ദേഹത്തെ ആദ്യമായി പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ വിശ്രുതനാക്കിത്തീർത്തതു്. ഈ കൃതികൾ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിനു് മുൻപു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറ്റു കൃതികളും ഒന്നുംതന്നെ പാശ്ചാത്യസാഹിത്യാഭിജ്ഞന്മാർക്കു് പരിചിതമായിരുന്നില്ലെന്നു ഒരു ധാരണ പലരുടേയും ഇടയിൽ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ ഇതു് ശരിയല്ലായെന്നാണു് പരേതനായ ശ്രീ. രാമാനന്ദ ചാറർജിയുടെ അഭിപ്രായം. 1909 മുതൽ മഹാകവിയുടെ ചെറുകഥകളും 11 മുതൽ കവിതകളും അദ്ദേഹം തന്നെ ഇംഗ്ലീഷിലേക്കു് പരിഭാഷപ്പെടുത്തിയിരുന്നുവെന്നാണു് ശ്രീ. ചാറർജി പ്രസ്താവിക്കുന്നതു്. ടാഗോർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗീതങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയിരുന്ന "ആന്തരികമായ അഗാധതയേയും, അത്യുന്നതങ്ങളായ ആദർശങ്ങളേയും, എന്നപോലെതന്നെ പൌരസ്ത്യ ചിന്തകളുടെ അനിതരസാധാരണമായ ലാവണ്യത്തേയും, പുതുമകളേയും, പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള രൂപങ്ങളിലേക്കു് മനോഹരമായി പരിഭാഷപ്പെടുത്തുന്നതിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ച പ്രാജ്ഞലമായ രീതിയെയും പരിഗണിച്ചാണു്" 1913-ലെ നോബൽ സമ്മാനം അദ്ദേഹത്തിനു നൽകപ്പെട്ടതു്.

മഹാകവിയുടെ "ഉദ്യാനപാലകൻ" (Gardener) "കാമുകോപഹാരം" എന്നകൃതികളും സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണു്. ഇവ പ്രേമത്തിന്റെ വിവിധഭാഗങ്ങളെ ആധാരമാക്കി മഹാകവി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഹൃദ്യങ്ങളായ ഗാനങ്ങളുടെ സമാഹാരമാകുന്നു. വംഗദേശത്തെ മഹാകവി ആദ്യം പാശ്ചാത്യരുടെ മുൻപിൽ ഒരു പ്രേമഗായകനായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'ഉദ്യാനപാലക'നിൽ കൂടിയാണു്. സൌന്ദര്യത്തിന്റെ ആത്മീയവും, പ്രാപഞ്ചികവുമായ ആശയങ്ങളുടെ ചിന്തകളിൽ മുഴുകി അതിൽനിന്നു ഉൽഭൂതമാകുന്ന ആനന്ദത്താൽ കവി പുളകിതനായി നിന്നിരുന്ന യൌവനകാലത്തു് രചിച്ചവയാണു് ഈ പ്രേമഗാനങ്ങളിൽ മിക്കവയും. പരിപാവനമായ ചിന്തകളുടേയും, വികാരങ്ങളുടേയും, ദൈവത്തമെന്നുകൂടി ചിലർ വിചാരിച്ചുവരുന്ന നൈസർഗ്ഗികവും, അത്യന്തം മനോമോഹനവുമായ ഭാവഭേദങ്ങളെ ലളിതകോമളമായി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന പ്രേമഗാനങ്ങളാണു് ഈ കൃതിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതു്. അത്യുൽകൃഷ്ടമായ ഭാവന, അതിസൂക്ഷ്മമായ ജീവിതനിരീക്ഷണം സൌന്ദര്യം തുളുമ്പുന്ന പ്രകൃതിരംഗങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണം, ക്ഷണികങ്ങളായ വികാരവിക്ഷോഭങ്ങളാൽ സ്വയം വിസ്മൃതരാകുന്ന കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ വൈചിത്ര്യം, തുടങ്ങിയവ മഹാകവിയുടെ ഈ കൃതികളിലെ ഏതു ഭാഗത്തും നമുക്കു കാണാൻ കഴിയും.

പൌരസ്ത്യപ്രേമഗീതങ്ങളിൽ സാധാരണമായി പ്രകൃതിയ്ക്കു് അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം നൽകിവരുന്നുണ്ടു്. അതുപോലെതന്നേ പ്രേമവികാരത്തെ പൌരസ്ത്യകവികൾ, വികാരങ്ങളിൽവച്ചു് ഏറ്റവും പാവനവും, സുരുചിരവും, മൃദുലവുമായി കണക്കാക്കിവരുന്നു. ഒരുപക്ഷേ ഇതുകൊണ്ടുതന്നേയായിരിക്കാം കാമിനീകാമുകന്മാരുടെ പ്രേമപ്രകടനങ്ങൾക്കുള്ള രംഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന വിഷയത്തിലും അവർ പ്രകൃതിരാമണീയകത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചുവരുന്നതു്. ഈ വിഷയങ്ങളിൽ ടാഗോർ മഹാകവിയും വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് കാണിക്കുവാൻ നിരവധി ഉദാഹരണങ്ങൾ ഈ കൃതികളിൽതന്നേയുണ്ടു്. നായികാനായകന്മാരുടെ മനോഭാവത്തിനു് അനുയോജ്യമായ പശ്ചാത്തലം തിരഞ്ഞെടുത്തു് കാണിക്കുകയെന്നതു് അത്ര എളുപ്പമായ ഒരു കായ്മല്ല, പക്ഷേ ടാഗോർ ഇക്കായ്മത്തിൽ സദാ വിജയിയായിട്ടുണ്ടു്.

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ ആദ്യത്തെ കൃതിയിൽ നിന്നാണു് ഇതിനു് 'ഉദ്യാനപാലകൻ' എന്ന പേരുതന്നേ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഈ കൃതി പലതുകൊണ്ടും ചിന്തോദ്ദീപകമാണു്. കവി തനിക്കു് ഉദ്യാനപാലകന്റെ പ്രവൃത്തി തരണമെന്നു്, മറ്റുള്ള വേലക്കാർഎല്ലാം പോയതിനുശേഷം, ഉദ്യാനത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥയായ രാജ്ഞിയോടു ചെയ്യുന്ന അപേക്ഷയും, തുടർന്നു് അവർ തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ഒരു സംഭാഷണവുമാണു് ഇതിലെ വിഷയം. കവി പറയുന്നു "എന്നേ അവിടത്തെ ഉദ്യാനത്തിന്റെ പാലകനാക്കുക.....എന്റെ മറ്റെല്ലാ പ്രവൃത്തികളും ഞാൻ ഉപേക്ഷിക്കും. എന്റെ ഖഡ്ഗങ്ങളും, കുന്തങ്ങളും ഞാൻ താഴെ പൊടിയിൽ എറിയുന്നു. വീരരങ്ങളായ രാജസദസ്സുകളിലേക്കു് എന്നേ അയയ്ക്കല്ലേ! പുതിയ ആക്രമണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനും എന്നോടു കല്പിക്കല്ലേ! എന്നാൽ എന്നേ അവിടത്തെ പുഷ്പവാടിയുടെ കാവൽക്കാരനാക്കുക."

ആ ഉദ്യാനപാലകൻ അവന്റെ ലൌകികമായ അഭിവൃദ്ധിക്കും, ശ്രേയസ്സിനുമുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ എല്ലാം തൃജിച്ചു്, ദൈവികമായി അയാം കരുതുന്ന ചിന്തകളുടേയും വികാരങ്ങളുടേയും സുന്ദരമായ സൌരഭ്യം ഏറ്റു് തന്റെ ഹൃദയദേവതയായി താൻ വരിച്ചിട്ടുള്ള റാണിയുടെ അടുക്കൽത്തന്നേ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രേമത്തിനു പാത്രമായിട്ടുള്ള ആ ദേവിയുടെ സേവനത്തിനും, അതിൽനിന്നും ജാതമാകുന്ന ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നതിനും അല്ലാതെ ആ ഉദ്യാനപാലകൻ മറ്റൊന്നിനും ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല.

പ്രേമത്തിന്റെ വിവിധഭാവങ്ങളെ മനോഹരമായി ചിത്രീകരിക്കാൻ കവി ഇതിൽ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതിലേക്കു് മൂന്നു നാലു ഉദാഹരണങ്ങൾകൂടി എടുത്തുകാണിച്ചു് ഈ ഭാഗം അവസാനിപ്പിച്ചേക്കാം. താൻ ആരാൽ ആകൃഷ്ടനായിരിക്കുന്നുവോ ആ പ്രേമഭാജനത്തിന്റെ സാമീപ്യസമ്പർക്കത്തെ കൊതിച്ചു കാത്തിരിക്കുന്ന കാമുകന്റെ വികാരവിക്ഷോഭങ്ങളെയാണു് കവി 11-ാമത്തെ ഗാനത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്നതു്. അതിന്റെ പ്രാരംഭം ഇങ്ങിനെയാണു്. "നീ ഏതുസ്ഥിതിയിൽ വർത്തിക്കുന്നുവോ അപ്രകാരംതന്നെ വരുക; നിന്റെ ചമയലുകയ്ക്കുവേണ്ടി നീ താമസിക്കരുതു്.(Come, as you are do not loiter over your toilet)ഈ കൃതിയിൽ കവി ഭാവനചെയ്തിരിക്കുന്ന പശ്ചാത്തലം നോക്കുക.

"ആകാശം മേഘപടലത്താൽ മൂടുന്നതു് നീ കാണുന്നോ?

അകലെയുള്ള നദീതടങ്ങളിൽനിന്നും കൊക്കിൻകൂട്ടങ്ങൾ മേല്പോട്ടു പറന്നുപോവുകയും, കുറിക്കാട്ടുകളിൽകൂടി വികാരപാരവശ്യത്തോടുകൂടിയ കാറ്റു് പാഞ്ഞുവരികയും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രാമത്തിൽ കന്നുകാലികൾ വേവലാതിയോടുകൂടി അവയുടെ തൊഴുത്തുകളിലേക്കു ഓടുന്നു.

മേഘങ്ങൾ ആകാശത്തെ ആവരണം ചെയ്യുന്നതു് നീ കാണുന്നുവോ?''

ദിവസംതോറും തന്റെ വസതിക്കു സമീപമുള്ള വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ വന്നിരുന്നിട്ടു്, ഒരക്ഷരംപോലും ഉരിയാടാതെ തിരിച്ചുപോവുന്ന കാമുകനെ കണ്ടിട്ടു്, പ്രേയസി തന്റെ സഖിയോടു പറയുന്നതു് എത്രവളരെ ഹൃദയാകർഷകമായിരിക്കുന്നു എന്നു് നോക്കുക.

അനുവാസരം വന്നുപോകുമാ
യുവാവിനെൻ–,
കനകന്തളത്തിലെപ്പൂവൊന്നു
നൽകൂ, സഖീ!

തന്നതാരാണിതെന്നായദ്ദേഹം
ചോദിയ്ക്കുകി–
ലെന്നുടെ നാമധേയം മിണ്ടിപ്പോ
വരുതേ! നീ

എന്തതിൻ ഹേതുവെന്നാ,ലപ്പൂമാ
നിവിടത്തി–
ലനുഭവംവന്നു പോക മാത്രമേ
ചെയ്യാവള്ളൂ!

ആ മരച്ചുവട്ടിൽ, ആപ്പുഴവാ
പൂരിമണ്ണിൽ,
ആ മനുഷ്യൻ വന്നിരിയ്ക്കാറുണ്ടു
കൂടക്കൂടെ.

പേലവ പുഷ്പപല്ലവങ്ങളാലി
സ്ഥലത്തു
ചേലണിമെത്തയൊന്നു സഖീ!
നീ നിർമ്മിച്ചാലും!

ശോകാകുലങ്ങളാകും തദീയ
ലോചനങ്ങളും
ശോകത്തെയുവാക്കീടുന്നിതെൻ
ചിത്തത്തിലും!

തന്നന്തർഗ്ഗതമൊന്നും പറയുന്നീ
ലദ്ദേഹ–
മനുഹരംവന്നു പോകമാത്രമേ
ചെയ്യാവള്ളൂ. *

ഈ ഗാനത്തിൽ ആവിഷ്കരണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു മനോഭാവമാണു് ടാഗോർ താഴെകൊണ്ടിക്കുന്ന കൃതിയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു്.

''അവളുടെ ധൃതിയിൽ എന്റെ സമീപത്തുകൂടി കടന്നുപോയപ്പോൾ അവളുടെ വസ്ത്രാഞ്ചലം എന്നെ സ്പർശിച്ചു.

ഒരു ഹൃദയമാകുന്ന അജ്ഞാതദ്വീപിൽനിന്നും വസന്തകാലത്തെ പെട്ടെന്നുള്ള ഒരു ചുടുകാറ്റു് വന്നണഞ്ഞു.

ക്ഷണികമായ ഒരു സ്പർശത്തിന്റെ ഒരു ചീറുകടി എന്നെ തലോടി, കൊടുങ്കാറ്റിൽ പറപ്പിക്കപ്പെട്ട കീറിയ പുസ്തകത്തിന്റെ ഒരു താൾപോലെ ഒരു നിമിഷംകൊണ്ടു് അതു് മറഞ്ഞു.

അവളുടെ ദേഹത്തിന്റെ ഒരു തൊടുവിപ്പുപോലെയും അവളുടെ ഹൃദയത്തിന്റെ രഹസ്യഭാഷണംപോലെയും അതു എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പതിച്ചു.''

അപ്രതീക്ഷിതവും, ക്ഷണികവുമായുണ്ടായ ഒരു അനുഭവത്തെ കവി എത്ര മനോഹരമായി പ്രകാശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

പ്രേമഗായകൻ തന്റെ ഹൃദയാനികയുടെ മുൻപിൽ, പ്രണയസമ്പൂർണ്ണമായ ഹൃദയത്തെ പരിപൂർണ്ണമായി അനാച്ഛാദനം ചെയ്തു് തന്റെ വിശുദ്ധവികാരങ്ങളെ സുന്ദരമായ രീതിയിൽ പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അവസരങ്ങളുടെ വിവരണങ്ങളേയും കവി അസാമാന്യമായ സ്വാരസ്യത്തോടുകൂടി വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

---

* (സഖിയോടു്—പരിഭാഷകൻ ചെറുളിയിൽകുഞ്ഞുണ്ണിനമ്പീശൻ) (കേ.കെ.)—[മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പു് 1933 ജൂൺ 5]

"എന്റെ സ്വപ്നാകാശത്തിൽ പൊന്തിക്കിടക്കുന്ന സായഹ്നമേഘമാണ് നീ.

എന്റെ പ്രേമചിന്തകൾകൊണ്ട് ഞാൻ നിന്നെ ചായമിട്ട് ചിത്രീകരിക്കുന്നു.

അന്തമില്ലാത്ത എന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ വസിക്കുന്ന നീ എന്റെ സ്വന്തമാകുന്നു."

ഇതാ മറ്റൊരു ഉദാഹരണം നോക്കുക.

"എന്റെ ഹൃദയം, വനാന്തർഭാഗത്തു സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുന്ന ആ പറവ, അതിന്റെ ആകാശം നിന്റെ അക്ഷികളിൽ ദർശിച്ചു.

അവ പ്രഭാതത്തിന്റെ തൊട്ടിലാകുന്നു; ഉഡുക്കളുടെ സാമ്രാജ്യവും അവതന്നെ.

അവയുടെ അഗാധതയിൽ എന്റെ ഗീതങ്ങൾ ലയിച്ചുപോകുന്നു.

ആ ആകാശത്തിൽ, അതിന്റെ ഏകാന്തമായ വിപുലതയിൽ പാറിപ്പറക്കുവാൻ മാത്രം എന്നെ അനുവദിക്കുക.

അതിലെ മേഘങ്ങളെ ഭഞ്ജിച്ച്, സൂര്യപ്രകാശത്തിൽ ചിറകുകൾ പരത്തുവാൻ എന്നെ അനുവദിച്ചാലും."

ഭാരതത്തിലെ ആധുനിക തത്വചിന്തകന്മാരിൽ അത്യുന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനത്തെയാണ് ടാഗോർ അലങ്കരിക്കുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരവധി കവിതകളിലും, നാടകങ്ങളിലും, സ്വച്ഛമായ പൌരസ്ത്യ തത്വചിന്താദർശങ്ങളെ — ആഷ്ടഭാരതത്തിലെ പ്രമുഖന്മാരായ യതിവര്യന്മാരുടെ പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് കൈവന്നിട്ടുള്ള ചിന്താസൂക്തങ്ങളെ—ആത്മീയനിർവൃതിക്കുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെ—പകർന്ന് അദ്ദേഹം സുവ്യക്തമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രേമഗാനങ്ങളുടെ കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം ഈ സാമാന്യനിയമത്തിൽനിന്നും വ്യതിചലിക്കുന്നില്ല. ശാശ്വതമായ ആത്മീയനിർവൃതിയിൽ ലയിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു മഹാപ്രണയമാണ് മനുഷ്യജീവിതം എന്നു ടാഗോർ പലയിടത്തും ഘോഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മഹാകവി സ്വാർത്ഥപരമായ സന്യാസവൃത്തിയിൽ വിശ്വസിക്കുന്നില്ല. ഈ അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം പല സന്ദർഭങ്ങളിലും പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലൗകികജീവിതത്തിൽ കൂടിയുള്ള ആത്മനിർവൃതിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തിനു കൂടുതൽ വിശ്വാസം. അതിൽ അദ്ദേഹം കൂടുതൽ മനയും ദർശിക്കുന്നു. ഈ ആശയം അദ്ദേഹം ഉദ്യാനപാലകനിലെ പ്രേമഗീതങ്ങളിലും ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 43 ാമത്തെ ഗാനം ഇതിനു ഒരുത്തമോദാഹരണമാണ്.

"ഇല്ല, എന്റെ മിത്രങ്ങളേ, നിങ്ങൾ എത്രതന്നെപറഞ്ഞാലും ഞാൻ ഒരിക്കലും ഒരു സന്യാസിയായിത്തീരുകയില്ല." ഇതിനെത്തുടർന്ന് തന്റെ പ്രേയസിയും തന്നോടുകൂടി സന്യാസാശ്രമം സ്വീകരിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ താൻ ഒരിക്കലും അതു് വരിക്കുകയില്ലെന്നു തീർച്ചപറയുന്നു. എന്തെന്നാൽ ആ കാമുകൻ അവന്റെ യാതനകളിൽ ഒരു പങ്കാളി കൂടി കൂടാതെ ജീവിക്കാൻ പ്രയാസമാണത്രേ! തപോവനത്തിലെ നിശ്ശബ്ദതയുടെ അഗാധതയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു് തന്റെ പ്രേയസിയുടെ നർമ്മഭാഷണങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതങ്ങളാണു്, എന്നാകുന്നു ഈ കൃതിയിലെ സാരം. ജീവിതത്തിലെ യഥാർത്ഥമായ ആനന്ദം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതു് സംപൂർണ്ണമായ ഒരു പ്രാപഞ്ചികതയെ നയിക്കുന്നതിൽ ആണെന്നും, അല്ലാതെ വിജനപ്രദേശങ്ങളിലെ ഏകാന്തമായ സന്യാസിജീവിതത്തിൽ അല്ലെന്നുമാണു് കവി ഇവിടെ കാണിച്ചുതരുന്നതു്.

യഥാർത്ഥവും ദൈവികവുമായ പ്രേമത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാവവിശേഷമാണ് അദ്ദേഹം താഴെകാണിക്കുന്ന ഗീതത്തിൽ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതു്. പ്രേമം എന്നതു് യഥാർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു് ആത്മാക്കൾതമ്മിൽ പരസ്പരം ആകൃഷ്ടമായിതീരുന്ന അവസ്ഥയാണ്.

"ഞാൻ അവളുടെ കൈകൾപിടിച്ച് അവളെ എന്റെ നെഞ്ഞിനോടു് അമർത്തുന്നു.

അവളുടെ സൌന്ദര്യത്തെ എന്റെ കൈകളിൽ നിറയ്ക്കുന്നതിനും, ചുംബനങ്ങൾകൊണ്ട് അവളുടെ മാധുര്യമേറിയ മന്ദസ്മിതത്തെ കവർച്ചചെയ്യുന്നതിനും, എന്റെ കണ്ണുകൾകൊണ്ട് അവളുടെ ഇരുണ്ട കടാക്ഷങ്ങളെ നുകരുന്നതിനും ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

എന്നാൽ അതെല്ലാം എവിടേ? ആകാശത്തിൽനിന്നും ആ നീലിമയെ ആക്കുതന്നെ വേർപെടുത്താൻ കഴിയും?

ഞാൻ ആ സൌന്ദര്യത്തേകയ്യിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ദേഹത്തെമാത്രം എന്റെ കയ്യുകളിൽ വിട്ടുവച്ച് അതു് എന്നെ തോല്പിച്ചുപൊയ്കളയുന്നു.

ഞാൻ തോല്പിക്കപ്പെട്ടവനും, ക്ഷീണഗാത്രനുമായി തിരിച്ചുവരുന്നു.

ആത്മാവിനാൽ മാത്രം സ്പർശിക്കാൻ കഴിയുന്ന ആ പുഷ്പത്തെ എങ്ങിനെ ശരീരത്തിൽ തൊടുവാൻ കഴിയും?''

പ്രപഞ്ചികജീവിതത്തിൽനിന്നും വിരക്തനായി, സാധരണ ജീവിതരീതിയെയും, ലൌകികബന്ധങ്ങളേയും ത്യജിക്കുന്ന ഒരുവനു് മാത്രമേ ഈശ്വരസേവനം അനുഷ്ഠിക്കുവാൻ കഴിയുകയുള്ളുവെന്ന സിദ്ധാന്തത്തെ ടാഗോർ കൈക്കൊള്ളുന്നില്ല. ടാഗോറിന്റെ ഈശ്വരൻ മനുഷ്യനിൽനിന്നു് വിഭിന്നമായി വർത്തിക്കുന്ന മറെറാന്നല്ല. അതുകൊണ്ടുകൂടിയാണു് അദ്ദേഹം സന്യാസിജീവിതത്തെ ആരാധിക്കാത്തതു്. ക്ഷേത്രങ്ങൾ തപോവനങ്ങളെ അന്വേഷിച്ചു് മുക്തിനേടുന്നതു് അവരുടെ സ്വാർത്ഥത്തെ മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തുന്നുള്ളു. നേരെമറിച്ചു് സുഖദുഃഖസംമിശ്രമായ കുടുംബജീവിതം നയിച്ചു് കർമ്മയോഗത്തിൽകൂടി നിർവൃതിനേടി ഈശ്വരസേവനം നടത്തുന്നവരുടെ സ്ഥിതി അതല്ലല്ലോ? ഇവരിൽ സ്വാർത്ഥബുദ്ധിയെക്കാൾ സേവനഭാവമാണു് ഏറിനില്ക്കുന്നതു്. തത്വചിന്താപരമായ ഈ പ്രശ്നത്തേയും മഹാകവി ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രേമഗീതങ്ങളിൽ ഉന്നിപ്പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്, എന്നതിനു് എഴുപത്തിയഞ്ചാമത്തെ ഗാനം സാക്ഷ്യം വഹിക്കുന്നു.

സന്യാസജീവിതം നയിക്കുവാൻ ഉറച്ചിരിക്കുന്ന നായകൻ അർദ്ധരാത്രിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയിൽ ഉണർന്നെഴുന്നേറ്റ്, ഇതാണു് തന്റെ ഗൃഹം ഉപേക്ഷിച്ചു ദൈവത്തെ തിരയുവാനുള്ള നല്ല സമയമെന്നു് കരുതുന്നു. അയാൾ ചോദിക്കുന്നു:—

''ഈ മഴയിൽ എന്നെ ഇതുവരെ ഇവിടെ പിടിച്ചുനിറുത്തിയതു് ആരാണു്?' ദൈവം 'ഞാൻ' എന്നു് പിറുപിറുക്കുന്നു. പക്ഷേ അതു കേൾക്കാൻ അയാൾക്കു് ചെവിയില്ല.''

അയാൾ തന്റെ ചിന്തയിൽകൂടിതന്നെ പിന്നേയും പുരോഗമിക്കുന്നു.

''തന്റെ മെത്തയുടെ ഒരു ഭാഗത്തു്, നെഞ്ചണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന കുട്ടിയോടുകൂടി സുഖനിദ്രയിൽ ലയിച്ചിരിക്കുന്ന ഭാര്യ''യോടു പിന്നെയും അയാൾ ചോദിക്കുന്നു:—

''''ഇതുവളരെക്കാലമായി എന്നെ മയക്കിവച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന നിങ്ങൾ ആരാണു്? ആ ശബ്ദം പിന്നീടും പറഞ്ഞു. ദൈവമാകുന്നു.' പക്ഷേ അയാൾ അതു് കേട്ടില്ല.

ആ ശിശു മാതാവിനോടു കുറച്ചുകൂടി ചേർന്നുകൊണ്ടു് അതിന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ നിലവിളിച്ചു.

ദൈവം ആജ്ഞാപിച്ചു. 'മായാ, നിന്റെ, നിൻറെ വീടിനെ ഉപേക്ഷിക്കുക' എന്നാൽ ഇപ്പോഴും അയാൾ അതു കേട്ടില്ല.

ദൈവം നെടുവീർപ്പിട്ടുകൊണ്ടു് ആവലാതിപ്പെട്ടു. 'എന്റെ ഭൃത്യൻ എന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു്, എന്തിനു് എന്നെ അന്വേഷിച്ചു് അലയുന്നു?''''

മനുഷ്യൻതന്നെയാണു് യഥാർത്ഥത്തിൽ ദൈവമെന്നും നിസ്വാർത്ഥമായി ആരു് ലൌകിക ജീവിതം — അതിലെ നിരവധി യാതനകളേയും ആനന്ദങ്ങളേയും ഒരുപോലെ —അനുഭവിച്ചു് സംതൃപ്തനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നുവോ, അവനാണു് വാസ്തവത്തിൽ ദൈ

വത്തെ ഹൃദയപൂർവ്വമായി ആരാധിച്ച മുക്തി നേടുന്നതിന് പ്രാപ്തനായിട്ടുള്ളവൻ എന്നുമാകുന്നു ടാഗോറിന്റെ വിശ്വാസം. പ്രേമത്തിന്റെ അതിവിശാലമായ ഒരു ഭാവത്തെയാണ് മഹാകവി ഈ ഗാനത്തിൽ ചിത്രണം ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. പ്രാപഞ്ചികജീവിതത്തിനനുയോജ്യമായ വിശ്വപ്രേമത്തെയാണ് മഹാകവി ഈശ്വരഭക്തിയായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്. ഘോരകാനനങ്ങളിലെ ഏകാന്തമായ തപോവനങ്ങളിലെ ഉഗ്രമായ തപോനിഷ്ഠകളേയും, ആത്മീയ നിർവൃതിക്കുവേണ്ടി ഭക്തന്മാർ സ്വയം അനുഭവിക്കുന്ന നിരവധി ശാരീരികയാതനകളേയും, ഒരുവന്റെ മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കുള്ള വഴിയായി ടാഗോർ മഹാകവി കരുതുന്നില്ല. ഭക്തിയുടെ അളവറ്റ ആഴം കൊണ്ട് പ്രാപഞ്ചികചിന്തകളിലും ലൌകികതലത്തിലും നിന്നും വിരമിച്ച്, ജീവിതത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ദിവ്യമായ വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ പ്രേരകശക്തികൊണ്ട് ജീവിതായോധനത്തിൽ മനുഷ്യനെ സദാ വിജയിയാക്കുവാനാണ് ഈ ഭാരതീയ യതിവര്യൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ടാഗോറിന്റെ മറ്റൊരു ഗ്രന്ഥമായ 'കാമുകോപഹാര'ത്തെപ്പറ്റി കുറച്ചൊന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഈ ചെറുലേഖനം അവസാനിപ്പിച്ചേക്കാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. 'ഉദ്യാനപാലക'നിലേതുപോലെതന്നെ സുപ്രസിദ്ധമായ കൃതികളാണ് ഇതിലേയും ഉള്ളടക്കം. ഇതിലേയും ആദ്യത്തെ കവിത ഉദ്യാനപാലകനിലെപോലെതന്നെ ഹൃദ്യവും, ചമൽക്കാരസംപൂർണ്ണവുമായ ഒന്നാണ്. ഒരു രാജകീയ കാമുകന്റെ ശാശ്വതമായ ഉപഹാരമായി ഭാരതഭൂമിയിൽ വിളങ്ങുന്ന 'ടാജ്' ആണ് ഇതിലെ വിഷയം. ആ മഹനീയ സ്മാരകത്തെപ്പോലെതന്നേ, പ്രേമത്തിന്റെ ഒരു കണ്ണീർക്കണത്തേയും, അതു പൊഴിച്ച് ആ പ്രേമാരാധകനേയും ടാഗോർ ഈ ഗാനത്തിൽ അനശ്വരമാക്കിത്തീർത്തിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ അവാച്യമായ സൌന്ദര്യത്തെ വായനക്കാർ അനുഭവിച്ചാസ്വദിക്കയാണ് നല്ലതെന്നുദ്ദേശിച്ച്, അതിന്റെ ഒരു ഏകദേശപരിഭാഷ ഞാൻ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"അല്ലയോ, ഷാജെഹാൻ! ഭവാന്റെ രാജകീയാധികാരം നശ്വരമാകുന്നതിനും ഭവാൻ അനുവദിച്ചു: എന്നാൽ ഭവാന്റെ ആശ ഒരു പ്രേമബാഷ്പബിന്ദുവിനെ അനശ്വരമാക്കിത്തീർക്കാനായിരുന്നു.

'കാല'ത്തിനു മനുഷ്യഹൃദയത്തോട് സഹതാപമില്ല. സ്വരണോദ്ഗതമായ മനുഷ്യഹൃദയത്തിന്റെ പരിതാപകരമായ സംരംഭത്തെ ദർശിച്ച് കാലം ഹസിക്കുന്നു.

ഭവാൻ കാലത്തെ സൌന്ദര്യത്താൽ മയക്കി ബന്ധനസ്ഥനാക്കി. അക്ഷീണമായ ആകാരത്താൽ ആകാരഹീനമായ മൃത്യുവിനെ അഭിഷിക്തമാക്കുകയുംചെയ്തു.

നിശയുടെ പ്രശാന്തതയിൽ ഭവാന്റെ പ്രേയസീകർണ്ണങ്ങളിൽ മന്ത്രിച്ച ആ രഹസ്യം ഇന്ന് ശിലകളുടെ ശാശ്വതമായ മൌനത്തിൽ മുദ്രിതമായിരിയ്ക്കുന്നു.

സാമ്രാജ്യങ്ങളും ധൂളിധൂസരമാകിലും, ശതാബ്ദങ്ങളും നിഴലുകളിൽ നഷ്ടമായി മായുകിലും, ആ മണിശില നക്ഷത്രങ്ങളോട്, 'ഞാൻ സ്മരിക്കുന്നു' എന്ന് നെടുവീർപ്പിടുന്നു.

"ഞാൻ സ്മരിക്കുന്നു"—എന്നാൽ ജീവിതം വിസ്മരിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അവയ്ക്ക് അതീതതയിലേയ്ക്കുള്ള ആഹ്വാനമുണ്ട്. അവളുടെ സ്വർണകളെ പരിത്യക്തമായ സൌന്ദര്യമൂർത്തികൾക്കായിവിട്ട്, ഭാരങ്ങളെ ത്യജിച്ചിട്ടാണ് അവൻ അവളുടെ യാത്രയെ തുടരുന്നതു".

പ്രേയസിയുടെ വിരഹത്തിൽ വ്യാകുലപ്പെട്ട് ആ ദേവിയുടെ സാമീപ്യത്തിന് തീക്ഷ്ണമായി ആഗ്രഹിച്ച് പ്രാർത്ഥനചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ, കാമുകൻ പ്രേയസീപാദങ്ങളിൽ അർപ്പിക്കുന്നതിനായി ഒരുക്കിവച്ചിട്ടുള്ള പ്രേമോപഹാരത്തെപ്പറ്റി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഗാനം നോക്കുക.

"പ്രിയേ! എന്റെ ആരാമപഥത്തിലേക്ക് വന്നാലും. നിന്റെ മുഷ്ടിയിൽ സ്വയം പതിയുന്ന പുഷ്പങ്ങളുടെ സമീപത്തുകൂടി നീ കടന്നുപോരിക. അപ്രതീക്ഷിതമായ അസ്തമയത്തിലെ അതിശയംപോലെ ഉജ്ജ്വലത്തും, എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ ദുർഗ്രഹവുമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു ആകസ്മികാനന്ദത്തിന്റെ സമീപത്തുകൂടി കൗച്ച വീശുമിച്ചതിനുശേഷം നീ കടന്നുപോരിക.

എന്തെന്നാൽ പ്രേമപാരിതോഷികം ലജ്ജാഭരിതമാകുന്നു. അതു് അതിന്റെ നാമത്തെ ഒരിയ്ക്കലും ഉച്ചരിക്കുന്നില്ല. അതു് അതിന്റെ പന്ഥാവിൽകൂടി ഒരു ആനന്ദാന്ദോളനംപരത്തി തണലുകളിൽകൂടി അതിവേഗം ഓടിമറയുന്നു.

ഒന്നുകിൽ അതിനെ കരസ്ഥമാക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ എന്നെന്നേയ്ക്കുമായി അതിനെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുക. എന്നാൽ ഗ്രാഹ്യമാകുന്ന പാരിതോഷികം ഒരുവെറും ലോലമായ പുഷ്പമോ, നഷ്ടപ്രായപ്രഭയോടുകൂടിയ ഒരു ദീപമോ മാത്രമാകുന്നു."

ചന്ദ്രികാധവളമായ ഒരു രാത്രിയിലെ സമാഗമത്തിനുശേഷം, അനുഭൂതിയായ അനുഭവങ്ങളെ, പിറേദ്ദിവസം പ്രഭാതത്തിലെ അവസ്ഥയുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തി വിവരിക്കുന്ന മറെറാരുഗാനമാണ് താഴേച്ചേർക്കുന്നതു്.

"ഇന്നലെ രാത്രി ആരാമത്തിൽ വച്ച് എന്റെ നവയൗവനത്തിന്റെ പതയ്ക്കുന്ന മുന്തിരിച്ചാറു് ഞാൻ നിനക്കു പ്രദാനംചെയ്തു. നീ ആ പാനചഷകത്തെ നിന്റെ അധരങ്ങളിലേയ്ക്കുയർത്തി. ഇന്നലെ രാത്രി, നിഷ്പ്രഭമായ ലോകം ധവളമോഹനമായ ചന്ദ്രികയാൽ അഭിഷിക്തമായപ്പോഴും, മൈനത്താൽ മോഹനമാക്കപ്പെട്ട നിന്റെ മുഖം എന്റെ മാറോടണച്ചു, ഞാൻ നിന്റെ മുഖാവരണത്തെമാറി, വാർചികുബന്ധത്തെ അഴിച്ചപ്പോഴും, നീ നിന്റെ നയനങ്ങളെ നിമീലിതങ്ങളാക്കി മന്ദസ്മിതം തൂകി.

ഇന്നു്, പ്രഭാതത്തിന്റെ തുഷാരശീതളമായ ശാന്തതയിൽ, ധവളപരിവേഷിതയായി. ശ്രുവസ്സുകളെ ധരിച്ചു്, കരതലത്തിൽ കസുമപൂർണ്ണമായ മനോഹരമണ്ഡപത്തിലേയ്ക്കുള്ള വിജനമാർഗ്ഗത്തിനടുത്തു് അരുണോദയവേളയിലെ പ്രശാന്തതയിൽ, ഒരു വൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ ഞാൻ അധോമുഖമായി അകന്നുനില്ക്കുന്നു".

പദങ്ങൾകൊണ്ടു് മനോഹരങ്ങളായ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നവനാണു് കവിയെന്നു് പറയാറുണ്ടു്. ചിത്രകലയിലെ സുന്ദരാംശങ്ങളെ ഇതുവളരെ ഒത്തൊരുമിച്ചു് ചേർത്തു കവിതയെഴുതുന്നതിനു് സാധിച്ചിട്ടുള്ള കവികളും വളരെ ചുരുക്കമാണെന്നു് ആക്ഷേപനിസ്സംശയം പറയാൻ കഴിയും. ഈ ഗാനം എഴുതിയ കാലത്തുതന്നെ, അന്നത്തെ കവി ഒരു ചിത്രകാരനായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഈ വ്യതിയാനത്തിന്റെ രൂപം പ്രത്യക്ഷമായതു്, ഒരുപക്ഷേ വാർധക്യത്തിൽ അതിസ്വതന്ത്രവും, അർത്ഥഗർഭവുമായ ഒരു പ്രധാനം അദ്ദേഹം ചിത്രകലയിൽ ആരംഭിച്ച ആ സുദിനത്തിൽ ആയിരുന്നിരിക്കാം എന്നു കരുതുന്നതിൽ യാതൊരസാംഗത്യവുമില്ല.

മനുഷ്യജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചടത്തോളം പ്രകൃതിയുമായിട്ടുള്ള അതിന്റെ ബന്ധത്തിൽ, ടാഗോർ കൈക്കൊള്ളുന്ന നിലയെന്താണു് എന്നാകുന്നു ഇനി നമുക്കു് ആലോചിക്കുവാനുള്ളതു്. രണ്ടു ഉദാഹരണങ്ങൾകൊണ്ടു് ഇതിനെ സുവ്യക്തമാക്കാൻ കഴിയും. മനുഷ്യരിൽ സാധാരണ കാണാവുള്ള ചില വികാരങ്ങളും, സ്തോഭങ്ങളും, ബന്ധങ്ങളും, യഥാർത്ഥത്തിൽ പ്രകൃതിയിൽനിന്നും അവൻ അനുകരിച്ചതാണെന്നും, അഥവാ അത്തരത്തിലുള്ളവ, പ്രകൃതിയിലും സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്താൽ നമുക്കു് കാണാൻ കഴിയുമെന്നും അദ്ദേഹം ഈ ഗാനങ്ങളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നോക്കുക.

"പൂർത്തകിടിമേലുള്ള പുഷ്പം ഭൂമിയ്ക്കു് എന്നപോലെ, അവൾ എന്റെ ഹൃദയത്തിനു്

അതു അടുത്തതാണു്; ക്ഷീണഗാത്രത്തിനു് നിദ്ര യെന്നപോലെ അവനും എനിക്കു് അതു ഉന്മേ ഷദായിനിയാണു്.

ഗംഭീരമായ പാരിതൃഗഭാവത്തോടുകൂടി ഒഴുകുന്ന ശരൽക്കാലവെള്ളപ്പൊക്കത്തിലെ വാഹിനിയേപ്പോലെ പൂർണ്ണതയോടുകൂടി പ്ര വഹിക്കുന്ന എന്റെ ജീവിതമാണു് എനി ക്കു് അവളോടുള്ള പ്രേമം.

തിരമാലകളും, ഒഴുക്കുകളും മുതലായവയോടു് യോജിച്ചു് ഗാനാലാപം ചെയ്യുന്ന ഒരരുവി യുടെ മന്മരാരവംപോലെ എന്റെ ഗാന ങ്ങളും എന്റെ പ്രേമത്തോടു് ഐക്യം പ്രാ പിച്ചിട്ടുള്ളവയാണു്".

മനുഷ്യൻ അവന്റെ മാനസികവൃത്തിക ളേയും ചിന്തകളേയും ലോകരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ നിന്നും മറയ്ക്കുവാൻ പ്രാപ്തനാണു്. പക്ഷേ ഇപ്രകാരം അവനു്, അവന്റെ 'പിതാ'വി ന്റെതന്നേ സൃഷ്ടിയായ പ്രകൃതിയെ വഞ്ചി ക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നു് ടാഗോർ സി ദ്ധാന്തിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ പ്രകൃതിയിൽ എന്നപോലെ മനുഷ്യനിലും സ്ഥിതിചെയ്യു ന്ന 'ദിവ്യതത്വം' പരമമായ നൈസർഗി കാവസ്ഥയിൽ ഏകമായിരിക്കുന്നതത്രേ! ഈ ഗഹനമായ ചിന്തയെ മഹാകവി ഒരു പ്രേമഗാനത്തിൽ എത്ര മനോ ഹരമായി നിഗ്രഹം ചെയ്തിരിക്കുന്നുവെ ന്നു നോക്കുക. ആ ഗാനത്തിന്റെ അനി തരസാധാരണമായ ആശയസൌകുമാര്യവും, ആലോചനാമൃതമായ ഭാവനാവൈഭവവും, അതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന തത്വചിന്തയ വിശ്വവശ്യതയും, വായനക്കാർ നേരിട്ടമന സ്സിലാക്കുകയാണു് നല്ലതെന്നു വിചാരിച്ചു് അതിന്റെ ഒരു പരിഭാഷകൂടി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"വളരെക്കാലംമുൻപു്, അളിവൃന്ദം വസ ന്താരാമത്തിൽ അലഞ്ഞപ്പോഴും, ശശാങ്കൻ ധവളകുമുദങ്ങളുടെ നേരെ പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചപ്പോഴും, സൌരഭമിനിസഞ്ചയം മേഘപടലത്തെ തീക്ഷ്ണമായി ചുംബിച്ചു് സ്വൈരഭാവത്തോടുകൂടി അതിവേഗം അന്ത രീക്ഷം ചെയ്തപ്പോഴും, കവി തരുമേഘ്നാ ദികളോടു് ഐക്യത്തെ പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടു് ഒരു മൂലയിൽ സ്ഥിതിചെയ്തു. അദ്ദേഹം തന്റെ ഹൃദയത്തെ ഒരു പുഷ്പമെന്നപോലെ നിശ്ശബ്ദമാക്കി സൂക്ഷിച്ചു. പഞ്ചമിച്ചന്ദ്ര നെപ്പോലെ അദ്ദേഹം തന്റെ സ്വപ്നത്തിൽ കൂടി ലോകത്തെ വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു നിന്നു. വസന്തകാലത്തെ പൂന്തെന്നൽപോലെ ഉദ്ദേ ശശൂന്യമായി അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു.

വൈശാഖമാസത്തിലെ ഒരു സായാഹ്ന വേളയിൽ, സ്വസ്ഥാസ്വമനത്തിന്റെ അഗാധത യിൽനിന്നും ഒരു നീർപ്പോളപോലെ ചന്ദ്രൻ ഉ ദിച്ചപ്പോഴും ഒരു കന്യക ചെടികൾനനയ്ക്കു കയും മറ്റൊരുത്തി അവളുടെ മൻപേടയ്ക്കു് തീ റ്റകൊടുക്കുകയും, വേറെയൊരുത്തി അവളുടെ മയൂരത്തെ നൃത്തമാടിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടി രുന്നപ്പോഴും—കവിയുടെ ഗാനനിർഝരി നിഗ്രഹിച്ചു. "ഓ, ലോകരഹസ്യത്തെ ശ്ര വിക്കുക. ശശാങ്കന്റെ പ്രേമത്തിനായിട്ടാ ണു് വെള്ളാമ്പല്പകലം മങ്ങിയിരിക്കുന്നതെ ന്നു് എനിയ്ക്കറിയാം. പ്രഭാതരശ്മിയെത്തി രായി അംബുജങ്ങളും അവയുടെ മൂടുപടങ്ങളും മാറുന്നു. നിങ്ങളും ആലോചിച്ചുനോക്കുന്ന തായാൽ ഇതിനുള്ള കാരണം നിഷ്പ്രയാസം മനസ്സിലാകും. വിഭാതവേളയിൽ വിടരുന്ന മുല്ലപ്പൂക്കളുടെ കണ്ണരന്ധ്രങ്ങളിൽ പതിയ്ക്കുന്ന സൌഭാഗ്യത്തിന്റെ അർത്ഥം പണ്ഡിതന്മാ ക്കുകൂടി ദുർഗ്രഹമാണു്. എന്നാലും കവിയ്ക്കു റിയാം."

രാഗാങ്കിതമായ പ്രഭോജ്വലതയിൽ ആദി ത്യൻ അസ്തമിച്ചു. ചന്ദ്രനാകട്ടേ, തരുച്ഛായ കൾക്കിടയിൽ മന്ദം മന്ദം സഞ്ചരിച്ചുകൊ ണ്ടിരുന്നു. "നമ്മുടെ കവികാണംപോലെ അത്രതന്നെ കപടരഹിതനല്ലായെന്നു് ദക്ഷി ണമാരുതൻ അംബുജത്തോടു് മന്ത്രിച്ചു. "ലോ കരഹസ്യം പുറത്തായി" എന്നു് കാമിനി കാമുകന്മാർ കൈകൊട്ടിക്കൊണ്ടാഹ്ലാദിച്ചു. അവർ പരസ്പരം കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടു് "ന

ന്റെ രഹസ്യങ്ങളേയും നമുക്കു മാതൃതനിൽ വിതരണം ചെയ്യുക'' എന്നുപാടി.

ടാഗോർ തന്റെ പ്രേമഗീതങ്ങളിൽ, വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ വിഭിന്നഭാവങ്ങളിൽ ചിലതിനെപ്പറ്റിമാത്രമേ പ്രതിപാദിക്കുന്നുള്ളൂ. സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ 'ചന്ദ്രക്കല'യിലും 'ഗീതാഞ്ജലി'യിലും അതിന്റെ മറ്റു ചില ഭാഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം കീർത്തിക്കുന്നു. മാതാവിനും, ശിശുവിനും തമ്മിലുള്ള നിഷ്കളങ്കമായ വാത്സല്യത്തേയും, ആരാധകനേയും, അവന്റെ ഭക്തിക്കു പാത്രമായ ദൈവത്തേയും പരസ്പരം ബന്ധിക്കുന്ന ഭക്തിപാരവശ്യത്തേയും, വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ വിഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു രൂപങ്ങൾ മാത്രമായേ ടാഗോർ ഗണിക്കുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് അദ്ദേഹം പ്രേമത്തെ ദൈവികമായ ഒരു വികാരമായി പരിഗണിക്കുന്നതും. ആത്മാക്കളുടെ ആന്തരികമായ ഐകൃത്തിന്റെ ഫലമായി ജാതമാകുന്ന മൂലവികാരങ്ങളുടെ മോഹനമായ സങ്കലനമാണ്—അല്ലാതെ വെറും പ്രാപഞ്ചികവും, ശാരീരികവുമായ വിശ്വാസക്തിയുടെ വികൃതരൂപം അല്ലാ—ടാഗോർ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുള്ള വിശുദ്ധമായ ഭാസുരപ്രേമം. ഈ ദിവ്യമായ പ്രേമത്തിന്റെ ആരാധകനാണ് മഹാകവി. വിശ്വപ്രേമത്തിന്റെ പൂജകനാണ് ആ മഹാത്മാവ്. ദൈവികമായ പ്രേമത്തിന്റെ പരമമായ വിജയത്തിൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിക്കുമ്പോഴും തന്നെ, പ്രാപഞ്ചികതത്വത്തിന്റെ ക്ഷണികതയിൽ അദ്ദേഹം കേഴുന്നു. പ്രേമത്തെ പ്രകീർത്തനംചെയ്യുന്ന കവിപുംസ്സോകിലം, ഭാരതീയതത്വചിന്താസൂക്തങ്ങളെ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വിശ്വപ്രേമത്തിൽ തത്വചിന്തയേയും, ഭാരതീയ തത്വചിന്തയിൽ അനശ്വരമായ പ്രേമത്തേയും ദർശിക്കുന്നു. അനന്യസാധാരണമായ ഈ സുന്ദര സംയോഗത്തിലാണ് ടാഗോറിന്റെ പ്രേമഗാനങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. ഒരു പ്രേമഗായകൻ എന്ന നിലയിൽമാത്രം ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിലും, ഭാരതീയ സാഹിത്യത്തിൽ ടാഗോറിനുള്ള സ്ഥാനം അദ്വിതീയവും, അനശ്വരവുമാണ്.

''കാടിന്റെ കുളിർനിഴലുകളിൽ, തന്റെ സുരഭ്യത്താൽ
ഉന്മാദമാന്ന കസ്തൂരിമാൻ എന്നപോലെ ഞാൻ
ഓടിനടക്കുന്നു.

ഈ രാത്രിയോ ചൈത്രമാസത്തിലെ രാത്രി.
ഈ ഇളംതെന്നലോ തെക്കുനിന്നു വീശുന്നതെന്നൽ.
എനിക്കുവഴിതെറ്റുന്നു; ഞാനങ്ങുമിങ്ങും പുറപ്പെടുന്നു.
എനിക്കു അലഭ്യമായതിനെ ഞാൻ മോഹിക്കുന്നു.
ഞാൻ മോഹിക്കാത്തതു് എനിക്കു ലഭിക്കുന്നു.

—ടാഗൂർ.

മരുപുറം

—കെ. പി. ബി. പാട്ട്യം

കൌതുകം കതിരിട്ട
നിൽക്കുമാ ഗ്രമത്തിന്റെ
കൈകൾ പോലിരുഭാഗം
രണ്ടു കൊച്ചരുവികൾ.

അകലത്തണിയായി-
ച്ചെറു കുന്നുകൾകാണാ-
മതിരിട്ടപോൽ, സസ്യ-
ശ്യാമളാംബരം ചാർത്തി.

കൊയ്ത നെൽപ്പാടത്തിന്റെ
കരയിൽ പുതുമഴ-
പെയ്ത ജീർണ്ണിച്ചോരോല-
ക്കുടിലുണ്ടതാ, കാൺമൂ.

അവിടെ സ്പന്ദിക്കയാ-
ണിപ്പൊഴും കടനത്തിൻ
കവിളിൽത്തലോടിക്കൊ-
ണ്ടൊരു സുന്ദരചിത്തം.

അച്ചെറു കുടിൽക്കുള്ളി-
ലേകനാ,യെന്നും ചിന്താ-
മഗ്നനായിരിക്കുമ-
ശ്ശാന്തഭാവനെക്കാൺകെ,

അയൽപക്കക്കാർക്കിന്നും
സംശയ, മയാളെന്തി-
ന്നാരീയാതേകാകിയാ-
യിങ്ങിനെ കഴിയുന്നു!

രാവിലെയൊരു നീണ്ട
ചൂരൽ കടലാസ്സും
തൂവലുമായിട്ടെങ്ങോ
നിത്യവുമയാൾ പോകും.

തിരികെപ്പലപ്പോഴു-
മസ്തമിച്ചതിൽപ്പിന്നെ
വരും; മച്ചെറു ദീപം
മന്ദമായ് പ്രകാശിക്കും.

പാതിരാവോളം കാണാ-
മാവെളിച്ചത്തിൻ നാളം
പാതിയും മരവിച്ച-
മട്ടിൽ നിന്നെരിഞ്ഞീടും.

ii

കത്തുകൾ കിടക്കുന്നു
പലതും മേശയ്ക്കുമേൽ;
പത്രപംക്തികൾ
കാത്തു നിൽക്കയാണക്കാവ്യങ്ങൾ.

മുഴമിച്ചതില്ലയാ-
ളെഴുതും ഗാനം, രണ്ടു
മുഴുവൻ രാവും കണ്ണു
ചിമ്മാതെകഴിഞ്ഞുപോയ്

തൂലിക ചലിക്കയാ-
ണപ്പൊഴും രക്താക്ഷര
മാല കോർക്കുവാൻ;
—നീണ്ട പത്രങ്ങൾ നിറയുന്നു.

മൂകമാമിരവിന്റെ
മൂർച്ഛയിലിടക്കിടെ

ഭീകര തെരക്കുള്ള-
ളയരുന്നതു കേൾക്കാം.

ജന്നലിൽക്കൂടി-
ത്തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുകളോടെ
തന്നെ നോക്കുകയാണു
താരകളുന്നിദ്രങ്ങളം

ചലനം നിൽക്കീപെട്ടെ-
ന്നക്കരത്തിലെ തുവൽ;
ചില കണ്ണുനീർത്തുള്ളി
വീണു പുസ്തകം പാറി.

ദാഹമത്യുഗ്രം; വിശപ്പേറ,
മാ വിവശമാം
ദേഹമങ്ങിനെ മന്ദം
ലയിച്ചു വിശ്രാന്തിയിൽ

iii

"കാവ്യമസ്സലായ്, അഭി-
നന്ദനക്കത്തുണ്ടേറെ;
കാര്യമാത്രവും നിത്യ-
സത്യവുമാണെന്നെ"ല്ലാം.

നല്ലൊരുകവിതയീ
വാഷ്കിപ്പതിപ്പിനു
വല്ലമട്ടില്ലുമയ-
ക്കാതിരിക്കയില്ലല്ലോ

ആദ്യമായ് ചേക്കാനാണു
ഞങ്ങളം തന്നഭിലാഷം;
ആവതും വേഗംതന്നെ
യാപ്പീസിലെത്തിക്കണം.

ക്ഷേമമാണല്ലേ താങ്കൾ,-
ക്കിത്തവണത്തെപ്പുതും
കേമമാക്കണമെന്നു
തീരുമാനിച്ചു ഞങ്ങളം."

* * *

അക്കട്ടലാസിൻ തുണ്ടം
തുണ്ടു തുണ്ടായീ, വീണ്ടും
പുസ്തകം നോക്കിട്ടീല്ല
ചിന്തയിലാണ്ടു കവി.

"പകലിന്റേയും ഇരവിന്റേയും അംഗുലികളിൽനിന്നു് ഒരാഹ്ളാദം പറന്നകന്നു.

പുതിയവസന്തവും ഗ്രീഷ്മവും ശിശിരവും എന്റെ രക്ഷീണ ഹൃദയത്തെ ശോകംകൊണ്ടു പരവശമാക്കുകയാണു്. ആ ഹ്ളാദംകൊണ്ടുള്ളപാരവശ്യം ഇനിയില്ല, ഹാ ഇനി ഒരി ക്കലുമില്ല."

—ഷെല്ലി

SREE POORNATHRAYEESA VILASOM BANK, LTD.

H. O. TRIPUNITHURA.

(Estd. 1098 M. E.)

PATRON:

H. H. THE MAHARAJA OF COCHIN.

CHAIRMAN OF THE BOARD

H. H. KERALA VARMA, ELAYA RAJA OF COCHIN.

BOARD OF DIRECTORS.

H H. KERALA VARMA, M. A. B. L., 6th Prince of Cochin.

H. H. RAMA VARMA, B. A. M. E., 19th Prince of Cochin.

H. H. RAVI VARMA, B. Com., LL. B., Advocate, Ernakulam.

PALACE CONTROLLER TO H. H. THE MAHARAJA OF COCHIN
(M. R. Ry. P. BALAGOPALA MENON, Avl.,)

M. R. Ry. E. SANKARA RAJA Avl., "Parvathisadan" Trichur.

K. R. VARMA Esq., B. A. LL. B., } Managing
H. H. RAMA VARMA THAMPURAN, M.A. B.L., } Directors.

DEPOSITS ARE ACCEPTED AT THE FOLLOWING RATES:

6 months	....	3½ % per annum.
12 ,,	....	4 % per ,,
24 ,,	....	4½ % per ,,

Savings Bank accounts opened with a minimum of Rs. 5/- and operation allowed by cheques. Interest allowed at 2½ % on daily balances up to Rs. 5000/-. Current accounts opened with a minimum of Rs. 50/- and interest allowed at 1 %.

A NEW SERIES OF MONTHLY CHITS WILL BE STARTED AT MULANTHURUTHY, TRIPUNITHURA, CHOWARA AND WADAKKANCHERY BRANCHES.
in the very near future.

Further particulars can be had from H. O. or branches.

BRANCHES THROUGHOUT COCHIN STATE.
ALL KINDSOF BANKING BUSINESS TRANSACTED.

TRIPUNITHURA,
8—1—'25.

C. R. PANICKER, CERT. A. I. I. B.
Secretary.

രസമാധുരി

(ഒരാസ്വാദനം)

— കേരളവർമ്മ (കുഞ്ഞുപ്പൻ) തമ്പുരാൻ

മേല്പത്തൂർഭട്ടതിരി കൊളുത്തിവച്ച തിരി കേരളബ്രാഹ്മണരുടെ സമുദായത്തിൽ ഇന്നും കെട്ടുപോയിട്ടില്ല. ആ തിരിയുടെ നാളത്തിനു യാതൊരു ഉൽക്കഷ്ടക്കുറവും പറ്റാതെ ഇന്നു കാത്തുപോരുന്നതു് പവനപുരേശ്വരന്റെ കാരുണ്യത്തേൻ കുടിച്ച മതിമറന്നു മൂളിപ്പാട്ടുന്ന ഓട്ടർ ഉണ്ണിനമ്പൂതിരിപ്പാടാണു്. പ്രേമഭക്തിയുടെ അധുനാതനപ്രവാചകനായി, ഭാഗവതാമൃതം നീവന്ന ഹൃദയത്തിനും വരുന്നതെങ്ങനെയുള്ളും പകർന്നുകൊടുത്തു് ഈ സുകൃതി സുതരാം വിജയിക്കുന്നു.

ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉള്ളിൽ നിറഞ്ഞുകവിഞ്ഞു് ഒലിക്കുന്ന പ്രേമരസത്തിന്റെ മാധുര്യം "രസമാധുരി"യെന്നപേരായ ഒരു ലഘുകാവ്യമായി ഭക്തജനങ്ങൾക്കു് ആനന്ദഹേതുവായി പരിണമിച്ചിട്ടുണ്ടു്. സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ സംസ്കൃതഭാഷയിലാണു് ഈ പുസ്തകം രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. അനാസ്വാദ്യമായ രസമാധുര്യം നിറഞ്ഞ ഈ സുകൃതിയുടെ ഹൃദയപദ്മത്തിൽ നിന്നും ഊറുന്ന കവിതാമകരന്ദം കേരളീയർക്കു മാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ല. അതു കേരളക്കരയ്ക്കുപ്പുറമുള്ള ജനങ്ങൾക്കും—ഭക്തസമുദായത്തിനു മുഴുവനും—അവകാശപ്പെട്ടതാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇതുവരെയും മലയാളഭാഷയ്ക്കു ഭൂഷണമായി കവിതാഹാരങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്ന ഇദ്ദേഹം ഇപ്പോൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ഈ 'രസമാധുരി' നിർമ്മിച്ചതു് ഉചിതംതന്നെയായി.

അലൌകികപ്രേമത്തിനു് ഭാജനമായ വൃന്ദാവനവിഹാരി രാധാരമണന്റെ ദിവ്യസുന്ദരവാരിധിയിൽ ഊളിയിട്ടും കല്ലും മരവും പോലും സ്തംഭിച്ചുനിന്നുപോകുന്ന മധുര മധുര വേണുഗാനത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നും ആ പ്രേമസ്വരൂപന്റെ പ്രേമതരംഗത്തിൽ തുള്ളിത്തിമർത്തും നമ്മുടെ കവി ഒരു ഭാവനാമോഹനലോകത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നതായാണു് ഈ കാവ്യത്തിൽ നാം കാണുന്നതു്. നവരത്നങ്ങൾപോലെ ജ്വലിക്കുന്ന ഒമ്പതു കവനങ്ങൾ ഇതിലുണ്ടു്. ഈ ഒമ്പതു രത്നങ്ങളും കാളിന്ദീമണൽത്തട്ടിൽ കേളിയാടിയ കണ്ണന്റെ കമനീയ പ്രതിബിംബിച്ച മിനുമിനുപ്പുകളാണു്. ഇവ ഭക്തിരസമാധുര്യം പൂണ്ടവയാണു് എന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഭക്തി മാത്രമല്ല കാവ്യരസവും ഇതിൽ അത്യധികം നിറഞ്ഞിട്ടുണ്ടു് എന്നുള്ളതു് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവാർഹമാണു്. സരളമായ രീതി; ഗഹനമായ ആശയം. പണ്ഡിതശിരോഭൂഷണമായ അയ്യാശാസ്ത്രികം തന്റെ ഭൂമികയിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു "ഖണ്ഡകാവ്യമപീദം യോഗേന മഹാകാവ്യവ്യപദേശാർഹം, ഗുണാലങ്കാരസമൃദ്ധ്യാ രസാദ്യുദ്ഭാവിവുഞ്ജകത്വേന ച മഹത്വാൽ, ഭഗവദ്വിഷയകത്വേന ചാതിമഹത്വാൽ."

ഉദാഹരണങ്ങൾ എടുത്തു ഇതിന്റെ ആസ്വാദ്യത കാണിച്ചുതരാം എന്നു വിചാരിക്കുകയാണെങ്കിൽ കൽക്കണക്കേട്ടയുടെ ഏതു ഭാഗമെടുത്താണു് തരേണ്ടതു് എന്നുള്ള വിഷമാവസ്ഥയാണു് ഈയുള്ളവനു നേരിട്ടിരിക്കുന്നതു്. ഈ കൃതിയിലെ ഒരു വിശിഷ്ടകവനമായ 'ശ്യാമസുന്ദര'നിൽ നിന്നു ഒരു പദ്യം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നു.

''ജ്ഞാനാക്തപ്തം ഭഹരാംബരസ്ഥം
യൽബ്രഹ്മബാഷ്പം നിതരാമദൃശ്യം
ശ്രീഭക്തി ഗോവർദ്ധന ശീതഭ്മാ–
വാഭാതി കൃഷ്ണാബ്ദതയാ തദവ്യാൽ.''

ഈ ഉദാഹൃതമായ പദ്യത്തിന്റെ രസികത്വം സഹൃദന്മാർക്ക് അനുഭവവേദ്യമാണ്. നിർഗുണ ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സഗുണമായ ആവിർഭാവം ഇതിലും ഭംഗിയിൽ സയുക്തികം സമർത്ഥിച്ച കാണിക്കുവാൻ ആർക്കു സാധിക്കും?

ശ്യാമസുന്ദരന്റെ അടുത്തു ശോഭിക്കുന്ന കൃതി ''ഗോപീഭക്തി''യാണ്. ഗോപീഭക്തി യാണ് പരമോൽകൃഷ്ടഭക്തി. ശ്രീ-ഉദ്ധവരുടെ അസൂയയ്ക്കുപോലും പാത്രീഭവിച്ചവനാണ് വൃന്ദാവനത്തിലെ ഗോപികകൾ. ഈ പരമോദാരഭക്തിയെ വർണ്ണിച്ച വർണ്ണിച്ച കവിക്കു മതിവരുന്നില്ല. അവസാനം ഭക്തിയുടെവില നിർണ്ണയിക്കുവാൻ അശക്തനായ കവി പറയുന്നതു നോക്കുക.

''യൽസൌഭഗേന
മുനയോപി വിമോഹമാപുഃ
ഭേജുശ്ച യൽപ്രകടനേ
മുനയോപി മൌനം
ഭാതാപി യദ്വിതരണേ
കൃപണോ മുകുന്ദ–
സ്താമേവ മേ നിലപുരേ
ശരണ്യച്ച ഭക്തിം''

മുക്തിയേക്കാൾക്കൂടി ശ്രേഷ്ഠമാണ് ഭക്തിയെന്നാണ് കവിയുടെ വീക്ഷ. ''മുകുന്ദഃദാതാപി ന ഭക്തിം ദദാതിഃ കിമുഭക്തിം ദദാതി'' എന്നാണ് കവിയുടെ അഭിപ്രായം.

'കദാ' എന്നു് ഇതിലൊരു കവിതയുണ്ട്. ഇതു ചില സഹൃദയന്മാരുടെ ശ്ലാഘയ്ക്കു പാത്രീഭവിച്ചതാണ്. ഇതിലെയും ഒരു പദ്യം ഉദാഹരിക്കുന്നതു ഉചിതമായിരിക്കും എന്നു തോന്നുന്നു.

''കൃപാസാരാസാരൈ
ശ്ശിശിരതരുണൈർ ദൃഷ്ടികിരണൈ
സ്സുധാധാരാധാരൈരധിക
മധുരൈർഹാസലസിതൈഃ
രമാരാമാരാമൈഃകവലയ
മനോജ്ഞൈരവയവൈഃ
ചിദാമോദാമോദൈർ മുര
ളീനിനദൈർമോഹയതി യഃ''

ഇങ്ങനെ മാധുര്യത്തിനുദാഹരണങ്ങളായ എത്രയെത്ര പദ്യങ്ങളാണ് ഇതിലുള്ളതു് എന്നു പറഞ്ഞാൽ തീരില്ല. വായനക്കാർക്കു രുചിവർദ്ധിക്കുവാൻ മാത്രമാണ് ഇത്രയും ചിലതു് എടുത്തുകാണിച്ചതു്.

''രാധാരമണൻ'' 'വിഷ്ണുപദി' 'നീലചന്ദ്രിക' ഇങ്ങനെ മുരളീമധുനിഷ്യന്ദികളും ശരൽചന്ദ്രികാസൌന്ദര്യസമുജ്ജ്വലങ്ങളും ആയ മൂന്നു കവനങ്ങൾകൂടിയിതിലുണ്ട്. പരപ്രേമത്തിന്റെ വിവിധ രൂപങ്ങളായ ഇവ ഒരു കരിമ്പിന്റെ മൂന്നുഖണ്ഡങ്ങൾ പോലെ വേറെയാണെങ്കിലും ആസ്വദിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുപോലെയാണ് അനുഭവപ്പെടുക.

അന്ത്യകൃതിയായ ''ഗദാധരീയം'' ശ്രീരാമകൃഷ്ണദേവന്റെ സംക്ഷിപ്തചരിതമാണ്. ഇത്രയും ബൃഹത്തായ ചരിത്രം മൂരുക്കി കാവ്യരസത്തിൽ പൊതിഞ്ഞു സഹൃദയന്മാർക്കു സമ്മാനിച്ച കവിയുടെ പാടവം ശ്ലാഘ്യാർഹംതന്നെ.

ഈ അനുഗൃഹീതകവി തന്റെ തൂലിക ലൌകികവസ്തുക്കളെ ലാക്കാക്കി ചലിപ്പിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം അത്യുന്നതമായേനേ. ''നാമാംബിക''യുടെയും ''ശ്യാമസുന്ദര''ന്റെയും ഗായകനായ ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നും പ്രവഹിക്കുന്ന ''രസമാധുരി'' ബാഹിർമുഖന്മാർക്കു സ്വാദ്യമായില്ല എന്നതന്നെ വന്നാലും ഉത്തമകാവ്യങ്ങൾക്കു സ്ഥാനമുള്ളേടത്തോളംകാലം ഈ കൃതിക്കു പൂജ്യസ്ഥാനം ഉണ്ടെന്നുള്ളതു് വാദരഹിതമാണ്.

രണ്ടു പരിഷത്ത്

—കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ

പരിഷത്പ്പത്രികയുടെ കഴിഞ്ഞ കുംഭം-മീനം ലക്കത്തിൽ, പത്രാധിപസമിതിയിലെ പ്രഥമാംഗമായ ശ്രീ ഉപ്പൻനായർ, നീലേശ്വരം പരിഷത്സമ്മേളനത്തെസ്സംബന്ധിച്ചെഴുതിയ അപൂർവ്വരൂപമായ നിരൂപണത്തിന്റെ തുടക്കത്തിൽ ഇപ്രകാരം വിശദീകരണം കണ്ടു: "ആണ്ടിലാണ്ടിൽ ഓരോ ദിക്കിൽ വെച്ചു നടത്തുന്ന വാർഷികസമ്മേളനങ്ങളും, സാഹിത്യപരിഷത്തെന്ന രജിസ്റ്റേഡ് സംഘടനയും തമ്മിൽ ഒരു പുലവാലായ്മപോലുമില്ല" എന്ന്.*

അടുത്ത ശ്വാസത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങിനെയും പറയുന്നു: അതായത് നാട്ടിൽ വെച്ചു നടത്തുന്ന ആ പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങളിൽ അതായത് നാട്ടുകാരുടെ 'രസവാസനകൾ' പ്രതിഫലിപ്പിക്കുകയും അന്നാട്ടിലും പുറപ്പാടുമുള്ള പണ്ഡിതന്മാർക്ക് 'അമിതപ്രാതിനിധ്യം' നല്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതു പിശകാകയാൽ, പ്രാസംഗികന്മാരേയും അധ്യക്ഷന്മാരേയും നിശ്ചയിക്കുന്നതിൽ സാക്ഷാൽ പരിഷത്തിന്റെ നിർവ്വാഹകസമിതിയോട് ഉപദേശം വാങ്ങണം. കഴിഞ്ഞില്ല: 'പരിഷദ്വാർഷികങ്ങളെന്നു പറയപ്പെടുന്ന ഈ സമ്മേളനങ്ങളിൽ സാക്ഷാൽ പരിഷത്തിന്റെ പൊതുതാൽപര്യങ്ങളും അംഗീകൃതനയങ്ങളുമല്ല, അതായത് നാട്ടുകാരുടെ ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളാണ് പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നതെന്നും, മേലാൽ അക്കായ്മ തീർച്ചയായും സാക്ഷാൽ പരിഷത്തിന്റെ നിർവ്വാഹകസമിതി നിയന്ത്രിയ്ക്കേണ്ടതാണെന്നുകൂടിയും.

എന്താണാവോ ഇപ്പറഞ്ഞതിലെ ഉപപത്തി? ഈ രണ്ടു വക പരിഷത്തും തമ്മിൽ ഒരു പുലവാലായ്മപോലുമില്ലെങ്കിൽ, ഇതു മറന്നതിനോട് എന്തിനുപദേശം വാങ്ങണം; മറന്നത് ഇതിനെ എങ്ങിനെ നിയന്ത്രിയ്ക്കും?

ഈ ചോദ്യത്തിനു ലേഖകൻ വല്ല ഉരുണ്ട സമാധാനവും പറയുമായിരിയ്ക്കാം. അതുപോകട്ടെ. രജി. പരിഷത്തിന്റെ

---

* സാഹിത്യപരിഷൽ സംഘടനയും, ആണ്ടിലാണ്ടിൽ ഓരോ സ്ഥലത്തു നടക്കാവുള്ള സമ്മേളനങ്ങളുംകൂടി സ്വാഭാവികമായിട്ടു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്ന ബന്ധം വേണ്ടിടത്തോളം കാണുന്നില്ലെന്നും അതു കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നും മാത്രമാണ് ശ്രീ: ഉപ്പൻനായർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മറ്റു പല പരിഷന്നിരൂങ്ങളുടേയും അഭിലാഷത്തെ പ്രതിധ്വനിപ്പിക്കയാണ് അദ്ദേഹം എന്നുകൂടി അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

—പത്രാധിപർ.

ഉപദേശവും നിയന്ത്രണവുമില്ലാത്തതു കൊണ്ടു പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങൾക്കു നേരിടുന്നതായി നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള പിശകുകൾ പിശകുകൾതന്നെയോ എന്നാണ് ഇവിടെ മുഖ്യമായി ചിന്തിയ്ക്കാനുള്ളതു്. പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങൾ തുടക്കംമുതല്ക്കേ, പ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരന്മാരെ അതാതുനാട്ടുകാർക്കു വരുത്തിക്കാണിച്ചുകൊടുപ്പാനും, ആ സാഹിത്യകാരന്മാർക്കു പരസ്പരം മേളിപ്പാനും സൌഹാർദ്ദം പുലർത്തുവാനും (ചിലപ്പോൾ മത്സരംമൂർക്കുവാനും) മറ്റുമുള്ള ഒരു വിനോദപ്രധാനമായ ആലോഷമായിട്ടേ എന്നും ഇരുന്നിട്ടുള്ളൂ. അങ്ങിനെയാവുന്നതിൽ ഒരു തരക്കേടുമില്ലെന്നും, ആ വിധം സദ്യയുടൻ വെട്ടിപ്പറച്ചിലും കലാപരിപാടിയുമായിട്ടതന്നെയാണ് അവ നടക്കേണ്ടതെന്നും നീലേശ്വരം സമ്മേളനത്തിൽവെച്ചു റജീ. പരിഷത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായ വള്ളത്തോൾതന്നെ ഉന്നിപ്പറയുകയുണ്ടായി. ഈ നേരംപോക്കുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ അതാതു നാട്ടുകാരുടെ 'രസവാസനകൾ' കൂടി കൂടെ സ്മരിച്ചുപോകുന്നെങ്കിൽ, അതു സ്വാഭാവികമല്ലേ? അതൊരപകടമാണോ? മറിച്ചു, രസകരമായ ഒരു വൈചിത്ര്യം മാത്രമല്ലേ? അങ്ങിനെ പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങൾ കേരളത്തിൽ ഒരു ചുറ്റുപാടുമൊഴിയ്ക്കു കേരളത്തിന്റെയാകെ 'രസവാസനകൾ' അതിൽ സംഭരിയ്ക്കപ്പെടുകയുമില്ലേ? അതൊരു നേട്ടമല്ലേ?

അപ്പുറം, ഒരു മാന്യധനികനോ പലരുംകൂടിയോ വളരെപ്പണം ചെലവിട്ടു, വളരെ കായക്ലേശവും ബുദ്ധിമുട്ടും സഹിച്ചു, കേരളത്തിലെ 'പ്രതിനിധ്യം' തികഞ്ഞ കുറേ പണ്ഡിതന്മാരെ വിളിച്ചരങ്ങളിൽനിന്നു വഴിച്ചെലവുകൊടുത്തു വരുത്തി, രണ്ടുമൂന്നു ദിവസം സൽക്കരിച്ചയയ്ക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ, തന്നാട്ടുകാരായ ചില പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഒരു വേള അവരഹിയ്ക്കുന്നതിൽ കുറച്ചധികം 'പ്രാതിനിധ്യം' കൊടുത്തു് അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുവിട്ടുനെങ്കിൽ, അതൊരക്ഷന്തവ്യമായ അപരാധമാണെന്നു കരുതാമോ? എന്നാല്ല, ആളകാം തങ്ങളോടടുത്ത ആകാരം കുറച്ചധികം പ്രാധാന്യം കാണുമെങ്കിൽ, മറവശത്ത് അകന്നിരിയ്ക്കുന്നവർ അയാകാരത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം കുറേ കുറച്ചേ കാണുകയുമുള്ളൂ. ആ നിലയ്ക്ക്, ഈ 'അമിതപ്രാതിനിധ്യ'കഥ ഏകപക്ഷവിധിയായിപ്പോകുന്നു. ഏതായാലും, ഈ 'പ്രാതിനിധ്യകായ്ക്ക'ത്തിൽ അതാതു നാട്ടിലെ സ്വാഗതസംഘത്തിന്റെയും റജി. പരിഷന്നിർവാഹകസമിതിയുടെയും വീക്ഷണകോടികൾ മിക്കപ്പോഴും പരസ്പരവിരുദ്ധമാകാനേ വഴിയുള്ളൂ.

ഇവിടെ ഞാൻ സ്വാനുഭവത്തിൽനിന്നുതന്നെ ഒരുദാഹരണം കാണിയ്ക്കാം: മൂവ്വാംകൊല്ലം ഇവിടെ കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചുണ്ടായ പരിഷത്സമ്മേളനത്തിൽ, ഒരു ചർച്ചായോഗം നടത്തണമെന്നും, അതിൽ ശ്രീ. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി അധ്യക്ഷനും ഞാൻ വാദാവതാരകനുമായിരിയ്ക്കണമെന്നും സ്വാഗതസംഘം ആഗ്രഹിച്ചു.* എന്നെസ്സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതു് എനിയ്ക്ക് അഭിമാനകരമായിതോന്നിയെങ്കിലും, അടുത്ത സുഹൃത്തുക്ക

---

* കോഴിക്കോട്ടു നടന്ന പരിഷൽസമ്മേളനത്തിൽ ശ്രീ: മുണ്ടശ്ശേരിയോടു് ഒരു യോഗത്തിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരിക്കാൻ അപേക്ഷിക്കണമെന്നു നിർവ്വാഹകസംഘാംഗങ്ങളിൽ പലരും ശ്രീ: രാമൻമേനോനോടും സ്വാഗത സംഘാധ്യക്ഷനായ ശ്രീ: യു. ഗോപാലമേനോനോടും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരുന്നു് എന്നു ശ്രീ: മാരാരുടെ ഈ ലേഖനം വായിക്കുന്നവരിൽ പലരും അറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാവും.

ളാൽ നല്ലപ്പെട്ടന്ന ആ 'അമിതപ്രാതിനിധ്യ'ത്തിലുള്ള ജാള്യമോർത്തും മറവും ഞാൻ അതിൽനിന്നും ഒഴിഞ്ഞുമാറുവാൻ ശ്രമിക്കയ്യുയില്ല. പക്ഷേ സ്വാഗതസംഘം അതു കൂട്ടാക്കാതെ, അതിന്റെ ആഗ്രഹംപോലെതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. ഈ നിശ്ചയംകേട്ട ഉടനെ, റജി. പരിഷന്നിവാഹകസമിതിയിലെ ഒരു പ്രമുഖാംഗം എനിയ്ക്കെഴുതി: "വാദപ്രതിവാദസമ്മേളനത്തെക്കുറിച്ച് എനിയ്ക്കു ഭയമുണ്ട്. ഏതെങ്കിലും സാഹിത്യസിദ്ധാന്തത്തെ അവലംബിച്ചുമാത്രം സൌമ്യമായ ഭാഷയിൽ അതു പുരോഗമിയ്ക്കുമോ എന്ന് എനിയ്ക്കറിഞ്ഞുകൂടാ. 'സാഹിത്യം പുരോഗമിയ്ക്കുന്നതെങ്ങിനെ?' എന്ന വിഷയം ചർച്ചാർഹംതന്നെ. വാദപ്രതിവാദത്തിനു വിഭിന്നപക്ഷങ്ങളിലുള്ള ആളുകൾക്കു സൌകര്യം കൊടുക്കുന്നുണ്ടോ? കൊടുത്താൽത്തന്നെ, നിരൂപണത്തിന്റെ അന്തസ്സും സൌന്ദര്യവുമുള്ള മണ്ഡലത്തിൽ വാദപ്രതിവാദം ഒതുങ്ങി നില്ക്കുമോ?.....(കല്പകം) വലിയ ചില ചില്ലുവാതിലുകളിൽ ലാക്കുതെറ്റിക്കൊള്ളുമെന്നും പരിഷത്തിനു തന്നെ അതു വലിയ കളങ്കം ഗ്രഹണകരമല്ലാതെ വരുമെന്നും ഞാൻ പേടിയ്ക്കുന്നു. അർത്ഥമില്ലാത്ത പേടിയായാൽ നന്നായി. ഓരോ കവിക്കും ഓരോ നിരൂപകനും, ഒരു മനുഷ്യന്റേയും കുറച്ചു സംസ്കാരത്തിന്റേയുമല്ലാതെ, സർവ്വമനുഷ്യന്റേയും പൂർണ്ണസംസ്കാരത്തിന്റേയും ഉടമയായ്മയില്ലെന്നു നമ്മളൊക്കെ പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്നുണ്ട്." അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ ഭയാശങ്കകൾക്കെല്ലാം കാരണം വാദപ്രതിവാദാശയത്തിലുള്ള ഭീകരിമാത്രമോ, മറവ വല്ലതുമോ

---

‡ പരിഷന്നിവ്വാഹക സമിതിയിലെ ഒരു പ്രമുഖാംഗമല്ല, ശ്രീ: മാരാരുടെ സൌഹാർദ്ദമുള്ള ഒരു വൈരം സാഹിത്യകാരനായ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പാണ്, ആ കത്തെഴുതിയതു്. 'വാദപ്രതിവാദാശ'ത്തിലുള്ള ഭീകരി, വാദപ്രതിവാദത്തിൽ ഞാൻ പങ്കുകൊള്ളുമ്പോഴാത്രമേ എനിക്കു വേണ്ടതുള്ളൂ. 'മറവ വല്ലതും'തന്നെയാണു് അതെഴുതുവാൻ കാരണം. ഏതാനും സാഹിത്യസുഹൃത്തുക്കൾ വട്ടമിട്ടിരുന്നു് സാഹിത്യപുരോഗതിക്കുള്ള ഉപായങ്ങളെക്കുറിച്ചു നടത്തുന്ന വാദപ്രതിവാദം എത്രതീവ്രമായാലും ആശാവഹങ്ങളായ ചില ഫലങ്ങളുണ്ടാവും. ആയിരമോ രണ്ടായിരമോ ആളുകളെ ശ്രോതാക്കളാക്കിവച്ചുകൊണ്ടു് എട്ടോ പത്തോ പേർ ചെയ്യുന്ന പ്രസംഗങ്ങളേക്കാൾ അങ്ങനെയുള്ള സംവാദങ്ങളാണു് പ്രമേയത്തിന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുവാനും പരിശോധിക്കുവാനും സഹായമാവുക എന്നതന്നെയാണു് അനുഭവം. അതിനുമുൻപും അതിനുപിൻപുമുണ്ടായിട്ടുള്ള അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു് ഇന്നും എനിക്കു തോന്നുന്നതു്.

ശ്രീ: ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി അദ്ധ്യക്ഷനും ശ്രീ: മാരാർ അവതാരകനും ആയിരിക്കുമെന്നറിഞ്ഞതിനാലാണു് ഞാനാക്കത്തെഴുതിയതെന്നൊരു സൂചന എന്റെ സ്നേഹിതൻ നിരുത്സാഹമായി നൽകേണ്ടിയിരുന്നില്ല. ശത്രുക്കളോടുപോലും കാണിക്കേണ്ട മര്യാദ സുഹൃത്തുക്കളോടാവുമ്പോൾ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നില്ലല്ലോ. അല്ല, അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ യോഗ്യത വർദ്ധിക്കും ജനഹൃദയത്തിലെന്നാണു് സങ്കല്പമെങ്കിൽ, അതു നഷ്ടപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞാനപേക്ഷിക്കുന്നില്ലതാനും. ആ വാദപ്രതിവാദം കൊണ്ടു് 'ആകാശം ഇടിഞ്ഞുവീണതുമില്ല' എന്നുമാത്രം പറഞ്ഞാൽ മതിയോ? ആകാശം കുറെ ഉയർന്നുവെന്നുകൂടി സമ്മതിച്ചേക്കാം.

—ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്.

എന്നു വായനക്കാർ ആലോചിച്ചാൽ മതി. ഏതായാലും, കോഴിക്കോട്ടു പരിഷത്തിൽ ആ ഉദ്ദേശിച്ച ചടങ്ങായോഗം നടന്നു; അതുകൊണ്ടു് ആകാശം ഇടിഞ്ഞുവീണതുമില്ല!

ഇങ്ങിനെയൊക്കെയല്ലാതെ, കേരളത്തിൽ എവിടെവെച്ചു ചേരുന്ന ഏതു പരിഷൽസമ്മേളനത്തിലും റജി. പരിഷന്നിർവ്വാഹകസമിതിയുടെ 'പൊതുതാൽപര്യ'ത്തേയും 'അംഗീകൃതനയ'ത്തേയും മാത്രമേ പ്രതിഫലിപ്പിയ്ക്കാവൂ എന്നും, അദ്ധ്യക്ഷന്മാരേയും പ്രാസംഗികന്മാരേയും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതു് അവരുടെ 'ഇഷ്ടാനിഷ്ടം' നോക്കിവേണമെന്നും ശഠിച്ചാൽ അതൊരു ദുരാഗ്രഹമാവില്ലേ? അതു ഗുണകരമാവുമോ? അതു നടക്കുന്ന കാര്യമാണോ?

എല്ലാറ്റിനും മേലേ, കഴിഞ്ഞ നീലേശ്വരം സമ്മേളനത്തെപ്പറ്റി മറ്റൊരു കുറ്റം പറഞ്ഞാലും, തന്നാട്ടുകാരായ പണ്ഡിതന്മാക്കു് 'അമിതപ്രാതിനിധ്യം' നല്കി എന്നൊരു കുറ്റം പറയാമോ എന്നു സംശയമാണതിനും. പക്ഷെ, ശ്രീ. ഗുപ്തൻനായർ ആരെയെല്ലാമാണു് ആ വാക്യംകൊണ്ടു ചൂണ്ടിയതെന്നറിയാതെ അതിനെപ്പറ്റി ഇതിലപ്പുറമൊന്നും പറവാൻ നിവൃത്തിയില്ലല്ലോ.

എന്റെ പക്ഷത്തിൽ, പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങൾ ഇന്നത്തെ നിലയിൽത്തന്നെ നടക്കുന്നേടത്തോളംകാലം, അതിനു റജി: പരിഷത്തുമായി പുലവാലായ്മപോലും ഇല്ലാതിരിക്കയാണു് ഭേദം. മറ്റവിധങ്ങളിൽ പ്രശസ്തി ലഭിപ്പാൻ ഭാഗ്യമില്ലാതെ, അതായതു മുക്കുമൂലകളിൽ' സ്ഥിരമാസ്റ്റർമാരായും വക്കീൽഗുമസ്തന്മാരായും 'പ്രൂഫ്'വായനക്കാരായും മറ്റും ഒതുങ്ങിക്കഴിയുന്ന ചിലർ എഴുത്തുകാക്കു മുഖത്തുനേരത്തേയെങ്കിലും ഒരു 'സമസ്തകേരള' പ്രാധാന്യം നല്കുക എന്നതു് അത്തരം സമ്മേളനങ്ങളുടെ മുഖ്യ നിർദ്ദേശങ്ങളിലൊന്നായിരിയ്ക്കയും വേണം. അതിനാൽ പരിഷത്തിനെ പിരിച്ചുവിടരുതെന്നു നീലേശ്വരത്തുവെച്ചു മഹാകവിവള്ളത്തോൾ പറഞ്ഞതു വളരെശ്ശരിയാണു്. അതുപോലെതന്നെ ശരിയാണു് കഴിഞ്ഞാണ്ടിൽ ചാലാട്ടുവെച്ചു ശ്രീ. മുണ്ടശ്ശേരി പറഞ്ഞതും എന്നു, മറ്റൊന്നുമില്ലെങ്കിൽ, ഈ മൈമാസികത്തിലെ † 'ഉദ്ദേശ

† നീലേശ്വരത്തെ പരിഷത്സമ്മേളനത്തിലെ അവസാനയോഗം ഹിന്ദുമതാനുയായികൾക്കുമാത്രം ഉള്ള ഒന്നായിപ്പോയെന്നും സാഹിത്യപരിഷത്തു് ഹിന്ദുക്കളുടെ മാത്രമായ ഒരു സംഘടനയല്ലെന്നും ചില സുഹൃത്തുക്കൾ ഞങ്ങളെ അറിയിച്ചിട്ടുണ്ടു്. നമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ പ്രസംഗത്തെ അവരും അഭിനന്ദിക്കുന്നു. കേരളീയവൈജ്ഞാനികമായ സാഹിത്യത്തെക്കുറിച്ചു സാമാന്യമായുള്ള വീക്ഷണമോ പ്രതിപാദനമോ ആയിരുന്നു എല്ലാമെങ്കിൽ അവരും പരിഷത്സംഘടനയെ കുറ്റപ്പെടുത്തുമായിരുന്നില്ല. പരിഷത്സംഘടനയുടെ ആദിമഖ്യത്തിലാണു് സമ്മേളനം നടക്കുന്നതെന്നു നാട്ടുകാർ വിചാരിക്കുന്നതിനു കാരണമുണ്ടു്. ആ സ്ഥിതിക്കു പരിഷത്തിനു നിയന്ത്രണാധികാരം വേണമെന്നു പറയുന്നതിൽ ഒരസംഗത്യവുമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. 'നീലേശ്വര'ത്തെ സമ്മേളനം നിരവധി ക്ലേശം സഹിച്ചു് ഭാഷാപ്രേമത്താൽമാത്രം നടത്തിയ സുഹൃത്തുക്കളോടു് ഞങ്ങൾ കൃതജ്ഞരാണു്. ഒടുവിലെയോഗവും സാഹിത്യപ്രധാനമായിരിക്കും, മതപരമായിത്തീരുകയില്ല, എന്നാണു്, ഞങ്ങൾ വിചാരിച്ചിരുന്നതു്.

പത്രാധിപർ.

നിയന്ത്രണ'ശാഠ്യവും തെളിയിയ്ക്കുന്നു. പക്ഷെ, മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ ആ പ്രസ്താവന അസ്ഥാനത്തുവെച്ചായിപ്പോയി: തൃശ്ശൂർപൂരം നടത്താൻ പാടില്ലെന്നു തലശ്ശേരിമുനിസിപ്പൽ കൌൺസിലിൽ വെച്ചല്ലല്ലോ ഒരാൾ വാദിയ്ക്കേണ്ടതു്.

ഒടുക്കം, നമ്മുടെ ചില പുസ്തകാഭിപ്രായക്കാർ ചെയ്യുംപോലെ, പ്രസ്തുത ലേഖനത്തിലുള്ള ഒരു വ്യാകരണപ്പിഴകൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിയ്ക്കട്ടെ:— സ. കേ. സാ. പരിഷത്സമ്മേളനങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു നാലോ അഞ്ചോ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് റജി: പരിഷത്തുണ്ടായതു്. * ഇവയ്ക്കുതമ്മിൽ അക്കാലത്തു, ചുരുങ്ങിയതു് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ ഭാവനയിലെങ്കിലും, പുലവാലായ്മയുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നു് അതു മുറിഞ്ഞു കഴിഞ്ഞ സ്ഥിതിക്കു 'സാക്ഷാൽ' എന്ന വിശേഷണം ആക്കു ചെല്ലേണ്ടതാണ്—റജി: പരിഷത്തിനോ, പരിഷത്സമ്മേളനത്തിനോ?

---

* സമസ്തകേരള സാഹിത്യപരിഷൽ പ്രവർത്തകന്മാർ പരിഷത്തു് സ്ഥിരമായി തുടർന്നു പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥാപനമാകണമെന്നു വിചാരിച്ചു് അതു രജിസ്റ്റർചെയ്തു. രണ്ടു പരിഷൽ സംഘടനയില്ല.

—പത്രാധിപർ.

"തെറ്റുകടന്നുവന്നെങ്കിലോ എന്നു ശങ്കിച്ചു
നാം വാതിലടയ്ക്കുന്നു.
പക്ഷേ, സത്യം ചോദിക്കുകയാണു്: ഞാൻ
എങ്ങനെ പ്രവേശിക്കും?"

— ടാഗൂർ

"ആഗമിക്കുന്നു നിങ്ങടം നിഗ്രഹിക്കുവാനെന്നെ
സ്വാഗതഗീതത്തോടെ ഞാനിതാ നില്പൂ മുന്നേ.

— ബ്യൂസോവ്

സാഹിത്യസമീക്ഷ

ഭൂതവും ഭാവിയും

[ഗ്രന്ഥകർത്താ:—കെ. പി. കേശവമേനോൻ—മാതൃഭൂമി പ്രസ്സ്
കോഴിക്കോട്—വില 2ക. 8ണ.]

—കുറിപ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള.

ശ്രീ. കെ. പി. കേശവമേനവന്റെ വീദ ശ്ധതുലികയിൽനിന്നു് വാൻവീഴ്ന്നതെന്തും കൈരളിക്കൊരു നേട്ടംതന്നെയാണു്. ഭാഷയും ഉള്ളടക്കവും ഒന്നുപോലെ അവ്യാജമനോഹരമായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ. 'ഭൂതവും ഭാവിയും' ഈ സാമാന്യസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു് വ്യത്യസ്തമല്ല. കഴിഞ്ഞ ലോകമഹായുദ്ധം പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളിലും പടർന്നുപിടിച്ചതിന്റെ ഫലമായി, മലയായിൽ സിംഗപ്പൂരിനെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുണ്ടായ സംഭവങ്ങളെ സ്വാനുഭവങ്ങളിൽകൂടെ വിവരിച്ചും, അവയെ ആസ്പദമാക്കി ജപ്പാൻ—സൈനികഭരണത്തെ വിചാരണചെയ്തും, മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ഭാവിയെപ്പറ്റി ചില വിചാരവിചികിത്സ ഇളക്കിവിട്ടും അദ്ദേഹം എഴുതിയിട്ടുള്ള രസകരമായൊരു കൃതിയാണിതു്. അഞ്ചു ഭാഗങ്ങളായി പ്രകൃതഗ്രന്ഥം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ജപ്പാന്റെ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം, ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ടോക്കിയോവിലേക്കുള്ള വിമാനയാത്ര മുതലായവ ഒന്നാം ഭാഗത്തിൽ കാണാം. ജപ്പാൻകാരുടെ ചരിത്രം, ആചാരാദർശങ്ങൾ, ഗോഷ്ഠാസ്വീകം, വാണിജ്യവ്യവസായങ്ങൾ ഇത്യാദിയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരണമാണു് രണ്ടാംഭാഗത്തിൽ. മലയായിൽ ജപ്പാൻകാരുടെ വാഴ്ചയും തൽഫലമായുണ്ടായ കൂട്ടക്കൊലകളും കഴപ്പുങ്ങളും അടുത്തതിൽ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ബന്ധനവും അനന്തരഫലങ്ങളും മറ്റും നാലാംഭാഗത്തിൽ—ഭാവിയെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്ത ഒടുവിലത്തേതിലും. അറ്റാമിക്ക് യുഗം, ഒരു പുതിയ ലോകത്തിന്റെ സാധ്യത ഇങ്ങിനെ പലതും ശൃംഗഗ്രാഹികയാ ഒടുവിൽ പരാമൃഷ്ടമായിട്ടുണ്ടു്. ആകക്കൂടി ഒരു നോവലിന്റെ സരസതയും ചരിത്രത്തിന്റെ ഉദ്ബോധനവും ആത്മകഥയുടെ ആസ്വാദ്യതയും കൂടിക്കലർന്നു് ഈ പുസ്തകം ആദ്യന്തം ഏറ്റവും ഹൃദ്യമായിരിക്കുന്നു.

ഇതിലെ ആത്മകഥാംശം, ഗ്രന്ഥകാരനോടു നമുക്കു പണ്ടേതന്നെ തോന്നിയിട്ടുള്ള സ്നേഹാദരങ്ങളെ ശതഗുണീഭവിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണു്. വലിയൊരു കുടുംബഭാരത്തോടെ വിദേശത്തു പാർക്കുമ്പോൾ, പിശാചാനുമാനാരായ ജപ്പാൻഭരണമേധാവികളോടു് ഏകനായി എതിരിട്ടുനിന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ കാണിച്ച ധൈര്യവും സ്വപ്രത്യയസ്ഥൈര്യവും അനിതരസാധാരണമാകുന്നു. ഈ ധീരാത്മാവിനു് അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ എന്തു സംഭവിക്കുമെന്ന ചിന്തയാൽ ആ ഭാഗങ്ങളും വായിക്കുമ്പോൾ വായനക്കാരും ഭയചകിതരായിപ്പോയേക്കും. ഭാവിനിർമ്മാതൃഭൂമിക്കു് ആവശ്യക്കാരമായി വരാവുന്ന യാതൊരു കാര്യത്തിലും താൻ ഏർപ്പെടുന്നതല്ലെന്നുള്ള ഗ്രന്ഥകാരന്റെ തീവ്രവിശ്വസ്തതയും തൽപ്രവർത്തനത്തിനായുള്ള ത്യാഗസന്നദ്ധതയും ഇതിൽ തെളിഞ്ഞുകാണാം. മർദ്ദനപ

രിപാടിയിലും ഭരണസമ്പ്രദായത്തിലും നാസികളെപ്പോലും അതിശയിച്ചിരുന്ന ജപ്പാൻ രാക്ഷസരെ ഇൻഡ്യൻസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി കൂട്ടുപിടിക്കുന്നതു് ചട്ടിയിൽനിന്നും അടുപ്പിലേക്കുള്ള വീഴ്ചയാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദീർഘദൃഷ്ടി അന്നേ കണ്ടുപിടിച്ചു. ജപ്പാൻ പതാകയുടെ തണലിൽ സുഭാസ് ബോസ് രൂപവൽകരിച്ച ആസാദ് സൈന്യത്തിലേക്കു് വികാരരഹിതരായി ഓടിച്ചെന്ന ഇൻഡ്യാക്കാരിൽ അധികംപേർക്കും ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കാനുള്ള വിചാരശക്തി ഉണ്ടായില്ല. ബോസിന്റെ ജപ്പാൻ കൂട്ടുകെട്ടു് അപരിക്ഷിതമായിരുന്നു. അതു് എത്രത്തോളം ശരിയായിരുന്നു എന്നതു് ഇന്നും വാദവിഷയമാണു്. ഗ്രന്ഥകാരനാകട്ടെ സ്വാനുഭവംകൊണ്ടു പരീക്ഷിച്ചറിഞ്ഞു് ആ കൂട്ടുകെട്ടിൽനിന്നു പിന്മാറി; മാതൃഭൂസേവനം തന്നെയായിരുന്നു ഈ പിന്മാറ്റത്തിനേറയും ലക്ഷ്യം. അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച നയം അനവലപനീയമെന്നു മാത്രമല്ല അഭിനന്ദനാർഹവുമാണെന്നു് ഇന്നു് ഏവർക്കും ബോധ്യമായിട്ടുണ്ടു്.

മഹത്തായൊരു ഏടയത്തിനേറയും പ്രകാശമാനമായൊരു പ്രതിയേടേയും സമുചിതമായ സമ്മേളനം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഏതുഭാഗത്തും കാണാവുന്നതാണു്. താൻ തെറ്റാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന മാർഗ്ഗത്തിൽകൂടി വിവേകമില്ലാതെ സഞ്ചരിക്കുന്നവരെപ്പറ്റി ഒരക്ഷരംപോലും താഴ്ത്തിപ്പറയാൻ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇതിലൊരിടത്തും ഉദ്യമിച്ചിട്ടില്ല. സ്ഥിതിഗതികളും അവയുടെ പശ്ചാത്തലവും വിവരിച്ചുകൊടുത്തിട്ടു വിധി കല്പിക്കാനുള്ള അവകാശം അദ്ദേഹം വായനക്കാർക്കായി വിട്ടിരിക്കയാണു്. ശ്രീ. കേശവമേനോന്റെ ഗദ്യശൈലി സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. അതു് സരളപ്രസന്നമധുരം എന്നുതന്നെ പറയണം. ഇതരകൃതികളിലെന്നപോലെ ഇതിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വവും ആത്മാർത്ഥതയും പൊന്തിനിൽക്കുന്നുണ്ടു്.

വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു്

[കവി—കെ. എസ്സ്. നാരായണ പിള്ള.
പ്രകാശകന്മാർ—പി. കെ. മെമ്മോറിയൽ പ്രസ്സ്, വഴുതക്കാട്ടു്,
തിരുവനന്തപുരം—വില എട്ടണ.]

—ജി.

ഇളം വല്ലകൊണ്ടു കടിഞ്ഞാൺ കടിച്ചു ഞെരിക്കുവാൻ വെമ്പുന്ന ഒരു കൊച്ചുകുതിരയാണു് ഈ കവിയുടെ ആത്മാവു്. പ്രകൃതിഭാവങ്ങളും മനുഷ്യനിർമ്മിതങ്ങളുമായ പാരതന്ത്ര്യങ്ങളിൽക്കിടന്നുഴറുന്ന ആ കോമളജീവൻ ഇന്നലത്തെ സാമ്പ്രദായികസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും ആർഷികനീതികളേയും തത്വശാസ്ത്രങ്ങളേയും ഇന്നത്തെ വ്യക്തിയുടേയും സമുദായത്തിന്റെയും പുരോഗതിക്കു പ്രതിബന്ധങ്ങളായ പ്രബലഘടകങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു. ആ അഴികൾ തകർക്കുവാൻ, ജീവിതം സ്വയം വികസിക്കുവാൻ, ഭാവിക്കുമ്പോൾ സംസ്കാരത്തിന്റെയും സദാചാരങ്ങളുടേയും നിയമങ്ങളുടേയും വികൃതമുഖങ്ങളിൽനിന്നു

പുറപ്പെട്ടന്ന ബീഭത്സഗജജ്ജനങ്ങളെ വിഷാദാത്മകനായ കവിയെ ഈഷ്യോപഹാസരീതനാകുന്നു.

പിറന്നനാടെ മുതൽലോക-
മിവിടെന്നെബ്ബന്ധിയാക്കി
പ്പുലരുവാനെനിയ്ക്കൊരു
പഞ്ജരമേകി.
പ്രതിഷേധ മെങ്ങാനുമൊ-
ന്നുയർന്നാലോ—തീർന്നുസർവ്വം!
പരിശുദ്ധിക്ഷേത്രമല്ലേ!
ധിക്കരിക്കാമോ!

ഈ ചതുഷ്പദിയിൽ തുളുമ്പുന്ന പരിഹാസം പേഴ്സ്യൻ കവിയായ 'ഉമർഖയ്യാ'മിനെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നില്ലേ? വിധിയോടും പുരോഹിതന്മാരോടും മതനിയമങ്ങളുടെ അടിമകളായ സദാചാരക്ഷുത്തകക്കാരോടും ആയിരുന്നു ഉമാറിന്റെ എതിർപ്പ്. ശ്രീ: കെ. എസ്സിന്റെ ശത്രുക്കളുടെ അണി കുറെക്കൂടി വലുതാണ്. പാരമ്പര്യം, സംസ്കാരം, ആത്മീകനീതി, പൗരകർത്തവ്യം മുതലായവകൂടിയുണ്ട് ആ പക്ഷത്തിൽ. ലോകത്തെ സ്വച്ഛാനുരൂപം ഉടച്ചുവാർക്കാനുള്ള മോഹം അസാദ്ധ്യമെന്നു തോന്നിയപ്പോൾ ഉമർ മദിരയിൽ മുങ്ങിച്ചാകുവാൻ (ആ മദിര ആത്മജ്ഞാനമാണെന്നുമുരയാടികൾ സിദ്ധാന്തിച്ചാലും ആ മുങ്ങിച്ചാവൽ മുങ്ങിച്ചാവൽതന്നെ) തീരുമാനിച്ചു. കെ. എസ്സ്. ആത്മദൗർബ്ബല്യത്താൽ ആദ്യം കരഞ്ഞുപോയി, എന്നാലും ആ കണ്ണുനീരിന്റെ പ്രവാഹത്തിൽ നിന്നു ജീവിതത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനുതകുന്ന പൗരുഷത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ആ ആത്മീയശക്തിയുടെ ഉഷ്ണവും വേഗവും കവിക്കു ജഡവും അലസവും ആയ വിഷാദാത്മകതയിൽ നിന്നു 'വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു' കുതിക്കുവാൻ കെല്പുനൽകുന്നുണ്ട്. അങ്ങനെ വിലാപം വിപ്ലവകാഹളമായി മാറുന്നു.

ഏതയത്തെ ഞെരിക്കുന്ന വർത്തമാനകാലത്തിന്റെ നിർദ്ദയമായ പിടിയിൽനിന്നും കുതറി 'വെളിച്ചത്തിലേയ്ക്കു' പായുവാൻ വെമ്പുന്ന കവിയ്ക്കു അതിനുള്ള ആവേശം നൽകുന്നതു ഒരു നവയുഗത്തിന്റെ സങ്കല്പദർശനമാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റേയും സൗന്ദര്യത്തിന്റേയും പ്രകാശത്തിന്റേയും ചലനാത്മകമായ ചൈതന്യത്തിന്റേയും സങ്കേതമായ ആ യുഗാന്തരത്തിലേയ്ക്കു എളുപ്പമെത്താൻ വഴിയന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്ന കവിക്കു വിജയമാശംസിക്കുക!

ഗാനാത്മകമായ ഒരു ശിഥിലബന്ധവൃത്തം, സരളകോമളമായ പദാവലിയുടെ ഒരു കളകളം, ഇതുമായാൽ കവിതയ്ക്കു വേണ്ടതെല്ലാമായെന്ന ബോധം ഈ യുവാവിനെ ഭാഗ്യത്താൽ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. താൻ ജീവിക്കുന്ന സമുദായത്തിന്റെ അന്ധകാരമയമായ അഗാധതലത്തോടു ഐക്യം പ്രാപിച്ചതിനുശേഷം അതിന്റെ യാതനകളും അഭിലാഷങ്ങളും ശ്വസിച്ചുയിർക്കൊള്ളുന്ന ഒരു കവിയുടെ അക്ഷമാത്മാവു് ഈ കാവ്യത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ചിന്തകളുടെ ഊഷ്മളസിരകളും ആദർശത്തിന്റെ ഉറപ്പുവന്ന നട്ടെല്ലും ഈ കവിതയ്ക്കു് ഉണ്ട്. ഒരേ ആശയത്തിന്റെ ഭംഗ്യന്തരകഥനംകൊണ്ടുള്ള അലസത കവിതയുടെ ആരംഭത്തിലേ കുറച്ചുള്ളൂ. അവസാനഭാഗത്തിലെ ചതുഷ്പദികൾ ആവേശഭരിതങ്ങളും ശ്രദ്ധോപഹാസനിശിതങ്ങളും തരിതഗതികളും ആണ്. കവിതാവ്യാപാരത്തിൽ വിജയം നേടുവാൻ ആവശ്യമായ പദവ്യയനീയസൂനതത്ത്വം കെ. എസ്. വേണ്ടിടത്തോളം ആദരിക്കുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിൽ, ഈ കൊച്ചുകാവ്യം ഒരു കലാലയവിദ്യാർത്ഥിയുടെ പ്രഥമനിർമ്മിതിയാണെന്നു് ഏതു നിരൂപകനും സ്മരിക്കാതിരിക്കയില്ല. ചിന്താമധുരവും ശ്രവണസുഭഗവുമാണു ഈ കവിതയിലെ ചതുഷ്പദികളെല്ലാംതന്നെ. 'അവിടെങ്ങും' (അവിടെ+എങ്ങും), 'ഇവിടില്ല' (ഇവിടെ+ഇല്ല), 'അവിടെത്താൻ' (അവിടെ+എത്താൻ), 'ഇവിടെന്നെ' (ഇവിടെ+എന്നെ), ഇങ്ങനെ ചില 'ചതുഷ്പദി'കളിൽ കാണുന്ന സന്ധിവൈരൂപ്യം ആശയലാവണ്യത്തെ കുറയ്ക്കുന്നതല്ലെങ്കിലും ശ്രോത്രപേയതയെ ബാധിക്കുന്നവയാണ്.

പത്മരാഗം

[ഗ്രന്ഥകർത്താ: എസ്. കെ. പൊറെക്കാട്ട്;
പ്രസാധകന്മാർ: പി. കെ. ബ്രദേഴ്സ്, കോഴിക്കോട്]

—പി. കുഞ്ഞുകൃഷ്ണമേനോൻ

വിദ്യാഭ്യാസം ഇന്നത്തേപ്പോലെ വികസിച്ചിട്ടില്ലായിരുന്നകാലത്തു്, സാഹിത്യാസ്വാദനം സമുദായസൌധത്തിന്റെ മകുടത്തട്ടിൽമാത്രമായി കൂട്ടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നപ്പോൾ, വിസ്മൃതങ്ങളായ കൃതികൾ വിലമതിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. വായിക്കുന്നവക്കു വിനോദത്തിനുവകയുണ്ടായാൽ അത്തരം കൃതികൾക്കു വേണ്ടത്ര പരിലാളനയും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. വിസ്മൃതിയിലും വിസ്മയസ്പൃഷ്ടത്തിലും വിസ്മയാവഹമായ വ്യത്യാസം വരുത്തത്തക്ക വിപ്ലവങ്ങളാണു് ജനസാഹിത്യാസ്വാദകന്മാരുടെ സ്വഭാവത്തെ സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം ഇന്നു സംജാതമായിട്ടുള്ളതു്. മഹാകാവ്യങ്ങൾ, ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾക്കും, നോവലുകൾ ചെറുകഥകൾക്കും, നാടകങ്ങൾ ഏകാങ്കങ്ങൾക്കും വഴിമാറിക്കൊടുത്തതു് വിസ്മൃതിയെക്കുറിച്ചുള്ള രൂതനാഭിപ്രായങ്ങളെ ആദരിച്ചുകൊണ്ടാണു്. അതുപോലെതന്നെ, സാമാന്യജനതയുടെ അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുക, സാധാരണക്കാരന്റെ നെടുവീർപ്പുകൾക്കു കൃതികളിൽ രൂപംകൊടുക്കുക, എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യാദർശത്തെക്കുറിച്ചും പുതിയ വ്യവസ്ഥകളുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. സാധാരണക്കാരന്റെ സൌഹാർദ്ദം സമ്പാദിക്കാൻ ചെറുകഥകളെപ്പോലെ സാഹിത്യത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രസ്ഥാനത്തിനും സാധിക്കുന്നില്ല.

സാഹിത്യരംഗത്തിൽ ഇങ്ങനെ 'ആദ്യവസാന'ത്തിലിരിക്കുന്ന ചെറുകഥകളുടെ ഒരു സമാഹാരമാണു് 'പത്മരാഗം'. കഥികനാകട്ടെ, കേരളീയക്കണ്ണിലുണ്ണിയായ പൊറെക്കാടും. കഥയെഴുതിത്തുടങ്ങിയ കാലത്തുതന്നെ കൊണ്ടേകോവന്നതേതും കണ്ണിമയ്ക്കാതെ നോക്കാൻ കാത്തുകെട്ടിനില്ക്കുന്നവരത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വായനക്കാർ. ''കൂട്ടുകാരി', 'അങ്ങേതിലെ അമ്മ', 'വിജയം', 'ആകാശത്തിലെ നിയമം', 'അച്ഛനെക്കണ്ടപ്പോൾ' എന്നീ കഥാപഞ്ചകമാണു് പത്മരാഗത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം.

ഒരു മുസ്ലീമും അയാളുടെ പത്നിയും ഏകപുത്രിയായ നസീറയുംകൂടി ലാഹോറിലെ 'ഷാദറയിൽ' സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന രാജ്ജഹാന്റെയും അവരുടെ ഏകപുത്രിനായിരുന്ന ലേഡ്ലീബീഗത്തിന്റെ ശവകുടീരം സന്ദർശിക്കുന്നു—ലാഡ്ലീയുടെ ശവമണ്ഡപം ആ കൊച്ചുപൈതലിനെ എന്തെന്നില്ലാതെ ആകർഷിച്ചുവത്രെ! മരണത്തെക്കുറിച്ചൊന്നും അറിയാൻ പ്രായമായിട്ടില്ലാത്ത അവൾക്കു ലാഡ്ലീയുടെ കല്ലറയ്ക്കകത്തെ കിടപ്പിനെക്കുറിച്ചു ഭയാശങ്കയും അനുകമ്പയും തോന്നി. ബീഗംസാഹിബ് അതിനകത്തുനിന്നുപൊടിച്ചീരിച്ചതായും അവൾക്കു തോന്നിയത്രേ! എന്തിനധികം? ഈ കാഴ്ച അവളുടെ—ആ പൈതലിന്റെ—വികാരങ്ങളെ ബാധിച്ചു. തിരുവണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യുമ്പോൾ അവൾ—വികാരത്തള്ളലായിരിക്കണം—താഴെ വീണുമരിച്ചു. ഇതാണു് കഥ. ഇതെഴുതുവാൻ ശ്രീ. പൊറെക്കാടിനെ പ്രേരിപ്പിച്ച പരിതഃസ്ഥിതികളെന്തെന്നു കണ്ടുപിടിക്കാൻ ഞാൻ കുറേ ശ്രമിച്ചുനോക്കി. കേരളീയനായ ഒരു കഥാകൃത്തു് കേരളീയർക്കുവേണ്ടിയെഴുതുന്ന ഒരു കഥയിൽ ശവക്കല്ലറയും അതിന്റെ മുൻഭാഗത്തോട്ടപ്പേഴ്സ്യൻ കവിതയും അതു സന്ദർശിക്കാൻ ഒരു കുഷ്ഠവിലകുടുംബവും

തപ്പിനോക്കാൻ മിനക്കെടേണ്ടതില്ല; അതു് കഥാകൃത്തിനു് അനുവേസിദ്ധമായൊരന്ത രീക്ഷമാണെന്നു വരാം; വണ്ണനാചാതുര്യം കൊണ്ടു് വായനക്കാരെ അങ്ങോട്ടെത്തിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കാം.

ഒരുപക്ഷെ, കഥയ്ക്കുവേണ്ടി കഥയെഴുതി എന്നതായിരിക്കുമോ ഇതിനുള്ള പ്രചോദനം? വിരോധമില്ല. ഇതരഭാഷകളിലുള്ള എത്ര കൃതികളും നാം വിവർത്തനരൂപത്തിലും അനുകരണമായിട്ടും മറ്റും പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു! ഈ കൂട്ടുകാരിയും അക്കൂട്ടത്തിലൊന്നാകാം. ബാലികയായ നസീറ വികാരാവേശത്താൽ മൂർച്ഛിച്ചുമുതിരുമെങ്കിലും? അതിനു കാലദേശാദ്യനൗചിത്യങ്ങളുടെ തീണ്ടലിനെ ശങ്കിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ! എന്നാകിലെന്തായിരിക്കാം വാദം. പക്ഷെ, വിവേകമുദിച്ചിട്ടില്ലാത്തൊരു കൊച്ചുബാലികയെ വികാരത്തള്ളൽ ഇത്ര തീക്ഷ്ണമായി ബാധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഭയം തോന്നിക്കുന്നൊരു കാഴ്ചകൊണ്ടുണ്ടായതാണിതെങ്കിൽ ന്യായം എന്നെക്കുറെ പൊറുക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ, അതിനപ്പുറമുള്ള പരിതഃസ്ഥിതികളൊന്നും ആ ശവകുടീരത്തിനു സമീപം കാട്ടിത്തന്നില്ല. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ, ലാഹോറും ശവകുടീരങ്ങളും പോലെയല്ല, അതിലധികമതന്നെ ഇതിലെ പാത്രങ്ങളും നമ്മളിൽനിന്നു് അകന്നുനിൽക്കുന്നു—വിവർത്തനമോ അനുകരണമോ ആണെങ്കിൽ ദേശചാരാദ്യനൗചിത്യങ്ങളെ അതിജീവിക്കാൻ കഴിവുള്ള കഥകളെ അവലംബിക്കാമായിരുന്നില്ലേ?

'അങ്ങതിലെ അമ്മ' എന്ന കഥയിലെ നായകൻ പേഴ്സ്യയിൽ ആറുകൊല്ലം ജോലി നോക്കിയശേഷം നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയെത്തിയിരിക്കുകയാണു്. മറ്റുമരിച്ചു. ലില്ലി, രാജൻ എന്നിങ്ങനെ രണ്ടു കുട്ടികളുണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു്. ഒരു പുനർവിവാഹത്തിനുവേണ്ട പരിതഃസ്ഥിതികളാണിങ്ങനെയുള്ളതു്. അങ്ങതിലെ മാധവി സുന്ദരിയാണു്. മിടുക്കിയുമാണു്. പക്ഷെ, സൌന്ദര്യം കണക്കിലധികം വിലയ്ക്കുവിറ്റുകൊണ്ടതേ അവൾ ജീവിക്കുന്നുള്ളൂ. 'അവജ്ഞയോടുകൂടിയല്ലാതെ ആ ഗൃഹത്തോടുകൂടി അവളെ നോക്കാൻ നായകനു കഴിയുന്നില്ലെങ്കിലും ആ ഗൃഹം വിഗതഭർത്തൃകയായ അയാളിൽനിന്നു വിട്ടുമാറുന്നില്ല. അർദ്ധരാത്രി അയാളെ മാധവിയുടെ വാതിൽക്കൽ കൊണ്ടുചെന്നുമുട്ടി. കതകു പകുതി തുറക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ, പുറത്തുള്ള ആളെ കണ്ടപ്പോൾ അവൾ വാതിലടയ്ക്കുകയാണു് ചെയ്തതു്. വേശ്യാവൃത്തിക്കിരുന്ന ഒരുവളിൽനിന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നതാണോ ഇതു്? ആ അർദ്ധരാത്രി അവളെ സമീപിച്ച നായകനെപ്പോലെ അവൾക്കു് ആ നിമിഷംവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന അഭിപ്രായം എത്രതന്നെയായിരുന്നാലും തൽസമയത്തു മറിച്ചുവിചാരിക്കാൻ കാരണമില്ല. ആഗതനെ സ്വീകരിക്കുകയേ അവൾ ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. പകൽ പരിശുദ്ധനായുടെ നിലയിൽ കാണപ്പെടുന്നവർക്കു രാത്രിവരുന്ന പകർച്ച വേണ്ടതിലധികം കണ്ടറിയാൻ അവൾക്കു സാധിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കണം; മാത്രമല്ലാ, അയാൾ വിഗതഭർത്തൃകനുകൂടിയാണെന്നറിഞ്ഞിരിക്കെ, കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കാൻ അവളെന്തിനു ശങ്കിച്ചു?

നായകൻ ഭീഷണിപ്പെടുത്തിട്ടാണത്രേ അവൾ പിന്നെ കതകുതുറന്നതു്. എന്നിട്ടയാൾ 'കലികൊണ്ട കോമരത്തപ്പോലെ വിരാമമില്ലാതെ വായിൽ തോന്നിയതെല്ലാം പുലമ്പി'പ്പോലും. അതിനുള്ള അധികാരമെവിടുന്നാലഭിച്ചു? അതുമല്ല സങ്കടമുണ്ടെങ്കിൽ അയാൾക്കു പണ്ടേ അവളെ വിവാഹം ചെയ്യാമായിരുന്നില്ലേ? മാധവി യഥാർത്ഥലോകത്തിലാണു് ജീവിക്കുന്നതെങ്കിൽ അങ്ങനെയൊക്കെ വിചാരിക്കാനും ചോദിക്കാനും ന്യായമുള്ളൂ. പ്രത്യുത, നമ്മുടെ മാനിക ആ ശകാരമൊക്കെകേട്ടു; പിന്നീടു വേശ്യാവൃത്തി ഉടനുടനെയുണ്ടായില്ലത്രേ! ബാബിയൻകമ്പനിയിൽ നായകൻ അവൾക്കൊരു ജോലിയും വാങ്ങിക്കൊടുത്തു.

ലില്ലിയ്ക്കും രാജനും മാധവിയോട് എന്തെന്നില്ലാത്ത വാത്സല്യം വഴിച്ചുവന്നു. 'അങ്ങേതിലെ അമ്മ'യെ കാണാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ തന്നെ അവർക്കു സാധിക്കാതായി. ഇങ്ങനെയിരിക്കെ 'ലില്ലി'യ്ക്കു സുഖക്കേടു പിടിച്ചു. 'അങ്ങേതിലെ അമ്മ'യുടെ ശുശ്രൂഷയില്ലാതെ പാറിപ്പിക്കുന്നായി അവളുടെ നിബ്ബന്ധം. ഇങ്ങനെ, മാധവിയുടെ ശുശ്രൂഷയുടെ മിടുക്കുകൊണ്ട് ലില്ലി മൃത്യുവക്ത്രത്തിൽനിന്നു വിമോചിതയായി. അതിനുള്ള പ്രതിഫലമായി നീട്ടിയ 10 ക. മേടിക്കാതിരിക്കാൻ വേണ്ട അന്തസ്സുണ്ടായി മാധവിക്ക്. ഏതാനും ദിവസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മാധവിക്കും പിടിപെട്ട പനി. പക്ഷെ, അതു മാറാനുള്ളതായിരുന്നില്ല. മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന അവൾ നായകന്റെ മുമലിൽ കൈവെച്ചു നെടുവീർപ്പിട്ടു. 'ചിന്തകൾക്കു തൊടുക്കുവാൻ കഴിയാത്തതും മൃത്യുവിനുപോലും തടുക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുമായ ആ പരിശുദ്ധപ്രേമം' നായകനെ തുറിച്ചുനോക്കി. രണ്ടിറ്റു കണ്ണുനീരൊഴിച്ചു നിത്യാന്ധകാരത്തിലേക്കു കുമ്പിപ്പോയ ആ നയനങ്ങളിലും' നായകൻ 'ഒന്നു ചുംബിച്ചുവത്രേ! സാധാരണലോകത്തിനു് അത്യുച്ചപരിചയമായില്ലാത്ത നായികാനായകന്മാർ! ഇത്യുച്ചാദർശ്ശുദ്ധിയുള്ളൊരു മനുഷ്യൻ ഇഹലോകത്തിൽ ഇണങ്ങിച്ചേരുന്നവനാണോ? അതാണ് എന്റെ സംശയം. ആവോ; അസാധാരണസ്വഭാവക്കാരായി എത്രയോപേരുണ്ട് ഈ ലോകത്തിൽ! പക്ഷെ, സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളും ആ ന്യൂനപക്ഷക്കാരെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യാനുള്ളതാണോ?

ഇനി 'വിജയം' എന്ന കഥനോക്കാം.

ചന്ദ്രൻ വിലാസിനിയുടെ ഹൃദയം കവർന്നെടുത്തിട്ട മറൊരുവളെ കലീനതയുടേയും, ഉദ്യോഗത്തിന്റേയും പേരിൽ വിവാഹംചെയ്യാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. വിലാസിനിയുടെ തൊട്ടടുത്തവീട്ടിലെ മാലിനിയാണ് വധു. വിവാഹത്തിന്റെ തലേദിവസം അർദ്ധരാത്രി, വധൂഗൃഹത്തിൽ ഒരുക്കങ്ങളങ്ങനെ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു വിലാസിനി നോക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കേ പെട്ടെന്ന് ആരോ അവളുടെ മുമലിൽ സ്പർശിക്കുന്നു. 'അയാളുടെ കൈകളം പിന്നിലൂടെ (അവളുടെ) മുമലുകളെ തലോടിക്കൊണ്ടു മാറിടത്തിൽ അമർന്നു. അതു ചന്ദ്രനാണുപോലും. 'വിവാഹംകഴിഞ്ഞാലും ഞാൻ 'വിലാസിനിയുടെ കാമുകൻ തന്നെയായിരിക്കും' എന്ന ഉറപ്പുകൊടുത്തു് അവളെ ആശ്വസിപ്പിക്കാനാണത്രെ അയാളം തത്സമയത്തവിടെ ചെന്നതു്. തന്നെവഞ്ചിച്ച ഹൃദയചോരനോടു പകവീട്ടാൻ കിട്ടിയ ഈ തക്കം അവൾ പാഴാക്കിയില്ല. ''അയ്യയ്യോ'' എന്നവൾ ഉറക്കെ നിലവിളിച്ചു, പിടിയും വലിയുമായി; വധൂഗൃഹത്തിൽനിന്നു് ആൾക്കാർ ഓടിയെത്തി. വധുവിന്റെ പിതാവാണ് ആദ്യം മുറിയിലേക്കു ചാടിവീണതു്. എന്തായിരിക്കും പിന്നത്തെ നിലയെന്നു് ആലോചിച്ചാൽമതി. ആ വിവാഹം നടന്നില്ല.

ചന്ദ്രൻ രാജ്യംവിട്ടുപോയി. വിലാസിനി ശുദ്ധമായി അയാളെത്തന്നെ ആരാധിച്ചു ജീവിച്ചു. ഈയിടയിലാണ് രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം തുടങ്ങിയതു്. അന്നുവരെ അദ്ധ്യാപകവൃത്തി ചെയ്തിരുന്ന അവളം ആക്സിലറി നേഴ്സായി ചേർന്നു ജോലിചെയ്യുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരുദിവസം മുറിവേറ്റപട്ടാളക്കാരുടെകൂട്ടത്തിൽ ചന്ദ്രനേയും ആതുരാവസ്ഥയിൽ അവൾ കാണാനിടവരുന്നു. അയാളുടെ കീശയിലതാ 'വിവാഹംകഴിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ച വധുവിനെഴുതിയ ദീർഘമായ ഒരു പ്രേമലേഖനം.' അതും വിലാസിനിയുടെ കൈയ്യിൽത്തന്നെ പെടുന്നു. പ്രജ്ഞയുദിച്ചപ്പോൾ ചന്ദ്രൻ വിലാസിനി തന്നെ ശുശ്രൂഷിക്കാനിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. 24 മണിക്കൂർ നേരത്തെ ആയുസ്സേ ഇനി അയാൾക്കു് ഭിഷഗ്വന്മാർവിധിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ഇതിനിടയിൽ പുതിയ വിവാഹനിശ്ചയത്തെപ്പറ്റിയും അവൾ

ആ അന്ത്യഘട്ടത്തിൽ അയാളോട് ചോദിക്കാതിരുന്നില്ല. മരണവേദനയനുഭവിക്കുന്ന അയാൾ വിലാസിനിയോട് വിഷം വാങ്ങിക്കൊണ്ട്—അയാളുടെ പ്രേമത്തിന്റെ അവസാനമുദ്ര, അവളുടെ ചുണ്ടുകളിലപ്പിച്ച് അവളെ കെട്ടിപ്പുണർന്നുകൊണ്ട് മരിച്ചുവത്രേ! ഈ കഥയെയും അവളുടെ സൗന്ദര്യവും ചന്ദ്രനു രണ്ടാമതു നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വധുവുമായ ശാരദയെ കത്തുമൂലം അറിയിക്കുന്ന രൂപത്തിലാണ് ഇതിവൃത്താവിഷ്കരണം. എഴുത്ത് ശാരദയ്ക്കു ലഭിക്കുംമുമ്പെ വിലാസിനിയും ചരിതാർത്ഥതയോടെ—തന്റെ ഏതോ ചോരന്റെ രണ്ടു വിവാഹാലോചനകളും മുടക്കി എന്ന ആ വിശ്വാസത്തോടെ—ആത്മഹത്യചെയ്യാനത്രേ ഭാവം.

ഇതിവൃത്തം സാമാന്യം ഭേദിയായി ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. വികാരം നീറിപ്പിടിക്കാൻതക്കടങ്ങിയതിൽപ്പിന്നെ ഇടതടവില്ലാതെ ആളിക്കത്തുന്നുമുണ്ട്. കഥാഘടനയെസ്സംബന്ധിച്ചേടത്തോളം തഴമ്പിച്ചൊരു കൈയ്യിന്റെ പ്രാഭവമാണ് അവ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്. പക്ഷെ, പാത്രങ്ങളോ? അവരുടെ പെരുമാറ്റം വിശ്വാസയോഗ്യമായിട്ടില്ലെങ്കിൽ സ്വാഭാവികതയ്ക്കു ഹാനിതട്ടും. വിലാസിനിയോട് പ്രേമവഞ്ചനചെയ്ത് അവളുടെതൊട്ട അയൽവക്കത്തുള്ള മാലിനിയെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ നിശ്ചയിച്ച ചന്ദ്രനു പ്രേമത്തേക്കുറിച്ച വലിയ മതിപ്പില്ലെന്നു തെളിഞ്ഞു. വിവാഹമുഹൂർത്തത്തിന്റെ ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുമുമ്പ് പിന്നെ എന്തിനുവേണ്ടി അയാൾ വിലാസിനിയുടെ വീട്ടിൽ പോയി? അവൾ ആവശ്യപ്പെട്ടില്ല; ആളെ അയച്ചില്ല. വധൂഗൃഹത്തിൽ പൊടുന്നനെ വിളക്കുകൾ പ്രകാശിക്കുന്നുണ്ട്; ആളുകൾ പലരും അവിടെ കൂടിയിട്ടുമുണ്ട്. ഇക്കണ്ടവരുടെയൊക്കെ കണ്ണു മൂടിക്കെട്ടി അയാൾ അങ്ങോട്ടുകടന്നു പറഞ്ഞതത്രെ അത്ഭുതമായിരിക്കുന്നു. അഥവാ, അതു സാധിക്കാതെങ്കിൽത്തന്നെ വിവാഹത്തിന്റെ തലേദിവസം അങ്ങിനെയൊരു പരീക്ഷ നടത്താൻ അയാൾക്കു ധൈര്യം മതിയാകുമെന്നു വിശ്വസിക്കണമെങ്കിൽ വായനക്കാരൊക്കെ മനുഷ്യരല്ലാതിരിക്കണം. കണ്ണടച്ച് ഇരുട്ടാക്കുന്നൊരു കൗശലമാണ് പൊറക്കാട്ട് കഥാസൂത്രത്തെ വിചാരിച്ചവഴിക്കു വലിച്ചുനീട്ടാൻ വേണ്ടി ചെയ്യുന്നത്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ചന്ദ്രന്റെ സമ്മതത്തിനും, വിലാസിനിയുടെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കും, മറ്റുള്ളവരുടെ വിശ്വാസത്തിനും വിരുദ്ധമായിട്ടാണ് അങ്ങിനെയൊരു സംഭവം ഘടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സാരം.

പാത്രങ്ങളെ ഇങ്ങനെ അവരുടെ സമ്മതത്തിനു വിരുദ്ധമായി വലിച്ചുഴയ്ക്കൽ ഇവിടംകൊണ്ടും അവസാനിക്കുന്നില്ല. വിലാസിനി യുദ്ധരംഗത്തിലേക്ക് നേഴ്സിന്റെ നിലയിൽ പോയതു പൊറുക്കാം; പക്ഷെ, അതു ജയചന്ദ്രൻ മുറിവേറ്റ് ശുശ്രൂഷയ്ക്കു ചെല്ലുവുന്നിടത്തുതന്നെ ആയേ കഴിയൂ എന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നതാണ് സമ്മതിക്കാൻ സാധിക്കാത്തത്. പ്രേമവഞ്ചനയ്ക്കിരയായിത്തീർന്ന പെണ്ണുങ്ങളെ മുഴുവൻ നമ്മുടെ കഥാകൃത്തുക്കൾ കാമുകസമാഗമത്തിനുവേണ്ടി നേഴ്സുദ്യോഗത്തിൽ ചേർക്കുന്നതു നിമിത്തം അവിടെ മറ്റാർക്കും പ്രവേശനമില്ലാതായിരിക്കുന്നു. പരിശീലനമോ സമുദായപ്രതിനിധ്യമോ ഒന്നും വിലപ്പോവില്ലെന്ന സ്ഥിതിയാണ് വന്നുകൂടിയിരിക്കുന്നത്.

പൊറെക്കാടിന്റെ പുറപ്പാട് ഇതുകൊണ്ടും അവസാനിക്കുന്നില്ല. ആ അന്ത്യഘട്ടത്തിലും അദ്ദേഹം ജയചന്ദ്രന്റെ കീശയിൽ വിവാഹനിശ്ചയത്തെ തുടർന്നുള്ളൊരു പ്രണയലേഖനം കൊണ്ടുവച്ചു: അതും വിലാസിനിയ്ക്കു കാണാനും കവർന്നെടുക്കാനും പാകത്തിൽ മട്ടിൽതന്നെ വെച്ചിരിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ 'വാഴക്കയ്യ കുത്തിയൊടിച്ച് മുള്ള കുത്തിക്കേറി തൊണ്ടിപ്പഴം കിണറിലേക്കു തട്ടിയിട്ട് മുങ്ങിത്തപ്പിയ കാക്കയുടെ ഏകാദശി'യോൽവാണ് ഓർമ്മവരുന്നതു്. ഇതുപോലെതന്നെ ജയചന്ദ്രൻ വിലാസിനിയോട് വിഷം

ചോദിച്ചതും എനിക്കു വിശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. വിലാസിനിയെ വഞ്ചിച്ചതാ ത്തുള്ള നൈരാശ്യവും പശ്ചാത്താപവുമാണോ അതിനുള്ള കാരണം? അങ്ങനെ വിശ്വസിക്കുതെക്കുതല്ലാ അയാളുടെ അതുവരെയുള്ള പെരുമാറ്റം. പിന്നെ, പ്രാണഭയം പൊറുക്കാൻ കഴിയാഞ്ഞിട്ടാണോ? ജീവിതത്തിൽ ഇനിയും ആശകളുള്ള അയാൾ അതു പൊറുക്കുകയേ ചെയ്യുള്ളൂ. വിലാസിനിക്കെന്നു അവസാനമായി ചുംബിക്കാൻ വേണ്ടിയിട്ടായിരിക്കുമോ അവൾ വിഷം കൊടുത്തത്? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കുറച്ചുകൂടി കാത്തതിനാൽ വിഷം കൊടുക്കാതെതന്നെ അവൾക്കു സാധിക്കുമായിരുന്നില്ലേ?

'ആകാശത്തിലെ നിലം' എന്ന കഥ സാങ്കല്പികപാത്രങ്ങളുടെ സമ്പർക്കത്തിന്റെ സജീവമാണ്. പൌലോസ് തന്റെ സ്വന്തം നിലപാടിൽനിന്നുകൊണ്ടുതന്നെ നിൽക്കുകയാണ്. വിട്ടുമാറാത്ത വയറിൽവേദനയുമായി അയാളെ ബാധിച്ചിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് 'വയറുവേദന കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു ഗുളിക' ലഭിച്ചപ്പോൾ അയാൾ അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു പകരം 'ഗുളിക കഴിച്ചാൽ വയറുവേദന മാറുമോ' എന്നു ചോദിക്കുന്നത്. ഇതിനിടയിൽ ഒരു ബലൂൺ അയാളുടെ പക്കൽനിന്നും ആകാശത്തിലേക്കുയരുന്നു. അതിന്റെ പിന്നാലെ ഏതാനും പിള്ളേരും ഓടിപ്പോകുന്നു. ഇതിനെ തുടർന്ന് 'കോടതി ഗ്രൗണ്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നിട്ടു, കീഴ്ക്കോടതിയിലേക്കു' പൌലോസിന്റെ വെറുമൊരു കേസിന്റെ ഒരു തരത്തിൽ കടന്നുവരുന്നു. ഒന്നു ചെറുപ്പമായിരുന്നപ്പോൾ ഒരു ബലൂൺ കണ്ടാൽ അതിനെ തനിക്കു കൈവശം വയ്ക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ള ഓർമ്മ പൌലോസിന്റെ മനസ്സിൽ ഉണർത്തുന്നു. പക്ഷേ, അപ്പോഴേയ്ക്കും ആകാശത്തിലെ നിലം' ബലൂണിനും ബാധകമല്ല എന്നു തിരുത്തിക്കൊണ്ടു ഈശോവിന്റെ വൊറിലയുടെ കീഴിൽനിന്നു വാഴക്കുലപോലെയുള്ള ഒരിളംവൊറില തിരഞ്ഞെടുത്തു ഉള്ളങ്കയ്യിൽ മലർത്തിപ്പിടിച്ചു പരിശോധിച്ചു, അതിന്റെ വാലുള്ളിയെടുത്തു വലതുചെന്നിയിൽ പറിച്ചു, ഞെട്ടറുള്ളി പിന്നോക്കം വലിച്ചെറിഞ്ഞു. അതിന്റെ നാഡിഞരമ്പുകൾതോറും ചൊറിഞ്ഞു, അങ്ങനെ നാടൻ ശാസ്ത്രീയരീതിയിൽ വിസ്തരിച്ചു മുക്കു ചെറിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കേ കമ്പിത്തുണിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന തീക്കനൽ അയാളുടെ കോടിയുട്ടിന്റെ ചീരകിൽ ആകമണം നടത്തി അല്പം പുകയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടു ക്ഷുഭിതനായ അയാൾ പൌലോസിനെ വേണ്ടിടത്തോളം ശകാരിച്ചു അവിടെനിന്നിറങ്ങിപ്പോയി.

അപ്പോഴേയ്ക്കും തെരുവുപിള്ളർ ബലൂണും പറപ്പിച്ചുകൊണ്ടു ആ വഴിയെ എത്തി. ചെമ്പുകൊടി ഈശോവിന്റെ ചെക്കൻ ജൈമനാണ് തലവൻ. പൌലോസ് പിള്ളേരെവിളിച്ചു ബലൂൺ തനിക്കുതരണമെന്നവശ്യപ്പെട്ടു അവരെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി അതുവാങ്ങിച്ചുവയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ടുപോന്നു.

ഇതിനിടയിൽ ഏതാനും പ്രാവുകൾ മേല്പോട്ടുപറന്നു. പൌലോസ് തന്റെ സ്വന്തം പ്രാവിനെ മേല്പോട്ടെറിഞ്ഞു. അവൾ ആദ്യം ആദ്യം ആകാശത്തിലേക്കുയർന്ന കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു് ഒന്നിനെ എതിരേറ്റുകൊണ്ടുപോന്നു. പൌലോസ് അതിനെ പിടിച്ചു കൈവശം വെക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നക്കാണുന്ന കണാരിമാസ്റ്ററിന്റെ പ്രാവായിരുന്നു അത്. അന്നത്തിലധികം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കണാരിവന്നു പ്രാവിനെ അവകാശപ്പെട്ടു. 'ആകാശത്തിലെ നിലം' അതിനെ തനിക്കു കൈവശം വയ്ക്കാൻ അവകാശമുള്ളതല്ലെന്നായിരുന്നു പൌലോസിന്റെ വാദം. പക്ഷേ, അപ്പോഴേയ്ക്കും ആകാശം അവിടെ തടിച്ചുകൂടി. ഈ 'ആകാശത്തിലെ നിലം' ബലൂണിനും ബാധകമല്ല എന്നായിരുന്നു ചെമ്പുകൊടി ഈശോവിന്റെ

ഷോട്ടും. പൌലോസിനു് ഉത്തരം മുട്ടി. വയറ്റിൽ വേദന അയാളെ ബാധിച്ചു. ആളുകളൊക്കെ നിന്നു. പക്ഷെ, കണാരിയും, ഇയാഗോവും, സൈമണും വരുന്നതുവരട്ടെ എന്നു കരുതി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. പൌലോസ് പ്രാവിനെ ആകാശത്തിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊടുത്തു. ഒരു ബലൂണെടുത്തു സൈമന്റെ നേർക്കും എറിഞ്ഞു, രണ്ടും ആകാശത്തിലേക്കുയർന്നു.

ഏറ്റവും സ്വാഭാവികമായൊരു ചെറിയ രംഗം. അതിൽ ഒരിടത്തും കഥയ്ക്കുവേണ്ടി കൃത്രിമോപാധികളെ വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നില്ല. സ്വാനുഭവത്തിനു വിധേയമായ സംവേദങ്ങളും പാത്രങ്ങളുമാണു് അതിൽ ഉടനീളം വ്യാപിച്ചുകിടക്കുന്നതു്. സംവേദങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകെ മറ്റൊന്നായി പുരോഗമിക്കുന്നതോടൊപ്പം രസവും ക്രമത്തിൽ പരിപുഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു്. പൌലോസ്, കോത്തുനായർ, കോങ്കണ്ണൻ സൈമൺ, ചെമ്പുകൊട്ടി ഇയാഗോ, കണാരിമേസ്തരി തുടങ്ങിയവരൊക്കെ നമുക്കു പരിചയപ്പെട്ടവരാണു്. അനുവാചകന്മാർക്കോരോരുത്തർക്കുമുണ്ടായിരിക്കും അവരുടെ പരിചയസീമയിൽ ഇത്തരം ചില വ്യക്തികൾ. എങ്കിലും പൊറ്റെക്കാടിന്റെ ഈ പാത്രങ്ങൾ അത്തരക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രത്യേകം വ്യക്തിത്വത്തോടുകൂടി പ്രശോഭിക്കും. അതാണു് പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ കൈവരേണ്ട സാമർത്ഥ്യം. ദൈവം മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതുപോലുള്ള സൃഷ്ടിശില്പവൈദഗ്ധ്യം!

'അച്ഛനെക്കണ്ടുപോലും'—എന്നതാണു് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിലെ അവസാനത്തെ കഥ. 'എച്ചിൽ ഓഫീസർമാർ' എന്നു പറയപ്പെടുന്ന തെരുവുതെണ്ടികളുടെ ഒരു ചിത്രത്തോടുകൂടിയാണു് കഥ അവതരിപ്പിക്കുന്നതു്. അവരിൽ തലവനെ 'മൂപ്പൻ' എന്നാണു് വിളിക്കാറുള്ളതു്. ഒരു ദിവസം പതിവുപോലെ അവർ കൊണ്ടുവന്ന പങ്കിട്ട എച്ചിലിലകളിൽ മാംസക്കഷ്ണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അതാസ്വദിക്കുന്നതിനിടയിൽ അടുത്ത ക്ലബിൽ ഇറച്ചിപൊരിച്ചതിന്റെ മണംവന്നു. അക്കൂട്ടത്തിൽവെച്ചു് ഏറ്റവും സാധുവായ രാജുവിനു് അതു് അല്പം തിന്നേ കഴിയൂ എന്നു് ആത്തി പെരുത്തു. 10 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ള സുന്ദരനായ ആ കുട്ടി ആരുമറിയാതെ ക്ലബിലേക്കു കടന്നു് ബട്ലർ ഉറക്കംതുങ്ങുന്ന തക്കത്തിൻ ഡ്രൈ ഫ്രോപ്സിന്റെ താലം മുഴുവനോടെ മോഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു പുറത്തുവന്നു് ഒരു കൂപ്പത്തൊട്ടിയുടെ സമീപത്തിരുന്നു തിന്നാൻ തുടങ്ങി. ഈ ഘട്ടത്തിലാണു് ക്ലബിൽ അന്നു നടക്കാൻ പോകുന്ന വിരുന്നു സല്ക്കാരത്തിൽ പങ്കുകൊള്ളാനായി പെൻഷൻ ഏ. എസ്. പി. പരമേശ്വരൻ നായരുടെ വരവു്. ഈ കളവു് അദ്ദേഹംകണ്ടു; ആ ബാലനെ കണക്കിലധികം പ്രഹരിച്ചു. അതിനെതുടർന്നു് അവനെ ക്ലബിലെ ഒരു തൂണിന്മേൽ പിടിച്ചുകെട്ടി. ബട്ലർ അവനെ ആവണക്കെണ്ണ കുടിപ്പിച്ചു ദാരുണമായി മർദ്ദിച്ചു. എന്നിട്ടേ വിട്ടയച്ചുള്ളൂ.

ക്ലബിൽ കൂടിയിരുന്നവരൊക്കെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപരമേശ്വരൻ നായരുടെ ക്രായയുണ്ടെന്നു് പ്രായപ്പെട്ടപ്പോഴാണു് അദ്ദേഹത്തിനു് അഞ്ചുകൊല്ലംമുമ്പു് നദിയിൽവീണു മുതിയടഞ്ഞുവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന തന്റെ കുട്ടിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണയുണ്ടായതു്. വാസ്തവം അതുതന്നെയാണെന്നു ബോദ്ധ്യപ്പെടാനുള്ള സംഭവമാണു് പിന്നീടുണ്ടായതു്. മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്ന ഒരു കേളപ്പൻ ഗുരുക്കൾ ഏ. എസ്. പി. യെ അടിയന്തിരമായി കാണാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടതനുസരിച്ചു് അദ്ദേഹം അവിടെ ചെന്നപ്പോഴാണു പരമാർത്ഥം മനസ്സിലാവുന്നതു്. ഗുരുക്കളുടെ പുത്രന്റെ പത്നിയെ നായർ കാമിച്ചതു ഫലിക്കാഞ്ഞതിനാൽ ഒരു കള്ളക്കേസ്സുണ്ടാക്കി ആ പാവപ്പെട്ട യുവാവിനെ തല്ലിക്കൊന്നതിനു പ്രതികാരമായി അഞ്ചുകൊല്ലംമുമ്പു് ഗുരുക്കൾ നദീതീരത്തുനിന്നു തട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന കുട്ടിയാണു് രാജു. പിതാവിനോടുള്ള വൈരം പോക്കാനായി ആ കുട്ടിയെ അയാൾ

ശക്തിയായി പ്രഹരിക്കാവുണ്ടോ? ഗുരുക്കളുടെ മർദ്ദനം സഹിക്കാഞ്ഞിട്ടോ രാജ്യം ഓടിപ്പോയി തെരുവുതെണ്ടികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നു.

പരമേശ്വരൻ നായർ മകനെ തേടിപ്പിടിച്ചുവെങ്കിലും രോഗാതുരനായ കുട്ടി ആസ്പത്രിയിൽ കിടന്നു മരിച്ചു. മരിക്കുന്നതിനുമുമ്പു അച്ഛനെ കുട്ടിയെ ഒരു നോക്കുകാണാൻ വാസ്തവത്തിൽ സാധിച്ചില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ തല്ലിന്റെ ഓർമ്മ അവനിൽ തേട്ടിവരുന്നതു നിമിത്തമുള്ള ഭയം അവനെ വിഷമിപ്പിച്ചു.

പോലീസ് വകുപ്പിൽ നടമാടുന്ന ഭയങ്കരമായ അനീതിയുടെ പ്രത്യാഘാതങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന വികാരോജ്ജ്വലമായൊരു കഥ. എ. എസ്. പി. യുടേയും ഗുരുക്കളുടേയും പ്രവൃത്തികളുടെയും സ്വാഭാവികമാണെന്നു പറയാൻ ഒരു സങ്കോചവും തോന്നുന്നില്ല. ഗുരുക്കളുടെ പ്രതിക്രിയ കുറച്ചു കടന്നുപോയില്ലേ എന്നു കരുതുന്നവരുണ്ടാകാം. പക്ഷെ, അയാൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കാരത്തിന്റെ ഉടമ്പടിയിൽകൂടിയാണു് നാം അതിന്റെ ആഴം അളക്കേണ്ടതു്. എച്ചിൽ ആഫീസർമാരെ ഏറ്റവും തന്മയത്വത്തോടുകൂടി ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. കഥാഘടനയിലും, പാത്രസൃഷ്ടിയിലും രസപോഷണത്തിലും ഒരുപോലെ മനസ്സിരുത്തി രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ഒരു കഥ മതി പത്മരാഗത്തിനു് അർഹിക്കുന്ന പ്രകാശം കൈവരുത്തുവാൻ.

എന്താണു് ഈ കഥാപഞ്ചകത്തിനു 'പത്മരാഗം' എന്നു പേരിടാൻ കാരണം? പ്രകാശമാനമായൊരു വിശിഷ്ടരത്നമാണതെന്നു കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. നോക്കുന്തോറും കൂടുതൽ പ്രോജ്ജ്വലിക്കുന്നതാണത്രേ അതു്. അതോ, ഓരോ വശത്തുകൂടി നോക്കിയാൽ ഓരോ പ്രത്യേക നിറത്തോടുകൂടി പ്രഭാസിക്കത്തക്ക പ്രത്യേകതയുള്ളതായതുകൊണ്ടോ? കഥകളും അഞ്ചും അഞ്ചുതരമാണെന്നു കരുതാൻ വിരോധമില്ല. എല്ലാവശത്തും പ്രകാശം ഒരുപോലെയല്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണെങ്കിലും മുമ്പോട്ടുപോകുന്തോറും മാറി മാറി കൂടുന്ന മട്ടിലാണു് അവ ക്രമപ്പെടുത്തി വെച്ചിരിക്കുന്നതു്.

മുരളി

—ഗ്രന്ഥകർത്താവു്: ആർ. രാമചന്ദ്രൻ എം. എ

പി. വി.

കവികൾ രണ്ടു തരക്കാരാണു്. ഒരു കൂട്ടർ, തങ്ങളുടെ ചുറ്റുപാടുമുള്ള ജീവിതത്തിൽനിന്നു് ആവേശംനേടി അതിന്റെ ചിത്രണത്തിനു സന്നദ്ധരാകുന്നു. അവരത്രേ, യഥാതഥകവികൾ. മറേറത്തരക്കാരാകട്ടെ, തങ്ങളുടെ ഭാവനാദൃഷ്ടിയെ, അന്തർമ്മുഖമായി നയിച്ചു് ആത്മീയാനുഭൂതിയിൽനിന്നു പ്രചോദനം കൊള്ളുന്നു. അവരാണു് ഭാവഗായകന്മാർ. ഒന്നാമത്തെക്കൂട്ടർ പദാർത്ഥനിഷ്ഠമായ ലോകത്തെ അഭിവീക്ഷിച്ചു കാവ്യത്തിലേക്കു പകർത്തുമ്പോൾ, രണ്ടാം വകക്കാർ ആത്മനിഷ്ഠമായ പ്രപഞ്ചത്തിനു് കവിതാസാരൂപ്യം നല്കുന്നുവെന്നു സാരം.

"മുരളി" ഗായകനായ ശ്രീ. രാമചന്ദ്രൻ ദ്വിതീയവിഭാഗത്തിലെ ഒരു കവിയാണു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പരമാർത്ഥം തുറന്നുപറ

ഞ്ഞിട്ടുണ്ട്—"എന്റെ സൗന്ദര്യാരാധനയിൽനിന്നും മനുഷ്യസ്നേഹത്തിൽനിന്നും ഉയന്നവയാണ്, ഈ ഗാനങ്ങളും. കലാപരമായി ഇവയ്ക്കുള്ള മൂല്യം നിർണ്ണയിക്കേണ്ടതു് സഹൃദയലോകമാണ്. ഇവയുടെ രചയിതാവെന്നനിലയിൽ എനിക്കു പറയുവാനുള്ളതു് ഇത്രമാത്രമാണു്: തീകഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടേയാണു് ഞാൻ ഓരോ ഗാനവും രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്." ഈ നിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവേണം, "മുരളി" നാദത്തിന്റെ മാധുര്യം നുകരുവാൻ.

മുരളി, ഗായകൻ, പാമ്പൻ, വാസന്തസന്ധ്യയിൽ, കിനാവുകൾ, എന്റെ വസന്തം, ക്ഷമാപണം, പൊൻകിളി, എന്തിനു്? വഴിവക്കിൽ, ജൈത്രയാത്ര, പടയാളി, ഒരു ഗാനം എന്നിങ്ങനെ പതിമൂന്നു കവിതകളാണു് ഈ സമാഹാരത്തിലുള്ളതു്. ശ്രീ. രാമചന്ദ്രന്റെ സൌന്ദര്യബോധവും മനുഷ്യസ്നേഹവുമാണു് ഈ ഗാനങ്ങളിലൂടനീളം അന്തർലീനമായി വർത്തിക്കുന്ന മൗലികഭാവങ്ങൾ. "സൂക്ഷ്മമധുരമായ നാദത്താ"ലായാലും വേണ്ടില്ല," "അവർണ്ണ്യവും അനുഭൂതിവുമായ കലാശില്പമാണിതിലെന്ന ബോധത്താലാ"യാലും വേണ്ടില്ല, "മുരളി"യെന്നു് ഈ ഗാനസമാഹാരത്തിനു പേരിട്ടതു് അത്യന്തം സമുചിതമായിട്ടുണ്ടു്.

ഭാവനാസമ്പന്നനായ ശ്രീ രാമചന്ദ്രന്റെ ആദരണീയമായ ഒരു പ്രത്യേകത, സാധാരണ യുവകവികളെ ബാധിക്കാറുള്ള വിഷാദാത്മകത അദ്ദേഹത്തെ തീണ്ടിയിട്ടേയില്ലെന്നുള്ളതാണു്. അനുഗ്രഹീതനായ നമ്മുടെ ഗായകൻ പാടുകയാണു്:—

"അഭിമാനത്താൽ മേ തുളുമ്പുന്ന മനം
അനന്തസൗന്ദര്യം അധിനമായല്ലോ
അകലെപ്പോയാലും മമ ജീവിതത്തി-
നകത്തണഞ്ഞിട്ടും കരിനിഴലേ, നീ
കളിച്ച ഞാനൊന്നെന്നധരത്തിൽ, രാഗം
തുളുമ്പുമീയോടക്കുഴലണയ്ക്കുകിൽ,
അഭംഗഗംഭീരസ്വനിതത്താൽനാശ-
മടുത്ത പോൽ ലോകമെങ്ങും രാത്രികം
പകർന്നുപോകുന്ന നവനവാശയാൽ
പതഞ്ഞൊഴുകിട്ടും പകലുകളായി;
.....
.....
.....
നരഹൃദയത്തിലെന്നിനു, മേതോ
മുറിവിലിന്നറിയിട്ട മനിരുദ്ധം കാലം,
ചിരിക്കയാണു ഞാൻ,അഴകെഴാത്തൊരെൻ
മുരളീതൻ വീഴ്ച്ചാൽ,തളർന്നുപോയല്ലോ."

ഏതാദൃശമായ ആനന്ദാത്മകത, അഥവാ, സുധീരമനോഭാവം ഈ ഗാനങ്ങളിൽ മിക്കതിലും കാണാൻ കഴിയുന്നുണ്ടു്. ആദർശവാദിയായ ഈ യുവകവിയുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ സത്യവും ധർമ്മവും നന്മയും സൗന്ദര്യവുമെല്ലാം കേവലം പര്യായപദങ്ങളാണു്. ഈ ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങളോടു് അദ്ദേഹത്തിനുള്ള ആദരാതിരേകമാണു് "പടയാളി" വിശദീകരിക്കുന്നതു്.

ശ്രീ. രാമചന്ദ്രനു് ഹൃദ്യവും സരളവുമായ ഒരു ഭാഷാവശഗമാണു്. 'മുരളീതൻ മോഹനഭാഷ'യെന്നു് അദ്ദേഹം അറിയാതെ പറഞ്ഞുപോയതു് വെറും പരമാർത്ഥത്തിന്റെ പ്രകാശനം മാത്രമാണെന്നു് "മുരളി" ഗാനലോലുപമായ സഹൃദയലോകത്തിനു ബോധ്യമാകുന്നതാണു്. ഒരുവസ്തുത എനിക്കു നമ്മുടെ കവിയെ അറിയിക്കാനുണ്ടു്, — സുഹൃത്തേ, ആദർശാത്മകതയുടെ നേർത്ത അന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു്, ജനയാജീവിതത്തിന്റെ അഗാധതലത്തിലേയ്ക്കു് ചിലപ്പോഴെങ്കിലും ഇറങ്ങിവരിക.

പരിഷന്മുദ്രണാലയം

സമസ്ത കേരള സാഹിത്യപരിഷത്തിന്റേതാകയാൽ, സാഹിത്യകാരന്മാരുടേയും ഭാഷാപ്രണയികളുടേയും പൊതുവുടമയിലുള്ള ഒരു മുദ്രണാലയം എറണാകുളത്തു് ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു് അവരെ അറിയിക്കുവാൻ പരിഷൽപ്രവർത്തകന്മാക്കു് സന്തോഷമുണ്ടു്. മലയാളത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും ഉള്ള ഏതച്ചടിവേലയും ഈ പ്രസ്സിൽ മിതമായ നിരക്കിൽ ഭംഗിയായി കൃത്യസമയത്തു് ചെയ്തുകൊടുക്കുന്നതാണു്.

സാഹിത്യലോചനം

പ്രശസ്ത പണ്ഡിതനും പ്രസിദ്ധ കലാനിരൂപകനുമായ ശ്രീ: പി. എം. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാരവർകളുടെ "സാഹിത്യലോചനം" എന്ന സാഹിത്യശാസ്ത്രഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഒരു സംസ്കരിച്ച പതിപ്പു് അച്ചടിച്ചുവരുന്നു. ഏതു സഹൃദയനും നിരൂപകനും കവിക്കും ഈ വിശിഷ്ടഗ്രന്ഥം ഉത്തമസുഹൃത്തായിരിക്കും. ആവശ്യമുള്ളവർ താഴെ കാണുന്ന മേൽവിലാസത്തിൽ അപേക്ഷിക്കുക.

കാര്യദർശി
സാഹിത്യപരിഷൽ കാര്യാലയം
എറണാകുളം.

നിർവാഹകസംഘം

അദ്ധ്യക്ഷൻ

മഹാകവി വള്ളത്തോൾ

ഉപാദ്ധ്യക്ഷൻ

കേരളവർമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ ആർ. എ.

പി. വി. കൃഷ്ണൻനായർ (കായ്യദർശി)
പി. കുഞ്ഞികൃഷ്ണമേനോൻ (സഹകായ്യദർശി)
കെ. എസ്. കൃഷ്ണപിള്ള (ഖജാൻജി)

അംഗങ്ങൾ

കവിതിലകൻ പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാർ
പറയത്തു രാമൻമേനോൻ
എ. കാത്ത്യായനിയമ്മ
എ. സത്യഭാമ
വൈലോപ്പിള്ളി ശ്രീധരമേനോൻ
നമ്പാത്തു് ശിവരാമമേനോൻ
അടയത്തു് കൃഷ്ണപിള്ള
എ. ഡി. ഹരിശർമ്മ
ടി. എം. മൂസ്സർ
സി. എൽ. ആൻറണി
പി. എസ്. വേലായുധൻ
എ. ചന്ദ്രഹാസൻ
ഇ. രാഘവവാര്യർ
കരിമ്പുഴ രാമകൃഷ്ണൻ
ടി. സുധാകരമേനോൻ
ഡി. സി. കിഴക്കേമുറി
എ. ബാലകൃഷ്ണവാര്യർ
എം. എൻ. ശിവരാമൻനായർ
എച്ചു്. ജാതവേദശർമ്മൻ
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പു്

രത്തൻ, ഭേല എന്നീ ചിത്രങ്ങളിലെ

സംഗീത ഡയറക്ടറായ

നൗഷാദിന്റെ

നവീന വണ്ണമട്ടിലുള്ള ഗാനങ്ങളാൽ
ആദ്യന്തം ആസ്വാദ്യമായ

1949-ലെ പുതിയ പടം

ദില്ലഗി

(ഹിന്ദി)

സുരയ്യ - ശ്യാം - ശാരദ - അമർ - ശ്യാം കുമാർ
മുതലായവർ:

ഡയറക്ഷൻ : **A. R. കർദാർ**

കേരളത്തിലെ പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ
പ്രദർശിപ്പിച്ചു വരുന്നു.

Associated, Ernakulam.

Edited by P. V Krishnan Nair and Published by him for the Magazine Committee and the Executive Committee of the All-Kerala Literary Academy.
Printed at the Parishanmudranalayam, Ernakulam.

പരിഷദ് മാസികം

പത്രാധിപർ

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org